

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“An effervescent debut with an earnest heartbeat.”

—RACHEL LYNN SOLOMON

NEVER BEEN *Kissed*

a novel

TIMOTHY JANOVSKY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEVER
BEEN
Kissed

TIMOTHY JAN'TOVSKY

Bu Sourcebooks e-Kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz!

Sadece bir tık uzaktasınız...

- Yazarlarla ilgili gelişmeleri ilk duyan olmak
- VIP fırsatlar ve indirimler
- Özel hediyeler
- Ücretsiz bonus içerik
- İnteraktif etkinliklere erken erişim
- En yeni oyunlarımıza kısa bakışlar

İyi okumalar!

**KAYDOLMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN**

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

Telif Hakkı © 2022 Timothy Janovsky tarafından
Kapak ve iç tasarım © 2022 Sourcebooks Kapak
resmi Monique Aimee
Madison Dickson'dan iç çizimler

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka adları ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır.

Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayımlanmıştır

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data yayıncıda bulunmaktadır.

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası Telif](#)

[Hakkı Bölüm](#)

[1 Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Metin Mesajı](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Instagram](#)

[Bölüm 10](#)

[Twitter](#)

[Bölüm 11](#)

[Instagram](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Twitter](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Instagram](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Transkript](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Kısa](#)

[Mesaj Bölüm](#)

[26 Twitter](#)

[Konu Başlığı](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

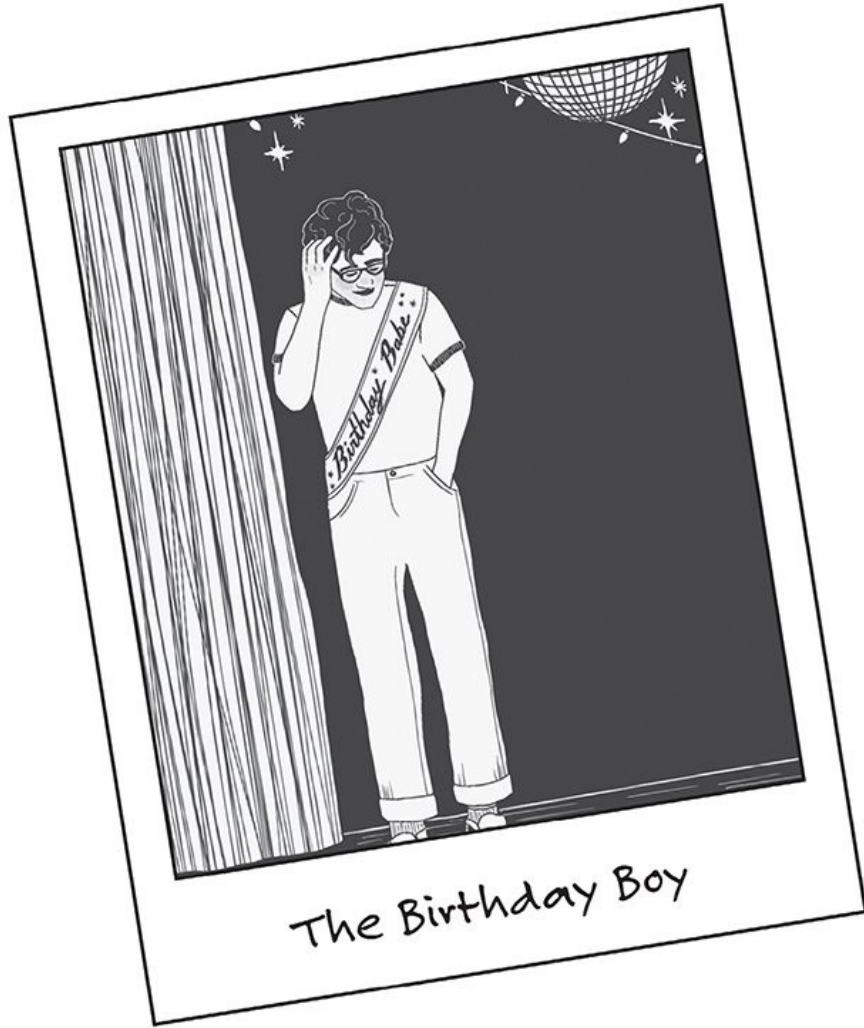
[Bölüm 30](#)

[Sonsöz-Instagram](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Arka Kapak](#)

Ailem için, Theresa ve John

The Birthday Boy

Bölüm 1

Her mükemmel ilk öpücüğün üç temel unsuru vardır:

- Doğru yer - mezuniyet balosu, masalsı bir şatonun gözetleme yeri, güzel yıldızlı bir gecede bir kamyonetin kasası.
- Doğru an - tam da 4 Temmuz havai fişekleri kreşendo yaparken, ay ışığında yavaş bir dans sırasında, o ilk duygusal "Seni seviyorum "un hemen ardından.
- Doğru kişi, genç Leonardo DiCaprio (istisna yok).

Eğer şanslıysanız, üçünü de elde edersiniz. Ama eğer benseniz, "Let's Hear It for the Boy" şarkısı eşliğinde titreşen bir gey kulübü ve Goldie Prawn adında prima-donna bir drag queen'e sahip olursunuz.

"Ne dersiniz? Bu tatlıya bir doğum günü öpücüğü vereyim mi?" Goldie küçük, yıpranmış sahnenin etrafında toplanan coşkulu kalabalığa soruyor. Cevap olarak kaldırılan içkiler havada uçuşuyor. Zihnimin gücüyle hepsini aşağı itmeye çalışıyorum. Şimdi sürpriz telekinetik güçlerimin devreye girmesi için mükemmel bir an olabilirdi.

Goldie açık bir niyetle bana doğru dönüyor. Uzun, sarı bukleli peruğu, yuvarlak, mükemmel vuruşlu yüzünden tehlikeli bir şekilde düşmek üzere. İlgi odağı olmaktan hoşlanan bir şakacı olsaydım, yaklaşan öpücükten kaçınmak için bu fırsatı değerlendirir ve daha önceden prova ettiğimiz bir oyunmuş gibi davranarak onu güldürürdüm.

Ama ne yazık ki ben bir şakacı değilim. Daha kötü bir şeyim. Ben sahnede bir grup yabancının önünde duran, korkmuş, yirmi iki yaşında bir gencim.

Doğum gününde, ilk öpücüğünün küstahça olacağı düşüncesiyle dehşete düşmüştü.

Böyle olmaması gerekiyordu.

"Öp! Öp! Öp! Öp!" diye bağıyor kalabalık, sanki öpücükler Costco'da dağıtılan bedava numunelerden başka bir şey değilmiş gibi.

Öpücükler, en azından benim için, kutsaldır. Ağırlıkları vardır. *Bir anlamları* vardır.

Endişe kaynaklı panik karnıma yumruk gibi iniyor. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak ya da eğlenceyi mahvetmek istemiyorum. Belki bu sayılmazmış gibi davranabilirim? Daha sonra kaydımdan silerim.

Bu konuda hep bocalıyorum. İlk öpücüğümü almam için yapılan akran baskısı şu anda tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve beni küçükten daha küçük hissettiriyor.

"Öp! Öp! Öp! Öp!" Tezahüratlar yükseliyor.

Tam o boyalı büzülmüş dudakların benimkilerle çarpışmasına izin vermek üzereyken...

I...

Başımı savuruyorum. Bayan Prawn yanağımı yakalıyor ve kabadayı ibnelerden oluşan kalabalık çılgınca yuhalıyor.

Ateş bastı, büzüştüm ve omuz silkmeye çalıştım.

Işınlanma gücü mü? Hayır mı? Peki, tamam. Ölümlü olmak bazen cidden berbat bir şey.

"Tatlım, ne yani, öpücüğümün seni kurbağaya dönüştüreceğini mi sandın?" Goldie sorar. "Onlar *prensesler*. Ben bir *kraliçeyim*!" Sanki her şey planlanmış gibi Alice Harikalar Diyarında'dan bir "Kafasını koparın!" sesi duyulur. "Aman Tanrım, DJ kabinindeki Paul bu gece oyununun zirvesinde!"

"Senin için her zaman en iyisi Goldie." Paul'un bedensiz sesi mekanda yankılanıyor.

Goldie bana dönmeden önce bir saniyeliğine şov yapıyor. "Her neyse, sen sevimli küçük bir kek olduğun için ve bugün doğum günün olduğu için

Kay!" Tüm dikkatini tekrar kalabalığa vermeden önce bana kötü bir yan bakış attı. "Pekâlâ millet, çocuk için alkışları duyalım!"

Dans pisti yeniden öfkeli, kıvranan bedenler denizine dönüşürken, ışıklar azalmış ve çekingenlik azalmışken, en iyi arkadaşlarım Avery ve Mateo beni sahneden indirip yakındaki tuvalete götürüyorlar. En başta orada olmam onların suçuymuştu. Şey, onların ve rahat, sportif, dışarı çıkarken giydiğim atletimin üzerine taktığım ev yapımı *Doğum Günü Bebeği* kuşağının.

"WTH! Neden onu öpmedin?" Avery soruyor. Parıltılı, *Euphoria*'dan ilham alan göz makyajı, çamurlu lavabonun üzerindeki titrek yarı ışıktaki parıltıyor.

"Kapa çeneni, Aves. Onu neden öpmediğini biliyorsun," diyor Mateo. "Sebepten aptalca ama aptalca bir sebep bile bir sebeptir."

"Aptalca değil," diye itiraz ediyorum. "Bu romantik. Arada fark var."

"*Romantizm* ve *aptallık* eşanlamlıdır," diyor deri koşum takımlı kel bir adam, yakındaki pisuvara işiyor. Biradan sürekli akan sidiğin aniden bastıran sesinden ve nahoş kokusundan kaçınmak zor.

"Katkılarınız için teşekkürler," diyorum.

"Yine de mutlu yıllar," diyor Studded Harness.

Mateo güler. "Artık yirmi iki yaşındasın, bebeğim. Sence de mükemmel öpücükten vazgeçmenin ve sonunda bir düzen kurmanın zamanı gelmedi mi?"

"'Yerleşmek' benim sözlüğümde yok." İkinci tercihim olan üniversiteye razı olmadım. Wiley's Drive-In'de müdür yardımcılığına razı olmadım, son yedi yıldır muhteşem, filmlerle dolu yaz işim. Kola istediğimde bile Pepsi'ye razı olmadım. Mükemmel ilk öpücüğümünden vazgeçmek benim için bir seçenek değil.

Avery, "Wren, bazılarımız bunu sineye çektik, kabul ettik ve hayatta kaldık," diyor. "Caleb'la ilk öpüşmemizin nasıl geçtiğini hatırlıyor musun?"

"Sanki eski erkek arkadaşının chalupa nefesinin o canlı tasvirini unutabilmişim gibi. Her konuşma yaratıcı bir yazı ödevi değildir,

Tamam mı?"

Avery koluma vuruyor ve sonra yanımda eriyor. Topuklu ayakkabılarını giydiğinde başını boynumun kıvrımına sokmak için mükemmel bir boyda. Kalın, kıvrırcık esmer yelesi yüzüme ve açık, masum ağzıma düşüyor. *İğrenç.*

"Ben sadece her şeyi kontrol edemeyeceğinizi söylüyorum." İç çekiyor. "Bu ve hiç öpüşmemiş birine göre ilk öpücükler konusunda garip bir takıntın var."

Mateo, "Bence Wren takıntının önüne geçiyor," diyor. Cebinden bir Sharpie çıkardı ve şu anda aynadan çok telefon rehberine benzeyen banyo aynasına adını ve numarasını yazıyor. O tamamen kozmik bağlantıyla ilgili, evrenin ona ayın sevgilisini bulması için sihrini kullanmasına izin veriyor. Bu günlerde uygulamalar onun için yeterli değil. Keşke ben de kaderime karşı bu kadar kaygısız olabilseydim.

"İlk öpücüğüm için bir hayalim var, tamam mı? Bunun nesi yanlış? İnsanlar düğünleri için moodboard yapıyorlar. Ne fark eder ki?" Sesim huysuz çıkıyor, kollarımı göğsümde kavuşturmuşum.

"Aradaki fark," diye tersliyor Mateo, kapağı açılmamış kalemi yüzüme doğrultarak, "yüzünü yalatmak için altın bir kordona ve yedi katlı bir pastaya ihtiyacın olmaması! Tanrım, hayatın hayat olmasına izin vermelisin."

Studded Harness, "Bu son derece derin bir şey," diyor.

Yalnız olmadığımı unutarak zıplıyorum. "Özür dilerim. Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

"Lavabonun önünü kapatıyorsun..."

"Oh." Ayağımı sürüyerek uzaklaşıyorum. "Özür dilerim."

Yansıtıcı zemin ve neon yeşili duvarlar başımı ağrıtmaya başladı. Gerçi bunun nedeni bu akşam yirmi ikinci yaşımı kimsenin umurunda değilmiş gibi kutlamak için tükettiğim çok sayıda karışık içki olabilir. Ama sanırım bu benim hatamdı. Benim işim olduğunda asla kimseyi ilgilendirmez. Benim işim her zaman arkadaşlarımdan işidir.

Sanırım aşk hayatıma zararsız bir şekilde karıştıkları için bu kadar zorlanmamalıyım ama gerçeklerle yüzleşmeleri gerekiyor: Etrafta uygun bir talip bile yok. Mateo'nun çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi yüzünü yalamak isteyeceğim biri değil.

Onlara yorgun olduğumu ve araç çağırmaya hazır olduğumu söyledim. Mateo, banyodan çıkmadan önce soyadındaki *i*'lerin üzerini yıldızlarla çiziyor. Barın yanında duran Goldie ile göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Sahnede kibar davranmış olabilir ama cehennem, hor görülen bir drag queen kadar öfke tanımaz.

Çıkarken Avery'nin emriyle ellerimizin arkasına pul yapııştırıyoruz.

"Bu gece geri geliyor musun?" Kapıcı kız Stacia, boğuk bir sesle Avery'ye soruyor. Yıpranmış, desenli bir düğmeli bluzun üzerine çitçitlerle kaplı siyah suni deri bir ceket giymiş, erkeksi bir hayalperest. Not defterindeki mavi mürekkebi silerken Avery'nin sağ elini tutuyor. Bu gece, tahta bloğuna kazınan resim, zürafa boynu ve kaplan kuyruğu olan kanatlı bir su aygır ı.

Avery her zaman (*her zaman*) Stacia'nın bunları nereden bulduğunu merak ediyor çünkü doğal olarak, Mateo ve ben ona susmasını söyleyene kadar en ufak bir ayrıntıdan bahsederek aşık olduğunu bu şekilde itiraf ediyor. Sevgiyle tabii ki.

Avery soru karşısında hazırlıksız yakalanır ama "Muhtemelen hayır. Geç oldu. Neden sordunuz?"

"Soruyorum" -Stacia cümleinin ortasında durup Avery'nin elinin arkasına biraz üflüyor, görüntüyü tenine yerleştiriyor- "çünkü buraya her gelişinde damgamı almak için uğruyor, sonra da bir daha görünmemek üzere gecenin karanlığına karışıp gidiyorsun." Avery'yi cesurca biraz daha yaklaştırıyor. "Eğer benimle konuşmak için bir bahane arıyorsan, bir dahaki sefere gelip merhaba diyebilirsin. Tüm eğlence dans pistindeyken burası çok yalnız oluyor."

Avery aşırı flörtün eşiğinde kekelerken Mateo araya girer ve günü kurtarır. "Arkadaşımın notu aldığından emin olacağım. İyi geceler." Dili tutulmuş Avery'yi kendini aptal durumuna düşürmeden önce ara sokağa sokuyor ve ben de arkasından geliyorum. Sokak lambasının ışığında yanaklarının hâlâ değiş tokuştan dolayı pırıl pırıl yandığı görülüyor.

Kıskançlık, sadece son sınıfların katıldığı bir partide istenmeyen birinci sınıf öğrencisi, yüksek sesle kendini bana tanıtıyor. Flörtöz şakalaşmaların, bitmek tükenmek bilmeyen göz temasının ve bir saç teli kadar uzun süren dokunuşların sarsılmaz sıcaklığını hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Aves adına mutluyum ama lanet olsun, bunu özlüyorum. Hâlâ öpülmemiş olmam tüm *bunları* istemediğim anlamına gelmiyor.

Siyah sedan birkaç dakika içinde yanaştı. En sevdiğimiz şehir sakinlerinden biri olan Rashan, kariyer sahibi bir şoför ve uygulamaya girmeden önce ona mesaj attığımızdan emin oluyoruz. Eğer iş ahlakı sorgulanabilir bir şirketi destekleyeceksek, en azından Rashan'a katıl çalma listeleri ve orta konsolunun arkasından çıkan çok sayıda telefon şarj cihazı için büyük bir bahşış bırakmak istiyoruz.

Yeni Ariana Grande'nin sesi eşliğinde, "Mutlu yıllar, Wren! Yirmi iki yaşında olmak nasıl bir duygu? O günleri hatırlıyorum." Isıyı kısmi olarak açarken sesi özlem dolu geliyor. Bu noktada üçümüzün üzerinde giysiden çok metalik konfeti telleri var, bu yüzden gece soğukunda çok takdir ediliyor.

"Sen daha yirmi altı yaşında değil misin?" Mateo soruyor.

"Gençlik yüzyıllar önce benden kaçtı," diyor Rashan. Pennsylvania şehir bloklarının sertliği yerini konutlara ve ardından Rosevale Koleji kampüsüne bırakıyor. Rashan "Bu gece şansın yaver gidiyor mu?" diye eklemekten önce flaşörünü yakıyor.

Bu sorunun bana, doğum günü seksi için hoplayıp zıplaması gereken doğum günü çocuğuna yöneltildiğini biliyorum ama boğazımda koca bir tükürük yumağı var ve cevabımı engelliyor. Bu iyi bir şey çünkü zaten bu soruya nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyorum.

"Wren için şanslı olmak Barbra Streisand'ın yönetmenlik kataloğunun Criterion Collection'a eklenmesi anlamına geliyor," diye homurdanıyor Avery, sanki *Yentl* eşliğinde iyi bir içki oyununu sevmiyormuş gibi. "Papa, Can You Hear Me?" şarkısının tüm sözlerini biliyor ve bunun tek nedeni babasının bir Reform Yahudi hahamı olması değil. "O grubumuzun büyükbabası."

"Evet, o ağırdan alan yaşlı bir ruh. O kadar yavaş ki hiç öpüşmemiş bile" diyor Mateo. Sarhoş olduğunda çenesi düşüyor.

Rashan, "Eğer bunu düzeltmek istiyorsan, benim dudaklarım var, senin dudakların var - onları birbirine yapıştırabiliriz," diye teklif ediyor. Bildiğim kadarıyla Rashan Kinsey skalasında tam bir sıfır ve açıkçası bahşiş paramızın bir kısmını dudak nemlendiricisi koleksiyonuna yatırım yapmak için kullanabilir. O yüzden kibarca pas geçiyorum.

"Gururum okşandı," diyorum, "gerçekten. Ama kendimi özel bir şey için saklıyorum."

"Bunun kulağa ne kadar üzücü geldiğinin farkındasın, değil mi?" Mateo soruyor. "Bu konuda ona katılıyorum," diye ekliyor Avery.

"Bilemiyorum. Bence çok tatlı," diye karşı çıkıyor Rashan. Sanki benim tarafımda olduğunu kanıtlamak istercesine, Rashan arabayı apartmanımızın dışında gıcırdayarak durduruyor ve iki arkadaşımın da kafası ön koltuklara çarpıyor.

"Ah!" diye bağıyorlar hep bir ağızdan.

"Özür dilerim, kurşun ayak!" diyor, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor.

Kendi en iyi üzgünüm-özür dilemiyorum tavrımı takınarak Kendini beğenmiş bir şekilde emniyet kemerini çözmeden önce *Doğum Günü Bebeği* kuşağı bu *büyükbaba* giyecek kadar zekiydi.

"İkiniz de hak ettiniz," diyorum memnun bir gülümsemeyle, sonra da çok ihtiyacım olan dinlenmek için içeri giriyorum.

Bölüm 2

Mavi daire kapımızdaki gümüş $3B$ 'deki B , tek bir ince çiviyle asılı duruyor. Şu anda kendimi o B 'ymişim gibi hissediyorum, serbest düşüşe saniyeler kala kötü bir kaltak. Beni uçurumun kenarına ne itecek?

Her zaman B 'yi tamir edeceğimizi söyleriz ama bir türlü yapamayız. Oh neyse. Sadece altı ay oldu. Birbirinin aynısı, üniversite onaylı yaşam düzenlemelerimize karakter kattığını düşünüyorum. Kampüs dışı ev bulmak zor ve sevimli tutmak daha da zor. Ayrıca, bu harfler grup sohbet ismimizi doğurdu - 3Bee Gees, uygun çünkü tekila shot içmek için en sevdiğimiz şarkı "Stayin' Yaşıyor."

Ha, ha, ha, haaaaa.

Kapı açıldığında karanlıkta tökezliyorum. Avery anahtarını kilitten çıkarmak için çabalıyor. Yetmişli yıllardan beri burada olduğu kesin olan sert floresan ışıklarıyla kimse yüzleşmek istemiyor -çünkü kulüpte geçirdiğimiz bir geceden sonra eve döndüğümüzde hep boğulmuş fareler gibi görünüyoruz. Önce önceki kiracıların geride bıraktığı mor ve yeşil renkteki göz yoran şiltenin üzerine uzanıyorum. Gözlerimi, ayaklarımı, her şeyimi dinlendirmem gerekiyor.

Şarkılar başladığında sadece disko-disko sonrası uykusu olarak tanımlanabilecek bir uykuya dalmak üzereydim.

"Mutlu yıllar sana..."

Mateo ve Avery en sevdiğim pastaneden bir tabak çikolata kaplı cannolis getiriyorlar. Kremanın içine küçük bir parça yanan mum sıkıştırmışlar. Parıltı arkadaşlarımın yüzlerinin alt yarısını aydınlatıyor,

Onları geçmişte olabileceklerin hayaletleri gibi göstererek - hala tüm bunlara takıntılı olduğumdan falan değil. (Ama kesinlikle öyleyim.)

Bu gece beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayamıyorum. Herkesin gerisinde kalmak beni hiçbir zaman gerçekten rahatsız etmedi, özellikle de lise arkadaşlarımdan çoğu heteroseksüel olduğundan ve heteroseksüel insanlar LGBTQ insanlardan tamamen farklı bir ilişki zaman çizelgesinde var olduklarından. Bu bana biraz hareket alanı sağlamıyor mu?

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, daha önceki alaylara karışmış bazı gerçekler olabilir. Uzun zamandır ilk kez bu gece, öpüşmememle ilgili bir şeyler yapma zamanımın gelip gelmediğini merak etmeye başladım.

Endişem bana daha fazla gençleşmediğimi hatırlatıyor. Yirmi iki kırk dördün yarısıdır ve kırk dört seksen sekizin yarısıdır ve neredeyse doksan olma yolunun dörtte birindeysem, bu dudakları test etme zamanı gelmiş olabilir. Onları Tanrı'nın istediği şekilde kullanın. Bazı insanlar Tanrı'nın onları sadece tek eşli, heteroseksüel evlilikte kullanmayı amaçladığına inansa bile.

Gözlerimi kısarsam, önümdeki doğum günü mumu alevi lekeleri süslü bir sinema tabelasındaki ampullere benziyor. Şöyle yazıyor:

**Wren'in Süper Queer Öpücüğü-Kredi Öncesi Macera
Başrolde Wren Roland, Yönetmen Wren Roland, Senaryo Wren
Roland, Yapımcı Wren Roland... Şimdi
Sinemaskop!**

İtiraf etmeliyim ki, kulağa hoş geliyor. Ve eğer evren hayallerimdeki ilk öpücüğü ayarlamayacaksa, o zaman belki de bunu kendim için yazmamın zamanı gelmiştir.

Arkadaşlarımı sırtımdan indireceğim ve ilk öpücüğümü ergenlik kontrol listemden çıkaracağım. *Kendi şartlarımla.* Kazan-kazan.

Bu yüzden, biraz akortsuz ama yine de tamamen iyi niyetli bir şarkıdan sonra, bu yazın hayatımın ses sahnesinin arkasında durmayı bırakıp bir kez olsun bir kahraman gibi davranmaya başladığım yaz olmasını diliyorum.

Hays Code sonrası bir kahraman yani.

Mateo cannolileri paylaştırırken Avery "Ne dilersiniz?" diye sorar.

Mateo, "Bahse girerim daha fazla fallik tatlı," diye şaka yapıyor.

"Freudien psikanaliz olmadan pişmiş bir yiyeceğin tadını çıkaramaz mıyım? Ayrıca, ne dilediğimi sana söyleyemem yoksa gerçekleşmez." Kremalı, çıtır çıtır İtalyan lezzetinden ilk lokmamı yutuyorum. Fallik olsun olmasın, ziyan edilemeyecek kadar lezzetliler.

"Hadi ama, bu kadar batıl inançlı olamazsın. Ya bu dileğini gerçekleştirmene yardım edebilirsek? Ya evren bizi, senin muhteşem en iyi arkadaşlarını, senin WGG'lerin olmamız için buraya koyduysa?" Avery arsız kısaltmalarla konuşmaya bayılıyor ve benim sevdiğim ama asla kabul edemeyeceğim, çöküşünün bilge tavsiye aşamasına geçti.

"Dur tahmin edeyim, mors golfü hayranları mı?" Ben de aynı küstahlıkla söylüyorum. "Dilek tutma rehberleri, duh!" diye karşılık veriyor.

Mateo, "Dilek tutma rehberi olmak kulağa çok fazla iş gibi geliyor," diye sızlanıyor. "Sana bir dilek tutup bu geceyi bitiremez miyim?"

Kalbim sıkışıyor, ama sadece bir saniyeliğine. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Avery'nin benim için hazırladığı bir bardak suya uzanıyorum, böylece hem kabuk bağlamış cannoli parçalarını hem de hırpalanmış gururumu yutabiliyorum. Birinci sınıfta Mateo'yu öpmeyi düşünmüştüm. Hem de çok. Bu, ben dışarı çıkmadan önceydi ama o ve ben oda arkadaşı olduktan sonra yakın arkadaş olduk.

Şimdi, çok derindeyiz ve o çok şey biliyor. Cazibesi gitti. Ve bu iyi. Gerçekten öyle. Ancak Google hesabımdaki özel bir klasörde hala ona gönderdiğim bir e-posta var. Bu benim Pre-Coming-Out-Almost- Kisses klasörüm (gizli başlığı, BURAYA BAKMAYIN! ÇADIR PORNOSU!).

Eşcinsel olduğumu bilmeden önce tüm yersiz duygularımı döktüğüm yerd. Durmadan, düşmeden ve dolaptan "gey" olarak çıkmadan önce. Tabii hala kendimi öyle tanımlıyorsam.

O klasörde gönderilmemiş toplam dört mesaj var. Yarım yıldır aklıma bile gelmedi.

"Lisede birlikte okuduğumuz ve öpmek isteyeceğin kimse yok mu?" Avery amaçsızca sosyal medya hesaplarında gezinirken soruyor, cannoli kırıntıları hâlâ göğsünde birikiyor.

Geçmişten iki isim o tabelada gözümün önünden geçiyor ama onları görmezden geliyorum. Ya da görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama ne kadar denersem deneyeyim, bir isim ekranı kapatmaya çalıştıkça daha da büyüyor ve parlıyor.

"Bekle!" Avery sanki yanıp sönen ışıkları görebiliyormuş gibi bağılıyor. "Peki ya Derick? Artık sosyal medya kullanmayan bir moruk olduğunu biliyorum ama üniversitenin ikinci yılında çıktığını gördüm. O zamanlar ona kafayı takmıştın. Sence yaz için evde olacak mı?"

Derick Haverford. Mor-siyah kepi ve cübbesiyle son sınıfta çekilmiş fotoğrafı, kayan yazı tahtasının altındaki sahte bir pinup film afişinde yer alıyor. Bu resim, mezuniyetten sonraki yaz telefon feneriyle yorganımın altında seyrettiğim resmin aynısı. Neredeyse öpüşmemizin yanlış gittiği o destansı geceden önce kırmızı kalemle etrafına zarif kalpler çizdiğim resim. *Aşk acısı* onun için ne hissettiğimi anlatmaya yetmez.

Babasının, Philadelphia ve New York'a gidip gelen ticari otobüs hatlarını denetleyen Any Weather Transportation Group'un yatırımcısı ve ortaklarından biri olduğunu düşünürsek, evde olacağından eminim. Eğer ilçemizden işe gidiyor ya da keyif için seyahat ediyorsanız, Any Weather Transportation Group'u ve yerel reklamlardaki yeni ağarmış adamın yüzünü biliyorsunuzdur.

Acaba Derick büyüdüğünde ve dolgunlaştığında böyle mi görünecek?

Acaba o da beni hiç düşünüyor mu?

"Beni hayaletledi, unuttun mu?" Sadece bir kez öpüşmüş arkadaş olsanız bile bu yine de hayaletlik sayılır mı? Belki de bu ghoul-ing, zombie-ing ya da poltergeist-ing'dir. Hangisi en çok korkutur ve en az *yuh diye* bağırtırsa.

"Ah." Avery saçının bir tutamını döndürüyor ve gözlerime bakmıyor. "Doğru."

Mateo, "Hayalet olmanın cezası ölüm olmalı," diyor, telefonuna aşırı hızla dokunarak. Başını kaldırıp bizim aynı endişeli ifadelerimizi yakalıyor. "Ne? İğrenç. İyi o zaman. En azından halka açık bir kırbaçlama."

"Halka açık bir kırbaçlama mı? Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Avery alay ediyor. Mateo gururlu bir kinkster ve onu bunun için seviyoruz.

Her ne kadar Derick'i muhteşem bir arkadaşlık yılını bir grup erkek arkadaş için heba ettiği ve aramızdaki bağın duygusal bir esarete dönüşmesine izin verdiği için cezalandırmak istesem de, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Olan oldu. Kaderimde onun *belki*'si olmak var. Onun kaderinde de benim *neredeyse*'m olmak var.

"Derick geçmişte kaldı." Kesin bir ifadeyle iç çektim. "Belki açık hava sinemasında biriyle tanışırım. Bu her zaman bir fantezi olmuştur. Benimle aynı zevke sahip bir sinema tutkunuyla takılmak. Yani, orası benim tek umudum, gerçekten. Bütün yaz Wiley's'e zincirlenmiş olacağım. Açık kalması için elimden gelen her şeyi yapıyorum." Patronum Earl, açık hava sinemasının mali sıkıntı çektiğini asla kabul etmez ama her saniye yeni bir yayın hizmeti çıkarken, nasıl olmasın ki? "Düzenli bir maaş çekine sahip olmak istiyorum. Öğrenci kredilerim kendi kendini ödemeyecek."

"Yeni terfi ettiğini biliyorum ama bu yazdan sonra orada kalmayı düşünmüyorsun, değil mi? Yetişkin işlerine ihtiyacı olan yetişkinler olacağız."

"Ne kadar zekice." Avery'ye gözlerimi deviriyorum. "Peki Wiley's nasıl yetişkin işi olmuyor?"

Omuz silkiyor ve şiltenin üzerindeki yastıklara daha da gömülüyor. "Demek istediğim, tabii ki kapanmasını falan istemiyorum. Liseden beri orada birlikte çalışıyoruz. Orası bizim özel yerimiz. Bu sezonun harika geçmesi için elimden geleni yapacağım ama en kısa zamanda tam zamanlı bir iş arayışına gireceğim. Earl o kadar iyi para vermiyor."

"Öyle değil mi?" Mateo sesini yükseltiyor. "İkinizin beni tekrar orada çalışmaya ikna etmenize nasıl izin verdim?"

"Sanki Rosevale'deki yazlık tiyatro maaşın çok daha iyi olacaktı?" Avery karşılık verir. Mateo, *Company*'deki Bobby rolü için seçilemediği felaket bir oyuncu seçimi hatasından sonra, ailesinin Brooklyn'deki Filipin füzyon restoranında garsonluk yapmak ya da biraz para kazanmak için yazlık sinema diyarında bize katılmak arasında gerçek bir Sophie seçimiyle karşı karşıya kaldı.

"En azından orada alkışlarla ödeme alırdım." Avery ona doğru bir kırıntı fırlatır.

Avery'nin ne önerdiğini düşünmek istemiyorum. Wiley'den ayrılma düşüncesi beni kurdeşen dökmeye itiyor. Bu benim DNA'mda var. Film çalışmaları bölümüne girmemin sebebi bu. Çoğu insanın yüzde altmışı sudur ama yemin ederim şu anda benim yüzde altmışım gazoz.

"Benim için emeklilik vakti geldi" diyorum. Bu belirsiz duygularla daha fazla oturamam. "İyi geceler, sevgililerim."

"Yatma vakti geldi mi?" Avery abartılı bir iç çekişle soruyor. Yorgun numarası yaptığımı biliyor.

Mateo ayağa fırlıyor, telefonu kehribar rengi manikürüne sıkıştırmış. "Görünüşe göre gecem daha yeni başlıyor."

Ekranı bize doğru çeviriyor. Sanırım kulübün tuvaleti harikalar yaratmış. Kadın ve Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları bölümünde okuyan, yakışıklı, siyah, yuvarlak yüzlü, kafası tıraşlı bir çocuk Mateo'nun cep telefonuna bir selfie göndermiş:

Kim olduğunu bilmiyorum ama kendinden emin ayna oyununu sevdim.

Bu bir Shakespeare sonesi değil, ama Mateo için altın kadar iyi olduğunu söyleyebilirim.

Parmakları ekranda uçuşuyor. "Onunla on dakika içinde kütüphane bahçesinde buluşacağım."

Kütüphane bahçeleri, kampüste kampüs güvenliği tarafından düzenli olarak devriye gezilmeyen tek yerdir ve doğru noktaya hareket ederseniz, güvenlik kameraları tarafından görülemezsiniz. Herhangi bir hafta sonu gecesinde, gül ağaçları ve ahşap kemerler arasında dolaşan ve ilişkinin ilk aşamalarında olan en az sekiz çift vardır.

Zaten acı verici bir şekilde belli olmasaydı, hiç olmadım. Asla da olmayacağım. Hiçbir zaman böyle bir arzum olmadı.

"Aynanın çalıştığına inanabiliyor musun? Ayna asla çalışmaz," diye bayılıyor Mateo.

"PYOT'un büyüü," diyor Avery, işaretle beni dürterek. "Koymak. Kendini. Dışarı. Oraya."

"Bir PYT ile PMOT olmayı ve biraz TLC almayı ne kadar istesem de, tüm aşk girişimlerim başarısız oldu," diye mırıldanıyorum, Avery'yi kendi oyununda yenerek. "O zaman Notlar uygulamasında ünlü biri gibi yap ve CTN!" Bu Avery-

Anlatıyı değiştirmek için konuşun.

"Yol için bir tane daha," diyor Mateo, vanilyalı votkımızı sararmış buzdolabının üstündeki tüneğinden indirirken. Kulüpteki votka krizleri yüzünden kafam hâlâ bulanık ama Dublin seyahatimde aldığım, üzeri çizgi film eşekleriyle kaplı shot bardağına sahip çıkıyorum. Mateo ağır bir içici ama aynı zamanda sık sık içiyor. En fazla bir shot'ın dörtte üçünü içebilirim. Bana bir şey olmaz.

"Doğum günün kutlu olsun bebeğim. Yirmi iki senin yılın olsun!" "Bunu sen mi buldun?" Avery şok olmuş bir halde sorar.

"Tek şair sen değilsin ve bunu biliyorsun!" Mateo kalçasını çıkarır, poz verir.

Bardaklarımızı birlikte getiriyoruz.

Hep bir ağızdan müstehcen İrlanda kadehimizi kaldırıyoruz: "İşte sana, işte bana, her zaman en iyi dostlar olacağız. Ama eğer anlaşılamazsak, o zaman siktir git. Bana!"

Alkolik cennetin o yudumu keskin, hınç dolu bir sızı ile aşağı iniyor. Kulaklarımda yeni, net bir çınlama var, bir şeyin başlangıcını işaret eden çanlar. Ama tam olarak ne?

"Görüşürüz bebeğim." Mateo anahtarlarını, ceketini ve öğrenci kimliği kordonunu alır. Kapı arkasından gümbür gümbür kapanır.

Avery kaydirmaya devam ediyor, ben de daha da sinsice odama süzülüyorum. Pırıltılı ışıklarım hala yanıyor, *Casablanca*'dan *Oz Büyücüsü*'ne kadar film posterlerimi aydınlatıyor. *Lady Bird* ve *Moonlight* gibi yeni filmlerim bile var. Genelde film hatıralarımın arasında kendimi evimde gibi hissedirim, ama nedense bu gece, yirmi ikinin diğer tarafında, aniden bağlarım kopmuş gibi hissediyorum.

Sanırım tüm bu tartışmaların sebebi benim güdük romantik hayatım ve puslu, yarı biçimlendirilmiş arayışım. Sadece bu düşünce bile beni dizüstü bilgisayarımın başına savuruyor ve dokunaçlı porno klasörümü açıyorum. Ne olduğunu anlamadan önce, hiç yaşanmamış ilk öpücükler için elektronik kâğıda döktüğüm her bir kelime ve satır için hüzünleniyorum.

Sevgili

Derick...

Sevgili

Mateo...

Sevgili Cole...

Sevgili Alfie.

O geceyi hatırlıyor musun?

Babam beş dakika sonra gelseydi... Cadılar

Bayramı'ndan beri biliyorum...

Okudukça ve tekrar okudukça göz kapaklarım ağırlaşıyor ve kelimeler birbirine daha çok kayıyor. Dizüstü bilgisayarımın mavi ışığı sözde bir uyarıcı olmasına rağmen, beynimin iflas ettiğini ve başımın çöktüğünü fark ediyorum. İşte o zaman sarhoş bir fikir çizgi roman balonu gibi patlıyor: *Gönder onları. Sana meydan okuyorum.*

Birden fazla açıdan kötü bir fikir, ama öpücük arayışındaki bir kahramanın bir eşe ihtiyacı var, değil mi? Zihnim parmaklarımın ne yaptığını algılamıyor.

Yaklaşık bir saat sonra, hislerimin içinde kaybolmuş bir halde, Warby Parker çakma gözlüklerimi çıkardım, başımı uzattım ve yumuşak, tatlı bir *vınlama* korosuyla kendimden geçtim.

Bölüm 3

Sabah güneşi rüya gibi uyumu bozuyor. Tüm o karmaşa ve kanoliler arasında panjurlarımı hiç kapatmamışım. Gözlerimi açtığımda, yatağıma bile gidemediğimi fark ettim. Dizüstü bilgisayarımın klavyesi yüzümün sol tarafına kareler çizmiş.

Çölde kaybolmuş bir gezgin gibi Rosevale Koleji'nin su şişesinden yudumluyorum. Ağzımdaki pamuk topları hissini hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor, bana gömülü iki yirmilik dişimi çektiğim zamanı hatırlatıyor. Ama bu sefer eğlenceli anesteziğin etkisi altında değilim.

Ayağa kalktığımda başımdaki çarpıntı devam ediyor. Eğer ölüm teslimat uygulamasıyla gelseydi, hemen bir istekte bulunurdum: büyük bir sonsuz uyku siparişi, mide bulantısını tutun.

En azından bugün Cumartesi. Çalışmam gereken sınavlar, yazmam gereken ödevler ve planlamam gereken grup sunumları var ama... *Olmam gereken hiçbir yer yok.*

Finaller haftası olan triatlondan önce kendime bakacağım bir gün beklentisiyle kaslarım anında gevşiyor. Etkileyici koleksiyonumdan eski zamanlardan kalma bir VHS kaset çıkarıp Nora Ephron'un beni sağlığıma kavuşturmasına izin veriyorum.

İkiz yatağımda cenin pozisyonunda kıvrılıyorum ve kumandayı yanıma koyarak inliyorum. Akşamdan kalmalığı tedavi etmek için Tom Hanks'in kalem buketleri hakkında şiirsel ağdasını dinlemekten daha iyi bir yol yoktur. Film kendini göz kapaklarımda içine yansıtıyor. Çekim çekim bilecek kadar çok izledim. Sonbahar renkleri bana çok az çabayla geliyor.

Cranberries'in muhteşem Yukarı Batı Yakası montajı üzerine mırıldandığı bir bildirim sesi birbirine karışıyor. Belki de Profesör Tanson dönem sonu toplantımızı planlamak istiyordur. Kendisi benim film çalışmaları danışmanım ve bölüm başkanım. Mesajı aldıktan sonra on dakika içinde ona e-posta göndermezsem, sürekli dolup taşan gelen kutusunun karmaşasında yanıtlımın izini kaybetmesi kaçınılmaz olacak, bu yüzden neye ihtiyacı olduğunu görmek için Greta Gerwig ve Noah Baumbach'ın vinyl çıkartmalarıyla kaplı dizüstü bilgisayarına doğru ilerliyorum.

E-posta banner'ı en üstte kayıyor ve tıkladığımda uzun zamandır görmediğim bir adresle karşılaşıyorum.

KİMDEN: Derick.Haverford.Photo@gmail.com

KİME: RolandOnTheRiver14@gmail.com

KONU: Re: Bu Gece Arabalı Sinemada

Hey yabancı,

Uzun zamandır konuşmadık.

Vay canına... Buna uyanmayı beklemiyordum.

Hayır.

Nonononononono.

Dün gecedan kalan anılar beni sandalyeye zıpkınlıyor. Çenem kilitleniyor ve nabzım hızlanıyor. *Lütfen* bana yaklaşan gizli süper gücüm için zaman yolculuğunun hala kartlarda olduğunu söyleyin...

Paniğe kapılarak Google'da arama yapıyor ve bir e-postayı nasıl geri alabileceğimi bulmaya çalışıyorum. Zaten alınmış bir e-posta. Zaten okunmuş bir e-posta. Zaten yanıtlanmış bir e-posta.

Votkayı biraz fazla kaçırırsanız böyle olur. En iyi arkadaşlarınız sizi aptal bir romantik olduğunuz için azarladığında böyle olur. Acıyan kalbinize rağmen, akranlarınız dediğiniz kalabalığa yetişmek için umutsuzca fazladan bir shot attığınızda olan budur.

Sanırım kusabilirim. Dizüstü bilgisayarı kapatıp ortak banyomuza koşuyorum ve oturma odasındaki Avery'nin yanından hızla geçiyorum. Koltukta sızıp kalmıştı.

En sevdiğimiz *Twinks*, *Su Samurları* ve *Ayılar'a* sarılıyoruz. *Aman Tanrım!* Mateo, neyse ki, görünürde yok.

Başımı şifon sarısı tuvalete sarkıtarak birkaç dakika boyunca kuru kusuyorum ama vücudum hiçbir şeyi dışarı atmıyor - ne alkolü, ne oyun öncesi atıştırmalıklarımızı, ne de püre haline gelmiş duygularımı. Bunun yerine soğuk, beyaz fayansın üzerine yığılıyorum, telefonumu açıyorum ve okumaya devam ediyorum:

Bunu bana yanlışlıkla göndermiş olabileceğini düşünüyorum. Eğer gönderdiysen sorun değil. Endişelenme.

Endişe yok mu? Yüzde 110 endişeliyim, endişeliyim ve aptalım.

Yerden, darmadağınık lavabo tezgâhına uzanıyorum ve kılıfından küçük bir kâğıt bardak çıkarıyorum. Musluğu açıp soğuk suyun elimin üzerinden akmasına izin veriyorum. Sabahtan beri hissettiğim ilk güzel duygu bu.

Sakinleştirici bir yudum alır almaz, ön kapıdan yüksek bir ses geliyor. "Baaaaaaabes, ben geldim!" Tam Ricky Ricardo'ya göre, ama seyircilerin kahkahaları Mateo'nun gösterişli girişi için değil. Hepsi benimle alay ediyor, aşk hayatının taşıma bandı hızlanıp kontrolden çıkarken ağzına çikolata tıkiştıran çocukla.

Hatırladığım kadarıyla tuvalete tükürüyorum: *Mateo o e-postalardan birini aldı.*

Mateo, Avery ve ben üçüncü sınıfın başında 3B'ye taşındığımızda, e-postayı silmeliydim. O zamana kadar hislerim solmuştu. Pride House'un bodrum katındaki plaj partisinde, Hawaii tişörtleri ve leis giyerek neredeyse öpüşmemiz geçmişte kalmıştı. Daha fazlasına açılan kapı yıllar önce kapanmış ve mühürlenmişti.

Şimdi, gerçek kapıya doğru sürünüyorum, çarparak kapatıyorum ve kilitliyorum. Sonsuza kadar burada saklanamayacağımı biliyorum. Daha az dengesiz görünmek için duşu çalıştırıyorum ama asla içeri girmiyorum. Ne kadar lavanta kokulu vücut peelingi kullanırsam kullanayım, bir daha asla sakın olamayacağımı söyleyen kötüleşen bir his var.

"Wren?" Avery'nin halsiz sorusu kapının diğer tarafından geliyor. "Bizden kaçmak için duş alıyormuş gibi yaptığın o şeyi mi yapıyorsun?"

"Kesinlikle benden kaçıyor. Şuna bak," diyor Mateo fısıltı sandığı ama aslında ince kapıyı delip geçen bir sahne fısıltısıyla.

Tüm gücümü toplayarak kapıyı açıyorum ve Mateo'nun telefonunu aralarından çekip alıyorum. İkisinin de göz kırpacak ya da tepki verecek kadar zamanı yoktu. Koşarak oturma odasına giriyorum ve şiltenin üzerine atlayıp duygusal çöküşümün kanıtlarını silmek için çılgınca düğmeleri buluyorum.

E-postanın kendini imha etmesi için tek bir tıklama yeterlidir. *Vay be.* Tekrar nefes alabilirim.

Mateo ve Avery koridorun girişinde durmuş, hem son derece şaşkın hem de kafa karıştırıcı bir şekilde ebeveyn gibi görünmektedir. Hayal kırıklığı havada beliriyor. Telefonu geri veriyorum ama içim hâlâ rahat değil.

"Yeniden sevmeyi öğrenmek için bol ödüllü sabırlı bir sahibine ihtiyacı olan saldırgan kurtarma köpekleri gibi davranmayı bıraktın mı?" Avery elleri kalçalarında soruyor.

Mateo telefonunun kilidini tekrar açar. "Ona Gmail'in çöplerinizi otuz gün boyunca sakladığını söylersem beni ısırır mı dersiniz?" Büyük bir sesle inliyorum. "Ayrıca, sanki ekran görüntüsü almayacaktım?" Şimdi bana ters ters bakıyor.

Yenilgi içinde yere uzandım, kendimi saldırıdan korumak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Muhtemelen bir zamanlar parlak umutları olan ama artık hiçbir şeyi olmayan bir çocuğun cesedine benziyorum. Burada Wren Roland yatıyor, sevgili oğul, tahammül edilebilir kardeş, sadık arkadaş ve umutsuz romantik (*umutsuzda* ağır).

Mateo ve Avery, bol miktarda kaktüs dostumuzla kaplı sehpanın etrafında diz çöküyorlar. Göğsümdeki mahcubiyet çatırdıyor, ta ki kendimi sönmeye hazır hissedene kadar.

"Sadece laf olsun diye söylüyorum, ama bunun dün gece neredeyse öpüşmemizle ilgili aldığım uzun soluklu, kısmen kafa karıştırıcı, tamamen utanç verici ama yarı tatlı e-postayla bir ilgisi var mı?

Brandon mı?" Mateo soruyor. Kaşlarının kışkırtıcı bir dans yaptığını anlamak için bakmama bile gerek yok.

"Oof. İkinizin neredeyse öpüştüğünü tamamen unutmuşum," diyor Avery eğlenerek. "Bunun yaşandığı paralel evreni ziyaret etmek için adam öldürürdüm. Bahse girerim ikiniz üç ay falan çıktınız ve sonra hangi Lady Gaga albümünün en iyisi olduğu gibi aptalca bir şey yüzünden ayrıldınız..."

"Born This Way."

"A Star is Born soundtrack."

Mateo'nun nefesi kesildi. "Belli ki bir krizin içindesin, o yüzden bunu söylememişsin gibi davranacağım." Küçümseme her heceden sızıyor.

Avery, "Eğer bu konuda konuşmaya hazır değilseniz, bunu anlıyoruz" diyor.

Sarhoşken yaşadığım üzüntü sarmalında dört çocuğa, asla görmemeleri gereken dört farklı e-posta gönderdiğim gerçeğinden asla bahsedemeyeceğimden eminim. Eşcinselliğimi açıklamanın bu yıl hayatımı değiştirecek en büyük olay olacağını düşünmüştüm ama her nasılsa bu onu bile gölgede bıraktı. Sonsuza kadar bunun parçalarını toplayacağım. Mateo bunu yaşamama asla izin vermeyecek. Kim bilir Derick cevap olarak başka neler söyledi. Tek umudum diğer e-postaların gönderilmemesi.

"Unut şu gürültüyü. Oyalanmayı bırak ve dökül bebeğim," diyor Mateo.

Zihnim harabeye döndü. Artçı sarsıntılar hâlâ göğüs kafesimde yankılanıyor. O e-postaların ne anlama geldiği ya da onları neden gönderdiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Elbette üzgün, sarhoş ve sinir bozucu derecede nostaljiktim, ama bu neden hemen okumaya devam etmediğimi açıklamıyor: *Üzgünüm! Hacklendim! LOL LMAO Hahahahaahaha. Bana bitcoin gönder.*

Bekle. Bunu yapmak için çok mu geç?

"Eski bir e-posta," diye mırıldanıyorum, kolçağın üzerindeki ipliklerden biriyle oynarken. Diğerlerinden bahsetmemeye karar veriyorum. En azından şimdi.

"Yok canım. Ben de öyle düşünmüştüm. Ama neden şimdi? Neden şimdi gönderdin?" diye sorar.

"İsteyerek yapmadım..." Kulağa acınası geliyor. Milyarlarca bahane uydurabilirim ama bu, bilinçaltımda bir yerlerde onları göndermek *istediğim* gerçeğini çürütmez. Belki de sadece dikkat çekmek istedim. Bilmiyorum.

Ya da belki de bunun öpücük arayışının ilk adımı olduğunu düşünmüştüm. Neredeyse'leri topla ve onları gerçeklere dönüştür. Burada çarpık bir mantık var.

"İsteyerek mi yapmadın yoksa sonra pişman mı oldun?" diye soruyor.

"Ugh." Ellerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırıyorum.

"Bebeğim," diyor Mateo, elini masanın üzerinden uzatıp omzumu buluyor. "Seni yargılamıyorum. Neden bu kadar tuhaf davrandığını anlamaya çalışıyorum."

Çok garip davranıyorum çünkü yaklaşık beş ay önce aileme "gey" olarak açıldım ve bu konuda bir şeyler hala tam olarak doğru hissettirmiyor. *Queer* kelimesi bedenimde daha iyi hissettiriyor, beni daha çok kapsıyor, ancak bunu yüksek sesle söylemeye hazır olduğumdan veya bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Her şeyi yeniden açıklayamam. E-posta fiyaskosunu ve yaklaşan mezuniyetimizi bir araya getirdiğinizde, garip davranmak hak edilmiş gibi geliyor. Hatta hak edilmiş.

"Sen iyi misin?" Avery ciddi bir sessizlikten sonra sorar.

Bu harika bir soru. Bu yangını kontrol altına alana kadar cevaplayamayacağım bir soru. Onun yerine kalkıp kapının yanındaki kancada duran kordonumu arıyorum. Ayaklarıma spor ayakkabılarımı, kollarıma da bu bahar henüz giymediğim kot ceketimi geçiriyorum. Çantam, kitaplarım ya da dizüstü bilgisayarım olmadan onlara gidip ders çalışmam, biraz hava almam ve yalnız kalmam gerektiğini söylüyorum. Başından beri olduğu gibi destekleyici en iyi arkadaşlar gibi, alanımı talep etmeme izin verdiler.

Arkamdan kapanan kapının *gümbürtüsünün* beni daha da kötü hissettirmesine izin vermiyorum. Saygınlığımı geri almak için bir görevdeyim.

Kütüphanenin B katı yalnız kalmak için gittiğim yerdir. Ortamdaki sessiz

konuşmalar ve klavyelere vurulan çivi sesleri bir araya gelerek sadece benim için surround sesle gerçekleştirilen bir ASMR videosu oluşturuyor.

Burada kendimi güvende ve huzurlu hissediyorum. Avery'nin en sessiz öksürenlere bile pis pis baktığı C seviyesinin ölü sessizliğine hiç benzemiyor. Mateo ve tiyatrocu arkadaşlarının Tennessee Williams'ın oyunlarını son ses ve kuşkulu güneyli şiveleriyle okudukları A seviyesi gibi gürültülü de değil.

B seviyesindeki küçük, şirin köşem dünyadan ve daha da önemlisi apartman arkadaşlarımdan uzakta. Geçmişten gelen e-posta patlaması tek başıma halletmem gereken bir şey. En azından şu anda. Göğüs boşluğuma yerleşen mutsuzluğu anlayamazlar. İşte bu yüzden buradayım, okuldaki bilgisayarlardan birine girmiş, Derick'in cevabını okuyorum.

Nefesimi tutuyorum ve e-postaya tıklıyorum.

KİMDEN: Derick.Haverford.Photo@gmail.com

KİME: RolandOnTheRiver14@gmail.com

KONU: Re: Bu Gece Arabalı Sinemada

Hey yabancı,

Uzun zamandır konuşmadık.

Vay canına... Buna uyanmayı beklemiyordum.

Bunu bana yanlışlıkla göndermiş olabileceğini düşünüyorum. Eğer g ö n d e r d i y s e n sorun değil. Endişelenme.

Nefes veriyorum. Tamam, gözlerim beni yanıltmadı. Bir dizi ışıltılı kalp emoji ve bir evlilik teklifi değil ama bu dünyanın sonu değil, değil mi? Gururu okşandı. Kafası karışmış. Belki utandı. Ama ruhumu böylesine filtresiz bir şekilde ortaya koymamı sorun etmiyor. Tüm arkadaşlarına ekran görüntüsü gönderip arkamdan gülmüyor.

Umarım.

O geceyi hatırlıyorum. Çoğunlukla. Seni ve tüm arkadaşlarımızı. Gösteri başladığında, kamyonun kasasından bir sürü yıldız görebiliyorduk. Yastıklar, battaniyeler, ip ışıkları. Her şey çok güzeldi.

Çok güzel. Bu anı omurgamı ürpertiyor. Üniversiteye gitmeden önceki yazdı. Pek çok yönden sınırsız.

Babamın kamyonetini ödünç aldım, Earl beni bir geceliğine serbest bıraktı ve bir grup insan son gösterimi izlemek için toplandık.

Film eleştirilenleri alarma geçirecek bir şey olmasa da umurumda değildi. Geceyi Derick'e yarı sarılmış bir şekilde, bir battaniyeyi (kız kardeşimin odasından çalınmış) ve büfeden aldığım bir kova patlamış mısırı paylaşarak geçirdim.

Dokuz arkadaşımızın tamamı babamın kamyonetiyle otoparka giremediği için, bazıları arabalarını kendileri kullanmak zorunda kaldı ve arabalarını yan taraftaki taşma alanına, ekrandan uzağa bakacak şekilde park ettiler. Bize katıldıklarında güldük, bir şeyler atıştırdık, selfie çektik ve gelecek bize çok uzak geldi. Yarın için endişelenecek bir şey.

Ancak gece ilerledikçe, grubun bir kısmı sokağa çıkma yasağı için dışarı çıkmaya başladı.

Üniversiteye başlamadan önce son kez birlikte takılmıştık. Sadece bana mı öyle geldi yoksa biraz buruk mu hissettirdi?

Benim için tatlı, acıdan daha ağır bastı.

Sonunda, sadece Derick ve ben kaldık. Sayılır. Avery yakınlarda bir yastık yığınının içinde uyukluyordu. Patlamış mısırımız bitmişken, ikinci film sırasında (ki ilkinden daha uyuştu) Derick'in elinin battaniyenin altından benimkine dokunduğunu hissettim.

Gözlerimiz büyük, romantik bir filmin B sahnesi gibi buluştu. Yarı boş otoparkın arka tarafına doğru yeterince uzağa park etmiştik, bu yüzden kimsenin görmeyeceğini biliyordum. Ve eğer cesaretim olsaydı, risk alıp eğilebilirdim. Kalbim kulaklarımda çınlıyordu, Derick'in de öyle olduğuna yemin edebilirdim. Ama tam hormonal irademiz bizi içeri çekecek gibi görünürken, Avery vahşi bir başlangıçla uyandı ve ikimizi de platonik yere geri dönmeye zorladı.

"Ne kaçırdım?" diye sordu, kucağımızdaki Twizzler'lara uzanarak.

O an mahvolmuştu. O gece eve gittiğimde, e-postasını yazarken ağladım.

Her neyse, lütfen benden nefret etmeyin ama o kısmı gerçekten hatırlamıyorum. En azından bu şekilde. Yapacak çok işim vardı. Geç olmuştu. Ve umarım bu seni incitmez.

ama seni böyle düşünmemiştim.

Vay canına. Umudu kötü zamanlanmış. Duygularım yıkıldı. Ve kahretsin, şimdi kütüphanenin ortasında ağlıyorum. Bu ilk kez olmuyor ama en yıkıcı olanı olduğu kesin.

Kimseyi böyle düşünmedim, gerçekten. Kendime izin vermedim. Karışık bir durumdu. Cinsellik durumum o zamanlar biraz karışıklı. Kişisel olarak algılama.

Kişisel olarak algılama. Beni hayalet gibi görmesi yeterince kötü. Şimdi de beni resmen reddetti. Yazılı olarak. O mükemmel öpüşmenin anısını lekelemek için sonsuza dek saklandı. İşte *bu* yüzden aşk hikayelerini ekrana bırakmayı öğrenmeliyim.

Fransız örgüsü ve Taylor Swift tişörtü giyen iki sınıf altımdaki bir kız, bilgisayar sırasının karşısından bana sempatik bir bakış atıyor ve en tatlı sesiyle "Bu sadece final haftası. Atlatacaksın."

Keşke bu gözyaşları notlar gibi aptalca ve basit bir şey için olsaydı. Derick'in üzücü yanıtını okumayı bitirmek için kendimi zorlamadan önce ona teşekkür edecek kadar kendimi toparlıyorum.

E-postasını imzalamış:

Yakında
görüşürüz, Derick (ama sen bunu
zaten biliyordun)

Yakında görüşür müyüz? Bununla ne demek istemiş olabilir?

NOT. Gecikmiş doğum günün kutlu olsun, Wrenji.

Wrenji.

Sadece o bana böyle seslenirdi. Willow Valley İlkokulu'nda dördüncü sınıfa başladığı ilk gün, fen bilgisi dersinde yanıma oturmuştu. Utangaç ve sessizdim.

-bazı açılardan hala öyleyim- bu yüzden adımın ne olduğunu sorduğunda "Wren" yerine "Ben" duydu.

"Sana Benji diyen var mı?" diye sordu.

"Wrenji'yi kastediyorsan, elbette," diye karşılık verdim.

Bana şaşkın şaşkın baktı ve sonra "Tamam, tanıştığımıza memnun oldum Wrenji" dedi.

Ve onu düzeltmek için çok gergindim. Sonunda bu aramızdaki bir şey haline geldi ve ben de bunu sorun etmedim. Şu anda, bunu kitlesel bir duygusal yıkım silahı olarak kullanmamış olmasını diliyordum.

Ona cevap yazmayı bile düşünemedim, imzasının hemen altındaki profesyonel web sitesinin linkine tıklayarak dikkatimi dağıtıyorum. Artık resmi bir fotoğrafçılık işi yapıyor olmalı. Eskiden Willow Valley yıllığının olağanüstü fotoğrafçısıydı. Onun açık onayı olmadan hiçbir fotoğraf yayına giremezdi. Anı yakalamakta ustaydı.

Şimdi de aktörler için portre fotoğrafları ve iş dünyası profesyonelleri için LinkedIn fotoğrafları hazırlamaya başlamış gibi görünüyor. Düzen şık ve arka plan arduvaz grisi. Portföyü etkileyici. Hatta birkaç büyük etkinlik, on altıncı yaş ve bar mitzvah yapmış.

Onun görüntüleri sizi hiç sahip olmadığınız bir anının içine bırakıyor. Açıkçası, bu mor elbiseli ve taçlı kıızıyla mum yakan orta yaşlı adamı tanımıyorum ama sanki tanıyormuşum gibi hissediyorum. Dokunaklı olan da bu.

Ayrı bir alt klasöre tıkladığımda, lise çalışmalarından bazılarını bile yüklediğini fark ediyorum. Lakros maçı fotoğraflarına ve mezuniyet balosu panoramalarına göz gezdiriyorum.

Kaydırma yaparken, slayt gösterisinin ortasında tanıdık bir yüz görüyorum. Yuvarlak gözlüklerin ardında kocaman gözler. Asi saçlar bol miktarda ürünle ehlileştirilmiş.

Lacivert smokinimin içinde, lüks bir otelin balo salonunda Avery'nin yanında gülümseyen ben. Yaptığım bir espriye gülüyor ve ben de onun açıkta kalan üst kolunu tutarak çok yüksek topuklu ayakkabılarının içinde dik durmasını sağlıyorum. Bu fotoğraf çekildikten hemen sonra onları bırakıp çantasında sakladığı pembe çorapları giydi.

Öfke saklandığı yerden çıkıyor ve üzüntümü darmadağın ediyor.

Bunu neden paylaşsın ki? Üniversitenin ilk yılında, kış tatilinde bana sessiz kaldığında onun için bu kadar az şey ifade ediyorsam, neden bir zamanlar olduğumuz şeyin bu küçük işaretini devam ettirsin? Grup takılmalarımızı bıraktı, üniversitedeki Delta Tau Delta bölümüne girmesi için onu teşvik eden kardeşleriyle daha fazla zaman geçirmeye başladı. Ailesindeki tüm erkekler üyeydi ve Yunan yaşamı geleneğini canlı tutması onlar için önemliydi. Bu, üniversite seçim sürecinde önemli bir endişe kaynağıydı.

O zaman onunla ilgili bir şeyler sertleşti. Lise sohbetimizden uzaklaştı ve yalnız mesajlarım okunmaya bırakıldı. Ve şimdi...

Ona geri e-posta göndereyim mi? Bunu hak ediyor mu? Yoksa bağları bir kez daha koparma sırası bende mi?

Soruların tadı, Willow Valley İtfaiyesi'nin düzenlediği itfaiye aracında Noel Baba gösterisinde ikimiz de elf olmaya gönüllü olduğumuzda dağıttığımız çok tatlı baston şekerlerin anısı gibi. Akran liderliği dersimizin toplum hizmeti bölümü içindi. İlk ben kaydoldum ve Derick de peşime takıldı.

Birlikte istasyona vardığımızda, kırmızı takım elbisesinin önüne yastık tıktırmış olan şef bize iki askı uzattı ve "Siz çocuklar elf olmak için biraz büyük değil misiniz?" diye sordu.

Meğer öyleymişiz. Kostümlerin her ikisi de çocuk bedeniydi ve Derick'in üzerinde ikinci bir deri kapriye benzeyen zorunlu çizgili taytları görünce gülme krizine girdim. Ama o, Aralık soğuşunda Willow Valley sokaklarında hayatında hiç bu kadar rahat olmamış gibi kasıla kasıla yürüdü.

Ben mi? Onun arkasına takıldım ve kimliğimi gizlemek için şapkamı olabildiğince aşağı çekerek manzaraya karışmaya çalıştım.

Rahatsızlığımı hisseden Derick, şoföre kamyonun hoparlörlerinden en sevdiğim tatil şarkısı olan "White Christmas "ı en yüksek sesle çaldırdı.

"Benimle birlikte söyle, Wrenji," diye bağırdı müziğin üzerine. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan tüm mahalle neşeli şarkılara boğuldu. Derick sağlam kolunu bana doladı, beni yanına çekti ve birlikte 26 Aralık'taki gerçek elfler gibi caddede zil takıp oynadık.

İstasyona geri döndüğümüzde ve yan ofiste bir kez daha yalnız kaldığımızda, hala tir tir titriyordum. Pennsylvania kışlarının şakası yok. Tam büyük boy yün kazağımı giymek üzereyken Derick titrediğimi fark etti ve son sıcak kakao fincanını benimle paylaşmayı teklif etti. Ona teşekkür ettim ve fincanı ağızıma götürdüm. Yudumlayamadan bileğime dokundu ve fısıldadı, "Dikkatli ol. Kendini yakma."

Üstten üfledi, nefesi dudaklarımın üzerinde gezindi. Birdenbire eskisinden daha fazla titremeye başladım. Ve içtiğimde, dudaklarımın dakikalar önce onun dudaklarının olduğu yerde olduğunu fark ettim, boğuldum.

"İyi misin?" diye sordu. Öksürük krizimin arasında başımı salladım. "Al." Bardağı aldı ve sırtımı birkaç kez sıvazladı. Sakinleştiğimde bana sıkıca sarıldı. "Sıcaklık için," diye niteledi.

"Evet," dedim, fincanımızdaki şekerlemeler gibi eriyerek. "Sıcaklık için." Ama biliyordum -ya da bildiğimi sanıyordum- çok daha fazlası içindi.

Gerçekten, içtenlikle belki daha fazlası da olabiliriz diye düşünmüştüm. Ama en başından beri yanıldığım ortaya çıktı - sadece bana hayatında ihtiyacı yoktu, aynı zamanda beni hayatında hiç düşünmemişti.

Nostaljinin pembe gözlüklerini çıkarıyorum, parmaklarımı kırıyorum ve kendimi cevap yazmaya zorluyorum:

Haklısın. Bu bir kazaydı. Sarhoştum. Özür dilerim. Lütfen olanları unut.

En
iyi
dilekl
eriml
e,
Wren

Göndermek üzereydim ama sonra ekledim:

NOT. Teşekkür ederim. Hatırlaman çok hoş.

Tıkla. Bum. Gitti.

Öpücük görevi resmen iptal edildi.

Bilgisayardan çıkıyorum, üzgün, erimiş krem şantili lattemi atıyorum ve Mayıs güneşine geri dönüyorum. Kot ceketimi çıkarıp belime bağlarken sıcaklık yüzüme vuruyor.

Daireye dönüş yolunu yarılایana kadar rahatladığımı düşünmüyorum: *Eğer diğer adamlar cevap verirse, bunu halledebilirim. En azından en kötüsü geride kaldı.*

Bölüm 4

En kötüsü henüz bitmedi.

Derick

Bu yaz birlikte çalışırken e-postanızı unutmak zor olacak.

İşte bu kadar. Önemli olması gereken bir olayı mahvetmek için tek bir mesaj yetti.

Rosevale Koleji mezuniyet töreni devasa futbol sahasında gerçekleşiyor. Çıplak ayaklarımı siyah makosen ayakkabılarımdan çıkardığımda çim ayak parmaklarımı gıdıklıyor. Gün inanılmaz sıcak ve güneş her şeyin üzerine vuruyor, görünürde tek bir bulut bile yok. Her iki taraftaki tribünler ebeveynler, aileler, arkadaşlar ve profesörlerle dolu. Babamı, annemi ve küçük kız kardeşim Claire'i uzak tarafta, ellerinde kartlarla yelpaze yaparken görüyorum.

Her şey çok şatafatlı ve çok terli.

Dört acı dolu yıldan sonra, içinde Latince yazılmış bir kâğıt parçası olan suni deri bir dosyadan biraz daha fazlasını bekliyordum. *Daha* fazlasının Derick'in mesajla gönderdiği bomba olmasını beklemiyordum.

Derick bütün hafta sessiz kaldı ve rastgele, üniversite mezuniyetimin ortasında, üzücü baltayı çıkarmaya karar verdi. Bir dahaki sefere nereye gömdüğümü gösteren bir harita bırakmayacağım.

Gözlerim tek bir cümleyi tekrar tekrar tarıyor, ta ki harfler birbirine karışıp bir anlam ifade edene kadar. Ne demek istiyor? Earl bana bir liste gönderdi.

yeni yaz acemileri. Gözüme çarpan tek isim Mateo'nunkiydi. Bir şey mi kaçırmıştım?

Yanımdaki kız, Gemma Rollind, takıntılı bir şekilde telefonuma bakarken bana "*Ne kadar kaba olabilirsin?*" der gibi bakıyor. Ama bu meseleler ertelenemeyecek kadar acil. Ayrıca, hala sadece *W*'s'teler, yani o olağanüstü enstantane anı için ayağa kalkıp göz kamaştırıcı şapkalarımızı havaya fırlatmamıza daha çok var. Derick'in kamerasıyla ve gözleri kapalı olarak mükemmel bir şekilde yakalayabileceğinden emin olduğum türden.

Düz siyah şapkamı boş bıraktım. Motivasyonel bir alıntı ya da mezun olduğum okulun maskotu yok. Bunun sosyal medya karşıtı duruşumun bir parçası olduğunu söylemek isterdim (ayrıca, annemin üzüntüsüne rağmen sanat ve zanaat benim ilgi alanım değil), ancak benim için bir sonraki adımın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Wiley'deki bu yazın ötesinde, geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ve hiçbir şarkı sözü ya da Michelle Obama'nın motivasyon konuşması bu tür bir Gen-Z sıkıntısını yakalayamaz.

Ben de cevap yazıyorum:

Birlikte çalışacağız da ne demek?

Telefonumu kaldırmaya bile zahmet etmiyorum. Kıpır kıpır parmaklarıma fazla dikkat çekmeden yapacak bir şeyler vermek için takıntılı bir şekilde çeşitli uygulamaları açıp kapatıyorum. Bildirim çaldığında, yemin ederim kalbim duruyor.

Derick

Bu yaz için yeni sosyal medya pazarlama stajyeriyim 😊 Earl sana söylemedi mi?

Bu. Olamaz. Olamaz. Olamaz.

Earl bana önemli bilgileri söylemeyi unutmasıyla ünlüdür, ama bu onun açık ara en büyük suçu. Geçmişimizi bildiğinden değil. Bilse de umurunda olmazdı. Tek dileğim bir kereliğine de olsa, önemli kararlarda beni bir yetişkinmişim gibi bilgilendirmesi, eskiden işe aldığı on beş yaşındaki çocuk gibi değil. Ben artık bir yöneticiyim. Terfi evraklarla resmileştirildi! Bunları bilmeyi hak ediyorum!

Panik boğazıma kadar yükseliyor. Eğer yaz için bir sosyal medya pazarlama stajyeri işe almak gibi köklü bir değişiklik yapıyorsa, bu, partinin geçen sezondan daha kötü durumda olduğu anlamına geliyor olmalı. Wiley's sonunu getiremez. Sonunda uğruna çok çalıştığım fırsatı yakalamışken olmaz. Bu korku şimdilik süregelen utancımı bastırarak kadar güçlü.

Emin misin? Bu Earl'ün yapacağı bir şeye benzemiyor. Twitter'ın kuşlar için, TikTok'un da saatler için olduğunu sanıyor.

Wiley's benim son normallığım. Bu tören sona erdiğinde akademinin pençelerinden kurtulmuş olacağım ama aynı zamanda bildiğim tek rutinden de atılmış olacağım. Yılın dokuz ayı okulda, üç ayı arabada. Beynimde hesaplanan tek matematik bu.

Derick

Emin olmaktan da öte. Instagram'da yaptığım paylaşımı görmedin mi?

Ben yapmadım. Üniversite birinci sınıftan sonra sosyal medyayı bıraktım. Arkadaşlarımın beni moda uymayı reddeden bir *dede* olduğum için rahatsız etmelerinin nedenlerinden biri *de* bu.

Ben selfie çekecek tiplerden değilim. Ördek suratı yapmam. Üstsüz çekilmem. Ring-light yapmam. Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama mümkün olduğunca çok paylaşma dürtüsüyle savaşıyorum çünkü öz-bilinçli doğam serotonin kaynağımı beğeni ve yorumlardan çalmak zorunda kalmayı kaldıramıyor.

Ve belki de küçük bir parçam Derick'in akla gelebilecek her uygulamadaki dırdırcı varlığıyla başa çıkamıyordu. Telefonum her açtığımda bir işkence aletine dönüşüyor, mükemmel resimler ve memlerle onun hayatının bensiz devam edişini izliyordum. Çok acımasızdı.

Gelen bir sonraki mesaj Derick'in resmi iş teklifinin ekran görüntüsünü içeriyor. Sınırlı ücret, minimum çalışma saatleri, ancak "kişisel markamızı oluşturmak" ile ilgili kapsamlı görevler. (Earl'ün ifadesi değil, bundan eminim. Onun bildiği tek marka, çiftlik hayvanlarını markalamak).

Derick altına başka bir fotoğraf eklemiş. Bu bir selfie.

Daha uzun boylu (genetik olarak), daha yakışıklı (olasılık dışı) ve Wiley's'de (ne yazık ki).

Alçak, neon-pembe atıştırmalık kulübesinin önünde duruyor ve kameraya başparmağıyla işaret ediyor. Kalın saçları altın saatinde neredeyse parlıyor. Otoparkta en sevdiğim zaman bu, akşamın çılgınlığı patlak vermeden hemen önce. Gariptir ki bir zamanlar en sevdiğim kişiydi, hatta belki Avery'den bile üstündü ama o dönem çoktan geçti. Şimdi, *beni böyle düşünmeyen* adam o.

Sonunda, Derick'e doğru yanıtı hazırlamanın ortasında sıkışıp kalarak şapka atışını kaçırıyorum. Etrafımda güçlü ve coşkulu tezahüratlar patlak veriyor ama umurumda değil.

Oturur oturmaz Avery'ye "Wiley's'i bırakıyorum," diyorum. Ailelerimiz erik rengi sandalyeleri ve altın rengi dekoru olan şık bir restoranda kutlama yemeği için ödeme yapıyor. Gerçek yetişkinler uzun dikdörtgen masanın diğer ucunda oturmuş başarılarımız hakkında sohbet ediyorlar, bu yüzden benim kesin beyanımı duyamıyorlar.

Mateo yüzünü telefonuna gömmüş, Brandon'a mesaj atıyor. Mateo'nun anlattığına göre, o ilk gece seks bile yapmamışlar. Öğrenci Yaşam Merkezi'nin yanındaki 7/24 açık yemek kamyonundan bir tavuk-parmak sepeti paylaşmışlar ve Ryan Murphy'nin eserlerini uzun uzun tartışmışlar, en sevdikleri Sarah Paulson karakterlerine gülmüşler.

İyi çalışılmış kıskançlığım daha fazlası için geri gelmeye devam ediyor.

"Ne? Bu çok aptalca. Böyle söyleme," diyor Avery. Sepetten bir parça taze ekmek koparıyor ve önümüzde duran zeytinyağına mutlulukla bandırıyor.

"Hayır, ben ciddiylim. Oraya geri dönemem."

Avery çiğnemeyi bıraktı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Bunun yetişkin işi olmadığı konusunda söylediklerimle mi ilgili? Çünkü şu an için öyle demek istemedim. Demek istediğim

Bunu gelecek için düşünüyorum," diyor turkuaz boncuklu boho küpelerinden biriyle oynarken.

Servis görevlisi içki siparişlerini sormaya başladı. Alkol fikri midemi bulandırır da bir bardak köpüklü roze istiyorum. Finaller haftası boyunca zihnimi açık tutmak ve sağlam bir şekilde odaklanmak için kuru kaldım. Güçlü bitirmek falan. Ama gerçekten, bu karmaşanın içinde olmamın bir nedeni de alkol. Gerçi alkol aynı zamanda Derick'in değer verdiğim tek yere ineceği konusunda önceden uyarılmamın da bir nedeni. Yani, teşekkürler alkol, sanırım?

"Hayır, çünkü Derick artık Wiley's'de çalışıyor..."

Mateo başını kaldırıp "Birinci sınıf yatahanemizdeki Polaroid'lerden biri mi?" diyecek kadar uzun süre baktı. Derick, yatağımın üzerindeki bir sicim üzerinde sergilediğim o fotoğraflardan birkaçında yer alıyordu. Ağır ağır başımı salladım. "Seni hayalete çeviren Derick mi? Sonsuza dek özlemini çektiğin Derick mi?" Daha isteksiz baş sallamalar. "Yemek odasının karşısından bize bakan Derick mi?" diye devam ediyor Mateo.

Başım o kadar hızlı dönüyor ki kafatasımın bir bowling topu gibi yuvarlanmasından korkuyorum. Okyanus sisi renginde bir çift göz iki masa öteden beni delip geçiyor. İri elleri havada, cüce mutfak eşyaları hazırolda duruyor. Bordo blazer ceketinin kolları yukarı itilmiş ve fırfırlanmış, çiçekli kravatı düğmesiz yakasından gevşekçe sarkıyor. Moleskines'lerden oluşan bir ailenin karalanmış kompozisyon defteri gibi.

Bir hafıza girdabı açılıyor ve ben içine çekiliyorum.

Derick ve ben lisede çalışmadığım zamanlarda aynı sosyal çevrenin içindeydik. Wiley'nin vardiyaları nedeniyle ev partilerinin çoğuna katılmazdım ama gündüz Jersey Shore'a ya da öğleden sonra Willow Valley Alışveriş Merkezi'ne yapılan gezilerde genellikle dokuz kişilik bir oyuncu kadrosu olurdu; Derick erkek başrolü, ben de ürkek şebeği oynardım.

Her nasılsa, her zaman grubun hemen arkasında yürür, aramızda şakalar yapar ve "en tuhaf nesneyi kim bulacak" oyununu oynardık. Muz şeklinde bir çanta. Bir telefon kılıfı

Betty White'ın bikinili fotoşoplu bir resminin üzerinde Grandma's Got It Going On yazıyordu. Bir keresinde, sırf plaj şemsiyesi büyüklüğünde doldurulmuş bir pug kazanmak için su tabancası oyununa yedi çeyreklik bile yatırmıştım. O raundu ben kazandım. Ona Mega Pug adını verdik, Derick'in parlak iki koltuklu arabasının bagajına tıktık ve ortak velayet için sahte bir sözleşme hazırladık.

Mateo yüzümün önünde elini salladığında gerçekliğe geri dönüyorum.

"Aynı adam," diye itiraf ediyorum, bir dizi kalp şoku yaşıyorum. Gelen kutumda Derick'in adını ilk kez gördüğümde beni vuran yüksek voltajlı şokların aynısı.

Hiç düşünmeden Derick'e küçük, acınası bir el sallıyorum. Ayağa kalkmaya başladı, ama babası, hararetili göz temasının yörüngesini çizerek, Derick'i geri çekilmeye zorlayan asitli bir şey fısıldadı. Utangaç. Ardından gelen bakışın her yerinde yarı biçimlendirilmiş bir özür var.

Beyaz keten masa örtüsünün kenarı sinirli yumruğumun içinde toplanıyor ve neredeyse dolu içecekler kucağıma düşüyordu.

Belki de bu benim süper gücümdür: elektromanyetizma. Süper yüklü metalik nesneler yerine, her fırsatta sıkıntılı, duygusal durumları kendime çekiyorum.

"Ben de ona bir günah çıkarma e-postası gönderdim." Bunun havada asılı kalmasına izin verdim.

"Başka e-postalar da mı vardı?" Avery biraz fazla yüksek sesle soruyor. Ebeveynlerimizin kafaları bize doğru dönüyor. Masum, hala yeterince saf gülümsemelerimizle gülümsüyoruz, böylece onlar da vergi beyannameleri, sıcak su ısıtıcıları, doğru kombucha markası ya da her neyse onunla ilgili tartışmalarına geri dönüyorlar.

"Toplam dört tane vardı. Onlar benim neredeyse öpüşme e-postalarımı. Neredeyse ilk öpüşmemi yaptığım ve sonra yapmadığım her çocuk için bir tane." Kendimi çelikleştirmek için şarabımı yudumluyorum. "Mateo ve Derick, sonra ben lise birinci sınıftayken Film Kulübü'nün başkanı olan Cole ve sekizinci sınıftaki yaz kampı aşkım Alfie. Cole'un ki gönderilemedi, Alfie'ninki ise bir yerlerde arafta kaldı ve gerisini biliyorsunuz." Kederli hikâyem gerçek dışı geliyor. Yine de bu yükü paylaştığım için mutluyum;

tek başıma yüklenmek beni yıkardı.

"Cole mu? Gerçekten mi? Pisliğin tekiydi,"
diyor Avery. "Bana karşı iyiydi."

"Çünkü sen onun bastığı toprağa tapıyordun." Bir parça daha ekmek aldı. Keşke bu iddiayı çürütebilseydim, ama o haklı. Birinci sınıf öğrencisi ben, onun klasik sinema bilgisine ve art house zevkine hayrandım. Bere takan, kaykay yapan bir mucizeydi. Tüm oda rezervasyonlarını organize etmeme, tüm gösterimleri ayarlamama ve tüm toplantı tutanaklarını tereddüt etmeden not etmeme şaşmamalı.

"Taş atma bebeğim. Aramızda kim daha önce bir fuckboy'a aşık olup ezilmedi ki?" Mateo bana dönmeden önce Avery'ye geçmişle dolu hınzır bir bakış atıyor. "Her neyse, Derick e-postaya cevaben ne dedi?"

Onlara SparkNotes versiyonunu anlattıktan sonra ekliyorum: "Eskiden arkadaşlığımızın bir parçasının da diğerinin ne olduğunu bilmemiz olduğunu düşünürdüm..."

"Homoseksüellik hamamında mı vaftiz edildiniz?" Mateo soruyor.

"Böyle şeyleri nereden buluyorsun?" Avery ona burnunu kıvrır.

"Bunun ilahi bir müdahale olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Haç işareti yapıyor ve sonra eski melek gibi başını eğiyor.

Bir kahkaha patlattım. Tanrıya şükür sahne fısıltısı masaya kadar ulaşmıyor. Kızarmış kalamar tabağı masaya konurken çatal sesleri bunu örtbas ediyor. Kalamar şu anda benim için iyi olmazdı. Reddedilme ve aşağılanma midemde bir ev ve bahçe inşa ediyor, agresif bir şekilde tahliye etmek istediğim yeni bir çift parti daimi sakini.

Avery gözlerini deviriyor ve bakır Moscow mule bardağından büyük bir yudum alıyor. Ben de onu örnek alıyorum ve köpüklü rozemdeki baloncukların bana sahte bir hafiflik hissi aşılmasına izin veriyorum.

Yolun karşısında Bay Haverford ayağa kalkıyor ve tuvaletlere doğru yöneliyor. Derick'in gözleri bir dizi kaçamak bakışla masamıza dönüyor. O da

Ailesinin geri kalanı arasındaki sohbet onun etrafında devam ediyor ama o tek kelime etmiyor.

Boş ver onu.

"Belki yaz için Rosevale'de çalışabilirim. Film departmanı her zaman arşivleri dijital ortama aktaracak insanlar arıyor," diyorum konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Gerçek olamazsın," diyor Mateo. Onun alaycı yan bakışları altında eğilmiş ağlayan bir söğüt gibiyim.

"Şu anda ne yapmam gerekiyor?"

Bir an duraksıyor, dişliler vızıldıyor. "Bunu kabullen. Ona seni hayalet gibi gördüğü için bir pislik olduğunu söyle. Bakalım ne olacak. Bırak hayat hayat olsun." Doğum günü banyosundaki tavsiyesinin bir tekrarı. Bunu ona Noel hediyesi olarak bir shot bardağına yazdırmalıyım. "Bundan sonra ne olacağını kim bilebilir? Ne de olsa en iyi özürlerin bazıları bir öpücükle biter."

Mateo haklı, ancak özür dilemek onun sandığı gibi *Geleceğe Dönüş* DeLorean'ı değil. Kaybedilen ve kırılan güveni düzeltmek için zamanda ve uzayda yolculuk yapmamıza izin vermez. Zaten bunu yapmak ister miydim ki? Derick mesajında beni hiç böyle düşünmediğini söyledi.

Sanırım duygulardan ya da flörtten önce dostluk vardı. Gerçek ve güçlü. Eğer bütün yaz onunla çalışacaksam, bu konuda bir kapanışa ihtiyacım var.

Babası güvenli bir şekilde gözden kaybolunca, Derick'e mesaj attım:

Benimle verandayı geçince çardakta buluş.

Kararsız bacaklarla ayağa kalkıyorum ve ana yemek gelmeden önce kendimi affettiriyorum. Dışarıdaki hava, yakındaki göletin gümüşü yüzeyini dalgalandıran sabit bir esintiyle serinledi. Düzensiz taş patika boyunca boş olan çardağa doğru yürüyorum. Kendimi suya bakan bir banka park edip, hafızamdan çağırdığım tanıdık bir film müziğiyle kendimi sakinleştiriyorum. Yumuşak, pırıltılı, şingirdayan bir piyano. Danny Elfman, belki.

Şarkı tam zirveye ulaşmak üzereydi ki: "Merhaba."

Derick tepemde dikilmiş, elini kumsal saçlarında gezdiriyor. Sakin şarkım zonklayan bir bassline ile boğucu bir şeye dönüşüyor. Beynimin içindeki sinsi grup liderine lanet olsun.

"Merhaba." Ayağa kalkıyorum ve sanki bu bir iş toplantısıymış ve ofisime yeni girmiş gibi ona elimi uzatıyorum. Emin olamadan bakıyor ve ben de hemen geri çekiyorum. "Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim."

"Baktığım için özür dilerim. Sadece, yani, burada olmanız beni şaşırttı."

"Burada olman *beni* şaşırttı. Berkshires'da bir yerlerde mezun olmaya hazırlanıyor olman gerekmiyor muydu?" Dört yıl önce üniversiteye gitmeden önce akademik takvimlerimizi karşılaştırmış, teneffüslerde buluşup hasret gidermeye yemin etmiştik. Takılacaktık. Birlikte gerçek *zaman* geçirecektik.

Bu hiç olmadı.

"Geçen hafta sonu mezun oldum. Geri taşındım. Kardeşlerimin hepsi işten çıktı ve kutlama yapmak için şehre uçtular ya da arabayla geldiler, biz de burada bunu yapıyoruz" diyor. "Kutluyoruz."

"Ben de öyle. Bugün mezun oldum. Burayı seçtim çünkü bir keresinde o tarihte buraya gelmiştik." Gafim yüzümün kızarmasına neden oldu. "*Ortak randevu* demek istedim."

Eş randevular akran liderliği sınıfımızın bir parçasıydı. Toplum hizmeti projelerinin eş liderleri olarak Derick ve benim birbirimizi tanımak için ders ve hayırseverlik ödevleri dışında takılmamız gerekiyordu. Bir gece, hızlı bir akşam yemeği için bu mekanı önerdi ve ben bir mezeyi zar zor karşılayabilsem de, babasının lüks kredi kartından tahsil ettiği üç yemek boyunca sohbet ettik.

"Farkına bile varmaz," demişti Derick. O tür zenginler. Derick benim gafıma gülümsemedi. Saf bir samimiyetten başka bir şey değil.

"Eğer bu e-postayla ilgiliyse... Bak, Wrenji, özür dilerim. I..."

Hayatından çıktığım için üzgün olduğumu mu söyleyecek yoksa
Senin için aynı şeyleri hissetmediğim için üzgünüm.

Biliyorum. Kelimeleri yüksek sesle duymak hayal edebileceğim her şeyden çok daha kötü olurdu. Üzüntümü bastırmak için savunmacı tavrım yüzeye çıkıyor. "Ne?" Gülüyormuş gibi yapıyorum. "Konu e-posta değil. Hayır, bu umurumda değil." Bunu umutsuzca önemsiyorum. "Ben de artık öyle hissetmiyorum." Nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. "Bunun hiçbir anlamı yoktu." Eskiden her şey demekti.

Kaşları birbirine dolanıyor. "Hiçbir anlamı yokmuş gibi görünmüyordu."

Şu anda nazikçe hayal kırıklığına uğratılmayı gerçekten kaldıramıyorum, bu yüzden taktik değiştiriyorum. "Hayır, ciddi. Ama demek istediğim, eğer bir şey hakkında konuşmak istiyorsan, birinci sınıfta beni neden hayaletle çevirdiğini anlatmaya ne dersin?" *Sanki ben senin arkadaşın değilmişim gibi. Sanki hiç önemim yokmuş gibi.* Ayağa kalkıp çardağın karşı tarafına geçerken bacaklarım nedense daha da sallanıyor. Güneş bir bulut parçasının arkasına saklanıyor ve parıldayan ışıklar kendiliğinden yanarak korkunç derecede romantik olmayan sahnemize romantik bir parıltı yayıyor.

İç geçiriyor, elini gözlerine sürüyor. "Wrenji." Bu eski lakabın içinde anlamaya bile başlayamadığım çok fazla ağırlık var.

O yıl, kış tatili için eve gelmeden önce mesajları seyrekleştğinde, *meşgul olduğumu* düşündüm. Yeniden bir araya gelmemizden önce mesajları tek heceli hale geldiğinde, *her zaman kısa olduğumu* düşündüm. Sonra, üniversitede ilk kez takılmamız gereken gece, tek kelime etmeden beni ekti.

Hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi hayatıma nasıl bu kadar kolay girip çıkabildiğini duymaktan hem çaresizim hem de korkuyorum, ama sonra-

"Derick?" Derick'in kardeşi Damien'ı görmek için dönüyoruz, eski lise beyzbol takımı kaptanı, keçi sakallı ve uzun saçlı üniversite şampiyonu dış saha oyuncusu. "Tiramisu iğrençleşiyor ve babam sinirleniyor. Seni bırakıp gitmekle tehdit edecek kadar sinirleniyor. Hadi gidelim."

Uzak durmasına seviniyorum çünkü tam o anda kalbim pes etmeye karar veriyor ve gözlerimden yaşlar boşalıyor. Derick'in görmemesi için başımı başka yöne eğerek, umursamaz bir el sallıyorum. "Evet, hoşça kal. Sonra görüşürüz."

Tereddüt ediyor ama başka bir şey söylemiyor. Çok geçmeden tek duyduğum ayak seslerinin restorana geri döndüğü.

Kendime beş dakika ayırdıktan sonra masaya dönüyorum ve her şey yolundaymış gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Avery ve Mateo bana ikiz beklenti dolu bakışlar atıyor ama onları görmezden geliyorum. Kalabalık restoranda Derick ve ailesini de görmezden geliyorum, hatta Derick onlar gitmek için kalkarken göz göze gelmeye çalışsa bile. Masaya mezeler ve ara sıcaklar konduktan sonra babam kadeh kaldırmak için ısrar ediyor, her yıl yeni yıl arifesinde denetlediği ilçe kamu hizmetleri ekibi için verdiği partide yaptığı gibi. Bardağımı kaldırıyorum, şu anda harcadığım çabaya bakılırsa içi çimento dolu olmalı.

En sonunda "Yeni başlangıçlara!" diyene kadar onu duymazdan geliyorum. İroni benim için kayıp değil.

Tüm bardaklar aynı anda birbirine vurur.

Clink. Clank. Kalbim (ve yazım) battı.

Bölüm 5

Dr. Tanson toplantıda.

En azından ofis kapısındaki tabelada öyle yazıyor.

Sabah 10:32'de kendi toplantımızı planlamıştık çünkü nedense normal zaman çizelgelerine inanmıyor. (Bir keresinde Queer Sinema dersimizde sanki ona zaman kavramını biz yüklemişiz gibi "Beşer dakikalık aralıklara tüm gücü kim verdi?" diye bağırmıştı). Dakik olmaya da inanmıyor, bu yüzden sabah 10:40'ta Earl'ü aramaya ve Derick'in durumunu takip etmeye karar verdim.

Derick'in mesajında bahsetmiş olduğu Wiley's Drive-In Instagram hesabı, zaten hassas olan kalbimi parçalayan öğle yemeğinden hemen sonra Avery'nin kişisel Instagram hesabındaki Sizin İçin Önerilenler bölümünde ortaya çıktı. Akış, patlamış mısır makinesinin dolup taşıdığı Boomerang ve Makaralarla ve yaklaşan çekilişlerle dolu. Birkaç düzine beğenisi olan bir Facebook işletme sayfası ve hatta bir TikTok hesabı var. Derick, bu yeniden markalaşmayı pervanelerle yerden kaldırmaya hazırlanıyor.

Birinin inisiyatif aldığını görmek güzel, ancak bunun arkasındaki kişinin o olduğunu kabullenmek de zor.

Adamım. Tanrım. Lisedeyken birbirimiz hakkında böyle düşünmüyorduk. Eğer kendime izin verseydim, şimdi onu bu şekilde düşünmenin ne kadar kolay olacağı konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum.

Earl, ben sesli mesaja yönlendirilmeden hemen önce telefonu açıyor. "Evlat, nasılsın? Umarım çok fazla kutlama yapmıyorsundur." Boğuk bas sesi

dağınık bıyığının kılları. Duyduğum cızırtı bir bağlantı sorunu değil; mikrofonu gıdıklayan dağınık sakalları.

Hoşbeşi geçiyorum. "Neden bana Derick Haverford'dan bahsetmedin?"

Şimdi ayaktayım, içinde dizüstü bilgisayarım ve günlüğüm olan TCM çantamı ofis kapısının yanındaki koltuğa bırakıyorum. Medya ve İletişim binasının avlusu sessiz, mermer zeminli ve Grek sütunlu. Çalışkan ve ciddi. Tüm klişe yollarla kolejli.

Alt sınıflar final haftasının sonunda ayrıldı ve tüm son sınıflar bugün kampüse ait konutlardan taşınmaya hazırlanıyor, ancak şans eseri ev sahibimiz yaz boyunca kalmamıza izin veriyor. Arkadaşlarım yanımdayken bu sezon tamamen boşa geçmeyecek. Bundan sonra nerede yaşayacağıma karar verirken çocukluk odamdan biraz daha uzak durabilirim.

"Artık bir yönetici olabilirsin, ama hala benim payıma düşeni alıyorsun, evlat." Earl'ün bana karşı babacan bir tavır takınmasından nefret ediyorum.

İçimi çektim. "Biliyorum, biliyorum. Sadece sosyal medyaya dalmanın iş yaratmanın bir yolu olduğundan emin değilim. İnsanlar Wiley's'in klasik doğasını seviyor. Bizim için heyecanlanmaları için tüm bu zillere ve ıslıklara ihtiyaçları yok." Çok modern hale getirmek, ev yapımı hissinin bir kısmını kaybetmesine neden olabilir. Earl'ün atalarının yaratmak için çok çalıştığı bir şey. Earl, yıllar önce orada çalışmaya başladığımda dijital projeksiyon ve ses ekipmanına geçtiğinde - nasıl finanse ettiğinden hala emin olmadığım devasa bir yatırım - hava değişti. On beş yaşındayken bile fark etmiştim. Gerçi itiraf etmeliyim ki, pek çok kişi fark etmemişti. İlerlemeye karşı çıkmamın Wiley's'i kurtarma ve onu harika yapan her şeyi koruma arzumdan çok kişisel duygularımla ilgisi olabilir. Bencilce, biliyorum.

Earl, "Bak evlat, şu anda getiriler pek iyi değil, bakım masrafları giderek artıyor ve birinin çok sevdiği kanepesinin konforuyla rekabet edemeyiz. Kabul et, biz bir kalıntıyız." Gülüyor. "Kahretsin, *ben* bir kalıntıyım. Ama buradan vazgeçmeyeceğim.

Sunabileceğimiz çok şey var. Bu yüzden Derick'in staj yapmasına izin verdim, böylece daha büyük bir izleyici kitlesinin gelmesine yardımcı olabilir."

Mantığı sağlam. Başka bir çözümüm olduğunu söylemek istiyorum ama yok. "Tamam. Ne yaptığını bildiğin sürece sorun yok."

"Babam bana devrettiğinden beri bu araziyi işletiyorum. Neredeyse altmış sekiz yaşındayım. Artık ne yaptığımı bildiğimi düşünmek istiyorum."

Beyaz sütunlardan birine yaslanıp nefesimi tutuyorum. Yavaş yavaş uyum sağlamak zorunda kaldık, elbette, ama uyum sağlamak gereklidir. Ancak değişim zorlanabilir. Tıpkı Derick'in bu yeni pozisyonla hayatıma geri dönmeye zorlanması gibi.

"Peki." Yürütmemem gereken bir savaş için nefesimi boşa harcadığımı biliyorum.

"Benim başka fikirlerim de var. Dört Temmuz'da havai fişek gösterisini geri getireceğiz. Belki bazı geçmişe dönük gösterimler yaparız ve döneme özel fiyatlandırma sunarız. Oryantasyon hemen köşede. Büyük fikirlerini getir evlat."

"Yapacağım."

Tam vedalaşıyorduk ki Dr. Tanson kapısını açtı. Koyu kahverengi tenini vurgulayan mücevher tonlarında bir bluz ve iç içe geçmiş parlak halkalardan oluşan uyumlu kalın bir kolye takıyor. Yanındaki Oscar Villanueva, birkaç gün önce yaptığı muazzam mezuniyet konuşmasının ardından Rosevale Koleji onursal diplomasının yeni sahibi olmanın gururunu yaşıyor.

Çok şaşırmış gibi görünmemeye çalışıyorum. Film dünyasında, o büyük bir olay.

Lacivert pantolon ve mor düğmeli bir gömlek giyiyor ve siyah sakal bırakıyor. Onun otoriter varlığında, bir enkaz gibi görünüyormuş olmalıyım. İdolümle tanışacağımı bilseydim kemer takar, saçımı tarar ve çukur lekesi olup olmadığını kontrol ederdim.

"Özür dilerim, Wren. Bay Villanueva ve ben konuşurken kaybolduk. Saate bakmayı unutmuşum," diyor Dr. Tanson. Ona hitap etmek için döner. "Wren ileri düzey film çalışmaları öğrencilerimizden biri. Lisans eğitimini

memleketi Willow Valley ve buranın beyaz perdeyle olan bağlantısı üzerine. Alice Kelly'yi duydunuz mu?"

Oscar'ın yüzü hemen tanıyarak aydınlanır. "Tabii ki. O kayıp bir ikon. Uzun zamandır 1978 yapımı ilk uzun metrajlı filmi *Chompin' at the Bit* hakkında bilgi arıyordum ama filme erişim taleplerimin hepsi görmezden gelindi ya da reddedildi."

Oscar'ın şöhret iddiası, iyi eleştiriler alan bir kitap ve kayıp ve unutulmuş filmlere adanmış bir podcast olan *Don't You Forget About...Pod*. İkisinin de büyük hayranıyım. O benim Ira Glass'ım. Bir parçam Dr. Tanson'ın yollarımızın kesişmesini sağlamak için buluşmalarımızı kasten mi birbiri ardına ayarladığını merak ediyor. Benim araştırmam tam da onun alanına giriyor ve o da her zaman öğrencilerinin büyük çıkışlarını yakalamalarına yardımcı olmanın yollarını arıyor.

"Bu şaşırtıcı değil. Alice Kelly neredeyse bir münzevi," diyorum. Eğer benim gözden düşüşüm de bu kadar hızlı olsaydı ben de öyle olurdu. Alice 1965 yıllığında Willow Vadisi'nin Büyük Olma İhtimali En Yüksek genciye, yirmi altı yaşına geldiğinde Oscar adayı bir belgeselde rol aldı.

"Düşündüm de. Neden bütün büyükler sonunda eksantrik oluyor?" Oscar bilmiş bir kahkahayla soruyor.

"Alice'in filmi Wren'in çalışmasının ana konularından biriydi. Çoğunlukla tek gecelik yapıya ve queer alt tonlara odaklanarak yazdığı oldukça etkileyici bir eser. Film gerçekten izleyemeden geliştirebildiği şey inanılmaz. Eğer Wren için bir sakıncası yoksa size bazı alıntılar göndermekten mutluluk duyarım," diyor Dr. Tanson, bu konuda başka seçeneğim olmadığını ima eden bir tonda. Bir danışman-öğrenci uğurlama toplantısı olması gereken şey resmen bir ağ kurma düzeneğine dönüştü.

"Tabii, evet, elimdekileri paylaşmak isterim." Dilim bir denizcinin düğümünde.

"Araştırmanız sırasında Alice Kelly ile hiç temasa geçtiniz mi?" Oscar soruyor.

Ağzım tekrar tam kelimeleri nasıl oluşturacağını hatırlarken başımı sallıyorum. "Keşke. Gerçekten birincil bir kaynak kullanabilirdim. Tekrar söylüyorum, o bir münzevi. Kendi market alışverişini bile yapmaz. Bu yüzden bir karşılaşma bile ayarlayamadım. Willow Vadisi'nin kırsal kesimindeki çiftlik evinde kalıyor. Ziyaret için uğrayabileceğiniz türden bir yer değil."

"Bu çok kötü," diyor. "Çok iyi bir podcast bölümü olurdu. Öğrencilikten kameramanlığa, oradan da uzun metrajlı yönetmenliğe geçişini, Peter Borellio'yla evliliğini ve Betty Palmer'la akıl hocalığını anlatıyor." Yazmaya başladığı senaryonun taslağı neredeyse kafasının üzerinde cisimleşiyor. "Seyircim bunu yer bitirir."

Final notu için onun çalışmaları üzerine İncil yazdım ve ben bile böyle bir bölümde neler söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum. Film Twitter'ı çalkalanırdı.

"Eğer *Chompin' at the Bit'e bir göz atabilerseniz* ya da yapım süreci veya yapım sırasındaki ruh hali hakkında bilgi edinebilerseniz, sizi programımda ağırlamak isterim."

Kalbim etkileyici bir şekilde hızlanıyor. Ben mi? Ulusal çapta tanınan bir podcast'te? *Forgotten Films: Hollywood's Rarely Seen Gems* kitabının çok satan yazarıyla birlikte? Bu tür bir platform desteği güvenilirliğimi artırabilir, zaten zayıf olan piyasada beni daha cazip hale getirebilir.

Ama kabul edelim. Ben onun gibi iyi konuşan bir uzman değilim. Film çalışmaları alanında lisans derecem ve cesur bir tutkum var. Ayrıca Alice'e ulaşmaya çalıştım ve dönüşü olmayan bir yola sürüklendim. Bu sefer farklı olmasını bekleyemem.

Yine de aklımın bir köşesinde Avery'nin yetişkinlere yönelik işlerle ilgili düşüncelerini duyuyordum. O an kabul etmek istemedim ama biraz haklıydı. Sonsuza kadar Wiley'nin maaş bordrosunda kalamam. Tek gelir kaynağım olarak değil. Ailemin yardım etmeyi reddettiği yaz kiramı bile zar zor karşılıyor.

Çünkü artık okul için değil. Dairedeki odamı kiraya vermemi ve yazı onlarla birlikte evlerinde geçirmemi istediler. Sanki bu tamamen trajik olmamış gibi. Alice'in başına gelenler gibi, ama çok daha az ciddi.

"New York ve Los Angeles'taki ilk etkinliklerden sonra, çalıştığım Wiley's Drive-In'de filminin memleketinde bir galası yapılacaktı. İlk başlardaki izinsiz gösterimler ve eleştirmenlerin olumsuz eleştirileri nedeniyle bu hiç gerçekleşmedi." Bunları zaten bildiğinden eminim ama Alice bir dizi kadın düşmanı eleştirinin büyük yayın organlarında yer almasının ardından saklanmaya başladı. Bunların çoğu gülünç zombi makyajından ve melodramatik olay örgüsünden bahsetti. Hatta bazıları Alice'in cinselliğini alenen sorgulayacak kadar ileri gitti. Erkek meslektaşlarından birine asla yapmayacakları bir darbe.

"Bence insanlar onun çalışmalarını yeniden değerlendirmeye hazır. Bu prömiyerin nihayet gerçekleşmesini çok isterim," diyorum. Aslında Alice Kelly'yi ilk duyduğumdan beri hayallerimden biri buydu. Tarihi yeniden yazabilmek ve sonunda hiç olmamış bir galaya ev sahipliği yapabilmek... Wiley's'e büyük iş getirebilecek türden bir şey. *Eğer* filmi elime almanın bir yolu *olsaydı*.

Oscar'ın bakımlı kaşları merakla kalkıyor.

"Bana bundan bahsetmemiştiniz," diye azarlıyor Dr. Tanson. "Şey, doğru, çünkü gerçekten yapabileceğinden emin değilim..."

Oscar araya giriyor, hüzünlü hayallerimi gerçek planlar olarak yanlış yorumluyor. "Bunun ne zaman gerçekleşebileceğini düşünüyorsun? Ağustos, belki? Bu çok büyük bir olay olabilir. Podcast'im tüm büyük platformlarda En İyi Yüz listelerinin altında fokurduyor ve bu büyüklükte bir bölüm beni zirveye taşıyabilir. Yeni ve güncel." Coşkulu bir düşünceyle çenesini kaşıyor. "Bir Alice Kelly biyografisinin ilgi göreceğini bile hayal edebiliyorum."

"Senin yazman için mi?"

"Hayır," diyor sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi, "senin için."

Film alışmaları diplomamı yayınlanmış bir kitap yazarak kullanabileceğim bir geleceği hayal etmeme izin vermeyeceğim. Kapağında adımın ve içinde fotoğrafımın olduğu bir toz ceketle dünyaya açılan bir kitap. Bu başarının zirvesi olurdu.

Tüm abalarımaya rağmen zihnimde bir hayal dolaşıyor.

Profesyonel bir stüdyoda, yazar fotoğraflarım için poz verirken Derick bir fotoğraf makinesi kaldırıyor. "Başınızı biraz sola doğru eğin," diyor nazikçe emrederek.

İkinci denemede doğru yapamayınca yanıma geliyor ve parmaklarının ucuyla çenemi yeniden konumlandırıyor, göz göze geldiğimizde başparmağı yanlışlıkla alt dudağıma değiyor.

Kahretsin, çok geç. şimdi hayal ettim. Ve onu istiyorum. Hem de çok istiyorum.

Kitap kısmı. Derick kısmı değil. Derick kısmı masadan kalktı. Aramızda olduğunu düşündüğüm her türlü bağın koptuğunu ve her zaman gizlice istediğim her şeyin söz konusu olmadığını birden fazla kez açıkça belirtti.

Ama *bu...* Bu, evrenin bana tam da ihtiyaım olan şeyi vermesi gibi hissettiriyor.

Öpücük arayışını unutun; artık bir kariyer arayışım vardı.

Bir heyecan telaşıyla, "Bunu başaracağım" diyorum. Bu, kanıtlayamadığım ya da geri alamadığım cesur bir iddia. Avery haklı. Bir an önce yetişkinliğe adım atmalıyım. Kitap olsun ya da olmasın, Oscar'ı bir bağlantı olarak sağlamlaştırmak benim için Wiley'nin ötesinde film merkezli bir hayata yol açabilir. Olasılıklar etrafımda balonlaşıyor.

"Harika. Sizinle tanışmak bir zevkti." Apple Watch'unu kontrol ediyor. "Beni bekleyen bir araba var ama tüm bunları ayarladığınız için tekrar teşekkür ederim Dr. Tanson. Kampsnzde geçirdiğim zamanı çok sevdim." zerinde fleur-de-lis bulunan pahalı görünümlü kahverengi deri cüzdanını karıştırdı ve bir kartvizit çıkardı. İnsanların hâlâ böyle kartvizitleri olduğunu bilmiyordum. Parlak, sivri uçlu ve profesyonel. "Yeni bir bilgi toplarsan beni ara ve lütfen bitirme ödevini bana gönder. Okumaktan heyecan duyarım."

Orada öylece şaşkın şaşkın duruyorum. Mateo'nun hayatı akışına bırakmakla kastettiği bu muydu?

Dr. Tanson sinsi bir gülümsemeyle beni tertemiz, renkli ofisine buyur ediyor. Bir saat boyunca onun sinsi yöntemleri, bana olan inancı ve çift aralıklı kağıtlarımın kenarlarına yazdığı iğneleyici ama cesaretlendirici yorumları ne kadar özleyeceğim hakkında sohbet ediyoruz. Akademik hayatın stresini özlemeyebilirim ama bu hayatın içinde tanıştığım harika insanları özleyeceğim.

3B'ye dönerken kulaklıklarımı takıyorum. Derick'in aniden hayatıma yeniden girmesine rağmen, bu yazı en iyi şekilde değerlendireceğim. Daha da ötesi, bunu *gerçekleştireceğim*. Alice'inki gibi büyük bir etkinlik ses getirebilir ve satışları artırabilir. Bu benim için büyük bir şeyin başlangıcı olabilir.

-Tek taraflı bir aşk hikayesinden daha önemli bir şey.

Neredeyse bir öpücük beni öldürecekti ama şimdi daha güçlüyüm. En azından öyle olduğumu düşünüyorum.

Olmak zorundayım.

Bölüm 6

"Biri mi öldü?" Mateo otoparktaki oryantasyon gününe giderken yolda soruyor.

"Hayır."

"O zaman neden cenaze ağıtları dinliyoruz?"

Max Richter'in en iyi, postminimalizm besteleri arabamın hoparlörlerinde titreşiyor. Film müzikleri beni dengede tutuyor. Derick'le bir sonraki karşılaşmamdan önce, arabalı sinemada iki kat sorumlulukla yeni bir pozisyona itilmeden önce dengeye ihtiyacım var. Bu yaz şimdiden lavabonun kenarındaki kirli bulaşık yığını gibi birikmeye başladı, tehlikeli bir şekilde devrilmeye çok yakın.

Mateo'nun yorumunu görmezden gelerek sesi açıyorum.

Hepimiz göğüs cebinde pembe Wiley logosu olan parlak sarı tişörtlerimizi giyiyoruz. *Personel* kelimesi yapışkan görünümlü blok harflerle arkaya damgalanmış. Kimsenin memnun olmadığı korkunç bir üniforma.

"En azından benimkini kırpabilir miyim?" Mateo biz ayrılmadan önce sormuştu. Avery ve ben bütün makasları sakladık.

Arabadan inip çimenlik alana adımımı attığımda evin tanıdık kokusuyla karşılaşıyorum; taze kesilmiş çimen ve yolun aşağısındaki devasa süt fabrikasından gelen inek tüyleri. Yankee Candle tazeliğinde değil ama alışıyorsunuz. Willow Valley, tarım arazileri, iyi finanse edilen devlet okulları ve tarihi bir ana caddeden oluşan büyüleyici bir yayılma alanıdır. Bölgedeki en iyi film çalışmaları programına sahip olduğu için seçtiğim Rosevale'den arabayla yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta.

Dış duvarlarında karikatürize edilmiş atıştırmalık yiyeceklerin resmedildiği büfeye yaklaşırken iş ayakkabılarımı (çamur lekeli, yıpranmış Nike'lar) giymeyi unutmadığım için şükrediyorum. Tek perde uzak tarafta duruyor ve diğer çevreler çitle çevrili ve alana mahremiyet hissi veren uzun, ince ağaçlarla kaplı. Ağaçların kırıldığı tek yer girişler ve arka tarafta yumurta kabuğu panjurlu iki katlı bir aile evinin görülebildiği bir köşe.

Orası benim çocukluk evim. Wiley's Drive-In'de büyüdüğümü söylediğimde, gerçekten ciddiym. İkinci kattaki yatak odamdan sinemanın içine bakabilirdim. Uyuyamadığım gecelerde pencereden dışarı bakar ve sessiz ikinci filmi, bataklık canavarlarından kaçan ya da yarışan arabaları veya yağmurda şarkı söyleyen film yıldızlarını izlerdim. Hepsi benim için büyü, hepsi güzeldi.

Elbette bazı geceler, bir aile filmi gösterdiklerinde ve hava uygun olduğunda, ailem çim sandalyeleri çıkarırdı ve Claire ve ben son gişe rekorları kıran filmi izlemek için mikrodalga patlamış mısırımız ve taşınabilir radyomuzla çitlere doğru koşardık.

Büyüdüğümde, arka bahçe benim için yeterince iyi değildi. Avery de dahil olmak üzere arkadaşlarımı ailem hangi arabayı ödünç verirse onunla toplardım. Genellikle kobalt mavisi 4x4 kamyonet olurdu, çünkü kasasında takılmak için en fazla yer ondaydı. Fıstıklı M&M'lere ve slushilere harcayacağımız parayla otoparka giderdik.

Makara hayatını ben seçtim demek isterdim ama makara hayatı beni seçti. Ya da daha doğrusu, Earl Wiley beni seçti. On beş yaşına geldiğimde, ailemden beni işe almasını istedi. Zaten neredeyse her hafta sonu oradaydım. Mantıklı olan buydu ve çalışmak istiyordum. Böylece, dirsek çürütüp yükseldim ve işte buradayım, yeni müdür, göreve hazırım.

Avery ve Mateo, birlikte sohbet eden ve biraz gergin görünen iş arkadaşlarının giderek artan kalabalığına katılmak için uzaklaşırlar. Birazdan

"Bunu elli sent daha fazla ödeyerek kombo yapmak ister misiniz?"

Ben yaklaşırken Earl tümseğin üzerinde ayaklarını iki yana açmış duruyor. Beni bekliyor. Bir elinde tertemiz bir isim etiketi çeviriyor.

"Sanki şövalye ilan edilmek üzereyim," diye şaka yapıyorum kulak misafiri olduğumda. "Bana İngiliz aksanı yaptırma evlat. Sonu ikimiz için de kötü olur."

pembe plastik parçasını göğsüme iğnelerken söylüyor. Derick'in yaklaşan gelişi bir an için kayboluyor. Beni bekleyen duygusal felaket her neyse bekleyebilir. Bu gerçek hayattaki bir seviye atlama, nihayet, *nihayet* kilidi açıldı.

Earl soluk Wrangler'ının arka cebinden bükülmüş bir zarf çıkarıp elime tutuşturuyor. Duygusal bir tip değil ve bunun erken bir maaş çeki olmadığını biliyorum. Onun şirin, eski arabalı lokantasının doğum günü ikramiyeleri ya da mezuniyet çekleri için uygun bir bankaya sahip olduğunu düşünecek kadar aptal değilim.

Tek bir sezon boyunca ayakta kalabilecek bir bankaya bile sahip değil, ancak Oscar Villanueva sayesinde artık bu soruna bir çözüm bulabilirim.

Kart, ön yüzünde balonlar olan ve içi boş olan bir dolar mağazası çeşididir. Earl titrek eliyle şöyle yazmış:

Doğum gününün kutlu olsun. Sana bir kart ve isimlik aldım.

Aşağıda, küçük bir PS'ye büyük, şekilsiz bir ok çizmiş:

Dolapta üzerinde adın yazan altılı elma şarabı var ama benden değil.

Ben senin patronunum. Bu hiç profesyonelce olmaz.

"Teşekkürler, Earl." Sarılacak tipler değiliz, bu yüzden sıkı bir tokalaşmayı tercih ediyoruz. Bir an tereddüt ettim. Onun cömertliğinin ardından

olası planlarımdan bahsettim. "Hey, Ağustos ayında burada özel bir etkinlik yapmak hakkında konuşmak için biraz zaman ayırabilir miyiz?"

Gür kaşları dökülen saç çizgisine doğru yükseliyor. "Aklında ne var?"

"Büyük fikirlerimi getirmemi söylediğini hatırlıyor musun?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Alice Kelly'nin *Chompin' at the Bit* filminin galasına ne dersin?"

Kaşları başının arkasında kaybolur, bir seksen yapar ve doğru yerlerine geri döner. "Domuzlar artık uçuyor falan mı? Bunu yapabileceğini sana düşündüren nedir evlat?"

İçindeki iş adamına hitap etmeye çalışıyorum. Zekasını dağınık bir dış görünüşün altında saklıyor olabilir, ancak bunu destekleyecek bol miktarda referans ve deneyime sahip bir endüstri adamı. Açık hava sineması, tarihi bir otelin arkasındaki bir tarladan, iki direğe bağlı bir çarşıftan ve dandik bir projektörden başka bir şey olmadığı ilk günlerinden beri ailesine ait. Earl hiç evlenmedi ya da çocuk sahibi olmadı, bu yüzden genetik çizginin onunla bittiğini biliyorum, ancak bu, kuruluşun varlığının sona ermesi gerektiği anlamına gelmiyor.

Düşünme pozu veriyor, işaret parmağıyla çenesini çiziyor. "Büyük üniversite gazeten için Alice'le temasa geçmekte zorlanmıştın. Bu sefer nasıl farklı olacak?"

"Bir ipucum var." Yalan söylemenin ani asiditesi yüzünden neredeyse tükürecektim. Yarı doğruları söylemek gibi bir alışkanlığım yok ama arada sırada söylediğim küçük beyaz yalanlar yeterince zararsız görünüyor. Eğer bunu başarabilirsem, her şey affedilmiş olacak. Earl'ün benim ne düşündüğümü bilmesine gerek yok.

Başını sallar, etkilenmiştir. "Madem öyle diyorsun evlat. Bunu düşüneceğim. Süslü bir şey yapmak için yeterli paramız olduğundan emin değilim ama onay için bana geri dön, ne yapabileceğime bakarım."

"Teşekkür ederim. Gerçekten." Kartını şortunun kemerine sokuyorum. "Buna pişman olmayacaksın."

Kırıışık bir gülüş attı. Ben de ona karşılık veriyorum.

Yeni keşfettiğim beklentiyle Avery'nin arkasına gizlice yaklaşıyorum. Tek bir dokunuş, onun delici bir sesle çığlık atması için yeterli oldu.

"Tamam, ILY, ama beni böyle korkutmamanı daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Elleri kalbinin üzerinde sabit duruyor.

"İki yaz önce yaptığımız özel *13. Cuma* gösterimini hatırlıyor musunuz, sırf bu kızın ödünü koparmak için Jason maskeleri toplamıştık?" Youssef, projeksiyon kabininde çalışan bir geri dönen, soruyor. Avery'yi tam da filmin yavaş akışı sırasında kendine soda doldururken yakaladık. Buzdolabından dışarı fırladığımızda bardağı o kadar sert kırdı ki Sprite yüzüne fırladı. Saatlerce burnundan baloncuklar çıkardı.

"Hardy har har. Siz ikiniz kendinizi Impractical Jokers sanıyorsunuz, yemin ederim."

Arabalı sinemada çalışmak yaz kampına gitmeye çok benziyor, ancak kayak yapmak veya okçuluk yapmak için para ödemek yerine, ücretsiz film izlemek ve atıştırmalık büfesinin dinlenme odasında oyalanmak için para alıyoruz. Bazen ağızlarında en çok Skittles'ı kimin yakalayabileceğine bakıyoruz ya da orta boy içecek bardaklarıyla hızlı istifleme yarışmaları yapıyoruz.

Yine de, sanırım artık bir yönetici olduğum için, kaybedenin gecenin sonunda kapma aleti ve her şeyiyle çöp toplama işine verildiği dakikalar süren kazanma mücadelelerine katılamıyorum. Otoparkı denetlemem, formları doldurmam, programı yazmam gerekiyor. Umarım bu terfi yazımın eğlencesini kaçırmaz.

Avery yüzümdeki aydınlanmayı görmüş olmalı. "Kıçında bir sopayla dolaşan yöneticilerden biri olmayacak s ın, değil mi? Bir Hank vakasıyla daha başa çıkamam. Kötü nefes, kötü BO ve kötü bir tavır..."

"Wren'de bunlardan sadece bir tane var," diye alay ediyor Mateo. Grup kıs kıs güler. Şimdiden onların sevgisini kazanmaya başladı ki bu harika bir şey. Keşke bunu beni baltalamadan yapsa. Şakacı bir şekilde bile olsa. İsimliğime vurmaya çalışıyor ama ısıkalıyor ve göğüs ucuma çarpıyor. Onu biraz hırpaladım, sinsi

Ama yeni gelenlere iyi bir örnek olmak istiyorum, bu yüzden de bunu sırtımdan atıyorum. Şimdilik.

Gıcırtı. Earl megafonu açar ve dudaklarını megafona dayar.

"Toplanın millet. Wiley's Drive-In'de yeni sezon için oryantasyon gününe hoş geldiniz. 'Güneşte yaz eğlencesi' deyimini duydunuz mu? Harika. Biz de 'gecenin içindeki yaz eğlencesini' getirmek için buradayız!" Tek bir kahkaha ya da yuhalama duyulmuyor. Earl'ün soğukkanlılığı hiç değişmiyor. Sanırım o yırtık pırtık polosunun altında kocaman, hassas bir kalbi olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor. "Eh-hem, yani... çalışmak için buradayız. Ciddi bir iş için. Bu topluma filmlerle ve anılarla dolu bir yıl daha yaşatmak için buradayız. Eğer bu size göre değilse, şimdi çekip gidebilirsiniz."

Kimse kılını bile kıpırdatmıyor ve ben de hoş geldiniz konuşmasının geri kalanını ağızımla dinliyorum. En az üç yıldır ezberimde. Earl hiç sapmıyor, muhtemelen topluluk önünde konuşmak onu da geriyor. Film dağıtımcıları ve yerel satıcılarla yaptığı telefon görüşmelerini tercih ediyor, böylece iş zekâsını ve sinema sevgisini görünmek zorunda kalmadan gösterebiliyor. Earl ve ben bu yönden aynı kumaştan kesildik - mütevazı, sağlam bir kot belki de? Birçok kez giydiğiniz ve artık size uymasa bile asla yanınızdan ayırmadığınız bir kot pantolon.

Earl, "Neden müdürlerimizi kendilerini tanıtımları için buraya çağırıyoruz?" diye soruyor. Benden birkaç yaş büyük, pembe uçlu kutu örgülü ve cana yakın bir gülümsemesi olan Veronica'nın yanına gidiyorum. İyi anlaşıyoruz ve bu sezon görevlerimizi paylaşacağız. Yıllar boyunca ondan çok şey öğrendim.

Grubun önünde dururken içimde bir tuhaflık dolaşıyor. Genellikle kalabalığın arasında gülümseyen yüzlerden biriyimdir. Buradan görünen manzara ürkütücü. Büyük grupların önünde olmak beni hep germiştir. Lider olmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim.

Earl megafonu bana vermek üzereyken, sinirlerim çoktan bozulmuşken, parlak, süslü bir araba gümbür gümbür bir gazla ve bir duman bulutuyla otoparka dalıyor.

Earl devam etmemi istiyor ama güneş Derick Haverford'un arabasından çıktığını gösterdiğinde utanç verici, balgamlı bir öksürük krizine giriyorum.

Derick tasarım güneş gözlükleri, chino pantolon ve klasik beyaz bir tişört giyiyor

-Fransız kesim, tabii ki. Marlon Brando'nun Calvin Klein'dan alışveriş yapıp Fab Five ile tanıştığı *Streetcar Named Desire* dönemindeki hali gibi. Bir DSLR fotoğraf makinesi çantası sağlam omzundan sarkıyor, adımlarına zıt bir şekilde sallanıyor. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanırken kalbim öne doğru atıyor.

Restoranda ailesinin onayladığı kostümünü giyiyordu ama onu şimdi eski, patentli kıyafetleriyle görmek beni dolap çarpışmalarına ve lise koridorlarına geri götürüyor. Akran Liderliği'ndeki projeler için grafitili sıralarımızı birbirine itme anısı. Onun yakınlığı her zaman tüylerimi diken diken ederdi.

Mikrofona adımları mırıldanıyorum ve Veronica'ya iletiyorum, parlayan anım sönüyor.

Bilgisayar ekranının güvenliği ve duygularımla aramdaki boşa harcanan ciğer sayesinde e-posta yoluyla küstah olabilirdim ama şimdi, restorandan beri, fiziksel olarak savunmasızım. Yüzümü gördü. Acımı duydu. Görünüşe göre umursamadı. Bu bana kaçırdığım bir film maratonundan çok daha fazla acı veriyor.

Earl ekibi gruplara ayırmaya başladı. Her istasyona bir geri dönen gönderecek ve tüm canavarı hissetmek için küçük grupları stajyerlerin etrafında döndürecek.

Avery'nin ana üssü olan imtiyazlar için gönüllü olmak üzereyim - aksiyon seven mazoşist olduğu için - ama zalim bir şaka gibi, Earl sürünün geri kalanı geniş alana çıkarken geride kalmamı sağlıyor.

"Bay Haverford, ne girişti ama. Gelebildiğinize sevindim. Tüm bu heyecanı kaçırmamanızı istemezdim." Earl arkasını dönerek, gençlerin büyük bir kısmının uygun kayıt adabı ve trafik kontrol tekniklerine odaklandığı yeri işaret ediyor. Pek de heyecan verici şeyler değil.

"Beni ağırladığınız için teşekkürler," diyor Derick. Gözlüğünü çıkarıyor ve kollarından birini gömleğinin yakasından geçirerek boynundan bir madalyon gibi sarkıtıyor. Eskiden hep orada asılı duran altın haç kolyesine ne olduğunu merak etmeme neden oluyorlar. Ne zaman çok düşünse, zor bir sınav sorusu üzerinde kafa yormak için zinciri dudaklarının arasına alıp onunla oynardı.

Earl bana döndü. "Sen ve Derick zaten iyi tanıştığınız için, ona etraflı gezdirebileceğini düşündüm. Ona buradaki ipleri göster." Derick'e kapıyı göstermeyi tercih ederim. İkimizin yan yana yürümesi tuhaf bir şekilde samimi ve tarif edilemeyecek kadar tek taraflı hissettiriyor, ancak Derick o mavi-gri gözleriyle bana bakıyor ve ben bir kilitlenme içinde sıkışıp kaldım.

Hangi taraf kazanacak: sersemlik mi, keder mi? "Araziyi tanımaya ihtiyacı var, böylece devam edebilir ve başlayabilir, çünkü o sosyal medyadaki varlığımızın çok eksik olduğunu

düşündüm." "Hiç yoktu," diye düzeltiyor Derick.

"Her neyse," diye homurdanır Earl. "Hey! Wren, belki de şu geveleyip durduğun projede sana yardım edebilir. Bunu kendi aranızda halledin." Alanın öbür ucunda iki çocuk ışıklı trafik değneklerini ışın kılıcı olarak kullanmaya başlar. "Oha! Kesin şunu!" Earl koşarak uzaklaşmadan önce *Güç* hakkında bir şeyler bağırır.

"Gidelim," diyorum sertçe.

"O da neydi?" Derick sedir ağacı ve portakal-zencefil kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yakınıma eğiliyor. Bir an için yine son sınıftayım ve Cadılar Bayramı gecesi Ye Olde Bookshop'un önündeyim; ona olan hislerimi tam olarak fark ettiğim o soğuk arifede. Tarihi hayalet turunun başlamasından hemen önce, her zamanki gibi titrediğimi gördü, Burberry atkısını çıkardı (Ken bebek kostümü zaten neredeyse fazla mükemmeldi) ve sıcak bir gülümsemeyle bana uzattı. Kolonyasının etkisiyle, gırtlaktan gelen sesi tarihi mezarlıkta ürkütücü bir şekilde yankılanan minyon, kahverengi tenli kızı zar zor dinledim.

O eşarp hala 3B'deki dolabımda özel, gizli bir bölmede duruyor. Sessizce kendimi bu anılardan arındırmaya, tura başlamaya ve muhtemelen atkıyı atmaya yemin ediyorum.

Muhtemelen.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ki titrediklerini görmesin. Çantasından fotoğraf makinesini çıkarıyor. Uzun Nikon objektifi güneş ışınlarını yakalıyor ve neredeyse beni kör ediyor. Ben kırılmış bir hassasiyetle ana ekrana doğru işaret ederken o etkileyici bir otoriteyle kullanıyor. Bunu ne kadar çabuk atlatırsam, yollarımızı o kadar çabuk ayırabiliriz.

"Geçen gün araya girdiğimiz için özür dilerim," diyor Derick, ben ara verdiğimde neredeyse nefesinin altında. Deponun etrafında dolanırken havadaki garip gerilimi hissettiğini biliyorum. Yarım özü bu gerginliği dağıtmaya yetmiyor. "Damien kötü zamanlamasıyla bilinir. Amcam Leon'un düğünü sırasında üç hafta erken doğdu. Yeminlerin tam ortasında, kırık su ve acı dolu bağırışlarla öldürülen gerçek bir Kleenex anı. Sadece üç yaşındaydım ama törenin durduğunu, teyzemin bayıldığını ve... Vay canına, pardon. Tanrım, son zamanlarda senin yanında tek yaptığım özür dilemek gibi görünüyor."

Ofluyorum. Oflamak bile istemiyorum. Elimde olmayan bir refleks bu. Bariz olan dışında her şey için özür dilemesi çok fazla ironi içeriyor. Bunu örtbas etmek için arkamı dönmeye başlıyorum, sanki bunların hiçbirisi -o da dahil- benim için bir şey ifade etmiyormuş gibi sesimi kasıtlı olarak hafifletiyorum. "Neyse, devam edelim."

"Lütfen bunu yapmayın." Kamera hayal kırıklığı içinde ellerinden düşüyor ve karnının sert kaslarına çarparak zıplıyor.

Geri döndüm. "Ne yapıyorsun? Ben bir şey *yapmıyorum*." Belli ki şımarıklık yapıyorum ama buna hakkım yok mu? Belki şimdi onu reddediyorum, ama sadece o zamanlar beni reddettiği için.

"Wrenji." İç çekiyor. Ve lanet olsun, ikinci kez bu lakap karşısında çaresiz kalıyorum. Ağzından bıkkın bir şekilde süzülüp kulak zarlarımın içine girmesi beni güçsüz bırakıyor. Beni eski günlerimize götürüyor.

oyun günlerine, kickball'a ve benim sonuncu seçilmeme asla izin vermemesine. Bu çetrefilli davranışı bir kenara bırakıyorum çünkü şu anda bile onun incindiğini görmekten nefret ediyorum. Bu duygu her iki taraf için de geçerli olmasa da. "Sana söylemek istedim-"

Yine, aniden, bana söyleyeceklerini umutsuzca duymak istemiyorum. Çok fazla acı vereceğinden korkuyorum. "Ben işimi yapıyorum," diyerek sözünü kesiyorum. "Sen de kendi işini yapıyorsun. İkimiz de bu işleri birbirimize yakın bir şekilde yapıyoruz. Bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırmayalım."

Ve sonra, o daha fazla bir şey söyleyemeden, ben uzaklaşmaya başladım. O da hemen peşimden geliyor, adımı söylüyor -bu konuşmayı yapmaya kararlı- ben de doğruca atıştırmalık kulübesine gidiyorum. Orada ikimizin de bir şey söyleyemeyeceği kadar çok meraklı kulak var.

Avery acemileri iyi yağlanmış bir makine gibi çalıştırıyor. İkisi bir basamaklı taburede bir araya gelmiş, yumuşak servis makinesini dev bir torba karışımla dolduruyor. Başka bir çift patlamış mısır makinesini temizliyor. Avery tezgâha yaslanmış, bir paket Reese's Pieces atıştırıyor.

"Merhaba Derick. Seni gördüğüme sevindim," diyor Avery sıradan bir soğuklukla. Restoranda olanları anlattıktan sonra onun için birkaç isim seçmişti. Derick onun ses tonunu fark etmemiş gibi görünüyor ve onu neşeli bir gülümsemeyle selamlıyor. Yontulmuş deniz mavisi tezgahın bir kısmını kaldırıp diğer tarafa geçiyoruz. Mateo iki ağır soda-şurup dolumu tutarak topallayarak yürüyor. Daha ilk gün ve şimdiden ayaklarının ağrıdığını söylüyor.

Derick çılgınlığı tek bir karede yakalamak için bir kez geri dönüyor. Bunun muhtemelen Instagram akışımızda göz kamaştırıcı görüneceğini itiraf etmek beni yaralıyor. Henüz yüzde yüz arkasında olduğumdan değil.

Geçen gün sosyal medya boykotumu sırf onun çalışmalarını incelemek için bozdum. Yayın beklediğimden daha fazla görüntülenme ve beğeni alıyor ve henüz sezonu bile açmadık.

Hızla ona delikli kartların ve zaman saatinin bulunduğu boş dinlenme odasını, Post-it notlarla kaplı jumbo duvar takvimini ve rulo rulo eski film afişleriyle dolu kutuyu gösteriyorum. Hepsini saklıyoruz

tekrar gösteri yapmamız durumunda. Çoğu daha sonra odama asabilmek için benim tarafımdan sahipleniliyor. Kırışmış ve kenarları yırtılmış olsalar bile umurunda değil. Onları yine de seviyorum.

"Hepsi bu kadar. Earl'e kulübenin envanterini çıkarmaya gittiğimi söyle," diyorum, kendimi bu andan olabildiğince verimli bir şekilde kurtarmaya çalışarak.

Yanımdan geçip gitmeye başladığımda beni durduruyor, burada yalnız olmamıza rağmen sesi alçak çıkıyor. "Gerçekten konuşmamız gerektiğini düşünüyorum." Dudaklarım inatçı bir çizgide ona baktığımda, "Tamam. O zaman bunu eski usul yapalım. İki gerçek ve bir yalan. Mentorluk seanslarımızda tüm o ortaokul öğrencilerini böyle açmamış mıydın? O buz kırıcı oyunlara bayılırdın."

"Biz üniversite mezunuyuz. Buzkıran günlerimiz geride kaldı." Hafif kahkahamın içi boş.

"Önce ben başlayacağım," diyor beni görmezden gelerek. "Bir: Benim üç ağabeyim var. İki: Geniş bir spor ayakkabı koleksiyonum var ve gün içinde ruh halime göre çiftleri değiştiriyorum. Üç: Wren Roland Wren Roland beni tamamen hazırlıksız yakalayan tatlı bir e-posta gönderdi ve-"

Cümlesini bitirmesine izin vermeden onu dinlenme odasından çıkarıp patlamış mısır kovaları ve churro baharatlarıyla dolu yakındaki bir dolaba götürerek diğerlerinin içeri girip buna tanık olmamasını sağlıyorum. Mateo'nun yaptığı gibi otoritemi sarsmasına izin vermeyeceğim, özellikle de aşkla ilgili yanlış hesaplarımı ortaya dökerek.

E-postamın çok *tatlı* olduğunu söylemiş olsa bile. Ki bu da daha sonra anlatacağım bir keşif.

Gazoz makinesinin vızıltısı ve ana odadaki neşeli konuşmalar buradan duyulmuyor. Yalnız, eski bir ampul başımızın üzerinde vızıldıyor.

"Odadaki elektronik fil hakkında konuşmasak olur mu lütfen?"

"Şimdi de fil mi oldu? Geçen gün fark etmezdi," diyor kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturarak. Ne kadar geniş olduğuna bakıyorum.

Omuzları neredeyse bizi içeri alan raflara srtnyor. "Peki, hangisi?"

"Bırak dedim."

"Yalanı kastediyorum. Hangisi yalan?" Ses tonunda şakacı bir yumuşaklık var, tüm sesli harfleri uzamış.

"Kardeş meselesi. Damien senden daha genç, belli ki. Az önce tüm hikayeyi anlattın," diyorum. Başını salladı. "Kazandım mı? İşimiz bitti mi? Oraya geri dönebilir miyim?"

"Sen de oynayana kadar olmaz. Kurallar hep böyleydi, değil mi?" Cesur bir adım daha yaklaşıyor. Meydan okumaya bayılır.

Şaşırmış bir halde, aklıma gelen ilk üç şeyi sıralayarak bu saçmalığa bir son veriyorum. "Bir: Astrolojiye inandığımdan emin olmasam da ben bir İkizler burcuyum. İki: Ne zaman radyoda ya da şarkı listesinde 'Proud Mary' çalsa, ailemdeki herkes 'Rollin' on the River'ı 'Roland on the River' olarak söyler. Kimse gülmez ama biz severiz. Üç: Üniversitenin ilk yılında, kış tatilinde, sözde en yakın arkadaşlarımdan biri tarafından ekildim ve bunun için onu affetmek istediğımden bile emin değilim."

İkinci gerçeğim, Mateo'nun koridorun hemen aşığısından "Hemen geliyorum!" diye bağırmasıyla noktalandı. Dolabımızın önünden geçerken koştururan ayaklar uçuyor ve dikkatlice aralık bıraktığım kapı çarparak kapanıyor. Stoperi ayarlamayı unuttuğumu fark ettim. Menteşeler huysuz.

"Kahretsin. Özür dilerim." Kapı kolunu tutmak için geri dönüyorum ama ampul sönmeden önce bir kez yanıp sönüyor ve karanlığa gmlyoruz. Diğer tüm duyarım harekete geçti. Derick'in yolun karşısından gelen sıcak nefesini hissetmek beni adı konulamayan bir sürü duyguyla dolduruyor. Onarımları ertelediğim için başıma bunlar geliyor. Görünüşe göre konuşmaları da. "Bir saniye."

Aynı anda elimizi uzattık. Benim elim kaygan kapı kolunun üzerine düşüyor; onun eli de benimkinin zerine. Avuç içi kocaman ve biraz nemli. Sürtünme

bir anda fizyona dönüşüyor. Kolumdaki kaba tüyler diken diken oluyor. Beklemediğim bir şekilde epik ve elektriksel.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak uzaklaşıyor.

"İyisin." Silkindim. "Haklıydın. Son zamanlarda yanımda hep özür diliyorsun." Küçük bir parçam adil davranmadığımı fısıldasa da, bana hissettireceklerinden korkarak daha fazlasını söylemesini engellemeye çalıştığımda bile, henüz yapılmamış olan bariz özür konusunda hala tuzluyum.

Düğmeyi çevirdiğimde kımıldamıyor. Kapının diğer tarafında bizi engelleyen ağır bir şey olmalı. Mateo'nun kola şurubu kutularını taşıdığını hatırlıyorum ve tabii ki onları tam da olmamaları gereken yere koyardı. Bu şeylerin her biri yaklaşık 25 kilo ağırlığında ve verilene bakılırsa dışarıda bir yığın olmalı.

Vuruyorum, çeviriyorum ve itiyorum. Hiçbir şey işe yaramadı. Birinin aklına radyoyu açmak geldi. Kapının ötesinde endişe verici bir desibelde çalan dans edilebilir, hareketli pop parçasından kimse bizi duyamaz.

"Sanırım sıkıştık."

"Sıkıştı mı? Hayır. Ben deneyeyim." Derick, ağabeylerinden öğrendiği tüm kabadayılıkla sapı kendisi için deniyor. Gözlerim alıştığında, sadece silik dış hatlarını görebiliyorum ama sanki iri cüssesi duruma yardımcı olacak ve onu sakat bırakmayacakmış gibi omzunu tahtaya vuruyor. Üç denemeden sonra, yenilgiyle, "Oh. Sanırım sıkıştık." diyor.

"Sanırım bunu çoktan anladım." Maçoluk benim en sevdiğim şeydir. Beynimi tekrar yönetici moduna geçirerek durumu değerlendiriyorum. "Birileri burada olduğumuzu fark edecek ve yakında bizi dışarı çıkaracaktır." Mateo'yu tanıdığım için tekrar düşündüm. Eğer Avery ona göz kulak olmuyorsa şu anda herhangi bir yerde, herhangi bir şey yapıyor olabilir. "Umarım. *Gerçekten* umuyorum. Ama paniğe gerek yok."

"Panik yapmıyordum."

Doğru ya. Sadece ben varım. Alnımda boğucu bir ter başlıyor ve burada kaldıkça daha da artıyor. Oda küçülüyor mu yoksa ben mi hayal ediyorum?

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. Nefes alış verişimin sesi giderek yükseliyor ve kapıdaki çatlaklardan içeri sızan şarkıya ek bir enstrüman haline geliyor.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Müdür olarak ilk günümde ihtiyacım olan son şey buydu. Earl'ün bu görev için işe aldığı en genç kişiyim ve bunu berbat edemem. Ayrıca, sadece, küçük alanlar..."

Dolabın Derick'in tarafından gırtlaktan gelen bir anlayış sesi geliyor. "Bu benim de ideal ilk günüm değil."

"Bu işi neden kabul ettin ki?" diye sordum. Şimdiye kadar önemli bir pozisyon elde etmiş olması gerekmez miydi? Okulu, mezunlar ağına ve kariyer merkezine sahip olacak kadar gösterişli ve pahalıydı. Babasının zengin bağlantılarından bahsetmiyorum bile.

"Başka seçeneğim yoktu." Grimsi dış hatları dramatik bir şekilde yere çöküyor.

O görmese de gözlerimi deviriyorum. "Yaz boyunca bizimle kalacağın için üzgünüm."

"Yanlış söyledim." Homurdanıyor ve ben üstüne gitmiyorum. Ben de duygularımı ifade etmekte pek iyi değilim. "Otur. Rahatına bak," diye talimat verdi. "Bir süre burada kalabiliriz."

Panik yeniden başlar. "Öyle deme-"

"Sen İkizler burcu değilsin. Sen Boğa burcusun," diyerek cümlemi kısa kesti.

"Ha?" Manevra yaparak kendimi yere bırakıyorum ve dizlerimi sadece bir kez yere vuruyorum. Hızlı bir çarpma ve daha hızlı bir fırça. Doymuş adrenalinin neden olduğu aceleyi görmezden geliyorum.

"Bu yalan. Boğa olan sensin." Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. Ona izin veriyorum. "Çalışkan, merhametli, ama boynuzları yüzünden... çok inatçı."

İğneleme olsa da, bunun ne kadar saçma olduğunu düşünüp kahkahalara boğuluyorum. Bunca zaman sonra nasıl oldu da birlikte zifiri karanlık bir dolapta sıkışıp kaldık.

"Adil."

"Dinle, Wrenji." Ciddileşir, ölçülüdür. "Bozuk plak gibi konuşmak pahasına, olanlar için çok üzgünüm."

Derick, Mateo'nun nihayet gazoz şuruplarını taşıması ve aniden dolabın kapısını açmasıyla sözünü kesiyor. Bizi kâğıt pipet kutularının arasında neredeyse birbirimizin kucağında otururken yakalıyor ve şaşkınlığı eğlenceye dönüşerek homurdanıyor. "Earl seni arıyor." Mateo'nun şarkı söyler gibi konuşması kulağa çok ispiyoncu geliyor.

Ayağa kalkmak için acele ediyorum ama çok geç. Earl, Mateo'nun arkasında, algılanan duruma sinirlenmiş görünüyor. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum ve hiç hoş değil. "Wren, neler oluyor? Ona etrafı göstermeni söylemiştim, karanlık bir dolapta oturmanı değil ve... Sana giriş kabininde ihtiyacımız var."

"Üzgünüm, sıkıştık."

Earl nasırlı elini kaldırır. "Mazeret yok, evlat. İşe koyul. Bütün gün bekleyemeyiz."

Yeterince azarlandıktan sonra, yüzüm kızarmış bir şekilde dolaptan çıktım ve beni dinlemek için yakınlarda toplanmış olan acemiler sürüsünün yanından geçtim.

Kafam patlamamış çekirdeklerle dolu gibi, durmaksızın yuvarlanıp duruyor. Gardımı bu kadar düşürmemeliydim.

Atıştırmalık büfesinden çıkarken, Derick'le iş arkadaşı olarak soğukkanlı davranabileceğimizi bir an bile düşünmediğim için kendimi tekmeliyorum. Mezuniyet sonrası arkadaş olarak bile beceremedik. O burada olmak bile istemiyor.

Neredeyse bir öpücük. Neredeyse bir özür. Derick Haverford'un "neredeyse"lerinden bıktım.

Gerçekten kaybetmeden önce *asıl* işime odaklanmalıyım.

Kısa Mesaj

Derick

İki gerçek ve bir yalan 2.

raunt:

1. Eski ortak Spotify çalma listemizi buldum ve bugün koşarken dinledim. Hala tokat gibi.
2. Gerçekten konuşmamız gerek. Bu sefer araya girmeden. Bunu düzeltmek istiyorum.
3. Bu benim dolaptan ilk çıkışımdı.

Ve sonra:

Alo?

Daha sonra:

Wrenji?

Ve son olarak:

Üzgünüm.

Aptalca bir şakaydı.

Bölüm 7

Chevy'm taşlı garaj yolunu rahatça kullanıyor. Direksiyonda gergin bir sürücü olsa bile iyi yol tutan sağlam ve kullanılmış bir araba için söylenecek bir şey var. Şu anda, mikroskobik bir tabur hayati organlarıma kare şeklinde top atışı yapıyor. Kısmen bu riskli bir girişim olduğu için, kısmen de Derick'ten gelen mesajlar cebimde bir delik açtığı için cevap veremiyorum.

Bir adım attım ve Alice Kelly'nin kapısına gitmeye karar verdim. Açık hava sinemasındaki felaket bir ilk hafta sonundan sonra, Earl'e bir galibiyet getirmeliyim. Her ne pahasına olursa olsun, bu sıcak saçmalıkları tersine çevireceğim.

Alice'e ulaşabilmemin tek yolu bu. Adresi herkese açık. Gitmemi isterse giderim. İzinsiz girdiğim için tutuklanmak istemiyorum. Umarım içimdeki iyiliği görür ve kalmama izin verir.

Güpegündüz olmasına rağmen arabayla uzaklaştıkça manzara daha da ürkütücü bir hal alıyor. Boş otlakların, parçalanmış çitlerin ve terk edilmiş traktörlerin yanından geçiyorum, devrilmiş, tekerlekleri bir şekilde dönüyor. Bir dönüm noktasının yakınında başıboş bir dirgen açıklanamaz bir şekilde çimlere saplanmış.

Bu, modern bir korku filmi için mükemmel bir kurgu. Yalnız bir dul kadın sinirlenir, genç bir çocuğu eve çeker, onu bodrumda tutar, mutfak aletleriyle yaratıcı şekillerde işkence eder. Burada sadece varsayım yapıyorum. Hitchcock ve del Toro dışındaki korku filmlerini midem kaldırmıyor ve görünürde kuşlar ya da amfibik insansılar yok, yani bu iyiye işaret.

Önünden geçtiğim KÖPEĞE DİKKAT levhalarının çokluğu sinir bozucu. Yedi tanesinin hâlâ durduğunu ve bir tanesinin yola düştüğünü sayıyorum ama geri dönüş olmadığını biliyorum. U dönüşü yapmak için yeterli alan yok. Ayrıca, bir görevdeyim. Bunun için takım elbise giydim.

Uzakta, harap bir çiftlik evi, sivri beyaz çatısı ve elektrikle yıkanmaya muhtaç dış cephe kaplamasıyla gökyüzüne çarpıyor. Pencereleri ön dış cephede ürkütücü bir yüz oluşturuyor. Bedenimde bir ürperti dolaşıyor.

Çimlerin aşırı büyümüş olması ve devrilen ağaç dallarının yarattığı tehlike nereye park edeceğime karar vermemi zorlaştırıyor. Merdivenlerin dibinde tek bir kamyon var, ancak kalıcı lastik izlerine ve tekerleklerin arasından kıvrılan yabancı otlara bakarak yıllardır kullanılmadığından eminim. Arkasına yanaşıyorum, çatıdan düşmüş bir rüzgar gülü ile demonte bir bisiklet gibi görünen şeyin arasına sıkışıyorum.

Verandanın merdivenlerinde duruyorum. Gevşek tahtalar karmakarışık, bu yüzden neredeyse pantolonumun orta dikişini yırtan uzun bir adımla üzerlerine uzanıyorum. Belirgin bir kapı zili yok, bu yüzden cesaretimi topluyorum ve dokuzuncu tabelanın altındaki DİKKAT: KÖPEKLER EVDE yazısını çalışıyorum.

Cevap yok. Havlama da yok. Bu çok garip. Bu sefer daha sert, kapıyı tekrar çaldım.

Hala cevap yok.

Dikkatle, sallanan bir sandalyenin parçalanmaya yakın görüldüğü verandayı geçiyorum. Bütün pencerelerin perdeleri çekili olduğundan içeriği göremiyorum. Bu reklamı yapılan köpeklerin ön kapının ötesinde bir yerde Alice'in çürüyen leşiyle ziyafet çekmemeleri için dua ediyorum.

Tam yan tarafa bakacakken, bir esinti sallanan sandalyeyi gıcırtılı bir harekete zorluyor.

"Yuh!" diye tiz çığlığımın altından cadı gibi bir ses geliyor.

Tel tel beyaz saçları olan yaşlı bir kadının kapının arkasında durduğunu fark ettiğimde havalara zıplıyorum. Yaramaz bir gülümseme var

yüzüne damgalanmış. Büyük boy bir hırka ve teleskopik camlı bir çift yuvarlak gözlük takıyor.

"Kahretsin, beni korkuttun," diye nefes nefese kaldım.

"Sözlerine dikkat et, evlat! Ağzını sabunla temizletme bana. Görme yeteneğim azalıyor olabilir ama işitme duyum bir yarasanınki kadar keskindir." Sigara tiryakisi gibi bir sesi var, muhtemelen sigaranın hâlâ Hollywood'un gözdesi olduğu zamanlarda edindiği bir alışkanlık. Perdeyi kenara ittiğinde, boğumlu, uzun tırnaklarına iyice bakabiliyorum. Belki de o bir cadıdır ve bu bir korku filmi yerine bir peri masalının yeniden anlatımıdır.

Yetmişli yıllardan kalma vesikalık fotoğrafındaki kusursuz elmacık kemikli, süslü kadına hiç benzemiyor ama yine de onu tanıyorum. "Özür dilerim, Bayan Kelly."

Bir süre sonra, "Siz emlakçılar hep aynısınız. Hiç terbiyesi olmayan bir grup ürkek Jack."

"Ne-ne?" Kekeliyorum. Kıyafetime hızlıca bir göz atıyorum ve bir emlakçıya benzediğimi fark ediyorum - düğmeli pantolonum, blazer ceketim, Haziran ayında olmama ve terlememe rağmen, sahip olduğum sarı tereyağlı patlamış mısır desenli tek papyonum. Gözlüklerine bakılırsa, eminim detayları tam olarak seçemiyordur.

"Evi değerlendirmek için buradasınız, değil mi?" diye soruyor içeri girerken ve beni takip etmemi işaret ediyor.

Sadece bir an tereddüt ettim. Hafızasını kaybetmiş yaşlı bir kadından faydalanmak yanlış geliyor ama bu benim işim. Onu sömürüyorum, değil mi? Sadece onu faydalı bir duruma sürüklüyorum. Sonu ödülle biten bir numara. Bu ödül onun film toplumuna yeniden katılması olacak! İçeri gireceğim, bana ısınması için ona bir dakika vereceğim, sonra itiraf edeceğim ve bana bir şans vermesi için onu ikna etmek için elimden geleni yapacağım. Sakin ol.

Zaten değerlendirilecek pek bir ev yok. Karmakarışık. Attığım her adımda döşeme tahtalarından düşme korkusu yaşıyorum.

Arkasından dolanıyorum. Kapıyı kapatmıyor ya da kilitlemiyor ve bunu gündeme getirmek kabalık gibi geliyor, bu yüzden o koridorda koşuşturmakla meşgulken yavaşça yerine bastırıyorum. Başka bir odada *Mary Tyler Moore Show*'un tekrarını gösteren bir televizyon var. Rhoda'nın genizden gelen sesinden ve seyircilerin unutulmaz kahkahalarından anlıyorum.

Beni mutfığa götürdüğünde neredeyse kafamı gevşek bir pervaz parçasına çarpıyordum. Muşamba zemin çizik içinde ve dolaplar da daha iyi durumda değil. Alice bunların hiçbirini umursamıyor gibi görünüyor, çünkü bir tanesini çözülmüş bir kulpla açıyor ve ocak yanmadan önce ocak düğmesini üç kez çeviriyor. Otursam mı ayakta mı dursam bilemiyorum, bu yüzden yakındaki bir tezgâha yaslanıyorum.

"Çok hoş bir..."

"Yalan söyleme evlat. Yağcılık aptallar içindir," diyor. Onun için hazırladığım konuşmayı düşünüyorum. Neredeyse tamamı onun zamanının ne kadar ötesinde olduğuna dair övgülerden oluşuyordu. Bu kadın, o şeylerden herhangi birini ona söylesem yüzüme tükürecekmiş gibi görünüyor. "Otur. Beni germeyi bırak."

Onun isteğine kulak verdim. Masa başka bir zamanın eseri, soluk pembe bir tablası olan gümüş bir kenar. Her nasılsa, mantığın ötesinde saklanmış görünen tek nesne bu. Ortada bir yığın bardak altlığı var ve peçeteler dekoratif bir kılıfın içinde duruyor. İki noktaya yontulmuş fincan tabakları yerleştirmiş, üzerlerinde de zarif, bebek gibi fincanlar var.

"Umarım kafeinsiz seviyorsundur çünkü elimde sadece bu var."

"Kafeinsiz kahve harika. Teşekkürler." Poşetin kendisi bardağın yarısını kaplıyor ve sıcak su için çok az yer kalıyor. Belli ki başkalarını eğlendirmeye alışık değil. "Yine de belirtmeliyim ki, ben aslında bir-" Su ısıtıcısının ıslığı itirafımı bastırıyor.

Belirgin bir şekilde köpek maması kokuyor, ancak dışarıda herhangi bir kap görmüyorum, bu da ilginç. Normalde evcil hayvanı olan insanlar, tasmalara çarpan künyelerin, odalarda koşuşturan küçük patilerin aralıksız şingirtisiyle yaşarlar. Burada su kaynatmasa iğne atsan yere düşmez.

"Size etrafı gezdirirdim ama sanırım anladınız." Etrafımızdaki moloz yığınlarını işaret ediyor. "Sohbetimiz bittiğinde etrafı gezebilirsiniz. Mülk profiline baktığınızı varsayıyorum. Fazla bir şey değil ama benim ve daha fazla kalmasını istemiyorum. İşte burada sen devreye giriyorsun." Şimdi nasıl itiraf edeceğimi bilemiyorum. "Satabileceğini düşünüyor musun?"

Doğru kelimeleri bulmak için çabalıyorum ama ağzımdan tek bir yanlış kelime çıkıyor. "Hayır."

"Hayır mı? O zaman neden buradasın?" "Hayır, özür dilerim, hayır demek istemedim."

"O zaman ne demek istedin?" diye soruyor, bana sinirlenerek. Bu kadın ciddi. Boynumu havalandırmak için ceketimi omuzlarımdan sıyrıyorum. Belli ki burada klima yok (*O kazakla nasıl rahat ediyor?*) ve içimdeki sıcaklık artmaya devam ediyor. Baskı altında hiç iyi olamadım.

"Ben emlakçı değilim demek istedim." Bunu söylemek iyi hissettiriyor. Kesinlikle aktör değilim. İstesem bile ödüle layık bir performans sergileyemezdim.

"Yani *lisanslı* bir emlakçı değil misiniz?" "Hayır, yani ben emlakçı falan değilim."

Gözleri çıtalı perdeler gibi yavaş yavaş kısılıyor. "O zaman neden böyle giyindin?"

"Güzel görünmek istedim," diye itiraf ediyorum. "Kimin için?"

"Senin için."

"Benim için mi?" diye haykırıyor. "Çabanı takdir ediyorum ama benim için biraz gençsin."

"Ne?" Şaka yaptığını anlamam birkaç saniye sürdü. "Oh, hayır. Öyle demek istemedim. Özür dilerim. Baştan başlayabilir miyiz? Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık." Ayağa kalkıp ona elimi uzatıyorum ama masaya sertçe vurup uzaklaşmaya başlıyor.

Üç hızlı adımda, çaydanlığı doldurduğundan beri damlaması durmayan lavaboya varıyor. Musluğun güm güm sesi kalbimin çarpıntısıyla birlikte hızlanıyor. "Demek beni aptal sanıyorsun, ha? Gözlerimi boyayabileceğini mi sandın?" Sesi gürleştirdi ve patladı.

"Hayır, Bayan Kelly. Çok özür dilerim."

"Zavallı, küçük, yaşlı bir kadını avlayabileceğini mi düşündün?" Yüksek bir rafa uzanır. Bu, gizli saklandığı yerden silahı kapıldığı ve Clint Eastwood'un "Bahçemden defol!" dediği film anıdır. Mülkünü koruyor. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Umarım bir uyarı ateşi açacak kadar naziktir. Gözlerine rağmen, nişancılığına güvenmezdim.

"Sorun çıkarmak istememiştim."

Hareketleri daha da çılgınlaşıyor.

Ayağa kalkıyorum. "Saçından uzak duracağım!"

Tezgâhta bir kutu gürültüyle belirliyor. Açıyor ama içindekileri göremiyorum. Isı yükseliyor ve aceleyle geri çekilmeye başlıyorum. Çığlıklarımı ya da yardım çığlıklarımı buraya kadar kimse duymaz.

"Özür dilerim, yine!"

Hiss. Çat. Crunch.

Ha?

Dönüyor ve ben onun bitter çikolata kaplı bademli biscotto atıştırdığını fark ediyorum. Kırıntılar hırkasının şalında toplanıyor, avcı yeşili kablo örgüsünün içine sıkışıyor. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Tanrım, çok fazla film izlemişim.

Gerginlik dağılıyor ve ince, solgun dudaklarındaki kendinden memnun sırıtış, başından beri benimle dalga geçtiğini anlamamı sağlıyor. Kadını Hollywood'dan çıkarabilirsiniz ama görünüşe göre Hollywood dramatiğini kadından çıkaramazsınız.

"Size atıştırmalık bir şeyler ikram ederdim ama birden kendimi pek misafirperver hissetmemeye başladım." Her

Bu cümledeki kurabiyeler odanın her tarafına bir dolu fırtınası

Tükür.

Kalbim hala çarpıyor, "Umarım seni üzmemişimdir" derken ona bakamıyorum bile.

Tersledi. "Kendine o kadar güvenme. Beni üzen bu ev, bu kasaba. Ya sen? Seni tanımıyorum bile. Beni üzecek güce nasıl sahip olabilirsin?" Masaya geri döndü.

"Hala gidebilirim eğer..."

"Hayır. Otur." Tekrar sandalyeme çöktüm. "Evime yalan söyleyerek girme zahmetine katlandığınıza göre benden ne istediğinizi çok merak ediyorum." Göz temasını hiç kesmeden çayından uzun bir yudum alıyor. Benimki dilimi yakıyor. "Kimsin sen ve benden ne istiyorsun? Eğer beni soymak için geldiysen, değerli hiçbir şeyim yok ve eğer beni öldürmek için geldiysen, çok fazla mücadele etmeyeceğim, bu yüzden eminim bu işin eğlencesini kaçıracaktır."

"Oh, hayır! İkisi de değil. İkisini de yapmak için burada değilim." Earl'ün diğer profesyonellerle konuşurken yaptığı gibi doğruluyorum. "Ben, özür dilerim. Adım Wren Roland. Wiley's Drive-In'de *müdür* yardımcısıyım - aslında artık *müdürüm*- ve buraya filminiz *Chompin' at the Bit'in* 1978 galasını yeniden canlandırmak için izin almaya geldim."

Sadece gülmüyor. Kurt gibi uluyor. "Şaka yapan biri değilimdir ama beni gülmekten kırıp geçiriyorsun."

"Oh, bu bir şaka değil. Ben ciddiylim."

Kıpırdamadan önce son bir kahkaha daha atıyor. "Oh, o zaman bu durumda... hayır."

Elinde fincan tabağıyla odadan çıkmak için ayağa kalktı. Beni dinlemeyecek mi? Cidden bir yabancıyı mutfağında otururken bırakacak mı? O kadar kolay pes etmeyeceğim. Onu takip ediyorum ama çok yakından değil. Bir tehdit gibi görünmek istemiyorum.

"Neden eskiden filmleri severdin?" İçindeki uyuyan bir fanatiğe hitap etmeyi umarak soruyorum.

Yavaşlıyor ama arkasına bakmıyor. "Bir insan filmleri neden sever? Kaçış, fantezi, duygu, katarsis. Buraya benim geçmiş bir dönemimle ilgili röportaj yapmaya gelmediniz herhalde. İznimi mi istiyorsunuz? Böyle bir şey olmayacak."

"Bu fikre birazcık bile açık değil misin?" Yağmur damlaları arkasındaki pencerelere vurmaya başlıyor; küçük, az sesli damlalar ama düştükleri bulutlar evin içini olduğundan daha gri yapmaya yetiyor.

"Zerre kadar değil. O filmi yapan açık gözlü kızı hatırlamıyorum bile. Bunu yaptığımda ne düşünüyordum bilmiyorum."

Bir nostalji dalgası yüz hatlarını dalgalandırıyor, yanaklarını çökük vadilere dönüştürüyor. Televizyon sesinin kaynağı olan oturma odasına doğru süzülür.

"Wiley's'e hiç gitmedin mi?" diye sordum. Bir vampir gibi, o beni davet edene kadar eşikten adım atmaya cesaret edemiyorum, bu da sonsuza kadar bekleyebileceğim anlamına geliyor. Güvende olmak için fuayede duruyorum.

"Tabii ki. Burası Willow Vadisi'nin simgesi. Bir ya da iki yüz kez uğrayacak kadar uzun süredir burada yaşıyorum."

"Ya sana yer işaretinin ölme riski altında olduğunu söyleseydim? Açık hava sinemasına dikkat çekmek ve onu kurtarmaya yardımcı olmak için çalışmanızı yeniden canlandırmak istiyorum."

Minik burun delikleri genişliyor. "'Diriltmek' mi? Neden bu kelimeyi kullandın?"

"*Film Geek Gazette* ile yaptığınız bir röportajda okudum. Filminizi böyle tanımlamışsınız; eski bir yaranın zombi karakterinde yeniden canlanması. Bu konuda üniversite ödevi yapmıştım. İyilik isteyen bir çocuk değilim. Bu kasabanın en iyi yerlerinden birini kurtarmak için sinema tarihinin küçük bir parçasını yeniden yazmakla gerçekten ilgileniyorum. Başka bir seyirci bile izleyemeden kaçıp gittiniz. Film dağıtımdan çektiniz.

ve bu kasabanın göreceği ilk gala olan Willow Valley galasını iptal etti. Eğer bunu gerçekleştirebilirsem, o zaman..."

"Yeter!" diye
emrediyor. Tuzağımı
kapatıyorum.

Şömineye doğru ilerlerken ev ayakkabıları ahşap zeminde gıcırđıyor. Orada bir kutu alıyor ve özür dileyen bir ifadeyle bana dönüyor. Elindeki şey süslü bir mücevher tutacağı görünümünde, ancak içinde hepsi özenle korunmuş ve etiketlenmiş kağıt kupürleri var. Bana *Film Geek Gazette*'nin basılı sayısını uzatıyor.

"Bunu uzun zamandır düşünmemiştim," diyor. Koyu renk gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Pürüzlü dış görünüşünün altındaki kırılğanlığın ilk ipucu. Çantaları duymak istediğim bir mücadele hikâyesi anlatıyor.

Onun bu hareketini bir teklif olarak algılayıp kutuya uzanmaya çalışıyorum. O kadar hızlı kapattı ki neredeyse parmaklarımı yakalayacaktı.

"Bu bilgiyi ve filmimi mi istiyorsun? Bunun için çalışman gerekecek. Yıllardır bu lanet çiftlik evini satmaya çalışıyorum. Toprağı işleyemiyorum. Kimse ağır işçilik yapmak istemiyor. *Her* emlakçı buranın para tuzağı olduğunu söylüyor. Onları suçladığımdan değil." Kutuyu göğsüne yakın tutarak kucaklıyor. "Eğer haftada birkaç kez buraya gelir ve burayı satmama yardımcı olacak şekilde düzenlerseniz, filmimi göstermenize izin vermeyi kesinlikle düşünürüm."

"Vay canına. Ev tadilatı hakkında pek bir şey bilmiyorum." Annem ve Claire ile *Love It or List It*'in tekrarlarını izlemek alıştıırma sayılır mı?

Bana bir göz attı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama bunu anlayacak kadar genç olduğuna inanıyorum. Evet?"

"Evet," diyorum hemen. Bu işe çok fazla şey bağlı. Benim kararsızlığım yüzünden onun *güçlü* düşüncesini geri alma riskini göze alamam. Endişelerim bu fırsatın önüne geçemez. Eğer ihtiyacı olan buysa bir dahaki sefere tulum ve çelik burunlu botlarla geleceğim. "Evet, yardım etmek için ne yapabilirsem. Evet."

Alice gülümsememden hoşlanmamış görünüyor. "Yine de bu bir *evet* değil. Duydun mu beni? Bu bir *belki*. Performansına bağlı bir belki."

İyimserlik içimde gazlı bir kutu kola gibi patlıyor. *Belki*, doğrudan bir *hayırdan* daha iyidir. Bu, bir hafta önce umabileceğimden daha fazla. Bana geldiğim yolu gösteriyor ve heyecandan çenemi tutamadığımdan emin oluyorum. "Teşekkür ederim, Bayan Kelly. Teşekkür ederim. Buna pişman olmayacaksınız."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirliyor. "Belki de değil." Bir kez kıkırdar. "Ama sen olabilirsin."

Kapı yüzüme kapandı.

Bölüm 8

Wiley's'in giriş gişesi iki şeritli trafiğin arasında duruyor. Kör edici farlardan oluşan bir sıra caddeye yayılıyor. Kapüşonumu çıkarıp istasyonumun yanındaki kancaya asıyorum ve kısa kollarımı omuzlarımın tepesine kadar kıvırıyorum.

Yönetici olarak geçireceğim ikinci hafta sonunu, o rezil ilk günden daha iyi hale getirmeye kararlıyım.

Bu akşam işe geldiğimde herkes hala bana kıs kıs gülüyordu. Geçen Cuma o depoda neler olduğuna dair söylentiler kontrolden çıktı ve Mateo'nun aşırı tepkisiyle daha da şiddetlendi. Keşke hâlâ öpüşmeyen bir felaket olduğumu bilselerdi. Derick'in cazibesine kapılmayı reddeden biri.

Tekrar.

Daha iyisini yapmaya söz veriyorum. Başka bir seçenek yok. Alice muhtemelen benim tarafımdayken olmaz.

"Harika bir gece geçirin," diyorum New Jersey'den sırf arsamızın büyüsunü deneyimlemek için buraya kadar gelen dört kişilik aileye. Arka koltuktaki çocuklar heyecandan ciyaklıyordu, bu onların ilk seferiydi. Kasayı kapattım ve karşımda çalışan Mateo'yu kontrol ettim.

Aşırı abartılı duruşundan, ona gösterdiğim her şeye güveniyormuş gibi yaptığını anlayabiliyorum. Bir araba yanından uzaklaşıyor. Para destesini karıştırıyor ve sonunda ikimizi de tekli yağmuru altında bırakıyor. Sanki dünyanın en az hak eden Chippendales dansçılarıyız.

Her şeyi topladığımızdan emin olurken, başka bir araba yanıma yanaşıyor. Siyah jantlı gösterişli lastiklerinden hemen tanıyorum ve bu kaçınılmaz etkileşimden kaçış olmadığını anlıyorum.

"Orada ne yapıyorsun?" Derick soruyor. Kırmızı deri sürücü koltuğunda bir cüret timsali gibi oturuyor. Saçları köpükle sabitlenmiş ve üzerinde yine klasik bir beyaz tişört var. Dolabını düzenlemek kolay olmalı. "Umarım benden saklanmıyorsundur." Yarı şakası büyük bir gümbürtüyle yere düştü.

Gülümsemem tekrar düz bir çizgi haline geliyor. "Ödeme yapmanıza gerek olmadığı için durmanıza gerek yok. Ve gelecek için, birinci yerine ikinci sola takılırsanız, personel noktalarına geçebilirsiniz." Etkili olması için duraklıyorum. "Sadece zamanında gelmeniz gerekiyor."

Üçüncü dereceyi hak etmediğini biliyorum ama elimde değil. Depo olayında kısmen onun da suçu var. Eğer iş günümün ortasında, tam da o kalabalık büfede geçmişimizi konuşmak için ısrar etmeseydi, belki de Earl'le başım bu kadar derde girmeyecekti. O günün ilerleyen saatlerinde, personelini kontrol altında tutmak için kullandığı tarihli ve tarafsız yöntemle, çalışan indeks kartıma bir ihtar notu düştü.

Earl'ün katı ve hızlı bir üç vuruş kuralı var. Eğer iki ihlal daha yaparsam, yeni yaka kartıma ve pozisyonuma veda edebilirim. Suçun bir kısmını Derick'in üzerine atmak, belki de onunla konuşmak *istediğimi* itiraf etmekten daha kolay.

"Not edildi. Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," diyor Derick.

"Eğer ilgileniyorsanız, işte size atıştırmalık menüsü içeren bir program." Katlanmış kâğıt parçasını gergin bir güçle açık penceresinden içeri fırlatıyorum.

Yakalar ama irkilir. "Kahretsin. Kağıt kesiği." İşaret parmağında bir kan damlası oluşuyor ve gösterge panelinin ışığında parlıyor.

Özür dileyerek yüzümü buruşturuyorum - aslında onu *incitmek* istememiştim - ilk yardım çantasını bulmak için tezgahın altına bakıyorum. Açtığımda, tek dozluk ibuprofen paketleri ve antibakteriyel merhemle dolu olduğunu fark ediyorum, ama

zararlı bir şekilde yara bandından yoksun. "Biz... Bende hiç bandaj yok. Ofiste biraz var. Mateo yerime bakabilirse koşup bir tane alabilirim."

Mateo'nun sahte kesinliği doğrudan dehşete dönüştü. Titreyen elleri para üstlerini bile doğru yuvalarına yerleştiremiyordu. Ailesi bu yüzden restoranlarında büyük sorumluluklar almasına izin vermiyor olmalı. Sahne korkusu diye bir şey var mı? Onu koruyacak bir sahne olmadan baskı altında kırılıyor gibi görünüyor.

Sabırlı olmaya çalışıyorum ama onun performansının benimkinin doğrudan bir yansıması olduğunun farkındayım.

Gözlerimle onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum, ama bana "Bir Meleğin Kollarında" hayvan reklamlarını hatırlatan bir inilti çıkarıyor, bu yüzden ayrılmak bir seçenek değil.

Geriye döndüğümde Derick'in, zamanında bir kamp alanındaki ormanlık akran liderliği inzivamız sırasında dikenli yapraklara iğnesini batırdığında yaptığı gibi parmağını emdiğini görüyorum.

"Her şey yolunda." Sanki kanıtı ihtiyacım varmış gibi parmağını kaldırıyor. O her zaman uyum sağlayabilen biri olmuştur. "Yine de bunları dijital ortama aktarmalıyız. Sadece kâğıt israfı değil, aynı zamanda tehlikeli de."

Sıradan değerlendirmesi bana ters geliyor. Dijitalleşmek mi? Marka oluşturmak mı? Wiley's son moda bir şirket değil. Seksen altı yıllık tecrübeye sahip bir kurum. Ülkedeki en eski arabalı lokantalardan biri.

Alay ediyorum. "İnsanlar kâğıt programlara bayılıyor."

"Bence insanlar önümüzdeki iki hafta boyunca paspaslarını bunlarla kirletmek zorunda kalmasalar onları daha çok sevecekler." Sanki bütün hafta mesajlarını görmezden gelmemişim gibi bana gülümsüyor. Umurunda değil mi? Farkına bile varmadı mı? Yoksa (şüphenin faydası) bu hala bir zeytin dalı mı öneriyor? "Sosyal medya hesaplarımız üzerinden web sitesine bir bağlantı verebiliriz. Onlar

yazdırılabilir olabilir. Her iki dünyanın da en iyisi." Duraklıyor, sanki kelimeleri dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi tereddüt ediyor. Çarpışmaya hazırım.

"Mesajlarımı görmezden geliyorsun," diyor Derick sonunda, sözlerinin etrafında bir hayal kırıklığı bulutu dolaşıyor.

Yalan şimdiden dilimde. "Meşguldüm."

"Eski ortak Spotify çalma listemizi dinlemekle meşgulüm," diye karşı çıkıyor. "Orada hâlâ arkadaş olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Beni diğer tüm sosyal medya hesaplarından çıkarmış olabilirsin ama ben hâlâ güncellenen etkinlik akışında ne dinlediğini görebiliyorum."

Yüzüm lekeleniyor. Kendimi özele almayı hep unutuyorum. Şimdi o konuyu açtıktan sonra, o şarkıların notaları arasında yaşayan tüm eski benlerle yeniden tanıştığımı biliyor - iyi, kötü ve geç ergenlik çirkinliği.

İşte o zaman duyuyorum. Son model arabasının hoparlörlerinden çalma listesi yükseliyor, sesi kısılmış ama zorlarsam yine de duyuluyor. Barbra Streisand. Benim seçtiklerimden biri. *Casablanca'daki önemli caz şarkısının cover'ı.*

"Seni arkadaşlıktan çıkarmadım. Uygulamaları sildim. Artık sosyal medya kullanmıyorum."

Alnında yalnız bir dalgınlık kırıışıklığı beliriyor. "Hmm. Karanlıkta mı kaldın? Bunu nasıl kaçırdım?"

"Son birkaç yıldır pek de dikkat etmiyordun sanki." Sesimin bu kadar şımarık çıkmasından nefret ediyorum ama o benim savunmacı tarafımı ortaya çıkarıyor. "Ya da hiç dikkat etmedin, bu konuda."

"Wrenji," diyor lanet olası bir ciddiyetle, "deniyordum ki-"

Korna! Derick'in arabasının arkasındaki adam kornaya basıyor ve sıranın hareket etmesini sabırsızlıkla bekliyor.

"Tanrım, sanki evren bizi bölmeye kararlı." "Şunu biraz uzatabilir misiniz? Hizmet etmem gereken misafirlerim var," diye yalvarıyorum.

Çenesi gerilir. "Benimle konuşmayı kabul edene kadar olmaz. Geçen hafta sonu yaptığımız konuşmayı bitirmeyi."

"Şimdi doğru zaman değil-"

Honk! Honk! Honk! Derick'e gözlerimle yalvarıyorum ama o pes etmiyor. Tıpkı benim razı olmadığım gibi, o da pes etmiyor.

"Bu gece, ikinci gösterimden sonra," diye geçiştiriyor. İçimi bir sıkıntı kaplıyor. "Bu çok geç."

"Tamam. Bütün gece burada oturabilirim. Sorun değil." Ellerini başının arkasında birleştiriyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor.

Arkadan gelen korna sesi sürekli, acımasız bir trıl haline geliyor ve beni kopma noktasına kadar geriye.

"Tamam! Hızlı bir konuşma. Sessiz bir yerde." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından geçirmem gerekiyor.

Adam Derick'in arkasından sıyrıldı ve Mateo'nun şeridine uçtu. Mateo'nun çılgınca vuruşunu bile beklemedim. Ona hemen benimle yer değiştirmesini söyledim. Henüz azarlayan bir patronla başa çıkmaya hazır değil. Bu gidişle, belki de hiç olmayacak.

Derick camını kapatıp yola çıkmadan önce, "Seni sonra bulurum," diye sesleniyor.

İri yarı, tedirgin adam ve hamile karısıyla ilgileniyorum. Tekrar ziyaret için ücretsiz bir kuponla özür diliyorum, bu da onları tatmin etmiş görünüyor. Dans-patlamış mısır-kova videosu ekranda dönmeye başladığında sıra azalıyor. Eski, tanıdık *Let's all go to the lobby!* şarkısı çalıyor.

Mateo derin, dramatik bir iç çeker ve duvara yaslanır. "Çok stresliydi."

"Buna alışacaksın," diye onu temin ediyorum.

Atıştırmalık kulübesine dönmeden önce bir süre beklememiz gerekecek çünkü her zaman yardıma ihtiyacı olan birkaç geç kalan kişi olur. Ben de kendime nefes almak için bir saniye veriyorum.

"Görünüşe göre birinin bu gece ateşli bir randevusu var."

"Bu bir randevu değil. Takılmak bile değil. Eve gelmeden, arşıflarına kıvrılmadan ve sonsuza dek uyumadan önce kısa bir sohbet." Hemen telefonuma bir zamanlayıcı kurmaya karar verdim. Eğer ilk otuz dakika içinde konuşmayı bitiremezsek, hemen eve döneceğim ve arkama bakmayacağım.

"Doğum gününde, arabalı sinemada biriyle tanışmayı umduğunu söylemiştin. Onun burada olması kader gibi görünmüyor mu?"

"Buradaki anahtar kelime 'tanışmak'tı. Yeni biriyle tanışmayı umuyordum. Beni inciten eski biriyle yeniden tanışmayı değil."

Ahh. Acıyı yüksek sesle itiraf etmek onu taze kılıyor. Acıyı hafifletmek ve düşüncelerimi yeniden yönlendirmek için, daha önce Mateo için istiflediğim, insanların hatıra olarak saklamayı sevdiği yeni kağıt biletleri sayıyorum. Hâlâ şaşırtıcı sayıda kalmış.

"Mateo, bunları sen dağıtmadın mı?" Bu gece çok kötü bir iş yapmadık ya. Vermeyi unuttuysa ama parayı aldıysa, zarar yok. Kaıran aile var mı diye hızlıca kontrol edebilirim.

"Ben yaptım. Araba başına bir tane. Tıpkı dediğin gibi." Yarı benimle konuşuyor yarı da Brandon'a göndereceği Snapchat için poz veriyor. Bugünlerde birbirlerine çok bağlılar. İşine engel olmasaydı onun adına daha mutlu olurdum.

"Mateo, *kişi* başına bir tane dedim. Araba başına değil. Herkesin bir bilete ihtiyaı var." "Ben... bunu söylediğini hatırlamıyorum." Sesi yükselir.

"Mateo!" Bağırıyorum. "Bu gece içlerinde altı kişi olan cipler doluydu. Bana onları toplam on dolara içeri aldığını mı söylüyorsun?"

"Belki de seni yanlış duydum? Bilmiyorum bebeğim. Durduğum yerden birkaç santim ötede bir aşk bağlantısı gerçekleşirken odaklanmak biraz zordu!"

"Bu bir aşk bağlantısı değildi! Ve bir alana beş bedava kampanyası yapmıyoruz!" O paraya ihtiyaımız var. Büyük paraların döndüğü yer imtiyazlar olsa da, Earl ben burada çalışmaya başlamadan hemen önce tamamen dijitale geçişle ilgili astronomik maliyetleri dengelemek için giriş fiyatlarını yükseltmek zorunda kaldı.

Bilet yığınını kaptığım gibi dışarı çıkıyorum. Böyle bir hata için nasıl bir politika izlendiğini bilmiyorum ama saydığım da ve Earl'e geri bildirdiğimde çekmece o kadar da hafif olamaz. Zimmetime para geçirdiğimi falan düşünecek.

"Seninle geleyim mi?" Mateo çekingen bir şekilde arkamdan sesleniyor.

Tek yaptığım başımı sallamak ve "*Lütfen efendim, biraz daha alabilir miyim?*" turuna başlamak.

Kapanıştan yaklaşık otuz dakika sonra ofisin açık kapısının nazikçe vurulduğunu duyuyorum. Arabaları incelediğim, eksik giriş ücretlerini sorduğum ve Mateo'yu dürüstçe (endişe verici olsa da) yaptığı bir hata için teselli ettiğim bir akşamın ardından, dirseğimin dibinde bir olay raporuna dalmış, kırmızı kalemle hızlıca yazıyorum.

Müdür olmak şimdiden tahmin ettiğimden çok daha fazla iş demek.

"Neredeyse bitirdim, Earl. Üzgünüm," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Ofis, atıştırmalık kulübesinin önündeki projeksiyon odasının arka tarafına gizlenmiştir. Earl burada, sinema makinelerinin ve radyo ekipmanlarının gölgesinde saklanıyor. Biraz karanlık ve kasvetli, çünkü tek penceresi filmin perdeye yansıdığı küçük kare bir pencere.

"Earl değil." Derick boşluğa doğru eğiliyor. L şeklindeki antika masanın arkasından atlıyorum. "Arabamın yanında bekliyordum ama sen gelmedin. Avery burada olduğunu söyledi."

Kâğıtlarımı kaldırmaya çalışıyorum. "Özür dilerim. Tamamen unutmuşum. Hâlâ yeni pozisyonuma alışmaya çalışıyorum ve beynim her yerde ve Mateo sırasındaki tüm arabaları eksik şarj etti."

"Ha," diye gülüyor Derick. "O zaman bu yorumu açıklıyor."

Derick'in paylaştığı fotoğraflardan birinin altına 420BlazinBoii isimli biri şunları yazdı

Şimdiden 1960'ların ucuz bilet gecesi mi oldu? On yılı kutlamamın tek yolu ucuz biletler değildi ;) Wiley'de gerçek bir puf-puf-geçiş partisi!

Belli ki sayarken onları atlamışım. Muhtemelen camları açık arabalarında, arka tarafta bir yerde hotbox yapıyorlardı. Gerçi şimdi düşününce, geri dönüşümün değil de esrarın reklamını yapıyor olabilecek bir *Go Green* tampon çıkartması gördüğümü hatırlıyorum. İnledim. "Bunu kaldırtabilir miyiz?"

"Çoktan silindi. Sadece bir ekran görüntüsü aldım. Komik olduğunu düşündüm." "Ona bir DM gönderin ve yorumu yatıştırmak için bir kupon teklif edin

silme. Fiyatlandırma hatası için tekrar özür dileyin ve belki de tesiste eğlence amaçlı uyuşturucu kullanımının... yasak olduğunu belirtin?" Bu kuponların bizi bütün bir sezon boyunca idare etmesi ve son çare olması gerekiyordu. Anahtarlarımı, kapüşonumu ve çantamı topluyorum. "Earl'e de söyleme. Raporu okuyana kadar bu konu hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi."

"Ne hakkında rapor?" Earl gizlice yanımıza yaklaşarak soruyor. Etkileyici anahtar halkasıyla oynuyor ve çıkışımızı engelliyor. Tam ona gerçeği söylemek üzereydim ki Derick öne çıkıp durumu açıklıyor, giriş sırasını bekletmenin tüm sorumluluğunu üstleniyor ve günü kurtarmayı başardığım için beni övüyor. Hatta biraz ciddiyet katmak için Instagram komedisini de esprili bir cümle olarak ekledi.

Earl bizi dolapta ayak oyunu oynarken bulduğu zamanki kadar kızgın görünüyor ama sonra odayı dolduran içten bir kahkaha patlatıyor. Alışılmadık ve bulaşıcı bir kahkaha. Kendi kahkaham yükümü hafifletiyor; bu işin stresi o kadar da zahmetli gelmiyor.

"Bu kesinlikle yeni bir şey." Earl bana Mateo'yu Avery'nin demir yumruğunu sıkıca sarabileceği imtiyazlara koymamı söyledi. Kilitleyebilmesi için başparmağıyla buradan çıkmamızı işaret ediyor.

Derick yolu yarılادığında Earl'ün eli beni durduruyor. Beni uyarıyor: "Komik olabilir ama bunu ikinci vuruş olarak düşün. Sakın üçe geçme,

Çocuk. Yönetici olarak, çalışanlarınızdan biri hata yaptığında, suç sizdedir. Sana daha fazla sorumluluk verdiğim için beni pişman etme. Sana güvenebilirim, değil mi?"

Sözleri beni kırbaçlıyor. "Yapabilirsin," diye mırıldanıyorum.

"*Dikkatinizi dağıtan şeylerin iyi bir iş çıkarmanıza engel olmasına izin vermeyin.*" Derick demek üzere olduğunu biliyorum. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Acı acı gülümsüyor. "Şimdi biraz dinlen."

Dışarıda temiz havada, arabalarımıza doğru yürürken, sert bir şekilde nefes veriyorum, ancak yorgunluk başlıyor. Şakaklarımdan başlayıp ayak parmaklarıma kadar iniyor. Ayak bileklerime görünmeyen ağırlıklar bağlanmış halde yürüyorum.

"Yorgun görünüyorsun. Bu geceyi bitirmek istemediğine emin misin?"

Yarın öğlen saatlerinde yatağa girip dinlenmiş olarak çıkmayı ne kadar istesem de, bu işkence dolu konuşmayı zihinsel ajandamdan silmeden uyuyamayacağımı biliyorum. Havayı temizledikten sonra ateşkes ilan edebilir ve yazlarımızı ayrı tutabiliriz. Earl'ün istediklerini yapabilir ve Derick'in dikkatimi dağıtmasına izin vermeyebilirim.

"Hayır, hayır. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Bu gece birden fazla Mountain Dew içtim. Bir süre gergin olacağım." Boynumu uzatıyorum. "Earl'ün arkada olduğunu itiraf ettiğin için teşekkürler."

Durdu ve bana baktı. İfadesi gecenin karanlığıyla örtülü. Yarım kalp atışı kadar bir süre için dört yaş gençleşiyoruz ve kaçırdığımız akran liderliği ödevlerimizden biri için Koç Clarke'la birlikte suçu üstleniyor. Bize ek süre vermesi için onu kandırdı.

"Geçen hafta dolap fiyaskosu hakkında bir şeyler söylemek istedim ama doğru zaman değildi. Ve bu gece çalışırken, hattı bekletmenin çok boktan bir şey olduğunu fark ettim. Cidden senin için daha fazla karmaşa yaratmaya çalışmıyorum, ama gerçekten havayı temizlemek istiyorum."

Dürüstlüğü beni yeniden canlandıran hoş bir sürpriz oldu. Earl'ün öğütleri bilinçaltıma işlemiş olsa da

bunu tersine çevirecek. Bundan eminim. Bu kadar erken vurmak için çok çalışmadım.

Her şeye rağmen, Derick bu gece burada olduğu için minnettarım.

"İyisin." Anahtarlarımı çantamdan çıkarıp düşünmeye başladım. "Hepiniz iyisiniz."

Parlıyor. "Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yemek ister misin? Harika tavuk kanatları olan bir yer biliyorum."

Yarınki vardiyada ölmüş olacağım gerçeğini göz ardı ederek katılıyorum.

Bölüm 9

Başımın üzerinde turuncu, ışıklı bir tabela yanıp sönüyor:

Yalnız Lass-O.

İçkiler. Bilardo. Kızlar. Eğlence.

Burası bu gece görmeyi beklediğim son yerdi ve konuşmak için sessiz bir yer önerdiğimde hayal ettiğimin tam tersiydi. Derick'in gözlerinde komplocu bir neşe var. Bu konuda içimde kötü bir his var.

Lonely Lass-O, Willow Valley'deki en kötü hikayeli mekanlardan biri olup, açık saçık giyimli garsonları, kaba müşterileri ve kızlar ya da bar hesapları veya her ikisi için arka sokaklarda yaşanan kavgalarıyla tanınır.

Derick, güdük ve açıkta kalan dizlerine kadar ağarmış sakalları olan fedaiye kimliğini gösterirken hiç etkilenmemiş görünüyor.

"Bu bir şaka, değil mi?" El sallayarak içeri girdiğimizde kararsızlığım daha da arttı.

"Tavuk kanatları hakkında şaka yapmam." diyor.

Şaşkınlık içinde, gizlice telefonumdaki zamanlayıcıyı ayarladım. Otuz dakikasını var.

İçerisinin daha puslu, duman dolu ve kulakları sağır edecek kadar gürültülü olmasını bekliyordum ama müzik çatlak ve hava limon kokulu. Bar dairesel, açık renk ahşap ve ferah. Daisy Dukes ve göbeğe bağlanmış fanilalar giyen servis elemanları Luke Bryan çalarken kendi bölümlerinde dolaşıp sipariş alıyorlar.

Şehirli bir havası olan rustik bir yer. Hooters'ı düşünün, eğer üzerine deri kayışlar ve mahmuzlar koyarsanız. Duvarlar ahşap panelli, vagon tekerlekleri ve kırbaçlarla kaplı.

Beyaz, tıknaz, saçları kısa kesilmiş bir adam yanımıza geliyor, yüzünde tanıdık bir ifade var. "Derick, dostum, erkek garsonlar işe alana kadar buraya döneceğini düşünmemiştim," diyor, saldırganlık sınırındaki mizahı niyetlendiği gibi inmiyor.

Derick, "Personelinizi biraz çeşitlendirseniz ölmezsiniz," diye yanıtlıyor. Temiz kokunun altında, ataerkil saçmalıkların yaygın kokusu var. Tüylerim diken diken oluyor.

"Zaten eksiklerimiz var. Kimi bulabilirsek onu alıyoruz. İkinizden biri iş arıyor mu? Sanırım sizin bedenlerinizde birkaç çift ganimet şortum var." Şaka yapıyor gibi görünmüyor. Bir çift ganimet şortunda gösterecek bir kırım bile yok. Kırım sırtımın uzun bir uzantısı. Bir iki squat yapabilirim ama bu da yoğun programım için çok fazla çaba gerektirir.

Derick, "İkimiz de kazançlı bir işte çalışıyoruz, teşekkürler," diyor.

"Hâlâ babanla mı çalışıyorsun? Büyük otobüs hattının genişletilmesi konusunda ilerleme kaydettiğini biliyorum."

Derick biraz telaşla, "Hayır, tam olarak değil," diyor. "Wiley's Drive-In'e yardım ediyorum. Wren oranın müdürü. Bu yüzden bu kadar geç çıktık. Kanatlar için buradayız."

Adam, sanki o da futbol maçı günü yaptığı kümes hayvanı yemeklerini çok ciddiye alıyormuş gibi başını sallıyor. "Yüksek bir yer mi istersiniz, yoksa sizi arkaya doğru oturtayım mı?"

"Arka tarafa lütfen," diyorum etrafımızdakilerin meraklı bakışlarını fark ederek. Konuşmamıza kulak misafiri olmalarını isteyeceğim tipler değillerdi.

Adam bizi mutfak kapılarının yanındaki kapalı bir bölüme götürüyor. Tahta kaselerden karışık kuruyemiş toplayan cılız kadın ve erkeklerin yanından geçiyoruz. Sanırım buranın "Sadece Çizme" işletmesi olduğuna dair notu almamışım.

Çünkü herkes, garsonlar bile özel dikişli baldır yüksekliğinde deri giyiyor.

Oturduğumuzda Derick, "İki sipariş kuru ovma" dedi. "Ve elinizdeki tüm kerevizlerden."

"İçecek bir şey var mı?" diye sorar adam.

"Bir kola alabilir miyim?" Daha önceki Mountain Dew farkındalık dalgam, Avery beni sürekli serumla beslemesine rağmen, zayıflıyor. Hızlı davranmazsam baş döndürücü bir kafein çöküşü beni bekliyor.

"Pepsi olur mu?" diye soruyor. İçimden dudak büküyorum ama dışımdan "Su iyi olur. Teşekkürler." diyorum. Şeytanın şurubunu içmektense kaza yapmayı tercih ederim.

Derick de su sipariş eder. "Teşekkürler, Leon Amca."

Adam yanımızdaki sallanan kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda, "Leon Amca?" diye sordum.

"Annemin ağabeyi. Damien doğduğunda evlenecek olan."

"Bu konu lisede nasıl hiç açılmadı?"

Omuz silkiyor. "Sence babam böyle bir yerle olan ilişkimizin reklamını yaparak aile imajımızı kirletir mi? Hayır. Ama buradan kâr elde etmekten çok mutlu. Aslında mülkün sahibi o. Amcam sadece burayı işletiyor." Derick babasının bu kasabadaki gücünün boyutları karşısında başını sallıyor. "Her neyse, buranın katı bir on sekiz yaş ve üstü politikası var."

"Ama görünüşe göre ayakkabı ve gömlek olmadan da hizmet alabiliyorsunuz." Çenemi barda mola vermiş olan kızıl saçlı garsona doğru eğiyorum. Hâlâ üniformasını giyiyor ama botları koltuğunun altında tekmelenmiş. Led Zeppelin tişörtü giymiş bir adam evinin bahçesinden bahsederek onu büyülüyor.

Derick'in rahat sırtışı duraksıyor. "Eğer bu garip olacaksa, kanatları paket yaptırabiliriz."

"Hayır, ben iyiyim. Gerçekten." Bunda bir parça gerçeklik payı bulduğuma şaşırdım.

Genel olarak, mekan sakın görünüyor, kötü şöhretli ismine tam olarak uymuyor. "Güzel, güzel. Leon Amca'nın ben küçükken bir işyeri işlettiğini biliyordum ama

Ailem her zaman burayı 'yetişkin lokantası' olarak adlandırırdı, ben de doğal olarak yetişkin olduğumu kanıtlamak için her fırsatta yemeğe götürülmek için yalvarırdım. 'Yetişkin lokantası' derken sadece salata, Brüksel lahanası ve çocukların nefret ettiği diğer şeylerin servis edildiği bir yer olduğunu düşünürdüm. Ortanca çocuk olmak büyük bir yük." Göz devirmesi fevkalade üst düzeydedir. "On sekizinci yaş günümde, ağabeylerim David ve Dale, garsonlara bakmam ve eksikliğini hissettiğim aile şirketi boşluklarını doldurmam için beni ilk kez buraya getirdiler." Duraksıyor, sonra ekliyor: "Açıkçası o zamanlar hâlâ insanların heteroseksüel olduğumu düşünmelerine izin veriyordum."

"Bu duyguyu bilirim. Her zaman savunmada olmak. Kendine ait aceleci beyanlarda bulunmaktansa insanların sana yansıtmasına izin vermenin daha kolay olduğunu düşünmek." Bunun nereden geldiğini bile bilmiyorum. Belki de cinselliğimle ilgili şu anki güvensizliğimden, ama Derick'in güçlü bir şekilde başını sallaması bana ne demek istediğimi tam olarak bildiğini söylüyor.

Kanatlar, kağıt kaplı buharlı sepetlerde geliyor. Leon çatal bıçak takımını, bir sürahi suyu ve işimiz bittiğinde kullanmamız için ıslak mendilleri bırakıyor. Son olarak önümüze, üzerinde şimdiye kadar gördüğüm en büyük kereviz sapı ve yeni bilenmiş bir kasap bıçağı olduğu anlaşılan ahşap bir tabak koyuyor.

"Yiyin şampiyonlar." Leon ayrılmadan önce bize göz kırpmıyor.

Ağzımın açık kaldığından eminim ama onu yukarı kaldıracak menteşeleri bir türlü bulamıyorum. Derick telefonunu çıkarmış ve bir fotoğraf çekiyor. Kardeşleriyle grup sohbetine gönderiyor, bir yandan da kıkırdıyor. Aptalca GIF'ler hemen geliyor.

"Klasik, Leon Amca," diye mırıldanıyor Derick, ellerini kuru ovmaya daldırıp kirletmeden önce. Karışımındaki en tombul kanadı alıyor. Kanadı

dört ısırıkta kemiğine kadar yemesi hayvani bir davranış.

Açlık beni ele geçiriyor, çatalımla bir tane alıyorum ve yakındaki bıçağı kullanarak kesmeye başlıyorum.

Derick beni durdurmak için elini benimkinin üzerine koydu. "Ne yapıyorsun?"

"Bazı yiyecekleri ellerimle yemeyi sevmiyorum. Çok pis," diyorum, parmaklarına ve dudaklarına kanat suyu bulaşmış olması bunu kanıtlıyor. Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, dilini belirgin, pembe aşk tanrısı yayının üzerinde gezdiriyor.

"Ah, doğru ya. Bunu senin hakkında unutmuşum." Üzerinde kafa yoruyor. "Peki ya pizza?"

Cevap olarak çatal ve bıçağı kaldırıyorum. "Tacos?"

Caz elleri yapıyorum, kırmızı ışıktaki mini disko topları gibi aletler.

Başını sallıyor, bir kanat daha kapıyor ve bu sefer üç ısırıkta parçalıyor. Yeni bir rekor. Kaçınılmaz olandan kaçınmak için ağzımı meşgul ediyorum. Burada olmamızın bir nedeni var ve biz de o nedenin etrafında, hiçbir içkinin boş kalmadığından emin olan muhteşem barmen gibi dönüp duruyoruz. Derin bir nefes almadan önce ağzımı cızırtılı bir peçeteyle siliyorum.

"Konuşmak istemiştin," diyorum, bizi tekrar daha rahat bir yola sokarak. Bu gece şimdiye kadar o kadar rahat, o kadar rahattık ki, neredeyse yine son sınıftaymışız gibi hissediyorum. O zihinsel yere geri dönemem.

"Önce bir parmak saha golü kaldırın."

Kafam karışmıştı, denileni yaptım ve başparmaklarımın uçlarını birleştirdim. Bir gözünü kapatıyor, atışını hizalıyor ve kağıttan bir futbol topunu ellerimin arasından geçiriyor. Sivri köşesi çeneme çarpıyor, yerinde hafif bir acı beliriyor.

"Hoppala! Benim hatam." Yanaklarının üstü İsveç Balığı kırmızısına döndü. "Gördün mü? Sana kâğıdın tehlikeli olduğunu söylemiştim."

Ona ters ters bakıyorum. İpucunu alıyor ve tatlılığa benzer bir şekilde yumuşuyor. "Tamam." Ben daha fazlasını söylemesini beklerken midemin içinde iki kedi kavga ediyor.

"Berbat ettim. Leo'yu Seviyoruz film maratonu planları - benim için *Inception*, senin için *Romeo + Juliet* ve bizim için *Titanic* izleme planları... o zamanlar benim için çok fazlaydı."

"Senin için çok mu? Vintage temasını sürdürmek için *Inception*'ı VHS olarak bulmaya çalışan sen değildin. Bu formatta gösterime giren son filmlerden biriydi ve sadece Güney Kore'de gösterime girmişti. Şu anda bir koleksiyon parçası sayılır." Bir tane temin etmek için ne kadar çok yarım yamalak web sitesi gezmek zorunda kaldığım için bilgisayarımın bir virüs tarafından istila edilmediğine şaşırdım.

"Bekle, filmi Korece mi izleyecektik? İkimiz de Korece bilmiyoruz."

"Her neyse. Filmi altı yüz kere falan izledin. Muhtemelen replikleri ezbere biliyorsundur. İşin özünü anlardık." Ayrıca, birleşik bir izleme estetiğine olan bağlılığım lojistikten daha önemliydi. Tek umursadığım altyazısız bir yabancı filmmiş gibi davranabilirdik. Tek istediğim mükemmel planlanmış bir gecede onunla birlikte olmak.

Sonra her şey yüzüme patladı.

"Tamam," diyor, "a "yı çok fazla uzatarak. "O zaman yeniden ifade edeyim. Benim için duygusal olarak çok fazlaydı. Lojistik olarak değil. Mantıklı geliyorsa tabii."

Şimdi gerçekten düşündüğümde *Inception*'ı Korece izlememizden daha mantıklı değil. Gizli aşklarımız için yaptığımız şeyler.

"Benden hoşlandığını biliyordum."

Göğsüm sıkışıyor. "Ne? Senden hoşlandığımı biliyor muydun?" Sanırım o kadar da sır değilmiş.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve nazikçe "İçimde oldukça güçlü bir his vardı, evet." diyor.

Eşcinsel özlemiyle ilgili bir şey bu. Lisedeyken bunu çok iyi sakladığınızı düşünürsünüz, ta ki eşcinselliğinizi açıklayana ve herkes sizi bu konuda zorlanırken gördüğünü ama bunu dile getirmenin onlara düşmediğini söyleyene kadar. Keşke

O zaman beni kolayca hayal kırıklığına uğrattı, belki bu duyguları bu kadar yakın tutmazdım.

"Ve beni ekmen, benden hoşlanmadığını söylemenin bir yolu muydu?" İnanamayarak sordum.

"Tam olarak değil. Dışarıda değildim. Sen dışarıda değildin. Duygularım karmakarışık. Tek bildiğim o planların bir randevu gibi *geldiği*di. Hiçbir şekilde hazır olmadığım bir randevu. Daha birkaç hafta önce bir erkekle ilk kez öpüşmüştüm ve bunun etkisindeydim." Dirseklerini masanın üzerinde iki yana açmış ve ellerini neredeyse dua eder gibi kavuşturmuş. "Ailemin nasıl olduğunu biliyorsun." Alnı parmak eklemlerine çarpıyor.

Aile diyor ama babasını kastettiğinden neredeyse eminim. Restorandaki o telaşlı fısıltı bana geri dönüyor. Derick'e sandalyesine geri dönmesi emrediliyordu. Bunun bir aile yemeği olduğundan ve özür dilemeden kalkmasının kabalık olduğundan değildi. *Beni* görmeye geliyordu.

"Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum ama senden kaçmak bu duygularla yüzleşmekten daha kolaydı." İç çekerek tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Bir öpücük bir sürü soruna neden olabilir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Aslında bilmiyorum. Hiç öpülmedim." İtiraf ağzımdan uçup gidiyor, ben de onu tekrar yutmaya fırsat bulamıyorum.

Bu konuda kendimi çekingen hissetmemem gerektiğini biliyorum. Herkes kendi hızında gelişir. Bazı insanlar hiç kimseyi öpmez, öpmek de istemez ve bu normaldir. Öyleyse neden, ah neden, kendimi dibe vurmuş ve çürümüş hissediyorum?

Doğru ya. Çünkü öpmeyi her şeyden çok istediğim çocuk karşımda oturmuş, araştıran gözleriyle benden savunmasız olmamı istiyor.

Derick uzun bir süre bana bakıyor. Sonra, "Yani hiç *öpüşmedin*, değil mi? Hani şu meşhur filmlerde sevdiğin kelebekli ve şişkin sesli büyük öpücüğü?"

Ona neden gerçeği söylediğimden emin değilim. Belki de dört yıl önce olanlara rağmen, onun yanında kendim olmak her zaman çok kolay olduğu içindir. "Hayır, ben

Yani, hiç. Hiçbir zaman." Başımı sallıyorum. "Dört tane neredeyse öpüşme yaşadım. Sen de dahil. E-posta alan tek kişi sen değildin."

İlgisi alevlenir. "Ne? Diğerleri kimdi? Onları tanıyor muyum?" "Bu cevabı sana borçlu muyum?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayır, sanırım bilmiyorsun."

Bu beklenmedik duyguları yönlendirecek bir yere ihtiyaç duyarak, kağıttan yapılmış futbol topunu sıraya diziyorum. Fark eden Derick kendi parmak golünü atıyor. Niyetimden daha sert bir vuruşla, üçgen Derick'in ellerinin üzerinden havalanıyor ve yüzünün üst kısmına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Kâğıdın, şaşkınlıkla başını kaldırıp bakan yakındaki bir kominin tepsisine düşmesi için tam zamanında direksiyonu kırıyor.

"Neredeyse gözümü çıkarıyordun." Liseden bu yana geçen yıllarda yüz hatlarının ne kadar esnek olduğunu unutmuşum; ifadeler bir oyuncak gibi aniden büyüyüp küçülüyor. Her zaman çok okunaklı, her zaman çok o.

Kötü nişancılığım için özür dilerim.

"Sen benim özrümü kabul edersen ben de senin özrünü kabul ederim." Gözlerimi yakalıyor, kendi gözleri ciddi. Ciddi. "Seni incittiğim için özür dilerim. Senden kaçtığım için özür dilerim. Yapmadığım için üzgünüm..." Derick tereddüt eder, sonra üzgün bir ifadeyle başını sallar. "Sadece üzgünüm, Wren."

Tam cevap vermek üzereyken cebimdeki titreşimli zamanlayıcı çalıyor.

Sonra, aniden, bardaki hava değişiyor. "I'm Gonna Getcha Good!" by Shania Twain o kadar yüksek sesle çalmaya başlıyor ki masa sallanıyor.

Arka taraftaki her garson, müşterilerin ellerinden tutup onları ayağa kaldırarak piste çıkar.

Olamaz. Çizgi dansı yapmak üzereler. Bunları daha önce de duymuştum. Her yarım saatte bir yapıyorlar.

Bizim bölümümüzle kadınlardan biri ilgilenmiyor olsa da Leon Amca dışarı çıkıyor ve ritme uygun bir alkış başlatıyor. Derick, yaramazlığın kaygan vücut bulmuş hali gibi hareket ederek masanın üzerinden açık bir el uzatıyor. İki sol ayağım ayakkabılarımın içinde titriyor.

"Hiç sanmıyorum."

"Hadi ama! Eğlenceli olacak!" Bunlar onun ünlü son sözleri.

Ne olduğunu anlamadan, gecenin ikisinde beklediğinizden daha fazla enerjiyle dans eden iki pazen giyimli kadının arasına atılıyorum. Esmer olan, Derick ve benimle ayak hareketlerini yapıyor. Basit ama yine de birkaç kez döndüm.

Nakarat başladığında, adrenalin kıcıma tekmeyi basıyor. Yüksek vites geçiyorum, dağınıklıkları temizlediğim ve evrak işleriyle uğraştığım uzun geceyi unutuyorum. Derick'le burada olmaktan duyduğum endişeyi bile bir kenara bırakıyorum. Her topuk vuruşu başka bir dopamin iğnesi.

Odadaki daha maço erkeklerden bazılarının kendilerini aptal yerine koyan bu iki gence bakıp gülmeleri bile beni rahatsız etmiyor.

Derick'e yan gözle bakıyorum, o da zaten bana bakıyor. Yaramazlık yerini çıldırıcı bir çekiciliğe bırakmış. "Doğuştan yeteneklisin," diye bağırıyor müziğin üzerine.

"Pek sayılmaz," diye karşılık veriyorum. Ama yine de iltifatı beni her şeyi yapmaya teşvik ediyor. I

Dünyadaki en iyi kovboyum benim.

Şarkı bittiğinde, içimde bir şeyler değişti. Esmer ve sarışın bize ellerimizden tutarak masamıza kadar eşlik ediyor. Ayrılmadan önce yanaklarımıza kan kırmızısı öpücükler konduruyorlar, gecenin hatırası ve bu ateşli, kitsch işletmenin alamet-i farikası.

Derick bana bakıyor, özrü hâlâ dilinin ucunda, alnında ter lekeleri var. Yemin ederim öyle bir kızarıyorum ki yüzümdeki dudak lekesi tenimde kayboluyor.

Bir yanımda o eski acı ve öfkeye tutunmak istiyor ama daha büyük bir yanımda da az önce dans pistinde yaptığım gibi onu bırakmaya fazlasıyla hazır.

"Peki, ne diyorsun?" diye sorar. "Beni affedebilir misin?"

Yavaşça gülümsemeye başlıyorum. "Tamam," diyorum. Ve bunu açıkça duymaya ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için: "Seni affediyorum."

Geçmişimizin ağırlığının büyük bir kısmı, yanımda taşıdığım o ağır yük buharlaşıyor. Birbirimize küçük bir sonsuzluk için gülümsüyoruz ve kulaklarımda yine o çınlamayı duyuyorum. Sadece benim duyabildiğim, yeni bir başlangıcı işaret eden o lanet çanlar.

Bir süre daha oturuyoruz, eski dostlar gibi sohbet edip gülüşüyoruz. Sonunda başımı ondan kaldırıp odayı taradığımda, kalan son müşterilerden olduğumuzu fark ediyorum. Garsonlar üniformalarını eşofman ve parmak arası terliklerle değiştirmişler; bahşişlerini sayıyor ve geceyi sonlandırıyorlar. Leon barın yanında pusuya yatmış, bize doğru bakışlar fırlatıyor. Bir an yaşadığımızı bildiği ve rahatsız etmek istemediği açık.

"Muhtemelen ödemeliyiz."

"Ben alırım. Aile indirimi. Sorun değil," diyor Derick, avuçlarının malla kayganlaştığını görebilmeme rağmen. O da benim kadar gergin miydi? Duyguları konusunda her zaman biraz çekingen olmuştur. Ama sanırım tüm kapalı insanlar, performanslarının altında gerçek benlikleriyle yüklendiklerinde böyle olmak zorundalar.

Amcasına hizmet ve kanatlar için teşekkür ediyor. Duvarda, yerel bir yayın tarafından WILLOW VALLEY'DEKİ YALNIZ LASS-O EN İYİ KANAT SÜRGÜNCÜLERİ olarak taçlandırılan bir plaket fark ediyorum. Sanırım küçük şeyleri bile kutlamak gerekiyor.

Derick çıkarken dar koridorda omzuma çarpıyor, arkadaşlarımızla takılırken hep yaptığımız bir şeydi bu. Bu anı, kurutucudan yeni çıkmış statik çoraplar gibi üzerime yapışıyor.

İkimiz de kendi arabalarımızın yanında durduk. "Earl'ün geçen hafta sonu üzerinde çalıştığınızı söylediği proje neydi?" Sürücü tarafındaki kapıya yaslanıp bir bacağına diğerinin üzerine atıyor. İyi bir yaslanma uzun bir yol kat ettirir.

"Lisans araştırmamın bir kısmını Willow Valley'den Alice Kelly adında emekli bir yönetmen üzerine yaptım. Küçük bir bütçeyle çektiği bu harika bağımsız zombi filminin galasını 1978'de burada yapacaktı ama olmadı. şimdi bunu gerçekleştirmek istiyorum."

Doğruldu. "Kulağa harika geliyor. Neden dağıldı?"

"Herkes bunun eleştirmenler tarafından yerden yere vurulduğu için olduğunu söylüyor ama mesaj panolarında, o zamanlar bir başka parlak yönetmen olan kocasının filmini öldürtmek için basına para verdiğine dair teoriler dolaşıyor."

"Ne oluyor lan? Bu berbat bir şey. Neden birinin kocası ona bunu yapsın ki? Kıskançlık mı?"

"Belki." Sırtımı arabama yaslıyorum. Benim zayıflığım Derick'inki kadar çekici değil. "Söylentilere göre biseksüelliğinin filmde çok belirgin olacağından ya da sonunda herkese işbirliklerinin arkasındaki gerçek vizyonerin o olduğunu kanıtlayacağından korkmuş olabilir. Sebep ne olursa olsun, ona kağıtları tebliğ etti, onu gönderdi ve Hollywood onu kara listeye aldı."

"Bu saçmalık. Bunu kesinlikle yapmalısın." Derick'ten belirgin, ani bir coşku yayılıyor.

"Gerçekten istiyorum ama korkarım yapamam. İzin vermesi karşılığında evinin etrafında el işi yapmamı istiyor. Elektrikli aletlerle çalıştığım tek zaman, akran liderliğindeki Habitat for Humanity projelerini yaptığımız zamandı. Baskersville'deki o korkunç projeyi hatırlıyor musun? O güverteyi inşa ederken gözlüklerim buğulanmıştı. Çiviği kaçırdım ve elimi çekiçle vurdum. Beni acile göndermek zorunda kalmışlardı. Ailem hiç mutlu olmamıştı."

Korkularımı dile getirmek benim için her zaman zor olmuştur. Uzun yıllar arka planda görünmez bir aktör olarak kaldıktan sonra insanların beni olmak istediğim özgüvenli lider olarak görmelerini sağlamak için fazla mesai yapıyorum. Bu yüzden depo dolabı ve bilet olayı çok çekilmezdi. Rehberlik ve destek için başvurulacak biri olmaktansa beceriksiz bir aptal olmam için ortam hazırladılar.

"Alet çantasından anlarım," diyor Derick, çünkü elbette anlıyor. "İstersen yardım edebilirim. Her şeyi telafi etmek için."

"Bilemiyorum. Alice gerçekten çok titiz. Onun alanını işgal etmemden memnun bile görünmüyordu."

Aramızdaki kaldırımda beyaz boyalı park çizgisini kendinden emin bir adımla geçiyor. Nefesim kesiliyor. "Tamam. Sana baskı yapmayacağım. Eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun." Ne kadar yer kapladığını, yakınlığının ne kadar mutluluk verici bir şekilde boğucu olabileceğini bilmeyen o uzun adamlardan biri.

"Bunu düşüneceğim," diye nefes nefese kalıyorum. Yüzüne bakıyor, sola yatık, çilli burnunu ve çocuksu yanaklarını inceliyorum. Sanki boynunu bana doğru eğecekmiş, bana yaklaşacakmış, *beni böyle düşündüğü* bir an yaratacakmış *gibi* gelen bir milisaniye var.

Ama bunun yerine kaşlarını sallayarak "Yani gerçekten yeniden arkadaş olabilir miyiz?" diye sorar.

Koruma kabuğum üzerime kapanıyor.

Hayaletli. Ayağa kalktı. Reddedildim. Karşılıksız klişeye evrimim doruk noktasına ulaştı. Harika Çocuk'a bakın. Peşinden koştuğu herkesi nasıl geri püskürttüğünü izleyin.

Ama sonuçta benim gibi hissetmemesi Derick'in suçu değil. Kalbinin çalışma şeklini kontrol edemez. Benim için atmıyorsa, benim için atmıyordur. O, zaten terk ettiğim öpücük arayışını öldürmek için gönderilen güçlü bir talip değil.

O hiçbir zaman *benim* olmadı. O sadece Derick. Sanırım bununla iyi olmayı öğrenmem gerekecek.

Ve onu geçmiş için çoktan affettiğimden beri: "Evet, arkadaşlar. Kesinlikle."

"İyi geceler Wrenji" demeden önce tüm sıcaklığıyla gülümsüyor.

"İyi geceler, Derick." Onun yardımsever ve platonik teklifi beni arabama ve apartman kompleksime kadar takip etti.

Yirmi dakika sonra telefonumu cebimden çıkardım. Parkta rölantide giderken Derick'ten gelen bir mesajın beni beklediğini fark ediyorum. Yazmış:

Düşünmeyi bitirdin mi?

Bana ne kadar yardım etmek istediğini görünce kalbim sıkışıyor ve uyumam gereken saatten çok sonra kendimi telefon ekranına bakıp gülümserken buluyorum.

Instagram

WileysDriveInWV Wileys Drive-In'de bir başka muhteşem sezona hoş geldiniz demek için ekranın üzerindeki çifte gökkuşağından daha iyi bir şey olamaz. GELECEK HAFTA SONU BIZE ÜCRETSİZ KATILMAK İSTER MİSİNİZ?

YARIŞMA-

Bu gönderiyi BEĞENİN ve bu hesabı TAKİP EDİN. Ekstra bir giriş için, yorumlarda yanınızda getirmek istediğiniz bir arkadaşınızı ETİKETLEYİN. İki ekstra giriş için, bu gönderiyi IG STORY'nizde PAYLAŞIN ve bizi etiketlemeyi unutmayın. Hesap başına maksimum 4 giriş.

KATILIMLAR 6/10 SAAT 11:59'A KADAR KABUL EDİLECEKTİR.

DylPickle2700 Randevu gecesi mi? @AngelaDaviesLuvsU
Fishin4Life44 @TswiftStan131313 Çok uzun zamandır gitmedik!!!
Cuma günü hava güzel olursa bu çok eğlenceli olur!!!

Billy.Wilson.Films Herkes Biliyorum ne onlar
 oynamak Gelecek hafta sonu mu?

WileysDriveInWV Bu haftanın ilerleyen günlerindeki programımız için bizi izlemeye devam edin. İlk öğrenen olmak için hesabımız

için gönderi bildirimlerini ayarlayın!

420BlazinBoii yorum silindi

420BlazinBoii Yorum Silindi mi?!Yapma. Oyna Ben
 gibi Wiley's!

420BlazinBoii Jk, iyiyiz. Bana bedava kupon veriyorlar... Hadi
kağıdı alalım!!!!

Bölüm 10

Gözlerimi açtığımda Avery, Mateo ve Brandon yatağımın üzerinde geziniyorlardı. Endişe verici durumu sorgulamak yerine uykulu bir şekilde "Bu neden *Oz Büyücüsü*'nün son sahnesi gibi hissettiriyor? Topuklarımı üç kez birbirine vurduğumu hatırlamıyorum." Başımı yastığıma gömüyorum.

"Kahvaltı zamanı, Dorothy Gale," diye talimat veriyor Mateo. İşte o zaman tütsülenmiş hindi pastırmasının kokusunu alıyorum. Doğruluyorum ve Mateo'nun kucağındaki masada yumurta ve mükemmel pişirilmiş diğer yiyeceklerden oluşan bir smorgasbord olduğunu fark ediyorum. Bir bardak taze sıkılmış portakal suyu var, muhtemelen bir yıl önce parasını verdiğimiz ama kutusundan hiç çıkarmadığımız pahalı preste yapılmış. Kabarcıklar tepeye doğru süzülüyor.

"Bana yedek şampanyamızdan mimoza mı yaptın?" Buzdolabında her zaman üzerinde "Acil Durumda Patlat" yazan bir etiketle prosecco bulundururuz: *Acil Durumda Açılır*. Bu, Avery'nin FWB'sinin hem arkadaşlığı hem de faydaları tamamen sona erdirdiği ikinci sınıftan beri devam eden bir şakadır. Tek istediği duygusal rahatlama için güzel bir şaraptı. Yeni çıkmıştık ve tüm mağazalar kapalıydı. Şimdi, her zaman hazırlıklıyız. Bir şişe patlatırsak, bir şişe alıyoruz. Kusursuz bir sistem.

"Hayır, hâlâ stoklarımızda var. Brandon bunu mezuniyetimizi kutlamak için getirdi," diyor Mateo. Brandon'ın tombul yanağını okşuyor. "Yumurtaları da o yapmış olabilir."

Avery, "Ve tost," diye araya giriyor.

"Mimozayı da ben doldurdum," diyor gözlüklerini burnunun üstüne doğru iterek. Komodinin üzerindeki kendi gözlüğüme uzanıyorum. Önceden bulanık olan dünyam odaklanıyor ve onların sıvalı gülümsemeleri karşısında irkiliyorum. Bir şeyler oluyor.

"Neler oluyor?" Tepsiyi kucağıma koydular. Mateo peçetemi açmaya ve üzerinde "Gerwig'in G'si" yazan niş uyku tişörtümün yakasına sokmaya özen gösteriyor: *G, Gerwig içindir.*

"Yok bir şey bebeğim. Seni tedavi edemez miyiz?" Mateo sorar. Avery panjurları açmak için hamle yapıyor. Gözlerimdeki kabukları silerek telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saat çoktan on bir buçuk olmuş.

İşte o zaman dün gece nerede olduğumu, eve ne kadar geç geldiğimi ve Derick'in yanında olmanın ne kadar sarhoş edici olduğunu hatırlıyorum. Bu benim doğum günü sonrası akşamdan kalmalığım gibi ama sadece kalbimi etkiliyor. Düşüncelerimi uykuya dalmamı sağlayacak kadar yavaşlatan derin bir nefes alma şekli bulmam sonsuza kadar sürdü. Bazı geceler ve bazı erkekler böyledir.

"Tamam. Cidden. Neler oluyor?" Şüphecililiğim karşısında şaşkınlık taklidi yapıyorlar. Sanki bana yatakta kahvaltı getirmek bir şekilde aklımdan çıkmış bir Pazar geleneğiymiş gibi davranıyorlar. Belki de bir hortumdan kaçarken kafamı çarptım ve bu artık benim sepya tonlu gerçekliğim.

Avery dirseğiyle Mateo'yu dürtüyor. Gözleri yönlendiriyor. Boğazını temizliyor ve "Patron bebeğim, bilet olayı için özür dilemek istiyorum. Talimat verirken dinleme kulaklarımı takma konusunda daha iyi olacağım."

"Ve?" Avery ona bir fiske vurur.

"Ve seni de p o d a sıkıştırdığım için özür dilerim." Annesi tarafından özür dilemesi için kolu bükülen şımarık bir çocuk gibi konuşuyor.

Tereyağlı, yarı kömürleşmiş tost ısıyorum. Tam da sevdiğim gibi. "Özrün kabul edildi," diyorum ağızım doluyken.

Üçü de odamın etrafında yerlerini alıyorlar: Brandon masamdaki sandalyede, Mateo onun kucağında ve Avery de yatağымda yanımda. Bir patates çalıyor

Benim için hazırladıkları küçük kaseden, hafta başında gittiğimiz lüks bir brunch mekanından arta kalanları yeniden ısıttılar.

Sabah bildirimlerim arasında gezinirken Derick'ten gelen yeni bir mesajı fark ettim. Mesajın ilk bölümünde ekşi sakızlı solucan yerken çekilmiş bir selfie var. Açık ağzının üzerinde pembe-mavi bir tane sallanıyor, sanki yemi yakalamak üzere olan bir balık gibi.

Ellerinize yemek yemeyi sevmediğinizi söylediğinizde, buna şekerlemeler de dahil mi? **Diyelim** ki biri size vişneli limonlu sakızlı solucan ikram etse, mutfak aletlerini çıkarır mıydınız? Eğer öyleyse, mola yiyecekleri için seçeneklerinizin sosisli sandviç, yumuşak kraker, çilek soslu huni kek vb. olduğu bir arabalı lokantada çalışarak nasıl bu kadar uzun süre hayatta kaldınız?

Bu arada şu anda bana saldırdığınız snack shack menüsü için ağzım sulanıyor.

Altında, iyileşen kağıt kesiğinin başka bir fotoğrafı ve başlığı yer alıyor:

Umarım bundan güzel bir yara izi alırım.

"Dün gece işten sonra neredeydin? Geç geldiğini duydum," diyor Avery, telefonumdaki yeni fotoğrafların üzerinden sınır tanımayan gülümsememi izlerken.

Derick ve ben sıfırdan arkadaşlığa çok hızlı geçtik. Kontrolden çıkmadan önce göğüs kafesimin arkasındaki arkadaşça olmayan çırpınışları susturmayı öğrenmem gerekecek.

"Uyandırdıysam özür dilerim." Telefonumu kilitledim ve yere bıraktım.

"Çok iyisin. Disney+'daki şu feminist süper kahraman dizisinin ikinci sezonunun ilk bölümünü izleyebilmek için alarmı sabah iki buçuğa kurmuştum. Bu kadar abartılmaya değer. Oyunun gerisinde kalmaktan ve Twitter'da spoiler yemekten nefret ediyorum." Wiley'nin kapanması için açılan davanın A kanıtı. Arabalı sinemamız, çok konuşulan dizilerin gece 3'teki gösterimleriyle rekabet edemez.

Bu yüzden Alice'inki gibi bir etkinliğin FOMO'dan faydalanabileceğini düşünüyorum. Eğer orada değilseniz, konuşmanın içinde değilsiniz demektir.

Dört yudum mimoza içtikten sonra, "Kanat yemek için Lonely Lass-O'ya gittim" diyorum.

Mateo Brandon'ın kucağından fırlayıp yatağıma düştü. Tepsi sallanıyor.

Avery kahramanca tost kulemin son parçasını da kurtardı.

"Heteroseksüel cehennemine mi gittin? Kiminle?"

"Kiminle!" Avery düzeltiyor. Yaratıcı yazarlık yan dalı hem bir nimet hem de bir lanet.

"Teşekkürler, Merriam-Webster." Gözlerini deviriyor ve sonra bana bakıyor. "Şimdi, yemek." Kafamın içinde bir siren çalıyor. Onlara Wren-Utançtan Ölür hakimiyeti için daha fazla cephane vermeme gerek yok. Onlara bir ömür yetecek kadar malzeme verdim. Düğünümde dolap hikayesini anlatacaklar. Bundan eminim.

Bekle. Unut bunu. Bu sadece Derick'le evlenirsem geçerli olur ve... Tanrım, bu sabah ihtiyacım olan bir düşünce değildi.

"Önemli biri değil." Mimosayı bitiriyorum, akan yumurta sarısının geri kalanını çavdarla siliyorum ve tepsiyi yakındaki masama koyuyorum, Mateo'nun dört yıl önce bana aldığı, üzerinde *Birinci Sınıf Yurdundaki En İyi Oda Arkadaşı* yazan sahte Akademi Ödülü heykelini devirmemeye dikkat ediyorum.

Avery beni o kadar kolay bırakmadı. Beni geri çekti ve yatağa yapıştırdı. Saçlarının sarmaşıklarıyla sarmalanmış halde, bağırırken onun ele geçirilmiş gözlerini zar zor görebiliyorum, "Aman Tanrım! Orada Derick'le birlikteydin! Ona ofiste olduğunu ve birlikte Lonely Lass-O'ya gittiğinizi söyledim. WTH! İşte bu yüzden grup sohbetimiz var, Wren! Grup sohbetinin ilk kuralını çiğnemeye nasıl cüret edersin!"

"Grup sohbetinin ilk kuralının grup sohbeti hakkında konuşmamak olduğunu sanıyordum," diye şaka yapıyorum etrafta yankılanan cırcır böceklerine. "Büyütülecek bir şey değil. Yemek yedik, beni hayalete çevirdiği için özür diledi, aptal çizgi dansını yaptık ve Alice Kelly konusunda bana yardım etmeyi teklif etti." Bana yedi kafam varmış gibi bakıyorlar. "Doğru ya. Özür dilerim. Galasını yeniden yapmak istiyorum. Hepinize söyleyecektim ama bitirme projem için yaptığım yüksek sesle beyin fırtınası seanslarından sonra ne kadar sinirlendiğinizi biliyorum, bu yüzden kendime sakladım."

"Evet, o içki oyununu başlattık. Wren Alice Kelly adını her söylediğinde sert maden suyundan bir yudum alın. Her Alice Kelly dediğinde iki yudum alın.

Chompin' at the Bit. İkinci dalga feminizm ya da Hollywood'un cam tavanı derse lanet şeyi vurun." Mateo kıkırdıyor.

Brandon bana sempatik bir bakış atıyor. "Bu ikisine nasıl katlanıyorsun?"

"Mükemmel bir soru." Ayağa kalktım ve Avery'nin ulaşamayacağı bir yere doğru hızla ilerledim. "E-posta fiyaskosuna kendimi o kadar kaptırmışım ki unutmuşum. Dr. Tanson beni Oscar Villanueva ile tanıştırdı ve ona araştırmamdan bahsetti. Eğer prömiyeri gerçekleştirebilirsem beni podcast'ine çıkarmayı düşünebileceğini söyledi." Tepkilerini çözmeden, o gün için kıyafetlerimi seçmeye başladım.

"Wren Roland, büyük bir podcast'e konuk mu oluyor? Basını alarma geçirin!" Mateo bağırıyor. "Şimdi imzanı alayım mı bebeğim? Satmayacağıma söz veriyorum." Kalbini çarpı işareti yapıp kirpiklerini kırıştırıyor, sonra tekrar düşünüyor. "Viral olmadığın sürece, o zaman bu bok eBay'e doğru gidiyor."

Gözlerimi deviriyorum ve yatağımın boş ucuna bir çift kot şort atıyorum. "Topluluk önünde konuşma konusunda berbat olduğumu biliyorsun. Ayrıca, bu ancak Alice'e evini satması için yardım edersem gerçekleşebilir. Görünüşe bakılırsa uzun zamandır evi elden çıkarmaya çalışıyor. Şu anda Roma Forumu'nun kalıntıları gibi ve ben de pek becerikli biri değilim. En azından Derick yardım etmeyi teklif etti."

Avery, "Sizinle birlikte olmak için bir bahane arıyor gibi görünüyor," diyor.

Derick'in dün geceki sorusu bana geri döndü: *Gerçekten tekrar arkadaş olabilir miyiz?*

"Ortada bir şey yok," diye itiraf ediyorum kederle. "Dün gece sadece bana karşı hiçbir zaman böyle hissetmediğini ve artık sadece arkadaş olmak istediğini doğruladı."

Beklentilerim hassas. Saçma sapan şeyler duyup beni daha fazla fanteziyle doldurmalarına izin veremem. Gerçekleştiremeyeceği akılsızca bir teklife bel bağlamak aptalca görünüyor. Lisedeki ben olsam en iyi arkadaşlarımla "acaba" oyunu oynama şansını kaçırmazdım ama şu anda bunun benim için işe yarayacağı bir dünya tasavvur edemiyorum.

"Üzgünüm bebeğim. Bu berbat bir şey," diyor Mateo, heyecanının son kırıntısını da kaybederek.

Acıyan gözleri beni rahatsız ediyor. "Sorun değil. Gerçekten. Wiley's, Alice ve Earl'e odaklanmalıyım ve evet, sorun değil."

İyi olmaktan çok uzak, ama bir gün olacak-umarım yakında bir gün. O yüzden bugün arkadaşlığı yeniden canlandırmayı benimseyeceğim. Öpücük arayışı bekleyebilir. Bir yirmi iki yıl daha ne ki?

Havlularımı alıp herkese gitmelerini, böylece günüme devam edebileceğimi işaret ediyorum. Büyüklük hayalleriyle raydan çıkmaya niyetim yok. Oscar'a Alice hakkında e-posta atmam gerekiyor. Ayrıca anneme gece vardiyamdan önce uğrayıp Bella'nın Şişeleri'nden (Etsy'de yaptığı ve sattığı boyalı, ışıklı şarap şişeleri) bazılarını paketlemesine yardım edeceğime söz verdim. Gittiğim bir göz doktorunda resepsiyonistlik yapmadığı zamanlarda bu işi yapıyor ve bu sayede yarı şık çerçevelerimi alabiliyorum ve eskiden aldığım trajik pazarlık çerçevelerini takmak zorunda kalmıyorum.

Avery bana son bir kez bakıyor. "Değişiklik olsun diye sana odaklanmanın yanlış bir tarafı yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onun uygunsuz bilgeliğini görmezden gelerek Mateo'ya dönüyorum. "Kahvaltı için teşekkürler."

"Beni kovmadığınız için teşekkürler," diyor.

Amatör şefler odamdan kaçıyor.

Banyoya girmeden önce oturma odasına sesleniyorum, "Bu arada, Mateo artık senin sorumluluğunda, Aves. İlk grevinin cezası olarak imtiyaz görevi!" Avery'nin iniltisi tüm dairede yankılanırken, Mateo'nun mutlu çılgılığı keskin bir tezat oluşturuyor.

Duşa girme niyetiyle duşu açıyorum. Bugün duygusal su israfı yok. Lonely Lass-O'dan arınmam gerekiyor. Isınmasını beklerken, ki burası eski bir bina olduğu için sonsuza kadar sürebilir, Derick'in mesajını tekrar açıp bir cevap taslağı hazırlıyorum:

Ekşi bir sakızlı kurtta çok fazla taneli şeker, bir huni kekinde çok fazla sos ve pudra şekeri, bir çubuk krakerde çok fazla tuz (ve bu sosları saymıyorum bile!). Tereyağsız, tuzsuz patlamış mısır; Starburst; İsveç Balığı; ve tüm zamanların favorisi için istisnalar yapıyorum: Twizzlers. Özellikle de vişneli Pull 'n' Peels.

Her zamanki gibi, en iyi akustiği elde etmek için telefonumu tuvaletin üstüne koymadan önce bulaşık yıkarken dinlemek için bir Spotify çalma listesi seçiyorum. Derick'in ve benim eski ortak çalma listemi seçiyorum. Arkadaşlar arasında neşeli bir şarkı koleksiyonu nedir ki zaten?

Hâlâ beklerken, çizgili aynada cılız bedenime bakıyorum. Vasat kaslarım, tek başıma ürkütücü bir evi yenileyecek donanıma sahip olmadığımı açıkça ortaya koyuyor. Elbette küçük işlerin üstesinden gelebilirim ama ağır işler? Vücudum olmasını istediğim gibi bir güç merkezi değil.

Bir ekip tutacak param yok ve Mateo ile Avery'yi daha fazla maskaralığıma dahil edemem. Bu da beni merakta bırakıyor: Ben kimim ki bir gönüllüye burun kıvrıyım?

Bu nedenle, üzerinde çok fazla düşünmeden aceleyle bir cevap daha yazıyorum:

Eğer teklifte ciddiysen, Çarşamba sabahı tam 7'de Dunkin' Donuts'ta buluşalım. Alet çantanı getir. Saat 8'de Alice'e gideriz.

Twitter

WileysDriveInWV

Dağınık yiyeceklere aldırıyor musunuz? Ellerinizle yemeyi seviyor musunuz? Wiley's Drive-In'e yapacağınız bir sonraki ziyaretinizde atıştırmalık büfemize uğramayı unutmayın! Güncellenmiş menümüzde sinemaya gidenlerin favorileri alıyor. Peçete gerekli! Tüm detayları aşağıdaki fotoğraflarda görebilirsiniz.

3 yanıt. 2 Retweet. 13 Beğeni.

@MovieFanatic198 Dang! Keşke daha yakın otursaydım. Şu anda bir huni kek için öldürürdüm!!!

420BlazinBoii Munchies vakası için mükemmel yiyecek

RolandOnTheRiver14 Bu tweet yüzünden kendimi kişisel saldırıya

uğramış hissediyorum.

Bölüm 11

Çarşamba günleri sabah 7:00'de Dunkin' Donuts bir savaş alanıdır. Kafeinsiz insanlar ellerine geçirebildikleri en büyük boydaki şekerli, şuruplu içeceği kapışırlar. İşte bu yüzden sabahları vebadan kaçır gibi kaçıyorum.

Bugün, başka seçeneğim yok.

Bir masa kapmak için erkenden geliyorum. Yanımda buzlu yulaf sütlü chai var. Mücverlerimi çatalla didikleyerek sinirlerimi fırçalıyorum.

Ancak Derick camlı ön kapıdan içeri girdiğinde sinirler tekrar geriliyor. Onu görmek bile binlerce küçük ısırtık gibi.

Üzerinde liseden hatırladığım, muhtemelen nadiren açılan bir çekmecenin dibinden çıkarılmış mor bir atlet var. Beni fark ettiğinde yanıma gelip sarılmak için dalıyor. Her zaman sarılmayı severdi. Papaya kokulu güneş kremi ve ter gibi kokuyor. Gevşek yakasından aşağıya doğru koyu üçgen bir leke var.

"Nemli olduğum için üzgünüm. Bu sabah koşuya çok daha erken çıkmam gerekiyordu. Tekrar terlemek için duş almanın bir anlamı olmadığını düşündüm."

"Bütün gün boyama, çekiçleme ve vidalama yapacağımız için mantıklı."

"Bütün gün düzüşmek mi?" Sinsi gülümsemesi parıldıyor. Yüzümde hiç de arkadaşça olmayan bir kızarıklık belirliyor. "Kahretsin. Özür dilerim. İyi miydi?"

Derick lisede çapkın bir taraf geliştirdi ve bunu her zaman birlikte uyguladık. Şüphesiz bu, iyi bir ailenin parçası olmanın temellerinden biri.

aile yapmak: ilerlemek için flört etme sanatını mükemmelleştirmek, hatta birlikte olmayı planlamadığınız insanlar üzerinde bile. En azından o zamanlar kendime böyle söylüyordum.

"İyisin."

Omuz silkiyor. "Çok kötü kokmuyorum, değil mi?" Belli etmeden çukurlarını kontrol ediyor. Gördün mü, *kesinlikle* benimle birlikte olmaya çalışmıyor.

"Yine iyisin."

Bu iyi. *Bu* iyi. Doksanların sitcom'u gibi zihnimde stilize edilmiş *FRIENDS!* kelimesiyle kendimi ne kadar çok azarlarsam, ona o kadar çok alışacağım. O her görüldüğünde kafamda ikonik tema şarkısını duymaya başlayacağım.

Çantasını masaya bırakıyor ve giderek büyüyen kuyruğa katılıyor. Dikkatimi dağıtmak için telefonumla oynuyorum. E-posta uygulamamın üzerinde kırmızı bir *I*'in gezindiğini fark ediyorum. Tıkladığımda, Alice'le olan ilerlemem hakkındaki notuma Oscar'dan bir yanıt buluyorum:

Sevgili Wren,

Bu harika bir haber! Alice Kelly ile ilerleme kaydettiğinizi duyduğuma çok sevindim. Bitirme ödevinizi okuma şansım oldu ve çok etkilendiğimi söylemeliyim. Kişisel anlatıya dokunan bu ayrıntı düzeyi hem bilgilendirici hem de etkileyici. Bence kelimelerle ve araştırmayla aranız çok iyi.

Chompin' at the Bit filminin Wiley's'deki gösterimini ne zaman gerçekleştirebileceğinize dair bir fikriniz var mı? Birkaç sinemasever arkadaşıma kısaca bahsetmiş olabilirim ve daha fazlasını öğrenmek için can atıyorlar. Tabii ki onları geçiştiriyorum. İlk özel haberi istiyorum!

Manhattan'a gelmeniz için bir zaman ayarlamak isterim. Filmi birlikte izleyebilir, tartışabilir ve bir kayıt seansı için stüdyoma geçebiliriz. Daha sonra, orijinal 35mm filmi Maryland'deki bir laboratuvaradaki bağlantıma göndererek büyük gösterim için restore ve dijitalize etmesini sağlayabilirim.

Daha fazlasını öğrendiğinizde bana haber verin.

En iyi dileklerle,
Oscar

Sevinç omurgamı uzatıyor, sivilcelerimi temizliyor, cömertliğimi hasat ediyor. Bu çok önemli. Alice'teki günümüzün mümkün olduğunca verimli geçtiğinden emin olmalıyım. Onun gözüne girmek, ben daha ne olduğunu anlamadan anlaşılmayı imzalamamı sağlayabilir. En çılgın hayallerime göre, bu bir *kitap* anlaşması.

Ellerim gelecekteki en çok satan ciltli kitabımın hayali ağırlığını taşıyor.

"Neden bir yarışma programı kazanmış gibi görünüyorsun?" Derick soruyor.

karşımda oturuyor. Elinde koca bir kutu çörek var. "Bunların hepsi senin için mi?"

"Hayır, onlar Alice için. Elimiz boş gidemeyiz. Öyle yaparsak ne tür bir misafir oluruz?" Sanırım haklı. Şekersiz buzlu çayından bir yudum aldı. "İki sade, iki çilekli ve iki Boston kremalı. Ama onlara dokunma. Onlar benim için."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Parmakla yenen yiyeceklere olan isteksizliğinizi düşündükçe, en sevdiklerimin sadece ellerinizle yiyebileceğiniz yiyecekler olduğunu fark ettim." Kutuyu bir şov kızı edasıyla sunuyor. "Örnek olarak."

"Ne kadar da *mağara adamı* gibi *ateş* yakıyorsun."

Turuncu-pembe pipetini çiğneyerek memnun gülümsemesini durduruyor. "Üzgünüm, muhtemelen kendi araştırmamı yapmalıydım, ama bu Alice Kelly kim ve neden bu kadar önemli?"

Bir kişilik bir amfinin önünde mini bir film çalışmaları sunumu yapıyorum ve Derick'in değişmez bakışlarının yoğunluğu ve stresi yüzünden kendimi kapatmadığımda şaşırıyorum. "Alice'in yaptığı Barbara Loden'in yaptığı gibi bir sanat evi filmi değildi ve Elaine May'in ya da Barbra Streisand'ın yaptığı gibi bir stüdyo filmi de değildi."

"Sanat evi mi? Stüdyo mu? Sanki başka bir dil konuşuyorsun."

Hayal kırıklığı bir an için beni kızdırdı. Temel film jargonunu bile bilmezken bir arabalı sinemanın yeniden markalaşmasına nasıl yardımcı olabilir? Cat's Pajamas'ın Hollywood Her-story Night'ında kötü bir trivia partneri olurdu.

katıldığım her seferinde kazandım. Bunu kanıtlamak için etkileyici bir tüylü boa koleksiyonum var.

"Barbra Streisand *Meet the Fockers*'daki kadın mı?" Bunun için ona altın yıldız vermeyeceğim.

Gözlüklerimi burnumun köprüsünden daha yukarı itiyorum. "Özür dilerim. Benim gibi bir sinema delisi olmadığını unutmuşum." Herkesin büyüyünce bir sinefil olmayacağını biliyorum. Gerçi öyle olsalardı dünya daha iyi, daha empatik bir yer olurdu.

Derick göz kırparak "Beni dönüştürebilecek biri varsa o da sensin," diye şaka yapıyor ama sonra geri adım atarak ayak parmağını yere vurmuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Tanrım. Ben bile bunun çok fazla olduğunu biliyorum."

"Evet, bu senin dolaptan çıkma şakandan bile daha kötüydü." "Yani o mesajları okudun ve görmezden gelmeyi mi seçtin?" Azarlıyor hınzır bir yanıkla bana bakıyor. Sonra başını sallıyor. "Öyle demek istemedim. Bazen kendimi zor kısımlardan korumak için gey olmakla ilgili şakalar yapıyorum. Açılmadan önce arkadaşlarım ve ailemle uzun süre bunu yaptım ve şimdi, birkaç yıl sonra bile, hala üzerinde çalışıyorum."

Kendinin bu kadar farkında olduğunu duymak güzel. Açılışın sismik dalgalarının hala onun içinde de dalgalandığını bilmek. Bu konuda yalnız olduğumu sanıyordum. Herkes açılmanın bitiş çizgisini geçmek olduğunu ve artık sadece madalyanızı takarak etrafta geçit töreni yapabileceğinizi düşünüyor. Benim için daha çok maratonun ortasında hala nefes nefese kalmışım gibi hissettiriyor.

"Tam olarak ne zaman çıktınız?" Yıllar boyunca çok şey kaçırdık. "Eğer bu çok kişiselse, cevap vermene gerek yok."

"İkinci sınıfın ilk döneminde ve sonra da kış tatilinde evde" diyor. Film maratonu planlarımızdan vazgeçtikten sonraki kış tatili. Aklının almadığı şeylerle yüzleşmek için koca bir yıl. Benimle paylaşamayacağını hissettiği şeyi. "Kardeşlerim hemen hemen biliyordu ve ailem de bunu iki Pennsylvanialı, vergi takıntılı Cumhuriyetçinin kaldırabileceği kadar iyi karşıladı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani gülümsediler, başlarını salladılar ve sonra bir daha bu konuyu açmadılar." Gülüyor ama bunun daha sinsi bir şeyi örtbas etmek için olduğunu biliyorum. "Peki ya sen?"

Ona hikayeyi anlattım. Geçtiğimiz Ocak ayında aileme zaman ayarlı bir açılma e-postası gönderdim ve son dönemimin başlangıcı için kampüse, beni zaten tanıyan Mateo ve Avery'nin bekleyen kollarına koştum. Onlar, bir yıl önce ben hâlâ her şeyi çözmeye çalışırken kimliğime yumuşak bir giriş yapmışlardı.

Sanki hala "her şeyi çözmeye" çalışmıyormuşum gibi söylüyorum. Bazı günler "her şeyin" ne olduğunu bile bilmiyorum.

Derick, kendi Mateo ve Avery'sinin olmadığını ima edercesine, "Birbirimizin yanında olabilseydik iyi olurdu," diyor. Kardeşlik kardeşleri muhtemelen cinselliğini kimliğinin ayrılmaz bir parçası olarak değil, bir çeşitlilik onay kutusu olarak görüyorlar.

"Evet, öyle olurdu."

Ben bu alternatif gerçekliğin neye benzeyeceğini düşünürken, çıkardığını bile görmediğim fotoğraf makinesinin objektifini kaldırıyor ve beni sinsice çekiyor.

"Bu ne içindi?" Deklanşörün bu tarafında olmaya alışık değilim.

"Işık iyiydi." Ekrandaki görüntüyü inceliyor. "Konu da iyiydi. Yanaklarda doğru miktarda kırmızı..."

Benimle alay ediyor, her zaman yaptığımız gibi on seviyesinde flört ediyor. Ve bu işte çok iyi. Binlerce dönen, parıldayan düşünceyle yanıyorum.

Arkadaşlar, kendime hatırlatıyorum. Sadece arkadaş.

"Her neyse," diye yeniden ayarlıyor, "Alice Kelly hakkında konuşuyordunuz."

"Dediğim gibi," diye yankılandım, telaşlıydım ve bunu belli etmemeye çalışıyordum, "filmi *Chompin' at the Bit* bir zombi çocuk ve yerel bir kız arasındaki tek gecelik bir aşk hikayesiydi. Sözüm ona bayıltıcı, kampvari, melodramatik ve birazdan fazla eşcinsel. Okuduklarıma bakılırsa, zombi çocuğun

Kitabın kahramanı Robin, James adındaki zombiye karşı bir şeyler hissediyor, çünkü James onun ölü arkadaşı ve olası eşcinsel aşkı Tammy'ye geri dönmesini sağlayan tek bağ, ya da onu gerçekten öpmek istiyor, ki bunu kesinlikle yapamaz, yoksa o da ölümsüzleşir." Artan heyecanımla sesim birkaç oktav yükseliyor. "Yani, Alice bu hibe parasını alıyor ve Katolik kilisemizin yanındaki Willow Valley mezarlığında bir tatil sezonunda kocasının haberi olmadan çektiği bir konsept kanıtı üzerine yazdığı filmi finanse etmek için Los Angeles'taki bağlantıları aracılığıyla özel yatırımcılar buluyor." O sormadan ben ekliyorum, "Evet, çocukların ot içmeye gittiği yer."

"Daha önce hiç duymadığımı düşünürsek sanırım hiç tutmadı."

"Yani, evet, ama sen Elaine May'i hiç duymadın, bu yüzden film popülerliği için en iyi barometre olduğundan emin değilim." Sözlerimden yarı incinmiş görünüyor. "Üzgünüm, bu biraz sert oldu."

"Merak etme. Ee, ne oldu?"

Ona tüm hikayeyi anlatıyorum, temelde tüm Rosevale araştırma projemin bir özeti. Dinliyor ve uygun yerlerde başını sallıyor. Peter Borellio'nun Alice'i Hollywood'dan kovduktan hemen sonra doğaüstü bir eğilimi olan kendi bağımsız bütçeli filmini yönetmeye nasıl devam ettiğini açıklayarak bitiriyorum. Onunki sinema derslerinde okutulurken, onunki dipnot bile olamayacaktı.

"Bir noktada, filmin negatif kopyasını Willow Valley kütüphanesinin arşivlerine bağışladı, ancak onun açık izni olmadan filmi ele geçirmek mümkün değil. Doğaüstü aşklar yeniden moda olduğundan ve internet her şeyi havalı hale getirebildiğinden, 2008 yılı civarında kült bir takipçi kitlesi oluşturup oluşturamayacağını görmek için kasadan çıkarabilecekleri konuşuluyordu, ancak Alice bu fikri reddetti."

Derick çantamdaki son mücver parçasını sormadan alıyor. Ağzına atıyor ve çiğnemeler arasında soruyor: "Üzerinde çalıştığımız ev gerçekten ne kadar kötü?"

İç çekiyorum. "Neredeyse tavrı kadar kötü."

"Oh, mükemmel. Kan şekerimi fırlat ve beni şoka sok, böylece iş yapmak zorunda kalmazsın. İyi plan," diyor Alice kapıyı açar açmaz ve Dunkin' Donuts kutusunu görür görmez.

Derick'e *ne demek istediğimi anladın mı* bakışı atıyorum. Nefesinin altından gülüyor ve bunu bir dizi öksürük olarak geçiştiriyor.

"Bu enfekte kişi kim? Hasta mı? Eğer hastaysa buraya adımını atmaz," diyor Alice, Derick'in elinden çörekleri aldıktan sonra.

"Hasta değil," diye söz veriyorum. "Hastaymış gibi öksürüyor."

"Ben Derick Haverford ve sizi temin ederim ki bir at kadar sağlıklıyım." "Bu çiftlikte eskiden atlarımız vardı," diyor Alice.

"Ne kadar güzel. Eminim çok zindeydiler-" "Çoğu kolikten öldü."

"Oh."

Gözlerini ona diyor. "Boya fırçasıyla çalışabilir misin?"

"Evet, hanımefendi," diyor.

Onu eşikten çekmeden önce duyması gereken tek şey bu.

Mutfakta, Alice bir buçuk çilekli çöreği krema serperek yerken bize yapılması gereken tamiratlardan bahsediyor. Daha yakından incelediğimizde evin gerçekten de bir çöplük olduğunu görüyoruz. Bekleyen ellerimize bıraktığı hantal boya kovaları tüm kozmetik hataları kapatamıyor. Bu bizim acemi becerilerimizin düzeltebileceğinden çok daha fazlası. Bu ayların ihmali değil. Bu yılların hasarı. Bu noktada köhne merdivenden aşağı kötü bir yuvarlanma yaşamamış olmasına şaşıyorum.

Tüm mobilyaları oturma odasının ortasına taşıyıp üzerlerini plastikle örterken, buraya *Emlak Kardeşleri* oynamaya gelmediğimizi anlıyoruz. Amacımız eve yeni bir çehre kazandırmak. Potansiyel bir alıcıyı ikna edecek kadar.

Misafirperver olmayan karşılamaya rağmen, Derick ve ben şakalaşıp gülüşüyoruz, bir yandan da yere gazete seriyoruz, böylece allık rengi boya

her yere damlamıyor. Alice odun şöminesinin üzerindeki resim çerçevelerini tek başına topladı ve ikimizin de içlerinde ne olduğuna bakmadığımızdan emin oldu. Şifreli.

Alice nihayet biblo kutusunu dışarı çıkarıp götürdüğünde, *Mary Tyler Moore Show*'un tema şarkısı, *her şeye rağmen başarmakla* ilgili sözleriyle diğer odadan duyuluyor. Sık sık tekrarlanmadığını öğrendim. Alice'in tek bir abonelik hizmeti var: Hulu, böylece eski favori dizisini rahatça izleyebiliyor.

O bile yayın yapıyor!

Derick'in açıkta kalan pazuları, silindiri önümüzdeki duvarda her çalıştırdığında şişiyor ve geriliyor. Baktıkça, o mor atlet bana geçmişimizi, arka bahçedeki ateş çukurlarının etrafında ve ateş böceklerini kovalayarak geçirdiğimiz geceleri, gece yüzmelerini ve tahta oyunlarını hatırlatıyor.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Ev cereyan yapıyor ve Haziran havası acımasız. Klima olmadığı için sıcaklık artmaya devam edecek ve bu oda daha da saunaya benzeyecek. Vücudumu durağanlaştırmak için soğuk buzlu sudan bir yudum alıyorum.

"Hiç öpülmediğini söylediğinde," diyor Derick bir süre sonra, "bu hiç kimseyle çıkmadığın anlamına mı geliyor?"

Fırçamı kovaya batırıyorum. "Pek sayılmaz. Daha önce de birileriyle çıktım. Çoğu kötüydü. Sanırım sekizinci sınıfla birinci sınıf arasındaki yaz döneminde e-posta alan diğer çocuklardan Alfie'yle çıkmıştım ama o sayılmaz. İkimizin de queer olmanın ne olduğunu bildiğini sanmıyorum. Sadece birbirimizle vakit geçirmekten hoşlandığımızı biliyorduk. Bir gece sokağa çıkma yasağından sonra rıhtımda el ele tutuştuk ve bana farklı takımyıldızlarının nerede olduğunu gösterdi. Dürüst olmak gerekirse, çoğunu uydurduğunu düşünüyorum, ama ben saftım ve açıkçası avucunun ne kadar sıcak olduğunu düşünmeden edemiyordum. Strega Nona'nın yıldızların içinde olup olmaması umurumda değildi."

"Okulda hikaye saatinde *Strega Nona*'yı okuduk. Ne yani, makarna pişiren bir büyükannenin Yunan mitolojisinin bir parçası olduğunu mu düşündün?" Bana aval aval bakıyor.

"Tamam, her neyse. Ben biraz daha öpüşüp öpüşmeyeceğimize odaklanmıştım. Anlambilimsel konulara takılmadım. Ayrıca araya girmek kabalık olurdu. Bazıları gerçektir, Orta Kepçe gibi."

"Wrenji, sadece bir Büyük Ayı ve bir de Küçük Ayı var..."

"Yakaladım seni!" Fırçamı ona doğru savurdum. Fırçayı çektiğimde burnunun kenarında soluk pembe bir boya çizgisi vardı. Bu kusur yüzündeki simetriyi daha da çarpıcı hale getiriyor. "Bu bir testti ve boya senin cezan!"

"Bana kendini yuvarlatma." Aleti bir tehdit olarak havaya kaldırıyor. "Nasıl kullanacağımı biliyorum."

Gülerek geri çekildim ve birlikte ikinci duvara odaklandık. İki tane daha kaldı ve sonra ikinci bir kat daha atacağız. "Soruna cevap vermek gerekirse," diye ekliyorum uzun bir süre odaklanarak çalıştıktan sonra, "hayır, resmi olarak kimseyle çıkmadım. Ya sen?"

"Üniversiteye gittiğimde, katıldığım tüm DTD ilgi etkinliklerinde Charlie adında sevimli bir çocuk görmeye başladım. Uzun lafın kısası, birinci sınıftayken bir lakros partisinde yollarımız kesişti. Öpüştük. Çıldırdım. Klasik vicdan krizi." Kendine gülüyor.

"Yani film maratonumuzu kaçırdığın için Charlie'yi mi suçluyorsun?" Gizli kıskançlığımı maskeleyerek çalışarak alaycı bir şekilde soruyorum.

"Yani, tam olarak değil." Derick telaşlanıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Hayır, aslında hiç de değil. Bu benim suçum. Tüm sorumluluğu üzerime alıyorum." Karmaşık açılma deneyimlerimiz olmasaydı şu anın neye benzeyeceğini merak etmek garip. Ya dünya, queer olmanın onun deyimiyle bir *vicdan krizi* gerektirmediği, aksine normun bir parçası olarak kabul edildiği bir yer olsaydı? Önce kimliklerimizi bir araya getirmek zorunda kalmasaydık o zamanlar bir araya gelir miydik?

Derick devam ediyor. "İkinci sınıfta, acele sırasında takılmaya başladık. O özel olmak istedi. Ben daha fazla takılmak istiyordum. O zamanlar ona bağlanmak bunu yapmanın en kolay ve en güvenli yolu gibi görünüyordu ama uzun vadede bana daha çok zarar verdi. İlk yıl ilişkimizi bitirdiğimde bunu iyi karşılamadı." Kendini toparlamak için geri adım atıyor.

"Nasıl yani?" diye sorarken temkinli davranıyorum.

"Telefonumu karıştırmaya başladı. Kırmızı bayrağın geldiğini görmeliydim. Balodan kalma bazı resimlerimizi gördü. Hâlâ telefonumda kayıtlıydılar ve iş web sitemin portföy bölümünde senin bir fotoğrafının olduğunu hatırladı. Çok çekingen davrandı ve seninle ilgili sorular sormaya başladı. Lisede nasıl olduğumuzu, hâlâ konuşup konuşmadığımızı. Dürüst olmak gerekirse, sahiplenici, yoğun ve kıskançtı ve beni mahvetti. Özellikle de konu aileme geldiğinde."

Bunun bir Peter/Alice durumu gibi görünmeye başlaması üzücü. Tatlı bir şey olarak gizlenmiş zehirli bir ilişki.

Derick bir süre sonra, "Beni babamın iş ortaklarından bazılarına ihbar etmekle tehdit etti," diyor. Bunun üzerine tüm vücudum geriliyor. "Biliyorum bu çok ters bir durum ama babamın içinde bulunduğu çevre pek de açık fikirli sayılmaz ve babam da kimliğim hakkında hiçbir şey bilmiyor. Daniel P. Haverford'un eşcinsel bir oğlu olduğunu bilselerdi, paralarını başka bir yere yatırmayı tercih edebilirlerdi. Babam bunu açıkça belirtti."

"Kahretsin." Duraksıyorum, yeterli olmadığını bilsem de omzuna rahatlatıcı bir el koyuyorum. "Başına gelenler için gerçekten üzgünüm."

Derick takdirle başını sallıyor. "Charlie'yle ayrıldıktan sonra sana ulaşmayı düşündüm. O fotoğraflar hakkında beni çapraz sorguya çekene kadar çoğunlukla o fotoğrafları unutmuştum. Bütün bir geceyi eski lise albümlerini karıştırarak geçirdiğimi hatırlıyorum, duygularıma çok takılmıştım ve sana göndermek istediğim o kadar çok resim vardı ki. Ama sonra ne yaptığımı ve ne kadar zaman geçtiğini hatırladım ve

bok gibi. Profillerinizi göremediğim için beni tüm sosyal medyada engellediğinizi sanıyordum."

"Ben yapmadım," diye hemen belirtiyorum. "Yine, uygulamaları sildiğimde hesapları özel olarak ayarladım. Böylesi daha kolay oldu."

"Bunu şimdi biliyorum ama benden duymak istemediğini düşündüm." Boya fırçasını tepsiye bıraktı. "Bu yüzden, e-postanı aldığımda yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsin."

Her şey dönüp dolaşıp devasa elektronik file geliyor. Yine de bu sefer bir fil gibi hissettirmemesine şaşırdım. Daha çok bir ev kedisi gibi hissettiriyor. Bir yerlerde dolaşan turuncu bir tekir. Sadece yemeğe ihtiyacı olduğunda ya da sarılmak istediğinde kendini belli ediyor. Onu evcilleştirmiş olabileceğimi düşünmek garip.

"Keşke elini uzatmış olsaydın," diyorum sonunda. "Ben de."

Üçüncü duvarı sessizlik içinde tamamlıyoruz. Söylenecek fazla bir şey yok. Dördüncü duvarda mola verdiğimizde Derick diyalogu yeniden açıyor.

"Oscar denen adama podcast hakkında geri dönecek misin?"

Başımı sallıyorum. Eğer Dr. Tanson bana bir ders verdiyse, o da iletişim ağımı kurmam ve sürdürmem gerektiğidir. Alice'e ne olursa olsun, bu iletişim hattının açık kalmasını sağlamalıyım. Onun podcast'inde konuşma fikri cildimi eritiyormuş gibi hissettirse bile.

"Bu podcast muhabbeti de neyin nesi?" Alice, bembeyaz kıyafeti içinde hayalet gibi belirerek soruyor. Sessiz bir çeviklikle hareket ediyor. Ağzı dolu. Yarım kalan çöreği mideye indiriyor. O kadar şeker yüzünden düşmese iyi olur. Resimle başa çıkabilirim ama hayat kurtaran resüsitasyonla başa çıkamam. "Podcast nedir ki? İsteğe bağlı radyo gibi bir şey mi?"

"Sayılır," diyorum. "Uzun metrajlı hikaye anlatımı gibi. Sunucular genellikle bir alanda uzman kişiler ya da karakterleri canlandıran aktörler oluyor. Abone olabilir, izleyebilirsiniz,

ve bölümleri yayın takvimine göre indirebilirsiniz. Pek çok insan işe gidip gelirken ya da günün sonunda gevşemek için bunları dinliyor."

"Peki uzun hikaye anlatıcısı senden ne istiyor?" Ses tonu, sunacak ilginç bir şeyim olmadığını gösteriyor.

"Şey, bu benimle olduğu kadar seninle de ilgili değil."

Ellerini kırıntılardan temizliyor. Boya tepsisini altından çekiyorum, böylece ikinci kat için döktüğüm glopları yok etmiyor. "Röportaj yaptığımı sanıyorsan, aklını kaçırmışsın."

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Sadece *Chompin' at the Bit'te* bir bölüm yapmak için genel bir ilgi gösterdiler, hepsi bu," diyorum, basamaklı taburenin kenarına oturarak. "Prömiyeri yapmamıza izin verirsiniz tabii. Arabalı sinemada satışları artırmaya gerçekten yardımcı olur. Popüler bir podcast'te yer almak Earl'ün gerçekten ihtiyacı olan geliri sağlayabilir." Ona en yalvaran gözlerimi fırlatıyorum.

"Mücadele etmesi aptalca görünüyor. Siz gençlerin geçmişin trendlerini geri getirmeye çalıştığınızı sanıyordum. İspanyol paça pantolonlar, Polaroid kameralar ve ölüp gömülmesi gereken TV programları." Bizim neslimizin orijinal olmayan tüketiciler olarak bu ülkeyi nasıl mahvettiğinden sonsuza kadar yakınabileceğinden şüpheleniyorum.

Arabalı sinemanın kaderini omuzlarımda bir yük gibi taşıyarak omuz silkiyorum. "Earl bunu asla söylemezdi ama artık herkesin en az bir yayın hizmeti var." *Seni bile* eklemek üzereydim ama vazgeçtim. Ona yaşlı bir yarasa ya da onun gibi bir şey dediğimi düşünecek. "Artık her şey dijital, ekipmanlarımız bile. Yarım akıllı herkesin açıp kontrol edebileceği o kara kutu projektörler çok pahalıya mal oldu. Bu iyileştirmeleri yapmak için yapılan harcama altı olmasa bile en az beş haneliydi. Earl'ün bunu nasıl başardığından hâlâ emin değilim. Anladığım kadarıyla bir süredir kırmızıdaydık. Sanırım IMAX, 3D ve diğer tüm yeni teknolojilerle rekabet edebileceğimizi düşünüyordu ve birkaç sezon boyunca da öyle oldu. Ama sadece bu kadar.

sadece bir sezonda faaliyet gösteriyor. Yıl boyunca açık olamadığınızda bir yatırımın geri dönüşünü görmek zordur."

"Sence arsa ne kadar zarar görmüştür?" Derick soruyor. "Ballpark."

"Earl geçen sezona göre katılımda önemli bir düşüş olduğundan bahsetti. Defterleri konusunda ketumdur ama daha önce ofiste el yazısıyla tuttuğu defterine birkaç kez göz atmıştım. Güvenli bir yerde tutma konusunda pek iyi değil. Sahip olmadığı paranın çalınmasından endişe ettiğinden değil." Derick'in silindirini aldım ve üzerinde çalıştığım duvar bölümünü bitirdim.

"Bugünlerde sinemalarda izlenecek iyi bir şey yok zaten. Süper kahramanlar ve yeniden çevrimler mi? Bütün fragmanları izliyorum. Hayır, teşekkürler." Alice'in hoşnutsuzluğu dudaklarının toplanmasına ve gözlerinin dünyanın en ekşi limonlu karesini yemiş gibi kısılmasına neden oluyor.

"Yine de bu bir demirbaş."

"Demirbaşlar bile bazen dükkânı kapatmak zorunda kalıyor," diyor Derick. Ona ters ters bakıyorum. "Ne? Ben sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. Sosyal medya anlayışım ancak bu kadarını yapabilir."

"İşte bu yüzden podcast büyük bir nimet olabilir!"

"Podcast schmodcast." Alice kutusunu karıştırıyor ve içinden bir fotoğraf çıkarıyor. Omzunun üzerinden bakabilecek kadar yakıным.

Meraklı olmaya çalışmıyorum, ama ona bakarak büyük bir gösteri yapıyor ve giderek yüzüne yaklaştırıyor. Gözlerinizin size onunki gibi ihanet etmesi korkunç bir şey olmalı. Oymalı çerçeve yıpranmış, ancak fotoğraf net; gülümseyen üç kız, omuz hizasında saçları kenarlardan kıvrılmış, balıksırtı etekler ve çiçekli bluzlar giymişler.

"Annie mi o?" Ben sordum. Alice'in bir kız kardeşi ve beş ağabeyi vardı. Yoğun bir çiftlik olmalı. Annie'nin de kısa bir sinema kariyeri olmuş ama asla başarılı olamamış.

"Evet." Alice'in elleri kısmen yaşından, kısmen de duygularından dolayı titriyor.

Benekli başparmağını kendi yüzünde gezdiriyor. "Peki diğer kız kim?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Tammy."

Yanlış mı hatırlıyor yoksa ciddi mi bilmiyorum. Tammy, *Chompin' at the Bit*'teki kahramanın ölü arkadaşının -ve olası bir eşcinselin- adıydı. Hikâyeye göre her yıl Cadılar Bayramı gecesi bir zombi, kahramanı Robin'in kilisesinin yanındaki mezarlıktan kalkıyor ve yarım kalan işlerini halletmek için son bir gece elde ediyor. Bu film, diğer istismar filmlerinden gelen, zombilerin akılsız et yiyiciler olduğu yönündeki önyargıyı gerçekten yıkıyordu. James beyin avlamak yerine, kapanışı arıyordu.

Kasaba efsanesine inanıp inanmadığını bilmemesine rağmen Robin oraya kamp kurar çünkü o yıl Tammy bir araba kazasında ölmüştür, bu yüzden Tammy'nin yeryüzünden çıkacak kişi olabileceğini düşünür. Eğer bu doğruysa, onu son bir kez görmek için orada olmak istiyor.

Yayınlanan ve hala erişilebilir olan birkaç eleştiriden, aktrisin adının Anya olduğunu hatırlıyorum. Tammy gerçek bir kişi miydi? Filmin Kelly kardeşlerin gerçek hayatlarına dayanan bir yanı var mıydı? Araştırmamda böyle bir şeye rastlamadım. Sormak istiyorum ama Alice fotoğrafı öyle bir güçle yere bırakıyor ki, hızlı düşünce trenimden fırlıyorum.

"Bugünlük bu kadar yeter," diyor.

Derick, "Sadece bir kat yaptık," diyor.

"Bugünlük bu kadar yeter dedim. Seni dışarı attırtma bana." Kapıya doğru yürürken ellerini sıkıyor. "Köpekleri üzerine salarım." Bugün yerde bir sürü el değmemiş mama kabı olduğunu fark ettim.

İçimden bir ses köpeklerin gerçek olmadığını ve dışarıdaki DİKKAT levhalarının sahte koruma yanılsamaları olduğunu söylüyor. Yine de iddiasını test etmiyorum. Derick ve ben eşyalarımızı toplayıp kendimizi dışarı atıyoruz.

Kapı arkamızdan çarparak kapandığında Derick, "Bu çok garipti," diye mırıldanıyor.

Sadece başımı sallıyorum, şimdiden araştırma yapmak için bir hatırlatıcı ayarlıyorum: Tammy, araba kazası, ölüm ilanı, 1960'lar.

Verandanın kenarına vardığımızda Derick kocaman gülümsüyor.

"Bir şey mi kaçırdım?" Genel ifadesini işaret ederek soruyorum. "Sadece... bu eğlenceliydi," diyor. "Bu eğlenceli. Çok ilginç. Heyecanlıyım."

Alice havalı görünüyor ve onun filmi daha havalı görünüyor ve sen..." "Lütfen, lütfen, lütfen *en havalı* olduğumu söyleme."

"Baş üstüne, patron."

"*Evet, evet* kaptanlar içindir."

"Pekâlâ o zaman. Baş üstüne, *Kaptan Wrenji*," diyor. Arabamın kilidini açıp ona doğru adım atıyorum ama arkamdan sesleniyor: "İnebilir miyim Kaptan?" Son gevşek basamağın kenarında, ayakları dizlerine kadar yoga pozunda duruyor. Sağ elini selamlamak için kaldırdı.

Ben de selam veriyorum. "İzin verildi, denizci."

Arabama binerken, kendi kendine "Ha, denizci, bayıldım" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

Akşam 8:00 civarında, Mateo ve Avery ile oturma odasında pad thai yedikten sonra, odamın kapısını kapatıp internette bir arama başlattım. Hafiyelik şapkamı taktım. Keşke ona uygun bir tek gözlüğüm olsaydı.

Farklı ölüm ilanlarının kırmızı daire içine alındığı dijitalleştirilmiş gazete baskılarını inceliyorum. O dönemde Tammy adında bir genç kızın karıştığı toplam beş kaza olmasına şaşırdım. Popüler bir isimdi, biliyorum ve görünüşe göre alkollü araç kullanma kazaları çok yaygındı. Gecemin bu kadar ürkütücü olmasından nefret ediyorum ama bu, Alice'in filmle ilgili genel ruh halini ortaya çıkarmak için önemli gibi geliyor. Oscar'ın özel bir podcast bölümü için ortaya çıkarması gereken bir şey.

Bana söylemediği şeyi kendim öğrenmem gerekecek.

Oscar'ın podcast'ine çıkma ihtimalini düşündükçe daha da gerginleşiyorum. Bunun gerektireceği şekilde halkın gözü önünde olmaya alışık değilim. Çoğunlukla içe dönük biriyim. Küçük arkadaş grubumu, güvenli alanlarımı, kapalı hayatımı seviyorum. Macera ihtiyacımı filmlerden karşılıyorum. Güvenli

ve uzaktan. Sentezlerimin yazılı olmasını, uzaktan okunmasını, bilgim dışında eleştirilmesini tercih ederim.

Avıma bir saat kala, Willow Valley Lisesi son sınıf öğrencisi Tammy Wilson hakkında bir şeyler okudum, Alice'in iki yıl gerisindeydi. Nihayetinde ölümüne yol açan kaza hakkında daha fazla bilgi edindikçe - çarpma, acı yok, neyse ki - hayatta kalan yolcunun adını okuduğumda şok oldum: Annie Kelly.

Alice'in kız kardeşi.

Yeni bilgi, gizli bir koddaki eksik sayı gibi kilitleniyor. Alice'in hayatının kasası önümde açılıyor. Alice ölen en iyi arkadaşı hakkında bir senaryo yazdı.

Tammy'nin gömüldüğü yeri gördüğümde daha da az şaşırdım: Saint Thomas, Broad Caddesi'nin hemen dışında, Willow Valley ana şeridinden ayrılan ve Wiley's'den çok da uzak olmayan bir yan yol. Uzun bir çan kulesi ve haç şeklinde bir planı olan beyaz, gözden uzak bir bina. Arkasında Alice'in filminin seti olan küçük Katolik mezarlığı var.

Bağlantılar derin ama acı daha da derin. Bitirme ödevimde bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Tammy'yi Willow Valley Halk Kütüphanesi'nde incelediğim eski yıllıklardan birinde görmüştüm.

Annie birkaç yıl önce felç geçirerek vefat etti. Alice gibi o da kanserle mücadele eden hasta annelerine bakmak için hizmet dışı Kelly çiftliğine dönene kadar New York'ta çalışmaya devam etti.

Yağmur yağdığında, gerçekten yağar.

Alice, orijinal Kelly ailesinin hayatta kalan tek üyesi. Dışarıda bir yerlerde yabancılaştırmış bir yeğeni veya yeğeni olabilir, ancak yakın kimsesi yok, bu da neden o evin içinde saklandığını, sakatlık çekleriyle yaşadığını ve etrafındaki ahşabın çürümesine izin verdiğini açıklıyor.

Eskiden hayat ve kahkahalarla dolu olan ama artık her ikisinden de yoksun bir evde her gün uyanmak korkunç olmalı. Onun üzüntüsü, tehlikeli bir şekilde taşmaya yakın, kapağı olmayan kaynayan bir tenceredir.

Alice sert ve talepkâr, okuması zor ve hatta biraz kaba olabilir, ama belki de bunların hepsi bir savunma mekanizmasıdır. Onu hiç beklemediğim bir şekilde anlıyorum. Onun hakkında üniversite tezimle birlikte geliştirdiğim önyargılı fikrim paramparça oldu.

Ona karşı daha nazik olmaya karar verdim. Beni bir müttefik olarak görürse, daha açık olabilir. O benim seçtiğim alanda yaşanmış bir deneyim kuyusu. Bir arkadaşına ihtiyacı var. İlk tercihi ben olmayabilirim ama olsun.

Her şeyden kaçtığına ona ne olduğunu kimse bilmiyor. Yaşlılığa yenik düştüğünde bu hikayelerden kim kurtulacak? Çocuğu yok. Ölen eski kocası. Hiç kimsenin hikayesi kendisiyle birlikte ölmeyi hak etmez, tıpkı hiçbir filmin ilk gösteriminden sonra bastırılmayı hak etmediği gibi.

Ölüm odamdaki havayı ağırlaştırıyor ve nefes almayı zorlaştırıyor. Hayatımda sevdiğim insanları ve onlardan birini çok erken kaybetmemin ne kadar korkunç olacağını düşünerek dönmeye başlıyorum. Özellikle de daha çok şey söyleyebileceğim, daha çok şey deneyimleyebileceğim birini. Mateo. Avery. Annem. Babam. Claire. Earl.

Şimdi Derick'i bile dahil ediyorum.

Ya bu yaz eve gelmeden önce ölseydi? Yarım kalan işimizin hiç bitmeyen acısını hayal bile edemiyorum.

En sevdiğim (Claire'den çaldığım) mor battaniyemi yatağıma çekiyorum ve VHS koleksiyonumdan bir Penny Marshall filmi seçiyorum. Moralimi düzeltecek iyi hissettiren bir filme ihtiyacım var. *Yakında vizyona girecek filmin* fragmanları oynarken, bunun Derick'e gönderdiğim ilk e-postada bahsettiğim neredeyse öpüştüğümüz geceden kalma battaniye olduğunu fark ediyorum. Bu tetikleyici bir domino zincirini başlatıyor ve açılış jeneriği sırasında, aşırı düzenli dolabımdaki düzgünce asılmış kıyafetleri bir kenara itiyorum-renk, kesim, beden, vs.

Arka köşede, Mateo'nun birkaç hafta önce bahsettiği Liseli Derick'in oynadığı Polaroidler de dahil olmak üzere eski hatıralarla dolu bir kutu var. Mateo ile neredeyse öpüştüğümüz partide taktığım lei bile var. Her nasılsa hala kumlu hissettiriyor.

Elim derinliklerdeki yumuşak bir kumaş parçasına kenetleniyor. Dağınıklığın içinden Derick'in atkısını buluyorum, Cadılar Bayramı gecesi Baskersville'de giydiğim atkıyı. Ken bebek kostümünün en önemli parçası. Hâlâ hafifçe onun gibi kokuyor. Bunca yıl sonra bile. Kenarları yıpranmış olsa bile.

Onu atmayı düşündüm ama belki de geri vermenin, o gece tutunduğum duyguları serbest bırakmanın zamanı gelmiştir. Bir arkadaşlık, çözülmemiş gerginliklerle dolu bir yazdan daha iyidir.

Yatağımın üzerine koydum ve fotoğrafını çektim. Derick'e bir mesaj yazdım:

Ahoy! Bu tanıdık geldi mi? Geri isteyebileceğini düşündüm. Bu hafta sonu otoparka getireceğim. Yakında görüşürüz, denizci.

Instagram

WileysDriveInWV PERSONELLE TANIŞMA SPOT IŞIĞI. Wren Roland, Wiley's Drive-In'in en yeni müdürü, ancak bu onun kuruluştaki SEKİZİNCİ yazı olacak. Yılların deneyimi ve film çalışmaları diplomasıyla, sezon sonunda çok özel bir gösterime öncülük etmek için mükemmel bir kişi. İşte bir ipucu: neredeyse olmuş bir gala. Bunun ne anlama geldiği hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Wren'i bir dahaki sefere otoparkta gördüğünüzde ona merhaba deyin!

.

GÖRÜNTÜ TANIMI: Beyaz, orta boylu, yakışıklı, tüylü kahverengi saçlı bir çocuk Dunkin' Donuts'ta oturmuş, üzerinde filmlere gönderme yapan bir tişört var.

.

#drivein #moviesPA #WileysDriveIn #comingsoon
#moviepremiere

NessaRoseKnowsBest Bir Söğüt Vadisi prömiyeri s e s l e r i

100

MovieMagic_Mike Bekle, bu bölgede çekilen bir film mi olacak?! DontYouForgetAboutPod Willow Valley'de çekilen bir filme takıntılı değil misin?

DontYouForgetAboutPod Chompin' at the Bit???? Evet! Bunu gerçekleştirmek için Wren ile görüşüyorum. Gözün üzerinde olsun

bu alan.

MovieMagic_Mike @DontYouForgetAboutPod Sabırsızlanıyorum!

420BlazinBoii Bir işletme hesabı az önce bir çalışana yakışıklı mı dedi?! O atıştırmalık kulübesinde kesinlikle iyi bir şeyler

saklıyorsunuz...smh 🤔

Bölüm 12

Derick bana *yakışıklı* dedi.

Sosyal medyada.

Teknik olarak, @WileysDriveInWV bana *yakışıklı* dedi, ama ben sapın arkasındaki beyni gizliyorum.

Bunun gerçekleşmesi yirmi dakika sürüyor ve o zaman bile buna inanmakta zorlanıyorum.

Avery grup sohbetinde bana bir ekran görüntüsü ve ardından bir dizi anlaşılmaz emoji gönderdi.

Erkek arkadaşlar diğer erkek arkadaşlara *yakışıklı* der mi? Avery bana daha önce de *yakışıklı* demişti ve ne zaman fazladan çaba sarf edip dağınık saçlarımı toptasam Mateo "lider erkek gerçekliği" yaydığımı söylüyor ama bu özgüven artırıcı sözler kategorik olarak platonik. Birine böylesine halka açık bir forumda *yakışıklı* demek, açmaya hazır olmadığım bir şekilde yüklü görünüyor. Bu, her zaman anlaşmamızın bir parçası olan zararsız yarı flörtün ötesine geçiyor *çünkü* bu çok kamusal.

Ne yazık ki Derick bunu, yayınlamadan önce benden izin alması gereken bir fotoğrafla birlikte yaptı, ancak bu küçük dikkatsizlik, diğer yıpratıcı duyguların girdabında boğuluyor. Kafa karışıklığı, mutluluk ve belki bir tutam suçluluk? Eminim Earl, Derick'i çevrimiçi ortama katmayı kabul ettiğinde aradığı ilgi bu değildi.

Gerçi yayınları takip etmediğinden eminim. Cep telefonu taş devrinden kalma bir fosil.

Kendimi her şeyden sıyrılmaya zorlamalıyım - deniyorum!- ama bakmaya devam etmek için geri çekiliyorum. Işık bana gurur verici bir açıdan vuruyor. Saçlarım dağınık görünüyor, ama tıraş edemeyecek kadar meşgul olduğum hafif kirli sakallarımla uyumlu, modaya uygun, yıpranmış bir şekilde. Aslında hoşuma mı gidiyor? Garip bir his ama Derick'in objektifinin diğer tarafında nasıl görüldüğümü görmek heyecan verici.

Belki de beni böyle görüyordur. Bu en heyecan verici kısmı. Ve en kafa karıştırıcı.

Atıştırmalık büfesine vardığımda takıntılarım kısa kesildi. Avery beni şaşkın, solgun ve nefes nefese karşıladı.

"Durum kötü," diyerek elimi tuttu ve beni tezgâhın arkasına çekti. İyi hislerim gitti. "Mateo arıyor. Kendini dinlenme odasına kilitledi ve dışarı çıkmıyor."

Bilmem gerekirdi. "Neyi? Neden? Bu sefer ne oldu?" Bana söylemek üzere olduğu şey için kendimi destekliyorum. İmtiyazların Earl'ün güvenli yeri olduğunu sanıyordum. Avery herkesi hizada tutma konusunda iyidir.

"Ona patlamış mısır makinesinin nasıl çalıştırılacağını, taze parti, hindistan cevizi yağı, kaç tane çekirdek, Wiley'nin özel baharat tuzu, ne varsa gösterdim. Makine bip sesi verene kadar beklemesini ve ardından boş olduğundan emin olmak için çelik kovayı iki kez boşaltmasını söyledim. Hiçbir şeyin yanmasını ve alarmların çalmasını istemeyiz."

"Güzel, güzel." Bundan sonra daha da kötüleşeceğini hissediyorum.

"Şeker stoğumuzu kontrol etmek için on beş dakikalığına koştum ve geri döndüğümde şeker kutusunu *ikinci* bir *partideki* çekirdeklerin üzerine döküyordu. *Kahve için şeker*. Beyaz! Tuz sarı! Gerçekten çok uğraşıyordu." Öfkeyle elini saçlarına götürdü. "Belki biraz bağırışımdır."

Ona dikkatli bir bakış attım.

"Tamam, ben FAS'ım"-bunu iyi bilirim-"ama beni suçlayabilir misin? Stacia bu gece arkadaşlarıyla buraya geliyor. Her şeyin mükemmel olmasını istedim ve o iki parti patlamış mısırı mahvetti. Patlamış mısırları atmamak zorunda kaldım.

bütün rezervuarı dışarı çıkarıp yeniden başlatmış. Sıcağa dayanamayıp mutfaktan çıkması gerektiğine dair bir şeyler bağırdı -burası mutfak sayılmaz- ve şimdi içeride kilitli bir şekilde Brandon'la telefonda konuşuyor." Başımı sallıyorum, inançsızlık bütün düğümlerimi sıkıyor. Muhtemelen arayabileceğimiz acil durum çalışanlarının listesini gözden geçiriyorum ama zaten son dakika. Bu akşam bir süper kahraman filmi göstereceğiz, okulların kapanması sayesinde haftada üç gün yerine beş gün açık olmadan önceki son hafta sonumuz, bu yüzden kalabalık olacağımıza şüphe yok. Tecrübesi olan kimse gitmiyor. mevcut olması gerekir. Tecrübesi olmayan hiç kimse bunun üstesinden gelemez.

Belki hariç-

Sanki yarasa işaretini görmüş gibi, Derick içeri giriyor. Hedefini başarıyla vurdu. Bugün saçlarının doğal bir şekilde kurumasına izin verdiğini söyleyebilirim, çünkü uçları kıvrılmaya başlamış, onu sörfçü havalı bir Batı Yakası nakli gibi gösteriyor, quiff'i kendi dalgasını kırıyor.

"Derick?"

"Ha?" diye soruyor, Mateo güzelim, hak etmediği patlamış mısırı mahvederken Avery'nin camekânda sergilediği şirin şekerlemenin fotoğrafını çekerken ayağa kalkarak.

"Gerçek bir Wiley's çalışanı deneyimi yaşamak ister misin?"

"Meydan okumayı sevdiğimi biliyorsun." Bana o kazanan gülümsemesini gösterdi.

Beni ofise kadar takip etti. Yusuf henüz projektörün başındaki yerinde değil ve Earl de dışarıda. Masanın altından bantlanmış bir karton kutu çıkarıyorum ve doğru beden gömleği bulmak için etrafı karıştırıyorum. Earl parlak sarının tekdüzeliğini sevdiği için toplu sipariş veriyoruz, her ne kadar neredeyse tüm cilt tonlarında hoş durmasa da. Araştırdıkça, popüler bedenler olan ve Derick'e en çok yakışacak orta ve büyük bedenlerin kalmadığını fark ediyorum.

Zuladan küçük bir şey çıkardım. "Sence bu işe yarar mı?"

Gövdesine doğru tutuyor. "İşe yaramasını sağlamalıyız."

Hızla önümde soyunmaya başladı. Bunu beklemiyordum ve tişörtünü başının üzerinden sıyırırken gördüklerime ne yazık ki hazırlıksızdım.

Sıkı ama kesik değil. Yapılı ama kaslı değil. Kıllı, ama sadece göğsünde ve kışkırtıcı bir hazine izi var. Gözlerim göğüs kaslarının arasından başlayıp göbek deliğini ikiye bölen ve açıkta duran beyaz Calvin Klein kemerinin etek ucunda kaybolan tozlu şeritte geziniyor.

Ateşli kelimesi şimdiye kadar benim için pek bir anlam ifade etmemişti. Eğer sözlükte tanımına baksaydım, eminim ki *onun böyle* bir fotoğrafıyla birlikte olurdu.

Belimin altında yumuşak bir kıpırtı hissediyorum. Uzun zamandır hissetmediğim bir karıncalanma.

Tuhaf.

Çok geçmeden, bir beden küçük tişörtün içine giriyor. Karnını örtüyor ama omuzlarını sıkıyor. Kasları gergin kumaşa karşı belirginleşiyor.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor.

"Seksi" demeyi ne kadar çok istesem de diyemiyorum ve demeyeceğim çünkü bu tamamen arkadaşça olmayacak, profesyonelce olmayacağından bahsetmiyorum bile, bu yüzden "iyi" diyorum ve o da beni daha fazla sorgulamıyor. Görünüşü için övgü isteyen o muhtaç adamlardan biri değil. Onlara sahip olduğunu biliyor - bir koşucunun vücudu ve bir influencer'ın yüzü. Umarım müşteriler sosisli sandviçlerini sipariş ederken onun dik meme uçlarını görmezden gelebilirler.

Katta, onu Avery'nin yetenekli ellerine bırakmayı planlıyorum, tuz ve şeker arasındaki farkı bildiğinden eminim. Mateo'yu dinlenme odasından çıkarmalıyım. Zavallı adam bir türlü rahat edemiyor. Sağduyusunu da kullanamıyor ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konu.

Tam sürgülü kapıyı çalmak üzereydim ki Earl içeri daldı. "Josh az önce hasta-mide gripi dedi. Görünüşe göre kulübede bir eksik daha var, küçük hanım." Avery hayalet gibi bembeyaz kesildi. Cuma gecesi kalabalığını iki garsonla idare edemeyiz. İş bitirici bir yöneticinin

bir önlük giydim, yardım etmeye istekli ve hazırdım. Umarım bu Earl'e son konuşmamızdan sonra nasıl köşeyi döndüğümü gösterir. Yapabildiğim her şekilde inisiyatif alıyorum.

Avery, Derick'e boyutların bir özetini verir. Ona kasayı nasıl kullanacağını göstermeye cesaret edemiyor çünkü kasa eski, karmaşık ve yavaş. İşletim sistemini güncellemeliyiz ama bu noktada öncelikler sıralamasında o kadar alt sıralarda ki idare etmeyi öğrendik. Bazı açılardan onu sevmeye başladık, titiz kontrolleri hem sinir bozucu hem de komik.

Derick'i ilk kez yıpranmış görüyorum. Avery her zaman hızlı konuşur ve bugün de talimatları aceleyle yerine getiriyor. Aç müşterilerin saldırısı için çekmeceyi uygun para üstü ve bekarlarla hazırlayarak kendimi işe yarar hale getiriyorum.

Birkaç dakikam kalmıştı, dinlenme odasına gittim. Mateo hâlâ içeride telefonla konuşuyor. Ona yüksek sesle sesleniyorum. "Git buradan!" diye bağılıyor.

"Ben Wren. Buraya gelebilir misin?"

"Hayır."

"İçeri girebilir miyim?"

"Hayır!"

"Söz veriyorum başın belada değil. Sadece konuşmak istiyorum." Bu benim sekizinci yazım. Avery'nin altıncı. Mateo'nun ilk yazı ve bu işi Rosevale yaz stoğunun sanat yönetmeniyle yaptığı hararetli bir tartışmadan sonra kabul etti. Geçişler zor olabilir. Nereden geldiğini anlamak istiyorum.

Diğer yeni başlayanlar sorumlulukları çok daha kolay üstleniyorlar ama bu Mateo'nun ekstra ilgiye olan ihtiyacını azaltmıyor. Keşke ona yardım edecek yeterli sayıda elimiz olsaydı.

"Avery bana VIK dediği için özür dileyene kadar dışarı çıkmayacağım!" "Çok önemli bir nakavt mı?" Umutla soruyorum.

"Çok beceriksiz bir sakar!" Onaylanmak istediğinde kullandığı bebekçe sesini kullanıyor ama ikimiz de bunun işe yaramayacağını biliyoruz

hiç iyi değil. Avery birçok konuda inatçıdır. Yanlış bir şey yapmadığını düşündüğünde özür dilemesi biraz zaman alır.

"Sakinleşmesi için ona biraz zaman ver. Kendine gelecektir." Saatimi kontrol ettim. Bu işi bitirmek için fazla zamanım yok. "Derick'in senin yerine baktığını söylesem yardımı olur mu? İstedğin kadar kalabilirsin. Hazır olduğunda burada olacağız."

"Derick'in üstü örtülü mü?" Sesi şimdi daha yakın.

"Evet." Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Avery gülmek için Derick'e eski Wiley siperliklerinden birini taktırmış, parlak pembe, işlemeli yazıları olanlardan. Ona "saçlarının çok gür ve uzun olduğunu, bu yüzden yemeğin içine düşebileceğini" söylediğini duyuyorum. Bunun ona biraz acı çektiirmek için olduğuna eminim.

Mateo'nun umutsuz vaka olduğunu düşünerek, Derick'in DSLR fotoğraf makinesi çantasının düz buzdolaplarından birinin üzerinde durduğunu fark ediyorum. Kamerayı çıkarıp kontrolleri biraz kurcalıyorum. Lens dışarı çıkıyor ve ekran açılıyor. Tam bana dönecekken, dudaklarında mutlu bir gülümseme belirirken, kısmen Instagram'da paylaştığı fotoğrafımın intikamını almak için, kısmen de gülünç ve seksi görüldüğü için onun samimi bir fotoğrafını çekiyorum.

Peki, tamam. *Acayip sıcak.*

Hatta. İçinde. The. Vizör.

Ne yaptığımı fark ettiğinde, hasarı incelemek için koşarak yanıma geliyor. Silebileceğinden korkarak, boyum onunkiyile boy ölçüşemeyecek olsa da bir uzak durma oyunu başlatıyorum. Vücutlarımız birbirine değiyor. Gömleğinin dar kumaşı yukarı kalkıyor ve ön kolumun arkası karnının açıkta kalan, bulanık derisini sıyrıyor. Kulağıma sıcak ve ani bir kahkaha atıyor ve hızla elektriklendiğimi hissediyorum. Işıldıyor. Vızıldıyor.

Ve bu neşeli patlamaları eğlendirmek bile yanlış.

Oyunu bıraktım. İşte o zaman dinlenme odasının kapısının açıldığını duydum.

Mateo dışarı çıkıyor, gözyaşları içinde

ve suratı asık. Hepimiz ona bakarken

kahkahalarımız boğuluyor.

"Brandon beni almaya geliyor." Önlüğünü arkasındaki yığının üzerine fırlatıyor. "Koruduğun için teşekkürler, Derick." Benimle ya da Avery ile göz teması kurmuyor.

"Bekle, gidiyor musun?" Ben soruyorum.

Ofluyor. "Benim sigortam var. Ne fark eder ki? Ben zaten 'ufak tefek işleri yapmaktan acizim'." Keşke Avery şımarık göz devirmesini gizleme konusunda daha iyi olabilseydi. Mateo bunu duyunca hışımlla açık kapıdan dışarı fırlıyor.

O hararetli an beni bir çöp sıkıştırıcısı gibi sarıyor. İçimdeki arkadaş onun peşinden koşmak istiyor. İçimdeki yönetici ise başımdan gittiği için şükrediyor. Earl'ün grev politikasını düşününce, arkadaşımın kazanmasına izin veremem.

"Geliyor!" Erken gelenler barakaya doluşurken Avery bağırıyor.

"Herkes güverteye, denizci," diyorum Derick'e, endişeli hislerimden sıyrılarak.

"Emredersiniz, Kaptan." Tekrar selam veriyor. Homurdanıyorum ama Tanrı'nın lütfuyla kimse duymuyor.

Kapakları kapatır ve çarpışmaya hazırlanırız.

Mesai bitiminde Avery, Derick ve beni Sünger Bob şeklindeki dondurmalarla ödüllendiriyor. Gözlerinde sakız var ve serinlemek için sabırsızlanıyorum.

Geceleri bile Haziran ortası Temmuz'a dönüyor. Derick, neon ışıklarının parıltısında, hâlâ o küçücük tişörtün içinde dururken, terlememe engel olmak için hiçbir şey yapmıyor.

Earl bu gece iyi bir iş çıkardığım için bana teşekkür ediyor, bu da bir kez olsun pamuk şeker bulutunun üzerinde yüzdüğüm anlamına geliyor. Alice Kelly etkinliği için bile heyecanlı görünüyor ve büyük takvime geçici bir yer tutucu olan bir Post-it notu koymama izin veriyor. 14 Ağustos, işte geliyoruz. Bu hafta

Boş zamanlarımızda onun çiftlik evini yeniliyoruz çünkü bilmediği bir şeye kıyamaz.

Cüzdanından iki tane yirmi dolarlık banknot çıkardı. "Haverford'lu çocuk için. Eğer Avery'nin söylediği kadar iyiye, onu kalıcı bir demirbaş yapmalıyız." Bir an düşünüyor, çukurlu çenesini kaşıyor. "Eh, belki. Duruma göre değişir. O TweetToks'lar için ona zaten para ödüyorum." Oflayıp pufluyor. "İyi yardım bulmak zor ama finanse etmek daha zor."

"Şu ana kadar ne durumdayız?" Endişemi gizlemeye çalışıyorum. Kötü bir iş çıkarıyorum.

Bir sivrisineğe vuruyor ve şöyle diyor: "Daha iyisini de yaptık, daha kötüsünü de. Fiyat indirimi yapamayız, yoksa mahvoluruz. Yazdığım projeksiyonlar daha az umut vericiydi, bu yüzden Derick'in sosyal medyası bir şeyler yapıyor olmalı. Yine de Mateo'nun burada çalışmaya devam etmesine izin verirsek burayı yerle bir etmesinden korkuyorum."

"Bu sadece ikinci vuruş," diye hatırlatıyorum ona.

"Haklısın. Kural kuraldır." Agresif bir şekilde sivrisineği yağlı avuçlarının arasında çırpıyor. Mateo'nun da yaz bitmeden benzer bir kaderi paylaşmamasını diliyorum. Onu kovmak zorunda kalma talihsizliğini yaşamak istemem.

"Alice Kelly prömiyeri bize gerçekten bir ivme kazandırabilir."

"Gerçekten gidişatı değiştiriyorsun, evlat. Böyle devam et." Earl kulübeye geri döndü.

Ben yaklaşırken Derick elindeki dondurma çubuğunu havada sallıyor.

"Kurtulduk!" "Kurtulacağımızdan şüphe mi ediyordun?"

"Dondurma makinesiyle boğuşurken işimin bittiğini düşündüğüm bir an oldu. Bir dondurma külahını döndürmenin bu kadar karmaşık olabileceğini kim bilebilirdi?" diye soruyor, çok çalışan ellerini sallayarak. Gazoz çeşmesindeki buz kutusunu doldurmaya devam etmesi gerektiğinde kasları işe yaradı. Vişneli kolalar havada uçuşuyordu.

Omzunu okşadım. "Her şey bilekte bitiyor."

"Arka bahçenizdeki salıncaklara oturup bunları yiyebilir miyiz?" Elindeki patlağı havaya fırlatır. Dönüyor ve yumuşak bir şekilde avuçlarına geri iniyor. Kâğıdın yumuşacık ete çarpıp kırışması tatmin edici. "Eski günlerin hatırına. Bedava Dondurma Yazını hatırlıyor musun?"

"Elbette. Nasıl olmaz ki? Dondurma kamyonunu süren genç neredeyse bize çarpıyordu." Gözlerimin önünden geçen tam bir hayat şimşeği anıydı.

"On altı yaşlarında görünüyordu ve o canavarın direksiyonunda olmaktan çok korkuyordu."

"Aylarca o jingle aklımdan çıkmadı. *Do-do-duh-do-do-do-duh-do.*" Şarkı söylemem çok kötüydü. Kamyonun sahibi o gece beni aradı ve olayı bildirmeyeceğimize söz verirse yazın geri kalanında bize bedava dondurma vermeyi teklif etti. Dondurucumda sakladığımız çok ama çok fazla dondurma vardı.

"O yaz gerçekten çok sıcaktı, bu yüzden işe yaradı. O yaz aynı zamanda..." Derick'in sesi kesiliyor ama ne düşündüğünü anlamam için sözünü bitirmesine gerek yok. O yazı. *Bizim yazımızı.*

"Biliyorum," diyorum sessizce ve ikimiz de anıların akıp gitmesine izin veriyoruz.

Teker teker, arka bahçedeki oyun setime giden en kestirme yol olan, arsanın arka tarafındaki tel örgüden atlıyoruz. Ev karanlık, pencereler cansız. Herkes uyuyor ve ben ona sessiz olmamız gerektiğini söylüyorum. Eğer ailem burada olduğumu bilseydi, gece kalmam için ısrar ederlerdi. Yapmak istemediğim bir şey.

En sevdiğiniz kazağınızdaki sinir bozucu bir etiket gibi çocukluğunuzu kestiğinizde hayat daha kolay. Apartmanda, seçilmiş bir ailesi olan ve çamaşır listesinde "*Kendi çamaşırını kendin yıka, seni erteleyici*" yazan bir yetişkinim. Evde ise dört kişilik biyolojik ailesi olan bir çocuğum ve annemin su tasarruflu, üstten yüklemeli çamaşır makinesine olan sevgisi sayesinde asla dolmayan bir çamaşır sepetim var.

Bağımsızlığıma sıkı sıkıya sarılmalıyım.

Salıncaklar gıcırıyor ve bayrakların hepsi çeşitli fırtınalarda uçup gitti. Claire ve ben büyüdüğümüzde, ailem bakımına değmeyeceğine karar verdi. Üniversiteye gittiğimde Facebook Marketplace'te satmaya çalıştık, ancak ahşaptaki hasar çok büyüktü ve bedavaya taşımak bile hepsini yıkmak için gereken zamana veya enerjiye değmedi.

Belki Derick ve ben, bekleyen elektrikli alet bilgimizle, bunu bir sonraki iyileştirme projemiz haline getirebiliriz. Bizi baretli, zımparalı ve çekiçli alet kemerleriyle hayal edebiliyorum. Onunla birlikteyken işler o kadar da ağır gelmiyor. Bu gece bile, atıştırmalık kulübesinde ne kadar zahmetsiz hissettiğime şaşırdım. Müşterilerle doluyduk, ama o beni güldürdü, gülümsetti, ayaklarımı yerden kesti. Zaman su gibi akıp geçti.

Derick ve ben o yıpranmış mavi ve kırmızı salıncaklara yerleştik. Yüzümüzü evden uzağa çevirip arsaya bakıyoruz. Yoğun iş tempomuzdan fiziksel olarak uzaklaşmak rahatlatıcı. Dondurmamın ambalajı kolayca soyuluyor. Tahta çubuğun etrafına dört peçete sarıyorum, ellerimin uçlarını kapatıyorum ki erimiş yapışkan madde üzerime bulaşmasın. Derick bu sefer yorum yapmıyor. Nezaket vücut bulmuş.

Birkaç dakika sessizlik içinde yemek yiyoruz. Gece, sıcak bir gecede eş bulmak için gürültü çıkaran erkek ağustos böceklerinin uyumsuz şarkısı ve kabaran bir şans duygusuyla dolu. Keşke insanlar da böyle yapsa. Seslere, feromonlara ve tamamen kontrolümüz dışındaki bir sürü başka biyolojik olguya ilgi duyduğumuzu biliyorum, ama bir kez 90 desibellik bir ses duysak ve ömür boyu eşleştığımızı bilsek güzel olmaz mıydı?

"Dışarısı muhteşem," diyor Derick yalamalar arasında. Belki 90 desibel değil ama bu ses benim için her şeyi yapabilir.

Sikeyim.

Bu tür şeyler benim uzmanlık alanım değil, bu yüzden bu bilgilerle kalbimin tavan arasına kilitlemekten başka ne yapacağımı bilmiyorum. Acılarımın oynamak için eski duyguları ortaya çıkarmanın bir anlamı yok. Biz artık arkadaşız.

"Bu geceki tüm yardımlarınız için teşekkürler. Aslında yardımın için, nokta. Hep yanımdaydın. Gerçekten minnettarım" diyorum.

"Endişelenme." Ağzına bir sakız attı. Yüksek sesle ve yavaşça çiğniyor, inek gibi ama yine de çekici. "Umarım Mateo iyidir."

"Aynen." Ona daha önce iki mesaj gönderdim, ikisi de okundu ve cevaplanmadı.

"Bu arada bana sürekli teşekkür etmene gerek yok. Yaptığımız şey hoşuma gidiyor. Ailem geçen hafta yaz için kalıcı olarak Myrtle Beach'teki evimize taşındı ve birlikte olduğumuzda burada sıkışıp kalmak o kadar da zor gelmiyor."

Birlikte. Ne rüya gibi bir kelime.

Bacaklarımı pompalamaya başlıyorum, salınımı harekete geçiriyorum ve havayı yarararak ilerlememe izin veriyorum. Derick de tempo tutarak bana katılıyor.

Konuyu değiştiriyorum, böylece acı içinde kürek çekmek zorunda kalmıyor. "Şu anda dünyanın herhangi bir yerinde olabilseydin, nerede olurdu? Wiley'de staj yapmıyor olsaydın ve para bir engel olmasaydı..." Duraksadım. "Yani, paranın aileniz için bir engel olmadığını biliyorum ama bu yaz fazla kazanamıyorsunuz."

"Anı biriktiriyorum. Bu da bir para birimi." Garip bir şekilde derin. "Önce sen gidebilir misin? Bir dakikaya ihtiyacım var. Cevabını duymak istiyorum."

"Walt Disney Dünyası."

"Gerçekten mi? Walt Disney Dünyası mı? Avrupa'ya, Asya'ya ya da Kanada'ya gidebilirsin..."

"Epcot'taki World Showcase'de bu yerlerin *hepsine* gidebilirsiniz." Çürütmesinin argümanımı zayıflatmayacağını bildiği için ağzını hızla açıp kapatıyor. "Gerçi dürüst olmak gerekirse Disney, Great Movie Ride'ı kapattığında bana kötülük yaptı, bu yüzden beni bu kadar küçümseyen bir şirket için o kadar para vermeye istekli olduğumdan emin değilim."

"Seni çok hafifletti, ha? Kulağa ciddi geliyor. Ama, uh, Büyük Film Gezisi nedir?"

Bacaklarımın gevşemesine izin veriyorum. Topuklarımı tahta parçalarına saplarken salıncağım durdu. "Sen ciddi misin? Daha önce hiç Disney'e gitmedin mi? Bu sadece şimdiye kadar icat edilmiş en iyi yolculuk. Bu yüzden adında 'harika' var."

"Gençken birkaç kez gittim ama büyük düşüşte kollarımı havaya kaldırabileceğim veya lazer silahıyla bir şeyler vurabileceğim bir yolculuk olmadığı sürece pek ilgilenmedim." Bu doğru. Arabasına, *Hızlı ve Öfkeli*'ye olan sevgisine ve daha önce hiç dokunmadığı elektrikli aletlerle çalışma isteğine bakılırsa, adrenalin bağımlısı gibi bir şey.

"Gel hadi." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Hiç soru sormadan elimi tuttu. Hatta kalbimi titreten nazik bir sıkma bile var. "Sessiz ol ve ayakkabılarını çıkar."

Onu sürgülü cam kapıdan geçirip çocukluk evimin mutfağına götürüyorum. Ayakkabılarımız elimizde, çoraplı ayaklarımız parke zeminde hafifçe kayarak koridorda ilerliyoruz. Bodrum katına inen kapıyı yavaşça açıyorum, böylece menteşeler her zamanki gibi gıcırdamıyor ve salonun ışıklarını yakıyorum. Tamamen bitmiş ya da döşenmiş değil, ama bodrumun bir köşesinde halı, bir aşk koltuğu ve bir televizyon var.

Derick kanepede rahatına bakıyor. Televizyonumdaki YouTube uygulamasını açıyorum ve Great Movie Ride POV için bir arama başlatıyorum. Garip, biliyorum ama bu stresten kurtulmamın birçok yolundan biri. Başkalarının sevdiğim ya da bir gün keşfetmeyi hayal ettiğim tema parklarında gezintiye çıkarken çektikleri videoları izlemek benim için terapi gibi. Yani terapi benim için terapidir ve Dr. Hatcher ile bunu da yapıyorum. Çoğunlukla sanal olarak. Ama hiçbir zaman bir Imagineer'ın yapabileceği harikaların içinde kaybolduğum zamanki kadar sakin olamıyorum.

"Başka birinin ata binmesini mi izleyeceğiz?"

"Şşşt," diyorum. "Sadece oradaymış gibi davran."

Kamera titrek ama kalite 4K, bu yüzden rahatlıyorum.

Yolculuk 1989 yılında başladı. Sizi Çin Tiyatrosu'nun bir replikasına götürür ve burada bir aktörle birlikte gezici bir arabaya binersiniz, size sinemanın büyük anlarının manzaraları ve sesleri boyunca rehberlik etmeye

hazırdır.

Sigourney Weaver *Alien*'ın en büyük sıçrama korkusunda, Gene Kelly yağmurda şarkı söylerken. Animatronik aşıkların son kucaklaşmalarını gösteren *Casablanca* anı kalbimi yerinden oynatıyor.

Paris her zaman onların olacak. Derick ve ben her zaman Wiley's'e sahip olacak mıyız?

Bu aşk koltuğunun ne kadar sıkışık olduğunu unutmuşum. Birisi benimle buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Derick ve ben omuz omuzayız. İkimiz de minderlerin arasındaki çukurluğa yanlamasına gömüldük. Rahatsız edici ama rahatlatıcı.

En sevdiğim kısma geri dönüyorum: Munchkinland canlı bir ihtişamla aydınlanıyor. "Ding Dong! Cadı Öldü" sesi televizyonumun önündeki ses çubuğundan yükseliyor.

"Eskiden birisine Dorothy'nin arkadaşı olup olmadığını sormanın eşcinsel olmak için bir örtmece olduğunu biliyor muydunuz?" Biri Judy Garland'dan söz ettiğinde Mateo'nun söylemeyi çok sevdiği bir bilgi bu. Ve kabul edelim, üniversitemizin büyük bir sahne sanatları bölümü vardı, bu yüzden insanlar her zaman (*her zaman*) Judy Garland'ı gündeme getiriyorlardı.

Derick bana elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dorothy'nin arkadaşı."

"Sana da, Dorothy'nin arkadaşı." Bir, iki kez el sıkışıyoruz, bu hareket olması gerekenden saniyelerce daha uzun sürüyor. Avucumdan şimşek çıkıyor, ön koluma doğru ilerliyor ve kalbime çarpıyor.

Uzaklaşmak için kendimi zorlamam gerekiyor ve o zaman bile sanki arkamda asla bırakmak istemediğim hayalet bir el bırakmış gibi hissediyorum.

Video bittiğinde ve bu kullanıcının oynatma listesindeki bir sonraki video arabelleğe alınmaya başladığında, televizyonu kapatmaya gidiyorum. Geç oldu. Gitmeliyiz.

Ama Derick soruyor, "Bir tane daha izleyebilir miyiz?" Bir şekilde canlanmış, bütün gece ayakta durmaktan artık yorulmamış. "Bunlar hoşuma gidiyor. Hâlâ biraz tuhaf ama... rahatlatıcı. Neden sevdiğini anlıyorum."

Gülümsüyorum. "Elbette." Onunla daha fazla zaman geçirmek, küçük gece balonumuzun henüz patlamasına izin vermemek için her şeyi yaparım.

Peter Pan videosunun yüklenmesine ve göğsümde rahat bir his oluşmasına izin veriyorum.

İşte bu şekilde POV'larla dolu bir tavşan deliğine düştük ve sonunda ailemin bodrumundaki kanepede birbirimize sokularak uyuyakaldık.

Bölüm 13

Uyandığımda Derick'i hiçbir yerde bulamıyorum.

Tanrı'ya şükür. Bu aileme açıklamak istediğim bir durum değildi. Claire, klasik küçük kardeş rolünü oynayarak bunu olmadığı bir şeye çevirirdi. Mezuniyetten beri eve neredeyse hiç gelmedim. Beni bir an bile görseler, arayı kapatmak isteyeceklerdir. O kadar çok şey oluyor ki, bu konuşmaya dayanacak enerjim yok.

Bu iğrenç bir aşk filmi değil, bu yüzden Derick ne bir not, ne bir ipucu ne de sevgisini gösteren bir işaret bırakıyor. Tek iz, koltuk minderlerinde yavaşça kaybolan şekli. Parmağımla dış hatlarını izliyorum. Hâlâ sıcak. Gideli çok olmamış ve beni uyandırmamış olması çok hoş. Bunun yerine beni bir battaniyeye sarıp hayal kurmaya bıraktı.

Dün gece böyle bir rüya gibiydi. Bir uydurma, uzak ve anlamsız. O el sıkışma, videolar, hepsi. YouTube oynatma listesinin hala sessizde dönmesi dışında, bu yüzden olduğunu biliyorum. Televizyonu kapattım. Eğer görmezsem, kalan duygularla yüzleşmek zorunda kalmam.

Kanepenin altına düşmüş telefonumu bulduğumda Oscar'dan yeni bir e-postanın beklediğini fark ediyorum:

Sevgili Wren,

Ağustos 14'le ilgili harika bir haber! Bu da a c e l e etmemiz gerektiği anlamına geliyor. İki gün kalmak için Manhattan'a gelme şansın var mı? Diyelim ki 14 Temmuz civarı. Bu bize filmi izlemek, tartışmak, sorular bulmak ve bir seans için stüdyoya girmek için bolca zaman verir. Editörüm daha sonra bölümü düzenleyebilecek. Biz

bir çıkış tarihine kadar biraz ses getirebilir ve ardından etkinliğinize iyi bir giriş sağlayabilir.

Sizin için iyi olup olmadığını bana bildirin.

Bu neşeli duygularla başka ne yapacağımı bilemediğim için telefonumu göğsüme bastırıyorum.

Çok fazla düşünmeden, şu anda her neredeyse Derick'e bir mesaj gönderdim:

Yakında NYC'ye gitme şansın var mı?

Yanıma alabileceğim başka kimse yok. Zaten bunun ağırlığını anlayacak kimse de yok. Derick de en az benim kadar Alice projesine kendini kaptırmış durumda. Her ne kadar o da benim kadar romantik duygularına gömülmemiş olsa da.

Derick geziyi kabul ederse, belki gitmeden önce psikolojik şartlanma olarak Derick'in yıllık fotoğrafına bakarken Randy Newman'dan "You've Got a Friend in Me" şarkısını dinlerim. Kalp çarpıntısını durduracak ve gezinin başarılı geçmesini sağlayacak herhangi bir şey.

Üst katta, koridorun sonundan gelen bir bildirim sesi duyuyorum. İkinci katımıza yönelmeden önce duraksıyorum. Muhtemelen Claire aile odasında telefonuyla konuşuyordur. Derick şimdiye kadar eve dönmüş olmalı, değil mi?

Sessiz olursam, belki fark edilmeden yatak odamda kaybolabilirim. Utanılacak bir şey yapmadığınız halde utanç yürüyüşü yapmaktan daha kötü bir şey yoktur.

Sonra Derick'in sesinin ballı, boğuk notalarının mutfaktan süzüldüğünü duyuyorum.

Olamaz.

Dört adım sonra annem ve Derick'in, annemin sağ dirseğinde bir kase hamur, yanan bir ızgaranın üzerinde gülüşmelerine bakıyorum.

"Günaydın mı?" Onlara sesleniyorum. Döndüler. İkisi de şaşırılmış görünmüyor.

"Tam zamanında," diyor annem. Üzerinde hâlâ uyku şortu ve önlüğü var, kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış. Derick tamamen döndüğünde,

Kareli bir önlük de giyiyor. Altına da benim eski film kulübü tişörtlerimden birini giymiş. "Masayı hazırla ve babamla Claire'e aşağı gelmeleri için mesaj at. Yaban mersinli krep yaptık."

Annem görev tanımlaması ve cömert ev sahibi rolüyle ünlüdür. Aç olmasalar bile hiçbir misafirin yemeksiz kalmasına izin vermez. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, yemeği genellikle kendisi yapar. Daha fazla kâğıt havlu almak için garaja gittiğinde, ben de dolabı karıştırıp bir yığın tabak indiriyorum.

Derick'e "Eğer seni rehin tutuyorsa, iki kez göz kırp," diyorum. Yüzü bir soru işaretine dönüşüyor ama gözleri hiç kapanmıyor.

"Teklif ettim." Büyüyen yığına mavi benekli bir disk daha ekliyor. Nefis kokuyorlar ve kusursuz, kabarık ve kahverengi görünüyorlar. Tabakları oval mutfak masasının etrafına yerleştirmeye başlıyorum. Ekstra düzen için yemek odasından katlanır bir sandalye alıyorum.

Çalışmasını tekrar incelemek için duruyorum. "Nasıl bu kadar mükemmel yapabiliyorsun?" "Küçükken anneme aşçılık yapardım. Uzun boyluydum. beyaz şapka ve her şey. Ailem için Pazar brunch'ı hazırlardı, ben de oradan buradan birkaç şey alırdım. Püf noktası yumurta beyazını ayrı çırpma. O zaman her şey hava kabarcıklarının içinde olur." Taze hamuru cızırdayan yüzeye kepçeyle döküyor. "Hava kabarcıklarını fark ettiniz mi? Onları gördüğünüzde, işte o zaman çevirirsiniz."

Onu böyle bir ev işi yaparken görmenin ne kadar sevimli olduğunu ima etmiyorum ve neredeyse öpüşme benim istediğim gibi olsaydı sahip olabileceğim bir geleceğin yasını tutmamaya çalışıyorum. "Gittiğini sanıyordum."

"Annenle karşılaştığımızda ben de tam konuşmak üzereydim. Kafası karışmış ama beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Kabalık etmek istemedim." Ocağı kapatıyor ve bir yığın krakeri masaya götürüyor. "Wiley'imın gömleği tuhafına gitti ve bana seninkilerden birini teklif etti. Umarım sakıncası yoktur."

O bu kadar iyi görünürken nasıl aldırabilirim ki? Kıyafetleri paylaşmanın konuşulmayan bir samimiyeti var. Benim tişörtüm ona Wiley'ninkinden daha iyi oturmuyor. Omuz dikişleri açılmak için yalvarıyor. Tıpkı kalbimin bir konfeti bulutuna dönüşmesi gibi.

"Umarım kahvaltıya kalarak haddimi aşmıyorumdur. İstersen gidebilirim."

"Hayır, kal. Yiyin. Cömertliğinin tadını çıkar." Garipliğim sınır tanımıyor. Komik bir yüz ifadesi takındı. "Uykunda konuştuğunu biliyor muydun?"

"Ne?" Utanç midemde krep hamuru gibi kabarcıklar oluşturuyor. "Ne dedim ki ben? Garip olduysa özür dilerim. Rüyamda ne gördüğümü bile hatırlamıyorum." Umarım ünlü *Sapık* filmindeki duş sahnesinde oynadığım, ama katilin beni Janet Leigh gibi doğramak yerine, perde açılmadan önce bıçağının gölgesini gördüğüm, kendimi korkuttuğum, yere düşen bir kalıp sabuna basıp kendi kafamı yardığım sahne değildir. Stresli olduğumda ara sıra gördüğüm yatakta ateş etme, nefes nefese kalma rüyalarından biri.

Ne utanç verici bir ölüm şekli. En azından katledilmenin bir saygınlığı var.

"Üzgün olmana gerek yok." Gülüyor. "Çoğunlukla anlamsızdı. Sanki kendi dilini uydurmuş gibiydin. Yine de yukarı çıkmadan önce birkaç cümle yakaladım."

"Gibi mi?" Onu ne kadar çabuk Kanada sınırından geçirip yeni bir kimliğe büründürebilirim? Telefonunun kilidini açtığında utancım daha da artıyor. "Lütfen bana bunu yazmadığını söyle."

"Oh, hayır. Ben daha iyisini yaptım." Hoparlörü bana doğru çevirdi. "Bunu kaydettim. İlgini çekebileceğini düşündüm."

Kayıt cızırtılı ve arka planda hâlâ televizyon çalışıyor. Yedi nakarat daha az kullanabilecek bir şarkı olan "It's a Small World "ün parıldayan notaları işleri daha da kötüleştiriyor.

Sesim gür çıkıyor: "Yapmalı mıyız? Hayır. Harumph. Pek sayılmaz. Belki. Flabberdoo. Kontrol...kontrol bir, iki. Senaryoyu göreyim. Tekrar, tekrar!" Rüyalarım aklıma geliyor. Genelde hatırlamam ama bunun da tekrar eden bir rüya olduğunu söyleyebilirim. Bir filmin setindeyim ve başrol oyuncusunun yerine geçip ona büyük öpüşme sahnesinin nasıl yapılacağını göstermem gerekiyor ama ben replikleri unutup duruyorum. Muhtemelen bilerek. "Clapper. Sessiz ol. Set. Lütfen. Harumph."

"Bu sesi çok çıkardın." Bundan zevk aldığını söyleyebilirim.

"Tamam. Tekrar...harumph. Yuvarlanıyor. Harekete geçiyoruz..." Bu, rol arkadaşına bir talimattır. Her seferinde farklı biri. Bazen Humphrey Bogart. Bazen Harry Styles. Birinci sınıfta, genellikle Mateo'ydu. "Eğil, *Derick*."

Adını, hava öpücüklerinin mide bulandırıcı sesi takip ediyor - kaygan, ıslak ve her yönüyle yanlıştır. Durdur tuşuna bastım. Parmağımın gücü neredeyse telefonunun kahvaltı serisine uçmasına neden oluyordu. Vücudum bir operasyon oyununda kaybedilmiş bir hamle gibi yanıyor.

"Başka bir *Derick*'ti," diye ağzımdan kaçırdım.

"Rüyalarını hatırlamadığını söylediğini sanıyordum." Bana sırtıyor.

"Hayır, evet, ama muhtemelen *ick* yerine *ek* olan bir *Derick*'ti. Derek Jeter ya da Derek Hough gibi."

"Beyzbol ya da balo salonu ya da... her ikisinin de hayranı olduğunu bilmiyordum?"

Claire pembe Victoria's Secret pijama takımıyla adada beliriyor. Neredeyse benimkiyle aynı olan kahverengi kıvrıkcık saçları dökülmüş. "Babama beyzbolun senin zevkine göre çok yavaş ve sıkıcı olduğunu söyleyen sen değil miydin? Bu yüzden softbol maçlarıma hiç gelmiyorsun."

Konu kimliğimi ifşa etmek olduğunda zamanlaması kusursuz.

"Fikrimi değiştirdim."

Babam üst kattan içeri daldı. "Neden fikrini değiştirdin?" Gözleri *Derick*'in üzerinde, şaşkın ama mutsuz değil. "*Derick*, seni gördüğüme sevindim.

Sen. Buralara gelmeyeli uzun zaman oldu. Baban ve ailenin geri kalanı nasıl?" Derick'in benim tişörtlerimden birini giydiğini fark ediyor ama bir şey söylemiyor ki ben buna benim için devasa bir kazanç diyeceğim. Bahar tatilinde renkli bir kuşlar ve arılar monoloğuna dönüştürdüğü kuşlar ve arılar konuşmasını tekrar duymak ihtiyacım olan son şey olurdu.

"İyiler. Sorduğunuz için teşekkürler Bay Roland."

"Lütfen bana Frank de," diyor babam. "Peki şu büyük otobüs hattı genişlemesi nasıl gidiyor? Daha fazla yolcu almak için halk kütüphanesi alanının bir kısmını devraldıklarını gördüm." Babamın belediye hizmetleri işi Willow Vadisi'nden haberdar olmasını sağlıyor.

"Uh, iyi. Sanırım." Derick rahatsız görünüyor ve hemen konuyu değiştiriyor. "Wren az önce bize beyzbol hakkındaki fikrini nasıl değiştirdiğini anlatıyordu. Görünüşe göre artık tam bir Derek Jeter hayranı."

"Yankees Hall of Famer mı?" Babam ötüyor. "Buranın sadece Phillies'lerin evi olduğunu biliyorsun. Benim oğlum olduğuna emin misin?"

Annem sonunda dört rulo kağıt havluyla döndü. Ne yapması gerekiyordu, onları bulmak için çöpçü avına mı çıkmalıydı? "Wren ailece beyzbola gitme fikrine ısınıyor mu? Biliyorsun baban ve ben sürekli Phillies maçlarına giderdik. Bu şekilde yakınlaştık. Üniversiteden sonra buraya taşındığımda, kombine bilet alan bir grup arkadaşımız vardı. Burnumuzun dibindeki koltuklara oturur, sosisli sandviç ve biralarla karnımızı doyururduk."

"Kim demiş romantizm öldü diye?" Claire şaka yapıyor.

"Beyzbol maçları çok romantik olabiliyor," diyor babam, kendine sağlıklı bir dozda akça ağaç şurubu ile krep servis ederken. "Annen ve ben birden fazla kez öpücük kamerasına çıktık! Her zaman en yüksek tezahüratı biz alırdık."

Anne babanızı binlerce insanın önünde öpüşürken hayal etmek gibisi yok. İştahım bavullarını topladı ve vücudumu terk etti.

"Baban bana Phillies maçında evlenme teklif etti!" Annem Instagram hesabını açıyor. O bile sosyal medya okuryazarı ve bunu seviyor. Son yıldönümlerinde, babamın Citizens Bank Park'ın koridorunda diz çökmüş bir fotoğrafını paylaştı, saha onun arkasında uzanıyordu. Oyuncular uzaktan aksiyon figürleri gibi görünüyor. Annem iki eliyle ağzını kapatmış. Gözleri şaşkınlık ve mutlulukla kocaman.

"Yedinci vuruş sırasında yaptım! Bütün kalabalık 'Take Me Out to the Ball Game' şarkısını söylüyordu." Bu benim sinematik büyüklük anlayışım olmayabilir ama sevimli.

Annem ünlü Amerikan eğlence şarkısını söylemeye başlıyor ve çok geçmeden hepimiz katılıyoruz. Şarkı sırasında Derick'le göz göze geldik. Bakışları doluydu.

Bir sırrım var ve bu sadece senin için gülümsediğinde, *Derek Jeter*'ı düşünmeden edemiyorum, *kim?*

Bölüm 14

Derick yine mor atletini giymiş, tabii ki yıkanmış ve elindeki tornavidayla güvenli olmayan bir dolap kapağını tamir ederken gözlerimi onun kalçalarından alamıyorum.

Alice'in oturma odasını boyamayı geçen hafta bitirdik, o da bizi mutfağı çağırdı.

Bu sefer simit getirdik, Alice çok heyecanlandı, ancak New York simitlerinin "çooooooooook daha iyi" olduğundan yakındı. Alice'in en sevdiği aktiviteler listesinde şikayet etmek en üst sırada yer alırdı.

Yerleri süpürme, paspaslama ve fırçalama görevine getirildim. Derick çok renkli, pahalı spor ayakkabılarının altlarındaki kiri takip etmeye devam ettiği için hala birinci aşamadayım. Alice eski tabakları ve porselen parçalarını üç yığına ayırıyor: sakla, bağışla ve çöpe at. Gözleri ne zaman başka bir yere gitse, bir köşenin girintilerinde gözden kaçırdığım bir noktayı işaret ediyor, ancak o kadar iyi göremediğini biliyorum, bu yüzden sadece benimle dalga geçiyor.

Ağır galonluk kovayla arka kapıya doğru ilerliyorum. Dizlerimin üzerine çökerek fazla su-sirke-kaşık sabunu karışımını bahçeye boşaltıyorum. Yerler kururken herkese ayakkabılarını çıkarmalarını söylüyorum. Derick bunu yapmak için tezgâhın üzerine çıktı. Neyse ki ağırlığından kırılmadı.

İzlemiyor olsa bile, *Mary Tyler Moore Show* diğer odada hâlâ dönüyor.

Son olarak, "Hiç başka bir şey izliyor musun?" diye sordum.

Kaşlarını çatıyor, derin kıvrımlar yüzünü aşağıya doğru sürüklüyor. "Ne? Yetmişli yılların sitcom'larıyla bir sorunun mu var? Komedi için fazla mı havalı?" Buraya geldiğim ilk günden kalma yontulmuş bir fincanı çöp yığınınna bırakıyor. Alice'in benim için hazırladığı hırpalanmış tenis topunu alıyorum ve siyah sürtünme izleriyle oynamaya başlıyorum. Başta şüpheyile yaklaşısam da, gündelik eşyaların temizlik için ne kadar etkili olabileceğini görmeye başladım. İşte Alice'in yaratıcılığını kullanma yollarından biri: gündelik sorunlara yaratıcı çözümler.

"Hayır, sadece biz buradayken açık olan tek şey o gibi görünüyor. Sen hiç film izlemiyor musun?"

"Artık film izlemiyorum."

Yaptığım şeyi bırakıp ona bakıyorum. Kalbim neredeyse duracaktı. "Bekle, cidden mi?"

Derick, dolap kapağını gıcırtı ya da sallantı olmadan yerine oturtuktan sonra, "Bu harika," diye homurdanıyor. İki eğitim videosu ve o bir HGTV profesyoneli.

"Filmler tahmin edilemez. Ne alacağınızı asla bilemezsiniz. Artık hayatımda bununla başa çıkamıyorum. Basit sitcom tahminlerine ihtiyacım var - rahatlık, kahkahalar, Rhoda'nın Mary'nin dairesine kapıyı çalmadan girmesi. Mary'nin haber odasına annelik yapması."

Tenis topunu bulduğum yere atarak plastik fırçayı ve ispirotyu topladım. Huniyi sprey şişesine sokmak ve kötü kokulu sıvıyı dökmek sonsuza kadar sürdü. En azından o kısım bitti, ancak yanık kokusunun burun deliklerimi sonsuza kadar yakmasından korkuyorum.

"Ben de okuyorum. Kulaklarımla okuyorum. Ev yardımcım Candice'in geldiğinde benim için indirdiği sesli kitapları. Gözlerim eskisi gibi değil ve büyük baskıları okumak bile zor ama bazen mümkün oluyor. Katarakt ameliyatlarından sonra bile. Maküler dejenerasyonu yeterince erken fark edemedim. Doğru doktora gitmeyecek kadar inatçıyım." Başını bize doğru çevirdi. "İnatçılığım hakkında bir şey söylemeye kalkma, duydun mu beni? İnatçı olduğumu biliyorum. Zor biriyim. Bunu duymuştum."

tüm hayatım boyunca. Kendi setimi çalıştırmadan önce ve hatta bazen sonra bile her sette duydum. O bir *canavar*. O bir *deli*. O bir *kaltak*." İnce dudaklarını yalıyor. "Sonuncusunu eski kocamdan da duymuştum."

Rosevale'de 1970'lerde kadın yönetmenler üzerine çok araştırma yaptım, erkek egemen bir alanda cinsiyet eşitliği için öncü oldular. Ücret farkı hala çok büyük ve kadın yönetmenler için fırsatlar (trans kadın yönetmenleri veya nonbinary yönetmenleri hesaba katmıyorum bile) hala çok az. O dönemde pek çok erkek, kadın yönetmenleri bütün bir prodüksiyonu yönetemeyecek kadar duygusal ya da "şirret" olarak niteliyordu. Ayrıca, zaten sırada fırsat için sırasını bekleyen çok fazla erkek olduğunu, bu yüzden kadınların "kesmesine" izin veremeyeceklerini düşünüyorlardı.

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Bunun onun kötü anılarını ya da kötü görme yetisini ortadan kaldırmayacağını biliyorum ama yine de söylenmesi gereken doğru şey buymuş gibi geliyor. Evren adına konuştuğumdan falan değil. Sadece onun takımında olduğumu bilmesini istiyorum.

"Olan oldu. Erkekler benim gibi kadınlardan korkar. Bana hiçbir zaman hak ettiğim değeri vermemiş olsa da Peter'ın filmleri bensiz olduklarının yarısı bile olamazdı. Filmlerin yarısında karavanında kendini unutturana kadar içti, ben ise her şeyi denetledim" diyor. "*Kaltak* sadece bir kelime. Gençler artık bu kelimeyi çok rahat kullanıyor. Size zarar veremez ama o zamanlar bana zarar verdiğini söyleyebilirim. Çocuktum. Ya şimdi? *Psh*. Şimdi, bana ne istersen söyle, ama duymama izin verme yoksa bu kaltağın neler yapabileceğini sana gösteririm."

Şakacı bir gülümsemeyle, "çöp" tabaklarından ilkinin yere çarpıyor. Kalaylı seramik parçaları muşambanın üzerine dökülür.

"Hey, ben sadece-"

"Gıcıklık yapma!" Alice bir tane daha kırıp Derick'e uzatarak bağırır. Bu durumdan çok hoşlanan Derick, üç kırık tabağı art arda kırar ve yer, parçalanmış yemek takımlarından oluşan bir mozaığe dönüşür.

Dışlanmak istemediğim için en küçük bardağı alıp yere fırlatıyorum. Kırılmadı bile. Sıçrayıp Derick'in çoraplı ayaklarının yanına düşüyor.

Bunu gerçekten düşünmemiştik. Neredeyse yalınayak üç kişiydik ve bizi kesip açmaya hazır sivri uçlu parçalarla yerimizde sıkışıp kalmıştık.

"Kahretsin, Bayan K," diyor Derick, "çok havalısınız." Bardağı bana tekrar fırlatıyor. "Bir daha dene."

İç çekiyorum, kuvvetle geri savuruyorum ve paramparça ediyorum. İyi hissettiriyor.

Neredeyse harika.

"İşte bu kadar!" Alice diyor ki. "Şimdi biri bana ayakkabılarımı atsın ve siz de burayı temizleyin." Duraklıyor ve sonra ekliyor, "Oh ve tekrar süpürmeniz ve paspaslamanız gerekecek. Oops." Kaybolmadan önce hafifçe kıs kıs gülüyor.

En azından dağınıklığımız mutfağın bir köşesinde, ayakkabılarımıza ulaşmak için uğraşmak zorunda kalmadığımız bir köşede toplanmıştı. Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokup paytak adımlarla yerime dönüyorum, bağcık uçları yol boyunca muşambaya vuruyor. Ellerim toza ve sirkeye bulanmış durumda ve enkazın arasında ezilmeden onları yıkamak için lavaboya gidemiyorum. Görünüşe göre düşüncelerimi okuyan Derick sağ ayağımı kucağına atıyor. Masada, garip bir şekilde tatlı bir jestle bağcıkları benim için bağlamaya başlıyor. Çok sevindiğim bir şey var ki, o da popüler fiyonk yöntemini değil, tavşan kulağı yöntemini kullanıyor. Bu onun tuhaf bir özelliği, maksimum sevimlilik.

Bana yakışıklı dediği Instagram paylaşımını sormak istiyorum. Bodrumdaki kucaklaşmayı açıklığa kavuşturmak için. Ama bu ne işe yarar ki? Bir şeyler sezdiğimi düşünmesini istemiyorum. Eğer yeni normalimiz buysa, bu hoşuma gidiyor. Bir şeylerin değişmesini istemiyorum.

Beni bırakmadan önce sırt çantasını aldı. Şakacı bir sırıtışla bana bir paket vişneli Pull 'n' Peel Twizzlers ve bir şişe el dezenfektanı hediye etti. "Bütün gün düzüşmek iştah açıyor."

Ellerimi temizlerken bir kahkaha atıyorum ve sonra bir Twizzler alıp tatlı, lifli şekeri ısırmadan önce ona teşekkür ediyorum.

"Dur, dur, dur," diye bağıyor, dehşete düşmüş görünüyor. "Az önce çekmeden *ya da* soymadan bir Pull 'n' Peel Twizzler mı yedin?"

"Ne olmuş yani? Bu şekilde ısırıklarınız için daha fazla patlama elde edersiniz. Daha fazla lezzet."

"Sen bir canavarsın. Dil peynirini ipe dizmeden yiyemezsin! Bir parça koparmadan Kit Kat yiyemezsin! Talimatlar cıngılın içinde!"

"Kit Kats çok dağınık. Çikolata eriyor." Olumsuz duygularımı vurgulamak için parmaklarımı oynatıyorum.

"Garip." O çileden çıkarıcı, soğukkanlı haliyle arkasına yaslanıyor, bacaklarını iki yana açıyor ve kollarını gevşek bırakıyor. "Bu arada, bana mesaj attığın Manhattan gezisi için ben de varım. Bize otobüs bileti almak için babamın hesabını ve Midtown zincir otellerinden birinde annemin ödül puanlarını kullanacağım. Bize her zamanki odalarını ayırtabilirim. Yeter ki Alice bize izin versin."

"Gerçekten mi? Emin misiniz? Kimseyi dışarıda bırakmak istemem." Bu yolculuğu finanse edecek param olduğundan değil ve Oscar geri ödemedi hiç bahsetmedi.

"Emin olmaktan çok daha fazlası." Pazılarıma yumuşak bir kanka yumruğu indiriyor, ayakkabı bağlama ve şeker hediye etme işini tamamen boşa çıkarıyor. "Dolapları bitirdim. Yer döşemesinde sana yardım edeyim."

Ben süpürgeyi kaparken o da paspası kapıyor. Yarı yolda Alice, buradaki ilk günümde kalma kutuyla geri döndü. Kutuyu yere bırakıp ikimize de uzun uzun bakıyor. Ona doğru yürüdüğümde iki kez başını sallıyor ve odadan çıkıyor.

Yarattığı karmaşa için bir zeytin dalı.

Derick paspası sıkarken gülümsüyor. Onun da meraklı olduğunu biliyorum, ama buraya sakladığı altın değerindeki hediyelerle ilgilenmem için bana biraz zaman tanımaya razı. Kutuyu açıyorum ve her bir defteri, gazete küpürünü, incelemeyi ve fotoğrafı yutuyorum. Bu bir sergiye ait bir gölge kutusu. En altta, aradığımı onayı alıyorum. Yıpranmış denizköpüğü rengi bir defter tamamen

Tammy, ölümünden sonra. Karışık bir şekilde, bu alıştırma benim neredeyse öpücük e-postalarım benziyor. Sonlara doğru, 1978'den gelen mektuplar boş beyaz sayfalara dönüşüyor, ama onlar bitmeden önce, o yazıyor:

~~Seni tanıdığım günden beri seviyorum. Keşke burada olup bunu görebilseydin.~~

Yan tarafa ekledi:

Buna tanıklık etmek için burada olmadığına sevindim.

İçimde bir çukur açıldı. Derick yanıma koşana kadar ağladığımı fark etmedim. Ona defteri gösteriyorum, ama tüm bilgilere sahip olmadığını biliyorum. Yine de anlıyor. Her nasılsa, onun yakınlığı sıcak ve tuzlu gözyaşlarının daha özgür akmasını sağlıyor. Alice döndüğünde hüngür hüngür ağlıyorum; onun da gözleri nemli.

Bana uzun uzun baktı ve "Ben bir kaltak olabilirim ama hayat daha büyük bir kaltak, değil mi?" dedi.

Hepimiz gülüyoruz, bu da acıyı hafifletiyor ama sadece bir yere kadar. Derick gibi Alice'in de mizahı hayatın adaletsizliklerine karşı yardımcı bir başa çıkma mekanizması olarak gördüğü açık. Bu kitaptaki kelimeler, çarpı işaretleri ve mürekkep lekeleri Alice'in uzun süredir acı içinde yaşadığını kanıtıyor, ama bence buradaki varlığımız bu acıyı hafifletmeye yardımcı oluyor. En azından birazcık. Bunu asla kabul etmeyecektir.

Aniden, Derick'in daha önceki sözlerini yankılayarak, "Sana her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum," dedi.

"Pardon?" Bu yer temizleyici dumanı sonunda halüsinasyon görmeme mi neden oluyor? Onu doğru duyduğumdan emin olmalıyım.

"Bana kendimi tekrar ettirme." Sopalı parmaklarını oynatıyor, bize bakamıyor. "Git podperson'ınla konuş. Filmimi gösterin. Buna layık olduğunuzu fazlasıyla kanıtladınız."

Bunu fark ettiğimde ikinci kez gözyaşı döküyorum. "Teşekkür ederim, Alice."

"Bana henüz teşekkür etme," diyor ve hatıralarını verdiği gibi hızla geri alıyor. "İlerleyin!" Hemen harekete geçmediğimizde, hala onun cömert geri dönüşü karşısında şoktayken, her zamanki huysuz temposuyla "İşe dönün!" diye bağırıyor.

Ve bir çift sahte köpek gibi itaat ediyoruz.

Twitter

WileysDriveInWV Maytapları patlatın! Dört Temmuz kutlamaları başlasın. Izgara yapmayı ve yüzmeyi bitirdiğinizde, Willow Valley Fireworks Spectacular izleme noktaları için Wiley's Drive-In'e gitmeyi unutmayın. Dört kişiden fazla gruplar için indirimli fiyatlar. Çim sandalyelerinizi ve çocuklarınızı getirin! Bu destansı vatanseverlik gösterisini kaçırmak istemeyeceksiniz!

5 yanıt. 10 Retweet. 45 Beğeni.

@StayAtHomeSteph25 Bu araba başına mı yoksa kişi başına mı bir etkinlik?

WileysDriveInWV Kişi başı 5 dolar! Ancak dörtten fazla araç yüküne indirim uygulanır. Bu bizim araba paylaşımı indirimimiz! Kutlama için bu gece otoparkımızda mümkün olduğunca çok insan istiyoruz! Lütfen arkadaşlarınıza söyleyin.

RolandOnTheRiver14 Orada olacağım! 😊

WileysDriveInWV Sizi görmek için sabırsızlanıyorum! 👍 Size iyi bir yer ayıracağız! 😊

420BlazinBoii Hala burada flört mü ediyorsunuz?! Utanmaz. 😊
Sence bu şirin şeyle Burger Joint'in bahsine girersem bana bedava patates kızartması ayarlayabilirler mi?!

Bölüm 15

Annem bir Pinterest fanatığıdır. Bazen, muhteşem fikirlere rastlar -Lise mezuniyet partim için yaptığı ve konukların süslü, antika anahtarlara iştirilmiş etiketlere bilgece sözler yazdığı "Başarının Anahtarları" kavanozuna bakın. Bazen de başarısız oluyor. Şu anda olduğu gibi, hamburger ekmeğinden yaptığı bu Amerikan bayrağıyla.

Ruloları kırmızı ve maviye boyamış. Beklediğimden daha da iştah açıcı görünüyorlar. Gıda boyası bozuk ve bayrak hastalıklı görünüyor. İyi bir evlat gibi üzerime düşeni yaptım ve kimse fark etmeden iğrenç olanları attım, böylece sahnelemeyi bitirip yoluma devam edebildim.

Annem yemek odasında Bella'nın Şişelerini stratejik olarak gizli bir şekilde düzenliyor. Zanaatkâr yan işi çoğunlukla çevrimiçi bir girişim olsa da, ne zaman bir el sanatları sergisine veya gezici bir pazara katılma şansı bulsa arka stoğu ortaya çıkarıyor. Yıllık Dört Temmuz arka bahçe partimiz, en azından son yedi yıldır, sinsi bir pazarlama stratejisi olarak kullanılıyor.

"Bunlar yeterince dikkat çekici görünüyor mu?" Annem yazlık seçimlerini porselen dolabındaki demetin önüne iterek soruyor. İçinde sergileyecek paha biçilmez, süslü porselenlerimiz hiç olmadığı halde neden bir porselen dolabımız olduğundan bile emin değilim. Şimdi, onun el işleriyle dolu. "İnsanların fark etmesini ama çok fazla fark etmemesini istiyorum, anlıyor musunuz?"

Bildiğim bir şey var. "Bir yer için yedi çok fazla. Gün batımı sahilini banyodaki sehpanın üzerine koy, fişe tak. Deniz kabuğu dekoruyla iyi gider.

Dört tanesini dolaba yerleştirin ve ardından limon korusunu mutfağa ekleyin -Tezgahın arkasını tamamlayacak ve yaz sporları için olanı da erkeklerin görebilmesi için çalışma odasına koyacağız."

"İşte benim akıllı küçük müdürüm. Her zaman ileriye düşünür." Çalışma odasına gitmek için yanımdan geçerken kalçama vuruyor, elleri kırılabilir eserleriyle dolu. "Avery ve Mateo'nun maden suyu ve biraların üzerinde Sadece Yetişkinler için yazılı bir soğutucuya konulacağını bildiğinden emin ol. Geçen yıl Wong'ların küçük kızının tüm o köpüklü elma şarabını sallayıp yirmi bir kutu selamıyla kırarak açtığı olayın tekrarlanmasını istemeyiz."

Avery ve Mateo artık her şeyi biliyor. Annem doğuştan planlamacıdır (muhtemelen bu özelliğimi buradan alıyorum) ve titizlikle takip edilmesi gereken tam kapsamlı kontrol listeleri vardır. Onların yardımını partimizin başarısının ayrılmaz bir parçasıdır. Birlikte arka verandadaki soğutucuyu buz ve çeşitli konserve içeceklerle dolduruyorlar.

"Derick yolda mı?" Annem soruyor. Birkaç hafta önce olağanüstü kahvaltı becerileri o kadar iyi gitmişti ki onu davet etmem için ısrar etti. Daha fazla soru sormamak için tek yaptığım başımı sallamak. O sabah Derick gittiğinde, ona "biz sadece arkadaşız" şarkısını ve dansını yaptıktan sonra bile biraz daha meraklıydı.

Claire oturma odasında Alice'e eşlik ediyor. Muhtemelen ona gelecek yıl kimya mühendisliği için gideceğı kız okulundan bahsediyordur - ailemdeki hiç kimse onun zekâsını nereden aldığını anlayamıyor.

Bu sabah Alice'i buraya getirdim, onun arka koltukta araba kullanmasını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Burada kırmızıda sağa dönebileceğini biliyorsun. Durmana gerek yok. Devam et, gergin Jack."

"Acelelerimiz yok," diye hatırlattım ona.

"Her an ölebilirim. Ölmeden önce bir çizburger istiyorum."

Ekmeklere bir göz attıktan sonra ona bunun yerine sosisli sandviçlere sadık kalmak isteyebileceğini söyledim.

Kısa kollu mavi düğmeli bir bluz ve en güzel şortumu giydim. Wiley's'in otoparkında gezinmek için kullanışsız olduğu için hiç giymediğim eski bir çift tekne ayakkabısını bile çıkardım. Hiç açmadığım bir şişeden aldığım kolonyayı Mateo'nun ısrarlı talimatları doğrultusunda "baştan çıkarma noktalarım" sıktım.

Babam ortamı hazırlamak için en iyi yetişkin-rock radyo istasyonunu buluyor, ki bu istasyonda kesinlikle "Born in the USA" şarkısı fahiş sayıda çalacak. Tatmin olduğunda, annemin ona iki Noel önce aldığı *Netflix and Grill* önlüğünü giyiyor ve spatulasını hazır tutuyor. Küçümseyici bir yorum yapardım ama *Drive-In and Grill* ne sigorta yükümlülüğü nedeniyle mantıklı ne de kulağa hoş geliyor.

Çıkmaz sokaktaki tüm komşular sürüler halinde arka bahçemize akın ediyor. Köşedeki evlerden biri olmamız ve Wiley's'in hemen şurada olması nedeniyle, kaynaşmak ve Wiffle topu oynamak için en fazla alana sahibiz. Çocukken, sosyal ortamlar beni büyük ölçüde korkutsa da, bu durum beni korkutmazdı. Gelen herkesi tanıyordum. Takım oyunlarında kenarda bırakılmayacağımı ve ıspanak sosunun yanında tek başıma kalmayacağımı biliyordum.

Her zaman yanlış on yılda doğduğumu söylerim. Yüz yüze sosyalleşmek benim için yeterince zor. Buna bir de çevrimiçi bileşeni ekleyince bazen düpedüz yönetilemez hale geliyor. Ancak Derick bana sosyal medyanın durum güncellemeleri ve akılsızca kaydırma yapmaktan daha büyük amaçlar için nasıl kullanılabileceğini gösteriyor gibi görünüyor.

Salıncakların yanında arkadaşlarıma katılıyorum. Yakınlarda bir grup çocuk donarak ebelemece oynamaya başlamıştı. Neredeyse onlara katılmak ve üniversiteye gittiğimden beri özlediğim içimdeki çocuğu serbest bırakmak istiyorum. Bu, rahatlık kisvesi altındaki son yaz, ta ki yetişkin hayatına -faturalar, bütçe yapma ve nihayet vergi yazılımının nasıl çalıştığını öğrenme- itilene kadar.

Wiley'den ayrılmak imkansız görünüyor. Mateo ve Avery'yi her gün görememek iç karartıcı.

Yolun karşısındaki kapılı çit kayarak açılır. Derick bahçeye adım atar ve gelecek kaygıları karanlığa gömülür. Amerikan bayrağı desenli bir Henley, bir çift şort ve spor ayakkabı giymiş, daha az yapılı ama daha çarpıcı bir Kaptan Amerika'ya benziyor.

Başlar ona doğru dönüyor ve bu etkinliğin olağan konuklarından biri olmadığı herkes tarafından anlaşıyor.

Gözleri benimkilere odaklandığından, neredeyse başıboş bir Wiffle topu sopasına takılıp düşüyordu. Kolaylıkla çimlere vuruyor ve yakalıyor. "Oh be. Oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?" diye soruyor ve çimlerin arasına gizlenmiş kaleleri arıyor.

"Kıçına tekme yi yemek mi istiyorsun?" Claire dışarı çıkarken meydan okuyor. Saçmalamayı seviyor. Geçen sabah krep yerken, RBI'lardan ve Damien Haverford'un MLB hedeflerinden bahsederek iyi bir ilişki kurdular. Derick sürekli fikrimi sordu, uykuda konuşmak için uydurduğum berbat bahaneyi şakacı bir şekilde yüzüme vurmak için her fırsatı değerlendirdi. Beyzbol bilgin, şaşırtıcı olmayan *bir* şekilde, *A League of Their Own*'un ötesine geçmiyor.

"Sıra sende." Derick bize hırladı. Elması kurmaya başladı. Partinin hayatı, şimdiden liderliği ele geçiriyor.

Bunu sevdim. Mateo, "Ben bu sefer oturacağım," diyor.

"Oh, hayır yapmayacaksın," diye yanıtlar Avery. "Ugh! Beyzbol oynamıyorum."

"Bu Wiffle topu," diye teklif ettim. "Bu farklı bir şey."

"Hâlâ koşmayı içeriyor." Bize ters ters bakıyor. "Benim yaptığım tek koşu, koşu çizgileri!"

Derick, bu saçma durumun başlangıcından beri yaptığımız şakalaşmayı sürdürerek benim kaptan olabileceğim konusunda ısrar ediyor. En azından bu senaryoda gerçekten mantıklı. Mateo ve Avery karşı tarafa liderlik ediyor, ikisi de bugün egolarının tatile çıkmasına izin vermek istemedikleri

için yardımcı kaptan olmayı tercih ediyorlar.

"Bu işte pek iyi değilim. Tüm kuralları bile bilmiyorum," diyorum Derick'e yumuşak bir sesle, böylece gözlüklerimin daha da kötüleştirdiği zayıf el-göz koordinasyonumun takımımız için bir değer olmayacağını önceden biliyor.

Bana yan yan bakıyor, tek kaşını şakacı bir şekilde kaldırmış. "Hadi ama, Jeter hayranı. Bu bana yeteneklerini göstermek için mükemmel bir fırsat. Gördüğün tüm o büyük oyuncu hayallerine beni inandır."

"Bu, şey, ben sadece... Biliyorsun, yapamayız-"

İnanılmaz derecede tatmin olmuş bir şekilde, başka bir şey söylemeden koşarak saha dışına çıktı. Dördüncü devre civarında, Derick ve ben vuruş sıralarımızı bekliyorduk.

İki sayı gerideyiz ve görünürde kurtarıcı bir lütuf yok. Kimseyi şaşırtmıyorum, hem atıcılıkta hem de yakalamada kötüyüm. Takımımızın tek MVP'si Claire, o da bizim üç sayımızı aldı. Atletik yetenek asla benim süper gücüm olmayacak. Her ne kadar bu insanlar için mümkün olsa da. Ama görünüşe göre bu insan için değil.

"Yolculuğumuz için çok heyecanlıyım," diyor Derick biz kenarda dolanırken.

Resmi olarak 13 Temmuz'da Manhattan'a gitmek için yer ayırttık. Derick bana tam bir seyahat programı gönderdi.

Daha önce birkaç kez Manhattan'a gitmiştim. Ailem şehirli tiplerden değildir. Trafiği ya da kalabalığı sevmezler. Büyürken çok fazla turist tuzağı aktivitesi yapmadık. Hafta sonlarını ayçiçeği tarlalarında ve Claire'in softball maçlarında geçirirdik; orada New Balance kramponları giyen kızlara Capri Suns ve clementine dağıtırdım.

Bizi nelerin beklediğini görmek, belki biraz gezmek için heyecanlıyım ama Derick'le bu kadar çok yalnız zaman geçireceğim için de gerginim. Henüz o arkadaşlık seviyesinde miyiz? Eğer öyleyse bu ne anlama geliyor? Sorular kalbimi daraltıyor, ta ki dolaşım yetersizliğinden baygınlık geçirene kadar.

"Alice ve ben podcast için onaylanmış soruların ve konuların bir listesini yaptık." Verandada ailemle konuşurken bir yandan da çizburger yiyen kıza bakıyorum. Tabii ki önerimi görmezden geldi.

"Senden hoşlandığımı söyleyebilirim."

Bazen bunu komik bir şekilde gösteriyordu ama bunu da anlayabiliyordum.

"Sıra sende," diyor Claire, plastik turuncu sopayı ellerime bırakırken.

"Yakala onları, Kaptan," diyor Derick. "Unutma, ayaklarını yere bas, kalçanı dik tut ve devam et. Bu iş sende." Derick'in bana olan inancı tamamen yersiz olsa da çok sevimli.

Vuruş için adımımı attım. Avery atıcının tepesinden bana bakıyor. Alt dudağında bir tomar çiğneme tütünü olan ellili yılların ciddi bir spor profesyoneli gibi tükürüyor. Onun bağlılığını seviyorum.

Birinci vuruş vızıldayarak geçerken, ikinci vuruş benim için net bir ıska.

Üçüncü vuruş gelmiyor çünkü üçüncü top süzülüyor ve tam kolumun üst kısmına çarpıyor. Avery özür dilemeden "Yürü!" diye bağırıyor ve ben de teknik bir hata yüzünden ilk kaleye koşuyorum. Daha kötüsü de olabilirdi.

Tam alacakaranlıkta, Derick çitlerden atlayıp kaçır. Havai fişek gösterisi için kapılar açılmadan önce Earl'e rapor vermesi gerekiyor.

Wiffle Ball'da yenildik. Claire'in etkileyici vuruş ortalamasına rağmen 10'a 6 kaybettik. Mateo görüldüğünden çok daha hızlı ve delik deşik bir plastik küreyle falsolu top atılabileceğini kim bilebilirdi ki? Avery'nin numaraları mantığa meydan okuyor.

"2004 Tonys'de *Avenue Q*'muzun *Wicked*'i olmak nasıl bir duygu, bebeğim?" Mateo soruyor, şok edici galibiyetlerine sevinerek. Gülüyorum ve huzur içinde makarna salatamı bitiriyorum.

Bir saat sonra, hangi vatanseverlik marşının en tuhaf olduğu konusunda heyecanlı bir tartışmanın ortasında (en iyi yarışmacılar: Kim Wilde'dan "Kids in America" ya da Whitney Houston'ın Ulusal Marş yorumu), Derick'ten bir mesaj aldım:

Çitlerden atla ve benimle buluş. Earl hepimizin buraya gelmesinin sorun olmayacağını söyledi.

Ben de cevap yazıyorum:

Ne demek "buraya gel"?

Onun cevabı:

Göreceksiniz

Çitlerin üzerinden teker teker geçerken Avery elbisesini tellerden birine kaptırıyor ve kuduz hayvanların saldırısına uğramış gibi bağırarak yardım istiyor. Ben de Mateo'nun arkadaş grubumuzdaki en dramatik kişi olduğunu sanıyordum.

Gün geceye dönüyor ve otopark neredeyse doldu. Earl mutlu görünüyor, paravanın gölgesinde duruyor, başparmakları kemer halkalarına asılı. Derick'in onun yanında olmasını bekliyorum. Araziyi tarıyorum ama onu göremiyorum.

Avery geçen hafta sonu burada bıraktığı Rosevale sweatshirt'ünü almak için büfeye uğramak istiyor. Tam o sırada Derick'in fısıldadığını duyuyorum, "Şşt. Buraya!"

Bakışlarımı yukarı doğru eğdiğimde, Derick'in kafası çatının kenarından bakıyor.

"Orada ne yapıyorsun?"

"Earl dikkatli olursak buradan izleyebileceğimizi söylüyor! Tuvaletlerin orada bir merdiven var." Yükseklikten pek hoşlanmam. Yine de buna hazırım - dünyadaki en sevdiğim yerin çatısında havai fişekleri izlemeye. Brandon merdivenin tabanını centilmence tutarken, geri kalanımız hepimiz kirli sahanlığa çıkana kadar basamaklarda geziniyoruz.

Derick kenara kurulmuş. Fotoğraf makinesinin objektifini gökyüzüne çeviriyor ve Willow Vadisi üzerinde, neredeyse yaklaşmakta olan gösteri kadar güzel olan gün batımını yakalıyor. Bulutlar dağılmış ve gece berrak görünüyor. Bu noktadan manzara kusursuz olmalı.

Derick'in yanına yerleşiyorum, bacaklarım sarkmasın diye çapraz oturuyorum, korkum hafifçe süzülüyor. Gözlerine dökülen altın rengi saçlarının altından bana gülümsüyor. Wiffle topu oyunumuz sırasında terlemişti ve

her zamanki pufu sönmüş, hoş, nemli bir karmaşaya dönüşmüş. İki taze Mountain Spring deodorantı gibi kokuyor.

"Yaklaş," diyor selfie çekmek için telefonunu kaldırarak. Akşam için hazırladığı interaktif filtreyi etkinleştirmiş. Üst üste bindirilmiş patlayan bir havai fişek efekti, biraz yüz yumuşatma ve çenelerimizin altında dolaşan Wiley's logosu var. Fotoğrafi çekmeden önce "Gülümse," diye cıvıldıyor.

"Bunu nasıl yaptın? Çok havalı."

"Spark AR Studio'da yapıyorum." Teknoloji aptalı onun için farklı bir rol. Yine de ona yakışıyor. "Her neyse, her şey tüketicinin saklayabileceği eğlenceli, markalı, interaktif bir unsur yapmakla ilgili. Filtreyi bir kez denediklerinde, yeni bir hikaye oluştururken önceden yüklenmiş seçeneklerine kaydediliyor. Umuyoruz ki 4 Temmuz'dan sonra Wiley'nin logosunu görecekler ve geri dönüp bizi tekrar ziyaret etmeyi hatırlayacaklar."

Bizi. Kendisini Wiley ailesinin bir parçası olarak gördüğünü duyduğumda kaburgalarım çatlıyor ve gökkuşağı ışığı dökülüyor. Elbette, ilk başta tereddüt etmiştim ama o gerçekten de bizim acemilerimizle iyi uyum sağlıyor. Yıldız çalışanlar piramidinde en alt sıradaki yerini sağlamlaştıran Mateo'nun aksine. Ama bugün bunun üzerinde durma günü değil.

"Bunu göndermemin bir sakıncası var mı?" Derick bana göstermek için ekranı bana doğru eğerek soruyor. Bu kesinlikle bir kazanan. İkimiz de mutluyuz, kulaktan kulağa gülümsüyoruz. Tekrar ona baktığımda yüzünde aynı ifade vardı ama kulaklarının ucu Dubble Bubble pembesine dönmüştü.

"Wiley'nin hesabına mı?" İçten içe kastettiğinin bu olmadığını umarak soruyorum. "Hayır, ben kendi kişisel hesabımı düşünüyordum. Eğer sorun olmazsa."

Kalbimin çıkardığı seslere bakılırsa, havai fişeklerin erken başladığını düşünebilirsiniz. "Tabii, evet, sorun değil." Bu bariz bir yalan çünkü sorundan daha fazlası. Yeniden arkadaş olduğumuzu tüm dünyayla (tamam, birkaç yüz takipçisiyle) paylaşmak istemesi harika. Onun için *bir şey ifade ettiğimi*.

Araziye karanlık çöktüğünde konuşmalar kesilir ve beklenti artar. Çalan melodiler kapanır.

Cebimdeki telefonumdan gelen fotoğrafta etiketlendin bildiriminin titreşimini görmezden gelerek "Yazın en sevdiğim kısmı bu," diyorum.

"Bu benim de yazın en sevdiğim kısmı," diye ekliyor Derick.

Ve işte tam bu sırada, ilk patlama gökyüzünü kaplayarak aşağıdaki kalabalığın "ooh" ve "ahh" seslerini yükseltir. Renkler ağaçların üzerinden geçerken huşu her yeri kaplıyor. Her çarpma, patlama ve gümlemede göğsüm kabarıyor.

Derick bana yaklaşıyor, çıplak kalçalarımız birbirine değiyor. Vücudunun sıcaklığı yayılıyor ve anın sıcaklığı yükseliyor. Tatil heyecanı ve hormonal aşırı hızın sisinde kayboluyorum. İçim kıpır kıpır, kalbim tanımadığım bir şarkıyı çalan koca bir davul hattına dönüşüyor.

Yirmi dakika sonra, iç perküsyon bölümü hala güçlü bir şekilde devam ederken, gösteri tatmin edici bir şekilde sona ermeye hazırlanıyor. Derick yavaş yavaş bana dönüyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Ama gözlerimiz buluştuğunda, babamın kamyonetinin kasasında geçirdiğimiz son seneye geri dönüyoruz.

Bu kadar mı?

Gözlerini ayırdığım dudaklarıma dikerek eğilmeye başladı.

Öpücük görevini görmezden gelmeye çalışarak, onu tamamlama isteğimi daha da güçlendirmiş olabileceğim aklıma geliyor. Gözümü kararttım. Cesurdum. Arkadaşlık ihtimallerine meydan okuyordum.

Ama durun. Bu doğru. Sadece arkadaş olmak istediğini sanıyordum. *Beni öyle düşünmediğini* sanıyordum. Çok fazla karışık sinyal var ve hiçbirini çözecek zaman yok.

Umurumda değil, ben karar veririm. İkimize de yetecek kadar böyle *düşüneceğim*. Cesaretle öne doğru eğiliyorum, üzerimizde renk renk çiçekler patlarken ilk öpücüğüm için hazırım.

Tam o mükemmel dudakların benimkilerle çarpışmasına izin vermek üzereyken, ben... Ben...

Başımı çeviriyorum.

İçgüdü, öpüşmeyi rekor kıran bir şekilde durmaya zorlar.

Kedi Pijamaları'na geri döndüm, Goldie Prawn'ın solgun bakışları altında terliyorum. Hafızamdaki yuhalamalar altımızdaki seyircilerin coşkulu alkışlarıyla karışıyor. Havai fişekler sona erdi ve bizim anımız da sona erdi.

"Oh," diyor. "Ah, özür dilerim."

"Hayır," diye mırıldanıyorum ona bakmadan. Ama ayağa kalkıp çatıya çıkmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu. Merdivenin sağlamlığını düşünmeden iniyorum. Ayakkabılarımın altındaki çimenler yine ayak bileklerimi gıdıklarken, ailelerin ve arabaların etrafından dolanarak koşmaya başlıyorum. Koşum, kalitesiz çitin üzerinden geri sıçrayışla biten bir sprint haline geliyor. Bu sırada neredeyse bir bot ayakkabımı kaybediyordum.

Aptalca ama bir yanım duygularımı yenebileceğimi düşünüyor.

Bunun ne kadar yanlış olduğunu çocukluk yatağıma yüzüstü düşüp tamamen çözüldüğümde, yastığıma ağlayıp tekrar tekrar merak ettiğimde öğreniyorum: *Neyim var benim? Neyim var benim? Neyim var benim?*

Bölüm 16

Güm. Güm. Tha-thump.

Mükemmel ilk öpücüğünüzü engelledikten üç gün sonra yokuş yukarı yürümek dayanılmazdır. Bu üç gün boyunca işe gitmek ve her fırsatta neredeyse öpüştüğünüz adamdan saklanmak dışında yatağınızdan çıkmadıysanız daha da dayanılmazdır. İnsanlardan kaçmanın bu kadar enerji gerektirdiğini kim bilebilirdi? Her yakın karşılaşma glikoz seviyemi düşürüyordu.

Willow Valley Doğa Koruma Alanı'ndaki tepenin yamacındaki eğim hatırladığımdan daha dik. Lise yıllarımdan beri yürümemiştim. Ya o zamanlar daha formdaydım ya da zemin değişti. Nefes darlığımın tortu kaymasının bir ürünü olduğuna inanmayı seçiyorum. Bunu düşündüğüm anda neredeyse hain bir ağaç köküne takılıyordum.

Yemin ederim evren beni yakalamak için dışarıda.

Patikanın tepesinde bir bufalo sığınağı ve oturacak bir yer olan bir gözetleme noktası var. Hâlâ yirmi dakikalık yolumuz var. Su şişemden bir yudum alıp yoluma devam ediyorum. Yürüyüş botlarım ağır ve beni yavaşlatıyor. Mateo ve Brandon'ın yedi, Avery'nin ise dört adım gerisindeyim. Ayakkabı bağcıklarını bağlamak için durup duruyor. Bu hareketin bana Derick'in Alice'in mutfağında benimkileri bağladığını, ona ne kadar değer verdiğimi ve bağlandığımı düşündürmesi sinir bozucu.

"Büyük açık hava!" Mateo ağlıyor. "Ben doğayla bir bütünüm!"

Bu Brandon'ın eğlenceli bir gezi fikriydi, bu yüzden Mateo onu etkilemek için Bear Grylls gibi davranıyor. Brandon, "Bekle Mateo, sanırım az önce geyik kakasına bastın," diyor.

"Ew, doğayı sikeyim!" Mateo dehşetle yere bakar. Bebek mavisi Adidas'ının altını yakındaki bir ağaç gövdesine sürtmeye başlar.

Yokuş yukarı yürüyüşümüze devam ederken su şişemi sırt çantamın yan cebine geri koyuyorum. Bugün sayısız kral kelebeği ortaya çıkmış, esintide dans ediyor ve süt otlarının arasında saklambaç oynuyor. Keşke ben de hayatım boyunca böyle süzülebilsen.

Avery bağcıklarını gevşetmeyeceğini düşündüğü ama aslında onu bileği sakat bir ceylan gibi gösteren yeni bir yürüyüş şekli deniyor. Ben Mateo'nun yanına düşerken o Brandon'a yetişiyor.

"I'm a Celebrity'de olmak böyle bir şey olmalı... Beni Buradan Çıkarın!" diye fısıldıyor. Gerçek bir fısıltı. Gerçekten umursamadığı zaman kullandığı sahne fısıltısı değil. Mateo'nun kendini olmak istediği kişi olarak yansıtmasını seviyorum. Geleceğinde şöhret ve servet (ve belki de şüpheli reality şov görünümleri) görüyor ve ben her zaman şimdiki zamana güven gösterme yeteneğine hayran olmuşumdur.

"En azından kimse senin geyik kakası anından bir meme yapamayacak."

"Kötü basın diye bir şey yoktur, bebeğim."

Gülümsemeye çalışıyorum ama biraz sallantılı oluyor. Bunu özlemişim. Günlerdir Derick'ten kaçmakla kalmayıp Mateo'nun da etrafında dolanıyordum. En iyi arkadaşım olarak onu rahatlatmak istiyorum ama e-postalarımın birinin alıcısı olarak çatıdaki büyük sahnemden sonra o yokmuş gibi davranmak istiyorum.

Bu aptalca, kendime hatırlatıyorum. Mateo her şeyden önce benim arkadaşım olacak. Onunla her şeyi konuşabilir, her şeyi *sorabilirim*. İşte bu yüzden sonunda derin bir nefes alıyorum ve uzun zamandır dilimin ucunda olan kelimeleri söylüyorum. "Neden e-postan hakkında daha fazla soru sormadın?"

Mateo bana baktı, şaşırmamıştı. Sanki bunun üzerine kafa yorduğumu biliyor gibiydi. "Ben bir drama kralyım bebeğim, ama narsist değilim." Yüzünü çevirdi

hayali uzun saçları sahte bir suçlamayla. "Ayrıca, o duyguların geçmişte kaldığını biliyorum ve şu anda var olsalardı bile seni yok ederdim."

"Beni yok etmek mi?"

"Duygusal açıdan," diyor. "Ayrıca, bazı"-dramatik bir etki yaratmak için boğazını temizliyor-"anlatımda tutarsızlıklar vardı."

"Beni aydınlatmak ister misin?"

Duruyor ve omuzlarımızı birbirine yaklaştırıyor, böylece gözlerinden kaçamıyorum. "Gurur Evi'nin bodrumunda o öpücüğü geri çektin Wren. Kimse içkisini üzerine dökmedi. Kimse sana küfretmedi. O kadar sert ve hızlı geri çekildin ki kendi içkini üzerine döktün. O anı yanlış yorumladığım için haftalarca kendimi kötü hissettim ama sen bundan etkilenmemiş görünüyordun, ben de boşverdim. Olayların fanfic versiyonunu zihninde ve e-postanda sakladığını bilmiyordum."

Bir yanım bunu başından beri biliyordu ama yüzleşmeye hazır değildi.

Beş Temmuz'da aklıma gelen ilk düşünce şuydu: *Hikâyeleri yeniden yazdın*. Bu e-postaların neredeyse olan şeylerin anılarını korumanın bir yolu olduğunu düşünmüştüm, ama bunun yerine suçu üstümden atmak için onları yeniden düzenliyordum. Diğer kişiye. Duruma. Kadere, evrene ve daha yüce güçlere. Gökyüzündeki Büyük Senarist'in her mükemmel anı mahvetmekle iyi bir kahkaha attığını sanıyordum, ama bunun yerine, henüz çözemediğim bir içgüdüye ciddi bir şekilde tepki veriyordum.

Goldie'yle olan durum bana bunu göstermeliydi.

"Derick'le yine yaptın, değil mi?"

Brandon bize bakıyor. Çok erken ve hafta içi olduğu için patikada sadece dört kişiyiz, bu yüzden Mateo'nun söylediği her şeyi duyabiliyor.

Şimdi düşününce garip geliyor. Jenerik öncesi öpücük kontrol listemdeki her kutu işaretlenmişti. Kağıt üzerinde, Dört Temmuz kazanan sinematik formüle sahipti ama kamera kayda değer bir tekleme yakaladı. Umarım tüm bu metaforik görüntüler, süpürülüp unutulmak üzere montaj odasında bırakılır.

Farkındalığın tüm ağırlığıyla başımı sallıyorum.

Derick beni öpmek için eğildiğinde sahip olduğumu bilmediğim görünmez bir güvenlik sistemi devreye girdi. Bunu kendime bile itiraf etmedim ama artık kalbimi cam bir kutuda sıkı bir şekilde koruduğumu biliyorum. Vücudum tam bir müze.

"Hey," diyor Mateo omuzlarımı sıkarak ve bizi yolumuza geri döndürerek. "Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye onu rahatlatıyorum. "İstiyorum." Sadece ne zaman olacağından emin değilim.

Ağaçlar patikamızın tepesinde kırılıyor. Düzinelerce bufalo ciddi çitlerin arkasında yemyeşil bir alanda otluyor. Etiketlenmişler ama mutlular, sağlıklılar, avcılardan uzak bir yerde dolaşıyorlar. Bazıları yatıyor ve güneşin tadını çıkarıyor. Diğerleri ayakta duruyor ve bir şeyler atıştırıyor. Mateo ve Avery selfie çılgınlığına başlamak için yarışıyorlar.

Yolun karşı tarafında bir bank görüyorum. Baldırlarım beni öldürüyor ve başım zonkluyor, bu yüzden gidip oturuyorum ve Söğüt Vadisi'ne bakıyorum. Açıkta kalan güneş yanığı kürek kemiğim soğuk bir şeye çarpıyor. Okumak için arkamı döndüm. Küçük, gümüş bir plakette şöyle yazıyordu: *Haverford ailesi tarafından bağışlanmıştır.* Gözlerimi deviriyorum.

Tabii ya. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım ya da ne kadar uzağa gidersem gideyim, ondan kaçamıyorum.

Brandon yaklaşıyor, bir eliyle başının üstünden kahverengi bir bez geçirirken diğer eliyle şapkasını tutuyor. "Size katılabilir miyim?"

Kenara kayıyorum.

Manzara nefes kesici. Memleketim göz açıp kapayıncaya kadar küçük olabilir ama yine de muhteşem tepeler, evler, mısır tarlaları ve binicilik ahırlarının bir araya gelmesinden oluşuyor. Fotoğraf çekmek için telefonumu çıkarıyorum. Bankın koltuğuna çömeldiğimde, Derick gibi düşünüyorum, doğru çerçevelemeyi, kompozisyon içinde görsel bir hikayeyi nasıl anlatacağımı düşünüyorum.

"Aydın dördünden beri nasıl hissediyorsun?" Bitirdiğimde Brandon soruyor. "Mateo oldukça sarsılmış olduğunu söyledi."

Omuz silkiyorum. "Daha iyiydim. Her şeyi gördün, değil mi?"

Yani, çıkışım konusunda pek de kurnaz değildim. Neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum. Başını salladı, çöküşüme tanık olduğu için neredeyse suçlu görünüyordu. "O zamandan beri Derick'le konuştun mu?"

Başımı sallıyorum. "Söyleseydim bile ne diyeceğimi bilemezdim."

"Onu neden öpmediğini sormamın sakıncası var mı?" Bu rahatsız edici bir soru. Onunla aynı kanepeyi paylaşmam hiç sorun olmadı. Onunla anılarımı, sırlarımı, acılarımı ve hayallerimi daha da kolay paylaştım. Onu öpmek, *herhangi birini öpmek* neden bu kadar aşılmaz bir engeldi? Bu reşit olma anını listemden silmeye hazır değil miyim? Tanrı biliyor ya, tamamlamam gereken daha *pek* çok şey var.

Rahatsız edici gerçeğin acı tadı ağızımda karıncalanıyor. "Hazır değildim."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Bir yanım sadece ilk öpücüğü istiyormuşum gibi hissediyor çünkü filmlerde ilişkiler böyle başlar. O ikisinin benden beklediği de bu." Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Mateo ve Avery hâlâ bufalo barınağının etrafında dönüyor, birbirlerine gülüyorlardı. İyi niyetli olduklarını biliyorum ama yine de Brandon'la ya da başka biriyle tüm bunları konuşmak çok daha kolay geliyor. Şu anda ihtiyacım olan şey mesafe ve yeni bir bakış açısı. "Ondan hoşlanmadığımdan değil. Seviyorum. Gerçekten seviyorum." Tanrım, bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum. Kulağa doğru geliyor, doğru *hissettiriyor*. Peki, sorun ne?

Bana arkadaş olmayı teklif etmesi ve sonra beni öpmeye çalışması dışında. Ama karışık sinyaller bir yana.

"Bu bir bağlantı meselesi mi?" Brandon soruyor.

Bir an düşündüm. "Belki mi? Evet, muhtemelen. Böyle bir şeyi başlatma konusunda kendimi rahat hissedebileceğim düzeyde bir bağ kurduğumuzdan emin değilim. Ondan etkileniyorum ama... Sanki onu tanıyorum ama *tanımıyorum*, eğer bu mantıklı geliyorsa. Çoğunlukla, Lisedeki O'nun nerede bittiğini ve Şimdiki O'nun nerede başladığını bilmiyorum. Kimi öptüğümünden emin olmalıyım. Yani, bir öpücük

benim için sadece bir öpücük değil." Tüm zamanların en sevdiğim şarkılarından biri olan *Casablanca*'nın temasının tam tersini söyleyen bir dizesi olduğunu düşününce bunun ne kadar ironik olduğunu fark ediyorum.

Kendimi bu kadar ciddiye almam daha da kötü ama ben hep böyleydim. Bunu saklamanın bana pek faydası olmadı. Derin hissediyorum, çok seviyorum ve buna karşı koyamıyorum.

Brandon çenesine vuruyor ve "Belki de demi'sin."

diyor. Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. "Lovato gibi mi?"

Bir kahkaha patlatıyor. "Hayır, Lovato gibi değil. Romantik ve cinsel kimlik gibi." Boş bakışım üzerine ekliyor: "As şemsiyesinin altına giriyor. Bu bir spektrum elbette, ama toplum onu bu şekilde konumlandırıyor." Kadın ve toplumsal cinsiyet çalışmaları konusundaki uzmanlığı kendini gösteriyor.

Bunlar aşına olduğum kelimeler değil.

"Dur tahmin edeyim, cinsel ve romantik çekimin ayrı olduğunu bilmiyor muydun?" Paniğe kapılmış gözlerime bakıyor. "Merak etme. Bu konuda yalnız değilsin."

"Demi' tam olarak ne anlama geliyor?" diye sormadan önce düzensiz nefesimi tutuyorum. "Pek çok farklı insan için pek çok anlama gelebilir ama ders kitabında

tanım, bir kişiye karşı cinsel veya romantik bir çekim hissetmeden önce o kişiyle güçlü bir duygusal bağ kurmakla ilgilidir."

Bu, erkeklerle yakın arkadaş olmadan önce onları neden hiç "seksi" bulmadığımı açıklıyor. Ama...

"Arkadaşlık bir tür samimiyettir," diyor.

Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyorum - içimde yerine oturmaya başlayan bağlantılar. Bu benim öpülmez, tuhaf ya da kendini sabote eden biri olduğum anlamına gelmiyor. Daha önce aşık olduğum tüm erkekler, belki de ben bu şekilde çalışmadığım halde, anlaşmayı mühürlemek için fiziksel yakınlığı kullanmak için acele ettiler.

Geçen gece Derick, lazer ışını ızgarası üzerinden bir casus gibi içeri sızmak yerine, mesai saatinden sonra müzemin ön kapısından içeri daldı. O

alarmı çalıştırdı. Görevi tamamlamayı dşnebilmem için *Ocean's Twelve* seviyesinde akrobasi *hareketlerine* ve kapsamlı bir soygun planlamasına ihtiyacım var. "Ve belki de," diye devam ediyor Brandon, "senin için öpüşmek cinsel ilişkinin bir parçasıdır.

ya da tensel ekiciliğiniz..." "Bekle, benim de *şehvetli* bir kimliğim mi var?"

Yüzüme doğru gülmemek için dudaklarını kenetliyor, ben açıkça dağılırken bu bir nezaket. Yoksa bir araya mı geliyorum? "Bir kerede halledilecek çok şey var. Kolay cevaplar yok ve kesin kararlar vermene gerek yok."

"Ama eşcinsel olduğumu açıkladım. Bunu öylece geri alamam."

"İkisi birden olamayacağını kim söyledi? İkisi de *olabilirsin*." Terli bezini burnunun kenarına siliyor. "Bunu bir bonus olarak düşünün. iPhone'unuzdaki o üçüncü kamera lensi gibi. Deneyimlerinizi daha net görmenize yardımcı olan ek bir zellik. İstersen sana bu konuda bazı evrimii kaynaklar ve podcast'ler gönderebilirim. Yardımcı olabilir. Siz olmasanız bile, çekiciliğe nasıl yaklaştığınızı daha iyi anlamanıza yardımcı olabilir."

"Bu hoşuma gider. Teşekkürler." Bankta arkama yaslanıyorum. "Demi," diye fısıldıyorum kendi kendime. Heceler havada dönüp duruyor. Sanki beni büyülü bir tozla kaplayıp demi boyutuna götürmek için burada olan bir cinsellik perisini uyandıran bir by söylemişim gibi havada asılı kalıyor.

Avery ve Mateo telefonlarıyla koşarak yanıma geliyor ve düşüncelerimi bölüyorlar. "Aman Tanrım, bu manzara! Ne kadar muhteşem olduğunu unutmušum! Hadi hepimizin fotoğrafını çekelim."

Brandon bulduğunu söylüyor. Telefonunu bankın üzerine koyuyor, yukarı doğru eğiyor ve zamanlayıcıyı ayarlamak için Apple Watch'unun işlevselliğini kullanıyor. Hepimiz içeri sıkışıyoruz, güneş gökyüzünde alçakta asılı, mükemmel doğal aydınlatma.

"Geyik kakası' de!" Brandon şaka yapıyor.

"Siktir, nerede?" Mateo tam kamera kapanırken bağırır.

Deklanşör sesi beni Brandon'ın söylediklerine geri götürdü. Demi'nin

hayatımı ve ilişkilerimi daha iyi görebilmem için nasıl eksik bir mercek
olabileceğini

detay ve renk.

Tutar mı bilmiyorum. *Ben* miyim bilmiyorum. Ama bunun bir olasılık olduğunu biliyorum ve zaten o e-postaları göndererek elde etmeyi umduğum şey de bu değil miydi: olasılık?

Instagram

WileysDriveInWV Dördüncü Gün sona erdi. Eğer havai fişek gösterisini kaçırdıysanız, gelecek yıl için iyi şanslar.

.

.

GÖRÜNTÜ AÇIKLAMASI: patlayan bir havai fişek.

.

.

#drivein #moviesPA #WileysDriveIn

J.M.Mendelson Ailemle birlikte havai fişek gösterilerini izlemeye bayıldım! Çok güzeldi! Harika bir atış!

NessaRoseKnowsBest Gelecek yıl daha iyi şanslar??? Bu biraz pasif-agresif oldu.

420BlazinBoii Kardeşim, iyi misin? Sana kim zarar verdi?

420BlazinBoii Konuşmak istersen beni ara. Ya da... konuşmak değil.

Bölüm 17

Elimde sadece bir şişe camsil varken, Alice'in ön camlarındaki yılların kirini ve pisliğini silmek için elimden geleni yapıyorum.

Dışarıda, Derick verandanın basamaklarını onarıyor. Bugün hava bunaltıcı, sıcaklık doksanların ortasına yükseliyor. Sırt kaslarından aşağı nehirler gibi ter damlaları akıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, sorunlarımızı çözmenin üzerlerine bir bez atmak kadar kolay olmasını diliyorum.

Derick'in benim gizlilik seviyesindeki kaçınmamdan sonra Alice'e geleceğinden emin değildim. Dodge Camaro'sunun arka cam panjurunun ön tarafa park ettiğini fark ettiğimde hoş bir sürpriz oldu. Çoktan tahtaları değiştirmekle uğraşıyordu. Selamlaşmadık ve yardım da istemedi.

İkinci neredeyse öpüşmeden bu yana sıfırlama yeteneği ve alanıyla, kendimi yeniden bir insan gibi hissediyorum. Brandon'ın rehberliği ve önerileri çok yardımcı oldu. Podcast'lerin sadece film tarihi için olmadığını kim bilebilirdi?

Arkamda Alice, *The Mary Tyler Moore Show*'un bir bölümünü izliyor ve Betty White'ı hayali televizyon kanalının kadın programı *The Happy Homemaker*'in sunucusu olarak konuk ediyor. Derick'in bir keresinde iskelede bulunduğu göz kamaştırıcı telefon kılıfı gözümün önüne geliyor. Beklentisiz arkadaşlığımızın kaygısız rahatlığını özlüyorum. Yine de, tam şu anda onun için çok daha fazlasını barındırırken sanırım bu doğru değil.

Görünüşe göre Alice henüz sinemaya adım atmaya hazır değil. Yalnızlık saatlerinde onu rahatlatan bu durum komedisinin basit şurubunu anlamaya başladım. Acaba Tammy, Mary'sinin Rhoda'sı mıydı? Demek istediğim.

Hatıra kutusunun dibinde bulduğum defterde, daha fazlası olduklarını biliyorum, ama dinamiklerinin nasıl olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyorum. Romantik aşklarının ne kadar derin olduğunu.

Bir otomobil sigortası reklamı sırasında Alice, "Şehre seyahatiniz için her şey hazır mı?" diye sorar.

Sprey, kaydırma, iç çekme. "Artık gitmek istediğimden emin değilim." Oscar tüm bu çabadan çok memnun. Willow Valley Halk Kütüphanesi arşivinden filmin baskısını aldım. Ofisinde kullanabileceğimiz bir projektör ve filmi gösterebileceğimiz boş bir duvar var. Derick ve benim birlikte seyahat ediyor olmamız ve bir odayı paylaşmak zorunda kalmamız dışında her şey yolunda gidiyor. Bir vahyin bu tarafında, bu çok bunaltıcı. "Belki de gitmememiz en iyisi olur. Şu anda dünyayı kontrol altında tutabilirim. Bir podcast'e konuk olma düşüncesi midemi bulandırıyor."

"Şimdi de korkuyor musun?" diye soruyor. "Evime yalan söyleyerek girdin, iznimi almak için çalıştın ve şimdi işler zorlaştığında nalları dikeceksin. Ne oldu?"

Görmekte zorlanan biri için, benim saçmalıklarımı görmekte hiç zorlanmıyor.

"Derick beni öpmeye çalıştı." Pencerenin diğer tarafında olduğunu bilmek garip. Beni duyabilirdi. Her an içeri girebilir ve ben ona bu konuyu doğrudan açacak cesareti bile bulamamışken bunu tartıştığımızı öğrenebilir.

"Ben bir sorun görmüyorum. Ryan O'Neal'ın saçlarına, Cary Grant'ın gülümsemesine ve Gene Kelly'nin karizmasına sahip. Çok daha kötüsünü yapabilirdin." Gözlerimi deviriyorum ve sonunda gülüyorum. Onun yürek hoplatan görünüşü burada sorun olmaktan çok uzak. "Sorun nedir?"

"Hazır değildim." Bunu ikinci kez yüksek sesle söylemek benim için sadece sağlamlaştırıyor. Bana bunda yanlış bir şey olmadığını hatırlatıyor. *Bende yanlış bir şey yok.*

"Asla hazır olmayabilirsin ama aşk da hayat da gelip geçici. Elindeyken yakasından tut yoksa" -keskin bir nefes alır- "hazır olduğunda orada olmayabilir."

Benim konumumu tamamen anlamasını bekleyemesem de, onunkini anlamak için hala yanıp tutuşuyorum. O zamanlar nasıl yaşadığını ve dünyayı nasıl yönlendirdiğini. Zor bir konuyu ele alma zamanının geldiğine karar verdim. "*Chompin' at the Bit* Tammy'ye bir aşk mektubu, değil mi? Ölmeden önce ona söyleyemediğin her şeyi mi?"

Bazı yönetmenler estetik bir mesafeyle gurur duyuyor, hikayelerini mesafeli bir şekilde anlatıyor. Aksiyona bakarız, bir karakteri objektiften değerlendiririz. *Chompin' at the Bit'in* en korkunç eleştirilerinden bile filmin yürekten çekildiğini ve yapıldığını, insanların henüz takdir edemediği bir ruha sahip olduğunu anlayabiliyordum. Kötü zombi makyajı ve muhtemelen çok karanlık ışıklandırma bunların hiçbirine gölge düşürmüyor.

Bana sadece başını sallıyor. Bu bilmem gereken her şeyi anlatıyor ve ona sarılıp sarılamayacağımı sorduğumda tekrar başını salladığında şaşıyorum. İkimizin de buna ihtiyacı var. Bu bir şaka olmadığında daha da şaşıyorum. Titreyerek ayağa kalkıyor ve ben de onu kucaklıyorum. Bu kaktüs benzeri kadın bana iğne batırmıyor, beni binlerce iğneye saplanıp kalmaya zorlamıyor. Bunun yerine yumuşuyor ve kollarımı ona dolamama izin veriyor.

"Kimse biliyor muydu?" Ben sordum.

"Sadece kız kardeşim Annie. Filmi yönetmem için mücadele etmesinin nedeni de buydu. Bir filme ve kurgusal bir karaktere genç hayatımın akışını yansıtmamı istedi. Senaryo benim için bir şeytan çıkarma ayiniydi. Eski kocam senaryoyu yazdığımı gördüğü andan itibaren beni küçümsedi."

Zehirli bir iş kolunun hevesli bir sinemaseveri yakması çok üzücü. Hem bir ifade biçimi hem de bir eğlence aracı olarak bu mecrayı terk etmek zorunda kalması daha da üzücü. Filmlere olan sevgimi kaybetseydim, sanırım benlik duygumu da kaybederdim.

"Bu biseksüel olduğun anlamına mı geliyor?"

"O kelimeyi hiç kullanmadım. Tammy'yi sinema okulundayken kaybettim. Mezun olduktan sonra bir daha dönmek üzere New York'a kaçtım.

-Çiftlik hayatı bana göre değildi ama aşık olmuştum. Beyne bir şeyler yapıyor. Kendimi onun evine gelirken buldum, aileme söylemedim ve tavan arasındaki odasında saklandım. Ne yaptığını umursamayan ihmalkâr bir ailesi vardı. Annie her zaman bizi korurdu." Melankoli ağzının kenarlarını çimdikliyor. "Sonra onu kaybettim ve bu çok üzücüydü, Söğüt Vadisi'ne tüm varlığımla tövbe ettim. Sanırım bu yüzden Peter'ın kollarına bu kadar kolay düştüm. Unutmayı kolaylaştırdı. Bir çekiciliği, bir gücü vardı, çekmesi zor, işlemesi daha zor... ama o biliyordu. Derinlerde bir yerde, yıllar sonra beni Betty ile tanıştırdığında bir şeylerin değiştiğini biliyordu."

Alice şömine rafından kutusunu almak için hareket eder. Kutunun içinden Betty'yle birlikte çekilmiş, kenarları yırtık ve biraz da odak dışı bir fotoğraf çıkarır. Yönetmen koltuğunda oturuyorlar, kucaklarında açık senaryolarla arkalarından bakıyorlar.

"Bilmenizi isterim ki, ben asla aldatmadım. Peter'ı sevdim. Sadıktım. Hepsi bu kadar. Ama Betty ile yakınlaştığımızı söyleyebilirim, arkadaş ve duygusal sevgili arasındaki çizgide bir şey. Tammy'den sonra gerçek anlamda etkilendiğim tek kadın oydu ve bunu asla harekete geçmeyeceğim bir nimet saydım." Parmak uçlarındaki cam temizleyicinin görüntüyü olduğundan daha fazla lekelemesinden korkarak fotoğrafı ona geri veriyorum.

"Kısacası, evet, ama bu kelimenin ana akıma girdiği ve kariyerimin zirveye ulaştığı yetmişli yıllara kadar bunu formüle etmemiştim bile. Sonra her şey bir anda oldu. Film fikri aklıma geldi ve onunla koştum. Peter bir gece senaryoyu kilitli çekmecemden çaldı ve yakmakla tehdit etti. O sıralarda annem kanserle ilk kez karşılaştı, ben de yalan söyledim ve onunla birlikte olmak için eve uçmak zorunda olduğumu söyledim. Bunu yaptım ama aslında Annie ve ben New York'taki eski arkadaşlarımdan oluşan küçük bir ekip kurarak konsept kanıtını çektik."

Oturmadan önce gömleğindeki kırıntıları temizliyor. Gömleğin ortasına bir border collie işlenmiş ve bir an için eskiden sahip olduğu, hala mülkü koruduğunu ilan ettiği köpek cinsinin bu olup olmadığını merak ediyorum. Yaklaştıkça yalnızlığı daha da belirginleşiyor. Ona tekrar sarılmak istiyorum ama şansımı zorlamıyorum.

"Onu gerçekten sevmiş olmalısın," diyorum ve sonra "İkisini de, ama Tammy'den bahsediyorum," diye açıklıyorum.

"Sahip olduğumuz şey özeldi." Sesinde taze bir şefkat beliriyor. "Sizin sahip olduğunuz gibi bir şey."

Gözlerimi kırıştıyorum ve daha sert yutkunuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Aptalı oynama. Yolculuğa çık. Duygularını incittiğin için elinden geldiğince özür dile ve durumunu açıkla. Hazır buradayken bu işi hallet, yoksa pişman olursun."

Benim görüş açımdan Derick pencere camıyla çerçevelenmiş durumda. Üst dudakındaki teri silmek için atletinin alt kısmını kaldırıyor. Çiftçi bronzluğu öğleden sonra güneşinde belirginleşiyor. Kalbim kabarıyor.

"Bu arada prömiyerim için bir talepte bulundum," diyor programını durdurmadan. "Özel bir gösterim yeri istiyorum. Rahatsız edilmeyeceğim, aval aval bakılmayacağım ya da sorulmayacağım özel bir yerde izlemek istiyorum. Gözlerden uzak olmak istiyorum." Dudaklarını şapırdatıyor. "Ama atıştırmalıklar istiyorum. Bir sürü atıştırmalık. Şu çilekli çörekler!" Kan şekeri için çok fazla.

Başından geçenlerden sonra neden gizli kalmak istediğini anlayabiliyorum. "Bunu gerçekleştirebiliriz."

Kapı arkamızdan açılıyor. Derick fuayede elinde düşen rüzgar gülünün süsü ile duruyor. Bronz horoz sırtında havada asılı duruyor.

Alice'e "Sence bunu geri koymanın zamanı gelmiş olabilir mi?" diye sorar.

Hızlıca başını sallıyor. "Üst kata çıkıp yatak odamın penceresinden çıkabilirsin. Soldaki ilk kapı. Çatıda dikkatli ol." Çenesini bana doğru uzattı. "Denge için bunu yanına al."

Derick itiraz edecek gibi görünüyor, bu yüzden önce ben söze giriyorum. "Memnuniyetle."

Aslında mutsuzum. Yükseklik korkum sihirli bir şekilde yok olmadı. Ama sanırım onun için duygusal bir adım atacaksam, fiziksel bir adım da atmam mantıklı olur. Ona olanları geride bırakma konusunda ciddi olduğumu bu şekilde gösteriyorum.

Köhne merdivenlerin tepesinde Alice'in yatak odasına giriyoruz. Bütün evde dokunulmamış tek yer burası. Fırfırlı, krem rengi perdeler açık, güneş ışığını içeriye yayıyor. Havada toz ya da rahatsız edici kokular yok. Gereksiz köpek mama kapları yok.

Gardirop kapalı ve temiz. Masa istiflenmiş ve temiz. Yatak o kadar düzgün yapılmış ki bir çeyreği üzerinden sektirebilirsiniz. Burası onun kontrolü elinde tuttuğu yer. Pencere kenarındaki el oyması çarpıcı makyaj masasından sallanan sandalyenin üzerine asılmış tığ işi pembe bebek battaniyesine kadar burada çok fazla hikaye var.

Derick pencereyi açtı ve bana sormadan süsü uzattı. Dışarı dalıyor, sonra geri dönüyor ve ellerini camdan içeri sokup geri alıyor. Bir an için bana yardım etmeyeceğini düşünüyorum ama horozu yan yatırıyor ve bana elini uzatıyor. Ben de tuttum.

Yokuş aşağı inmek korkutucu. Spor ayakkabılarımın altındaki kiremitler gevşiyor. Kaçma dürtülerim devreye giriyor ama karşı koyuyorum. Zirveye tırmanırken Derick'in beni tutuşu hiç gevşemiyor. Ayağım bir kez kayıyor, o zaman da aşağı bakmaya cesaret edemiyorum.

Yapışkan yaz havası yüzüme çarpıyor. Bu kadar yüksekte bulunmamızdan kafası karışan bir kuş havalanmadan önce ciyaklıyor. Derick beni bakır tepeli beyaz bir kutu olan kubbeye doğru itiyor. Tabanı çatıya bağlı. Rüzgar gülü süslemesi olmadan, daha büyük bir evin tepesindeki minyatür bir ev gibi görünüyor, atletik bir elfin rahatsız edilmeden yaşayabileceği bir ev.

Bana direğin horoz ucunu uzattığında, cesaretimi kaybetmeden soruyorum, "Neden beni öpmeye çalıştın?"

Sersemlemiş bir şekilde durdu. "Bu karmaşık bir soru."

"Karmaşık bir cevap benim için sorun değil."

Direğin ucunun tam olarak tepedeki deliğe kaydığı kubbeye doğru geçici olarak ilerliyoruz. Ayarlanmamış süsleme o kadar hızlı aşağı kayıyor ki *tiz* bir *çınlama* çıkarıyor. Derick alet kemerinden bir tornavida çıkarıyor.

Oyalama taktikleri gibi gelmeye başlayan talimatlarına göre, horozu yukarı çekmek için çömeliyorum. Hangi yönün gerçek kuzey olduğunu bulmak için telefonunu çıkarıyor. Bunu çözdükten ve süsü uygun açıklıklarla hizaladıktan sonra, son çivileri yerine vidalıyor.

"Lisedeyken -hatırlıyor musunuz bilmiyorum ama- elinizde mükemmel ilk öpücük unsurlarını içeren bir liste vardı. Doğru yer, doğru zaman, doğru kişi ya da her neyse? Seni Akran Liderliği'nde, her yere taşıdığın o kurşun günlüğe yazarken yakalamıştım. Bu konuda şakalaştığımızı, güldüğümüzü ve seni biraz kızdırdığımızı hatırlıyorum," diyor hüzünle. "Çok incinmiş görünüyordun. Hemen pişman oldum. Bu konuda ne kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim. Nedense hep aklımda kaldı. Sana böyle hissettirmekten nefret ettim." Derin bir nefes alıyor. "O listedeki şeylerden biri-"

"Dört Temmuz havai fişekleri," diye bitiriyorum.

Bir elini sönmüş yelesinde gezdiriyor. "Evet."

"Ama beni öyle düşünmediğini söylemiştin. Arkadaş olup olamayacağımızı sormuştun."

"İlk e-postamda, lisede kimseyi bu şekilde düşünmediğimi çünkü cinselliğimle ilgili her şeyin hala çok karışık olduğunu söylemeye çalışıyordum. Ve daha sonra bana o e-postanın senin için hiçbir şey ifade etmediğini söyledin. Bunun bir kaza olduğunu. Sen de böyle hissetmiyordun" diyor. "Sanırım sadece kendimi korumaya çalışıyordum." Çardakta onu mızrakladığım tüm incitici sözler tam anlamıyla saptırmaydı. Kılıçlarımın ve zırhımın arkasını görmesini nasıl bekleyebilirdim ki?

"Vay canına," diye mırıldandım. "Biz gerçekten kötü iletişimcileriz."

"Pratik yapmıyoruz," diyor. Haklı da. Bu üç buçuk yıllık sessizlik bize çok zarar verdi. Tüm bu değişimin arasında kendimizi bulmak kolay olmadı. "Eğer istersen şimdi pratik yapmaya hazırım."

Oturmasını işaret ediyorum. Kubbenin karşı taraflarında, el değmemiş araziye bakıyoruz. Gözün görebildiği her şeyin bir düzeltmeye ya da kesilmeye ihtiyacı var ama aşırı büyümüş olsa bile mütevazı bir huzuru var, bir tablonun hayata geçmiş hali gibi.

"Bu yaz farklısın. Arazide sorumluluk aldığını ve Alice ile etkileşime girdiğini görünce, ne bileyim, sana karşı bir şeyler hissetmeye başladım," diye itiraf ediyor. "Senin bodrumundaki o geceden sonra nasıl geri adım atacağımı, sana ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden havai fişek fırsatı karşıma çıktığında, '*Bunu kabul etsen iyi olur Derick*' diye düşündüm. *Bu senin şansın*. Açıkçası, o anı yanlış değerlendirmişim."

"Hayır," diye atlıyorum. Tutunmadan ayağa kalkıyorum, ilk kez kendi ayaklarımın üzerinde durduğumu hissediyorum. "Benim de sana karşı hislerim var." Bana bakıyor, yanakları kızarıyor. "Sanırım biz sadece..."

"Çok mu hızlı hareket ettin?" diye soruyor. Tam olarak yanlış değil ve henüz demi'liğimi paylaşmaya hazır olduğumdan emin değilim. Bu yapboz parçasının benim imgeme nasıl yerleştiğinden emin olana ya da bunu belirleyene kadar değil - bir köşe mi yoksa ortayı oluşturan birçok sıralanmamış parçadan biri mi?

"Evet," diye nefes alıyorum. Çünkü şimdilik böyle iyi.

"Bu yolculuğumuzun hâlâ devam ettiği anlamına mı geliyor?" diye sorar. "Seninle şehre gitmeyi gerçekten çok istiyorum, Wren."

Wren. Kaptan değil. Wrenji değil. Sadece benim adım, kısa ve tatlı, parlayan güneş ışığında dilinden kayıyor.

"Beton orman bize yol açsa iyi olur." Aptalca bir kahkaha attım.

Aşk Tanrısı'nın bize gönderdiği bir mesaj gibi, bir rüzgar rüzgarı rüzgar gülünü döndürüyor ve durduğunda ok tam beni gösteriyor, doğrudan kalbime nişan alıyor.

Bölüm 18

"Bebeğim, bunlar neden sende?" Mateo, üzerinde çizgi film klaketleri olan boxer şortumu eline alarak soruyor.

Mateo iç çamaşırı çekmecemi karıştırırken Avery gömleklerimin katlanmasını denetliyor. Bu yolculuk için toparlanmama yardım ettiği için mutluyum. Aksi takdirde Rachel Portman'ın (en sevdiğim kadın besteci) şarkılarını açıp yatak odamda utanç verici ve görkemli bir şekilde vals yapıyor olurdum. Derick'in ve benim hafta başında yaptığımız açıklamaların etkisi hâlâ üzerimde.

"Bunlar yeni pijamalar. Rahatlar," diye karşılık veriyorum.

"Bunlar trajik." Onları ustaca bir nişanla odanın diğer ucuna fırlatıyor. Çöp kutusuna düşüyorlar. "Umutsuzca yeni iç çamaşırlarına ihtiyacın olduğundan *bahsetmiş miydim?*" Yırtık bir Hanes pantolonun yırtık kemerini çekiştiriyor.

Artık diş macunu, diş ipi ve diğer ağız bakım malzemeleriyle dolu olan kozmetik çantamın fermuarını çekiyorum, böylece ağzım her zaman nane tazeliğinde oluyor. Dört Temmuz öpücüğünü engellemiş olabilirim ama bu seyahatin neler getireceğini kim bilebilir. Hazırlıklı olmayı seviyorum. "Şu anda önceliğim bu değil."

"Bu bir çift gezisi mi?" Avery soruyor. Bavulumun ana gövdesindeki giysilerimin üzerindeki kayışları sabitliyor, kaymamaları için sıkıca çekiyor.

"Alice etkinliğini düzenledikten sonra bizim için planladığım büyük, gösterişli bir randevu var ama şu anda hiçbir şey resmi değil. Hissediyoruz," diyorum.

"Wren Roland'ın aşk hayatını tartıştığımıza inanabiliyor musunuz? Bu konu uzun zamandır bir tabu gibiydi ve şimdi bu yaz birdenbire tüm ilgi çekici dramayı yaşayan o oldu."

"Ah, bebeğim, affedersin. Brandon ve ben ne olacağız?" Mateo şımarıkça.

"Lütfen, siz ikiniz neredeyse Jonas Brothers döneminden kalma söz yüzükleri takıyorsunuz."

Bu noktada. Kayıt işlemlerini tamamladığında beni yakala." Mateo daha önce hiç görmediğim kadar kızardı. "Bırak bunu Wren alsın. Bunun için uzun zamandır bekliyorduk."

Onlar sonsuza dek beklediyse, ben de sonsuza dek ve bir gündür bekliyorum.

Avery ikinci fermuarı tutuyor ve benimkiyle ortada buluşuyor, böylece dolup taşan çantayı tekerleklerinin üzerinde tutabiliyoruz. "Bir konuda tavsiyene ihtiyacım var," diyorum bavulu kapıya doğru iterek. "Brandon geçen günkü yürüyüşümüzde benim cazibeyi nasıl yaşadığım ve Derick'in öpücüğünden neden uzaklaştığım hakkında güzel bir noktaya değindi." Duraksıyorum, son iki duygusal çakmaktaşımdan ateş çıkaramıyorum. Sonunda bir kıvılcım hissettiğimde, "Sanırım ben demi olabilirim." diyorum.

"Romantik mi yoksa cinsel mi?" Avery sanki bu anı bekliyormuş gibi hiç duraksamadan soruyor.

"Bilmiyorum. Şu anda bir önemi var mı? Hala öğreniyorum ama okuduğum ve duyduğum bu deneyimlerin çoğu benim de yaşadığım deneyimler. Sanırım Derick'in yanında tereddütlü olmamın büyük bir nedeni, filmlerden içselleştirdiğim ilişki zaman çizelgesi ve bir de kendimi rahat hissettiğim zaman çizelgesi var, bu yüzden öpüşme, seks yapma ya da ilişkiyi tanımlama konusundaki tüm bu baskı beni gerçekten rahatsız ediyor."

Mateo ağlamaklı bir sesle, "Ah, bebeğimiz büyüyor," diyor.

Avery ekliyor: "Hep merak etmişizdir ama *eşcinselliğe* karar vermeniz ve herkese rahatça açılmanız o kadar uzun sürdü ki nüansları zorlamak istemedik. Bu küçük zaferi sessizce kutladık."

"Sessizce mi? Benim şerefime sürpriz bir Gay Bebek partisi düzenledin."

Bütün gece herkesin sana anne ve baba demesini sağladın. Yaratıcıydı ama biraz da

ürpertici." Hatırladıkça ürperiyorum. Hâlâ ne yapacağımı bilemediğim kadar çok *Love is Love* tişörtüm var.

"Oh, sus. Her saniyesine bayıldın," diye tersliyor Avery.

Gözlerimi deviriyorum. "Şu anda asıl bilmem gereken Derick'e söylemeli miyim?"

Özellikle de hâlâ üzerinde çalıştığım için."

Avery hemen şöyle dedi: "Bence yapmalısın. Nasıl hissediyorsan o geçerlidir ve o anda kendini nasıl tanımlıyorsan o doğrudur. Eğer *demi* etiketinin sizi ve bir ilişkidenden ne istediğinizi anlamasına yardımcı olacağını düşünüyorsanız, o zaman bunu yapın derim."

Mateo, "Söylemesi yapmaktan daha kolay tabii ki, ama onun seni tanımasını istediğini söyledin ve eğer bu sensen, aklını okumasını bekleme bebeğim," diye ekliyor.

Derick'le otobüs terminalinde buluşmak üzere yola çıkmadan önce elimden geldiğince tüm bunları gözden geçiriyorum. Genelde toparlanmak için son dakikaya kadar bekleyen biri değilimdir ama tatilden beri bu yolculuk konusunda kararsızdım ve şimdi acele ediyorum.

"Ama ya bu her şeyi tuhaflaştırırsa? Ya artık benden hoşlanmazsa? Yolculuğun yarısında öğrendiğinde ve birlikte sıkışıp kaldığımızda ne olacağını merak ediyorum." Nefes alışım hızlandı. Endişem beynimde bir kasırga yaratıyor. Kendimi fazla kaptırmamak için masamdaki sandalyeye oturuyorum.

Avery'nin endişeli gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bizi ara. Seni almaya geleceğiz."

"Bebeğim, eğer böyle bir şey için sana bok atıyorsa, o zaman o bir bok parçasıdır. Anladın mı? Senin kimliğin geçerli ve eğer sana aksini hissettirirse, o Courtyard Marriott'a pençelerimi çıkararak geleceğime emin olabilirsin," diyor Mateo.

Avery gülerek, "Sakin ol kaplan," diyor.

Öyle sıkı ve uzun bir kucaklaşmayla üstüme yığılıyorlar ki, sevgilerinden boğulacağımdan korkuyorum. Seçilmiş aile mi yoksa bulunmuş aile mi? Emin değilim, belki ikisi de, ama her iki durumda da onlara sahip olduğum için mutluyum. Ta ki

Mateo, "Sen yokken iç çamaşırlarını atacağımı bil bebeğim, o yüzden ya komando olmaya alış ya da bir an önce kendine sevimli, destekleyici külotlar al" diyor.

Baskersville'deki küçük, pırıl pırıl Any Weather Transportation grubu otobüs terminalinde bavulumu çılgın bir enerjiyle ileri geri yuvarlıyorum. Derick'i henüz görmedim ama telefonumda yolda olduğunu bildiren bir mesaj var.

Mateo ve Avery ile sohbet ettikten ve Celine Dion'un en iyi şarkılarını en yüksek sesle söyleyerek istasyona doğru bir araba yolculuğu yaptıktan sonra, rahatım ve bu yolculuğun bana getireceği her şeye hazırım. Konuşmalar zor olabilir, duygular sertleşebilir, ama ben istekliyim ve bu zorluğu kabul edebilirim.

Dikkatimi dağıtmak için otobüs genişletme planlarıyla ilgili dijital bir poster okuyorum. Görünüşe göre Willow Valley, büyük değişimler ve kendi toplama programını görecektir bir sonraki kasaba. Birkaç hafta önceki bir haberden, Lonely Lass-O'nun bazı alanlarını dokuzdan beşe kadar olan kalabalık için devraldıklarını gördüm, çünkü çoğunlukla akşam 10'dan sonra bir kuruluş.

Derick'in ailesinin bu anlaşmadan ne kadar kazandığını merak ediyorum. Ekstra sermayeye ihtiyaçları yok gibi.

Üzerinde çok fazla düşünecek zamanım yok çünkü otobüsümüz biniş şeridine erken yanaşıyor. Bilet gişesindeki boynu bükük kadın, sakız çiğneyerek ve başını öne eğerek hoparlörden New York Port Authority'ye giden 139 numaralı otobüsün kalkmakta olduğunu anons ediyor. Derick'ten haber var mı diye telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok.

Yolcuların geri kalanı gün ışığında parıldayan bordo metalik araca doğru ilerliyor. Bu otobüs yepyeni görünüyor. Kumaş koltukları solmuş ve artık yayından kaldırılmış kablolu yayın programlarının reklamları soyulmuş eski mavi otobüslere hiç benzemiyor. Ben üniversiteye gittiğimden beri tüm bu işler yenilenmiş gibi görünüyor.

Derick'in gelmesini dileyerek kendimi sıranın sonuna atıyorum. Eğer bu otobüse yetişemezsek, bir sonraki otobüs bir buçuk saat daha gelmeyecek. Oscar'a Flatiron Binası'nın yakınındaki ofisinde buluşup filmi izleyeceğimize ve genel bir tartışma yapacağımıza söz verdik. Zamanında varmak istiyorum ve Earl *zamanında* varmanın *erken* varmak anlamına geldiğini bilmemi sağladı.

Akordeon kapıda, bagajımı yerleştirmek için göbek altı mandalını açmaya çalışıyorum. Kol sıkışmış. Ne kadar çekersem çekeyim, lanet olası şey yerinden oynamıyor. Elime kramplar giriyor ve içime bir batma hissi yerleşiyor, bunun tüm yolculuk için bir alamet olup olmadığını merak ediyorum.

Ama tam pes etmek üzereyken Derick'in sesi arkamdan seslendi, "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Döndüğümde klasik güneş gözlüklerini taktığını görüyorum. Arkasında yarış arabası kırmızısı bir bavul ve üstünde fotoğraf makinesi çantası var. Başımı sallıyorum ve o da hiç irkilmeden kapağı açıyor. Çantamı kendi çantasının altına soktuktan sonra bana sarılıyor. Böyle herkesin içinde sarsıcı ama kendimi buna alıştıırıyorum.

Uçağa bindiğimizde koltuklarımızı seçmesine izin verdim, şoförün gecikmeden dolayı üzgün olduğu çok açıktı.

Arka tarafa yakın, 7. sıradaki horlayan adamdan ve 10. sıradaki telefonuyla yüksek sesle konuşan kadından uzakta güzel bir yer var. Kendimize sessiz bir köşe bulduk. Derick cebinden bir çift karışık, kablolu kulaklık çıkarıyor, telefonundaki girişe takıyor ve sağdaki kulaklığı bana uzatıyor. *Don't You Forget About...*'un iki saatlik bölümlerini sıraya koymuş, önümüzdeki iki gün için bizi doğru zihniyete sokmak için.

Açılış piyano tema şarkısı sırasında soruyorum, "Alice'in bize verdiği kutuyu paketledin, değil mi? Onun mutlu olduğundan ve hiçbir şey kaybetmediğimizden emin olmak istiyorum."

Yere işaret ediyor. "Alt takımdaki çantanın içinde. Endişelenme." Hep bunu söylüyor. Hayatımda hiç endişem olmadı. İç çekiyorum, kaygımı kabul ediyor ve bu duygunun geçmesine izin vermeye çalışıyordum. "Peki ya

film... kötü mü?" Başını bana doğru eğiyor. "Biliyorum, biliyorum. Sadece beklentilerim çok yüksek ve tüm bu araştırmayı yaptım ve eğer kötüyse, sorumlu bir şekilde nasıl eleyebilirim ve tekrar kömürlerin üzerinde tırmıklanmayacağından nasıl emin olabilirim?"

"Gergin olduğunuzu anlıyorum. Ben de biraz gerginim ama bu filmin Willow Valley tarihinin bir parçası olduğunu unutma. Alice ikinci perdesine hazır olmasaydı sana izin vermezdi."

"İkinci perde mi? Bu hoşuma gitti. Bunu pazarlamamızda kullanmalıyız."

Bilmiş bir şekilde gülümsüyor. "Şimdiden senden öndeyim." Podcast uygulamasından uzaklaşıyor ve Alice'in etkinliği için bazı maketler açıyor. Tarih ve saat belli olduğu için, yerden bir zombi elinin çıktığı, kalplerin havada uçuştığı ve Alice'in yetmişli yıllardan kalma eski, göz alıcı vesikalık fotoğrafının sola hizalı olarak öne çıkarıldığı bir sosyal kampanya yarattı.

Şöyle yazıyor:

Bir İkinci Şans Hikayesi
İkinci Perdesine Hazır Bir Yönetmen... Alice
Kelly'den Chompin' at the Bit (1978) Hiç
Olmayan Prömiyere Tanık Olun... 14
Ağustos'ta Yeniden Yükseliyor

O kadar mükemmel ki gözlerim doldu. Son zamanlarda gözyaşı fabrikası gibiyim. "Sanırım hoşuna gitti," diyor.

"Bayıldım." Derin bir nefes alıyorum, içim rahatlıyor. "Bunun iyi gitmesine gerçekten ihtiyacım var. Alice'in itibarı ve Wiley'nin geleceği buna bağlı. Bu çok büyük bir baskı ve sen gerçekten yardımcı oluyorsun. Bu iş benim için çok şey bağlı."

"Benim için de," diyor. Tam olarak ne anlama geldiğinden emin olmasam da bu kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Hâlâ parmaklarımin arasında sallanan kulaklıkla oynuyorum, "Bu yaz Wiley'nin geçmişinde kalsam dünyanın en kötü şeyi olur mu?" diye sorup sormamayı tartışıyorum. Pekala, çıktı. Derick cevap olarak dudağını ısırtıyor. "I

Avery bunun bir *yetişkin* işi olmadığını ve sonsuza kadar orada kalmayı bekleyemeyeceğimi söylediği için soruyorum ama ya, şey, ya bu kendimi gerçekten gördüğüm tek işse?"

Derick'in sessizliği umduğumdan daha uzun sürüyor. Sonunda dedi ki, "Peki ya Oscar? Tüm bu toplantı seni yeni bağlantılarla tanıştırmak için değil mi? Bence Willow Valley ve Wiley's'in ötesindeki hayatı düşünmeye başlaman akıllıca olur."

Uzun zamandır kayıp olan bir filmle ilgili bir röportajın beni nasıl bir kariyer yoluna soktuğunu düşünmek bile garip. Doğrusunu söylemek gerekirse, birinci sınıfın ikinci döneminde anadalımı film çalışmaları olarak ilan ettiğimde bu bölümle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim film izlemeyi, onlar hakkında yazmayı ve onları tarihsel bağlamlarıyla ilişkilendirmenin yeni yollarını bulmayı sevdiğimdi. Oscar Villanueva'nın bana kapıları açacağını, hatta aynı odada, aynı masada oturacağımızı hayal bile edemezdim.

Ama yine de Alice için endişeleniyorum. Hâlâ iyileşmekte olan yaralarını gördüm ve ne pahasına olursa olsun onu korumak istiyorum.

Ve daha da fazlası, Earl için endişeleniyorum. Emeklilik yaşını geçti. Bu işi bırakmak için can atmadığını biliyorum ama ortağı ya da çocuğu yok, arabalı vagon işini kime devredecek? Bu soruyu kendime ilk kez sormuyorum ve her sorduğumda aynı mantıksal sonuca varıyorum: ben. Ve bu sonuca her vardığımda, bu fikirden biraz daha hoşlanıyorum.

Ama Derick basınçlı bakışlarıyla beni yakıyor, ben de "Haklısın. Sonsuza kadar orada kalamam."

İç çeker, başını sallar. Konuyla ilgili başka bir şey söylemiyor.

Otobüs tampon tampona trafiğe girdiğinde bölümü yeniden başlatmak üzeredir. "Hey." Onun yerine beni dürtüyor. "Geçen gün durmuş Instagram hesabında bir fotoğraf paylaştığını gördüm. Sosyal medyanın karanlık tarafına geri mi dönüyorsun?"

Günün büyük bir kısmında üzerimde ağırlık yaptı. Üç Bee Gee ve Brandon'ın tepenin zirvesinde, Willow Vadisi'nin arkamızda uzandığı fotoğrafa bayılıyorum.

paylaşmak istedim. Derick'in etrafında olmak sosyal medyanın avantajları olduğunu fark etmemi sağladı. Bir araç olabilir. Benim için önemli olan şeyler ve insanlar hakkında haykırabileceğim bir platform. Bir çeşit dijital sabun kutusu.

"Bu olay kamuoyuna yansıdığında insanların beni internette aramaya başlayacağını düşünüyorum. Ulaşılamayan insanlardan biri olmak istemiyorum."

"Yani yirmi iki yaşında dede olmak istemiyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum -Avery ve Mateo belli ki bana da böyle hitap etmesini sağlamışlar- ama bir bakıma haklı. Ve *dedem* bunu söylerken bir sevgi ifadesi gibi geliyor.

"Bir marka oluşturmak önemlidir." "Herhangi bir bilgelik paylaşmak ister misiniz?"

"Hmm, yani, her şey nişanınızı yükseltmekle ilgili." Sesinin tonundan bu konuda soru sorulduğu için ekstra heyecanlı olduğunu anlayabiliyorum. "Bu, metinle görüntüyü birleştiren bir hikâye anlatmak ve temel demonuzu onların ilgisini çekecek şekilde hedeflemekle ilgili. Bu onlara bir şeyler hissettirir." Sesi daha da hızlanıyor. "Örneğin, eğer elinizi tutsaydım..." Bir an duraksıyor, sesi hala tatlılıkla sızan alçak, boğucu bir yere düşüyor. "Elini tutabilir miyim?"

"Evet," diyorum ona, avucumu uzatarak.

"Yani, eğer elini tutarsam, ki şu anda tutuyorum. Bu arada teşekkürler." Şapşal bir sırıtışı var. "İyi ya da kötü ya da kayıtsız, anında duygusal bir tepki verirdiniz ve bu, söz konusu el tutma eylemine devam etmek isteyip istememenizde önemli bir rol oynardı. Hoşunuza gidip gitmemesinde. Hoşlandınız ama benimle değil. Bundan etkilenmediniz mi? Ya da hiç hoşlanmadınız."

"Hoşuma gidiyor," diye onu temin ediyorum. "Seninle."

Duruyor, ama sadece ateşten kızarmasının geçmesine izin verecek kadar uzun bir süre. "Gördüğünüz gibi, markalaşma içeriği el ele tutuşmayı sevenleri hedeflemek ve

nasıl yapmaktan hoşlandıklarını bulmak. Parmaklar iç içe, gevşek tutuş, sıkı tutuş, vb. etkileşim verilerine dayanarak - bu sizin kitlenizdir - ardından onların duygularına hitap eden gönderiler oluşturun. Maya Angelou'nun dediği gibi, insanlar genellikle ne söylediğinizi unutur ama onlara nasıl hissettirdiğinizi unutmaz. *Pathos*, Aristoteles'in sosyal medya kitlenizde empati ve aciliyet duygusu uyandırmayı, bir aidiyet hissi uyandırmayı tanımlamak için kullandığı sözcüktür."

"Ah, evet. Aristoteles, ünlü Yunan filozofu ve hevesli sosyal medya kullanıcısı."

"Hey şimdi, çok fazla *takipçisi* vardı." İnekçe şaka girişimine karşı gülümsememi gizlemek için başımı sallıyorum. "Tamam, tamam. Laf kalabalığına son ver." Utanç dolu bir kahkaha attı. Alice hakkında konuşurken beni dikkatle dinledikten sonra, en azından iyiliğinin karşılığını verebilirdim. Sesi coşkulu ve ateşli geliyor. Çok sevimli.

"Sosyal medyada unutulmaması gereken son bir şey daha var" diyor. "İyi bir hashtag uzun bir yol kat ettirir."

"Anladım." Elini bırakıyorum, çantama uzanıyorum ve defterimle kalemimi çıkarıyorum. Yeni bir sayfanın başına büyük, ilmekli harflerle yazıyorum:

Derick Haverford tarafından öğretilen #HowToBeSocialMediaSavvy

Bana bir başparmak işareti yapıyor, dersini bu kadar ciddiye almamdan memnun olmuş gibi görünüyor.

Ne zaman işe yarayacağını asla bilemeyeceğim her ayrıntıyı not ettiğimden emin olduğumda, bölümü tekrar açıyor. Otobüsümüz Lincoln Tüneli'ne doğru hızla ilerlemeye devam ediyor ve ben *bu iki günün ilginç geçeceğini* düşünüyorum.

Bölüm 19

Flatiron Binası bana yanlış şehre düşmüş kocaman bir dilim pizzayı hatırlatıyor.

Midem gurulduyor ama yemek için zaman yok.

Otele vardığımızda odamız henüz hazır olmadığı için Derick ve ben çantalarımızı kontrol ettik ve şehir merkezindeki toplantımıza gitmek üzere yola çıktık. Metro sisteminin derinliklerine atladık ve sonra sihirli bir değnek değmiş gibi Madison Square Park'ta ortaya çıktık.

Sokaklar insanlarla dolu. Sarı taksiler vızır vızır geçiyor, üstlerine üçgen, gösterişli reklamlar yapıştırılmış. Kaldırımlar, devasa, kazanan Tetris oyunları yaratan yüksek çelik saplar, pencereler ve duvarlarla noktalıyor.

Oscar, yemek benzeri mimarlık harikasının hemen ötesinde, gümüş tokalı ve çorapsız sivri burunlu ayakkabılarıyla bir duvara yaslanıyor. Parmak uçlarından bir elektronik sigara kalemi sarkıyor.

"Merhaba, merhaba." Boştaki elini ikimize de uzatıyor. "Sizi görmek çok güzel. Gelebilmenize sevindim."

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diyorum içime çekerek.

Hoşbeşten sonra güvenlik masasında bize imza attırıyor ve ardından bizi asansörle sekizinci kata çıkarıyor. Geniş ofisinin manzarası muhteşem. Tonlarca doğal ışık var ve parke zeminlerin orijinal olduğunu söyleyebilirim. Serbest film eleştirmeni olarak başlayıp çok satan yazar ve podcast sunuculuğuna kadar yükseldiğinden beri yaptığı şey inanılmaz. Sahtekârlık sendromum çok güçlü.

"Size getirebileceğim bir şey var mı? Su, maden suyu?" Sıra sıra içeceklerle dolu etkileyici bir mini buzdolabını açıyor. Bir LaCroix'i asla es geçmem.

Derick Alice'in anı kutusunu sunarken ben de Alice'in onayladığı konuların listesi için not defterimi karıştırıyorum. Oscar projektörü hazırlıyor. Alice filmini profesyonel filmler için kullanılan en küçük boyut ve en büyük para tasarrufu sağlayan 16mm filmle çekmiş ve daha sonra 35mm'ye büyütülmüş, bu yüzden Oscar'ın uygun antika ekipmanı almak için birkaç iyilik yapması gerekmiş. Bana 16mm'de çekim yapmanın estetik bir seçim olduğunu çünkü eski zombi filmlerinin daha önce filmlerine cesur, grenli bir görünüm vermek için bunu kullandığını söyledi. Havaya uçurmak, filmi kitlesel bir izleyici kitlesi için daha kolay izlenebilir hale getirmiş, her ne kadar hiçbir zaman benimseme şansı bulamamış olsalar da.

Filmin içinde bulunduğu teneke yoğun bir şekilde sirke kokuyor, bu da bariz bir yaşlanma belirtisi. Makaranın ortasındaki deliği uygun kola yerleştiren Oscar, sanki ameliyat yapıyormuş gibi filmi tırnakların arasından geçiriyor. Kesin ve tam olması gerekiyor; aksi takdirde filmi mahvedebilir, korumamız gereken negatifi yok edebilir.

Projektör çalışmaya başlar başlamaz gürültü kakofonik bir hal alıyor, kar fırtınası sonrası banliyö caddelerindeki kar küreme makinelerinin senfonisine benziyor. Kulaklarımı tıkıyorum.

"Buna alışacaksın!" Oscar sesin üzerine bağırıyor.

Kalbim daha hızlı ve daha yüksek sesle atmaya başlıyor.

"Ve şimdi asıl olay..." Oscar diyor ki. Karşımızdaki temiz, beyaz duvarda açılış görüntüsü belirirken krank sesi biraz azalıyor. Mezarlık, üzerinde karamsar bir sis dolaşıyor. Uzakta bir kızın gölgesi var, bir el feneri mezar taşlarının yanından geçiyor. Oscar ışıkları kısıyor, böylece kenarları vinyet etkisiyle bulanık olsa da görüntü daha keskin hale geliyor.

Oturduğumda, bacağımın sallanması durmuyor. Gür, korkunç bir müzik odayı dolduruyor. Derick rahatlatıcı bir elini b a c a ğ ı m a koyuyor. "Bu iyi mi?"

fısıldıyor. Oscar çoktan filmin büyüüne kapılmış, fark edemiyor. Wiley'nin geleceğinin kaderi önümde oynarken başımla onaylıyorum.

Oscar bir saat kırk dakika sonra projektörü durdurduğunda odayı sessizlik kaplar. Derick ışıklara vuruyor. Yanağımın içini ısırdım.

Hiçbirimiz uzun süre konuşmadık. İstesek de konuşamayız.

Chompin' at the Bit...

"Bu," diyor Oscar, gerginliği bozarak, "beklediğimize değdi!" Yumrukları sevinçle havaya kalkıyor.

Olmasını umduğum her şey ve daha fazlası! Derick haklıydı. Endişelenmem için hiçbir sebep yoktu.

Tempo sıkı, senaryo keskin, oyunculuklar uyumlu ve iyi yönetilmiş. Kurgu zaman zaman aksayabiliyor, sesler en iyisi değil ve evet, zombi makyajı biraz abartılı ama bu haliyle, kayıp bir aşka ve küçük bir Pennsylvania kasabasına saygı duruşu niteliğinde, çok güzel.

Derick'in eli sadece bir kez çantasından bir mendil çıkarmak için kalçamdan ayrıldı. Şimdi, gözlerimi kuruluyorum, büyük dönüşle sabunlu hale gelen bir kamp romanı için ağladığımdan utanmıyorum bile: zombi çocuk, Tammy'yi çarparak öldüren arabanın sürücüsüydü.

Bunu öğrendiğinde, kareli kravatlı, gözleri yaşlı, ölümsüz çocuğa karşı bir zaaf geliştirmeye başlayan başkahraman Robin, onun gün doğumundan önce mezarına geri dönmesini acımasızca engellemeye çalışır, aslında ruhunu bu varoluş düzleminde dolaşarak sonsuza dek bitmeyen bir huzursuzluğa mahkum eder. Bunun yerine, onun ateşli özründe ve ikisinin de aynı öbür dünyaya gitmeleri halinde Tammy'ye bir mesaj getirme sözünde anlayış bulur.

Oscar tüm bu süre boyunca Melón Pomelo'suna neredeyse hiç dokunmadan öfkeyle yorumlarını karalıyordu. Bölümde söyleyecek çok şeyi olacak. O

Konu katı fikirlere geldiğinde konuklarıyla tartışmasıyla tanınıyor ve lisans derecem olmasına rağmen benimle boy ölçüşemiyor.

Deneyim eksikliğimi ise kişisel anekdotlarla telafi ediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Alice onaylanmış konular listesine *Gerçek Tammy Wilson*'ı yazdı. Alice sadece filmi yeniden paylaşmaya hazır değil, kendi hikayesinin anlatılmasıyla da ilgileniyor.

"Şaşırdım," diyorum.

"Bir grindhouse kancası var, yani B-filmi çekiciliği, ama sanat evi duyarlılıkları ve yine de kamera çalışması çok ticari. Tüm bu tarzları nasıl harmanladığı çok ustaca. Bunu bana getirdiğiniz için size teşekkür etmezsem ihmalkârlık etmiş olurum" diyor Oscar. "Bu, sinemaseverler için büyük bir olay. Bu kadar gizemli bir film her gün kasadan çıkmıyor." Gurur, karnımdaki mide bulandırıcı heyecanla karışıyor. Derick *bildiğimi* söylercesine ön kolumu kavıyor.

"Podcast bölümünü on dört Ağustos'tan önce kaydedip düzenleyebiliriz, değil mi? Wiley's'in ayakta kalmasına yardımcı olmak için bu teşhire gerçekten ihtiyacımız var." Oscar coşkuyla başını salladı. "Evet. E-postamda da söylediğim gibi, buraya yardım etmek istiyorum. Arabalı sinemalar sinema ekosistemi ve ekonomisi için çok önemli. Tarihi önemlerinden bahsetmiyorum bile. Wiley's, ülkede sürekli faaliyet gösteren en eski arabalı sinemalardan biri. Buranın yok olduğunu görmek çok yazık olur.

git."

"Belki bir buçuk hafta önceden yayınlayabiliriz. Bu sosyal medya hesaplarımıza yeterince trafik çeker, değil mi?" Derick'e bakarak soruyorum. Soğukkanlılığını koruyor ama yine de başını sallıyor. "Earl'ü Temmuz'un son haftasında online bir ön sipariş penceresini onaylamaya ikna ettim. İnternet rezervasyonlarından nefret eder ama bu gerekli. Satışlar bittiğinde, arabaya servis fiyatını ilan edebiliriz." Kelimelerim birbirinin üzerine düşüyor. "Tüm bunları havalı kampanya yazılarınıza ekleyebiliriz."

"Elbette," diye mırıldandı Derick. Bütün bunları ona danışmadım ama başarıya giden hızlı yoldayım. Bir kavşakta durup izin kapılarını bekleyemem.

yukarı çıkmak için. Bazen, yetki sizdeyken, sert ve hızlı bir karar vermeniz gerekir.

"Bayıldım," diyor Oscar. "Bence her şey yapılabilir. Yarın burada buluşuruz. Yandaki ofiste kayıt yapabileceğimiz ses geçirmez küçük bir stüdyomuz var. Bu gece kendi düşüncelerinizi toplamanıza yardımcı olmak için size kendi düşüncelerimi göndereceğim. Tüm önemli noktalara değindiğimizden emin olmak için takip ettiğimiz gevşek bir senaryo gibi olacak. Editörüm Elissa her şeyi akıcı hale getirebilir, ancak onun işini kolaylaştırmak ve konuşmamızı daha verimli hale getirmek için sağlam bir çizgimiz olması en iyisi." Kaleminin ucunu deri iPad kılıfına vuruyor. "Ayrıca film negatifini sabah ilk iş olarak Öncelikli Posta ile laboratuvara göndereceğim, böylece dijitalleştirme sürecini başlatabiliriz. Gösterimde göstermek için iyi kalitede bir dosya istiyoruz."

Her konuda el sıkışıyoruz ve inanamayacağınız kadar heyecanlıyım.

Kaynayan kaldırıma geri döndüğümüzde Derick akşam yemeği yememizi öneriyor. Alacakaranlık şehri örtüyor. İş adamları ellerinde telefonlarla binalardan çıkıyor, kravatları gevşemiş ve spor ayakkabılarını elbise ayakkabılarıyla değiştirmiş halde evlerine yürüyorlar. Derick bana doğru döndüğünde utanıyorum ve geldiğimiz yöne geri dönmesini engelliyorum.

"Aslında başka bir fikrim var, eğer sen de istersen," diyorum. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

Gösteri zamanı:

Wren büyük bir jest yaptı.

Derick'in 4 Temmuz'u telafi etme konusunda ciddi olduğumu bilmesini istiyorum. Ve onun hakkında.

Şehir merkezine giden 4 trenini yakalamak için yarışırken zaman çok önemli. Yarım saat sonra Manhattan'ın en güney ucunda ortaya çıkıyoruz ve asfaltın eski zamanlardan kalma parke taşlarına dönüştüğü South Street Seaport'a doğru yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerliyoruz. Turistler ve son moda hipsterlar Pier 17'ye akın ediyor.

Her grup ve çift dikdörtgen kağıtları tutuyor ve giderek artan **b i r** kısmı Leonardo DiCaprio ürünleri giyiyor.

Derick'in yüzündeki şaşkınlık sadece bir an için söner. Sonra tepesinde dalgalanan büyük tabelayı okuyor:

**Sadece Bir Gece! South Street Seaport Müzesi Yıldızların
Altında Film Gösterimi Sunuyor: Wavertree gemisinde
Titanik.**

Bir pop-up sinema şirketi, halen yüzen en büyük dövme demir yelkenli gemilerden birinin güvertesinde film gösterimi yapıyor. Çıkıntılı pruvası, gözyaşı damlası şeklindeki gövdesinin önünde düzinelerce bayrağın rüzgârda dalgalanmasıyla yukarı ve dışarı doğru çıkıntı yapıyor.

Çalışanların hepsi dönem kıyafetleri giymiş ve biletlerimiz gerçek *Titanik* yolcu biletlerine benzeyecek şekilde damgalanmış. Güvertede bir ekran ve az sayıda sandalye var. Bu özel ve pahalı bir etkinlik, giriş için sabah 7:00'den önce kalkmam gerekti. Hiç bitmeyen sanal bir kuyruk ve bir maaş çekinden sonra, yine de buna değeceğini biliyordum. Derick'in yüzündeki kendinden geçmiş ifade paha biçilemez.

Belirlenmiş koltuklarımızı bulmak için hareket ederken ellerimiz bir kez daha birbirine dolanıyor. Bodrumumdaki akşam bir blok provasası gibiydi ve bu da gelecekteki ilişkimizin filminin ilk çekimi gibi hissettiriyor.

"Arabalı sinemalara alışık olduğunuzu biliyorum ama teknede sinemanın farklı bir şey olacağını düşündüm." Sıramızı karıştırıyoruz. "Bu da Leo'yu Seviyoruz film maratonumuz için listelediğim filmlerden biri. Benim için yeterince aşk hikayesi, senin için yeterince aksiyon."

Derick'in ağzı neşeli bir sırıtışa dönüşüyor. Gece geç saatlerde James Cameron'ın yönetmenlik seçimleri, göz kamaştırıcı performanslar ve muhtemelen iki ceset alabilecek belli bir kapının geometrik oranları hakkındaki mesajlaşmalarımızı düşünüyorum.

"Beni Fransız kızlarınızdan biri gibi çizin" sahnesinin mi yoksa sisli bir arabanın camında el ele tutuşma sahnesinin mi daha ateşli olduğu konusundaki tartışmamızı hatırlarken bir garson gelip bize köpüklü şarap ikram ediyor.

Resmi ilk randevumuzu düzenlediğimi fark ediyorum. Bu durum kafama dank ettikçe (kelime oyunu yapıyorum), Derick'e daha fazla ileri gitmeden çiçek açmakta olan demi-liğimden bahsetmek için doğru zaman olduğunu anlıyorum. Eğer isterse ona bir çıkış yolu vereceğim.

"Hey, havai fişeklerin patladığı gece hakkında açıklama yapmak istiyorum," diyorum kısık bir sesle.

"Açıklayacak başka ne var ki?" Şampanyasının köpükleri boğazında düğümleniyor. Boğulması bile büyüleyici.

"Şey," diye başlıyorum, "çok erken, çok hızlı olduğunu söylediğinde haklıydın, ama bunun, *benim*, gerçekten, başka bir parçası daha var... şey, tam olarak konuşmadığım ya da kendim için anlamadığım."

"Tamam." Eli dizimi kavıyor. Bu el beni onun iskelesine sıkıca bağlayan bir çapa gibi davranıyor, ki Kate Winslet'in üç buçuk saat sonra olacağı gibi kendimi başıboş hissettiğim için tam da ihtiyacım olan şey bu. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Mükemmel bir gezi planladı, Alice'in filmi boyunca beni rahatlattı ve avansını alenen vermediğim için beni affetti. Ona borçluyum, hayır.

-Bu dürüstlük anını kendime borçluyum. Eğer yapmazsam, bu sırrı sonsuza dek saklayabilir ve gerçek benliğimin ışığı görmesine asla izin vermeyebilirim.

"Sanırım ben demiseksüel olabilirim." Kelimeler daha da doğru hissettiriyor, bu da endişemin çoğunu yatıştırıyor, ta ki kaşları kırışana kadar. Midem kendi içinde dönüyor.

"Bana yardım etmelisin. Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden emin değilim." Sesinde tiksinti ya da küçümseme izi yok. Bunun yerine, tıpkı yetmişli yılların kadın sinemacıları üzerine kafa yorduğumda yaptığı gibi, dikkatle dinliyor.

Elimden geldiğince açıklamayı bitirdiğimde, kafasını karıştırıyor. "Yani, temelde benden etkilenmeden önce bana yakın hissetmen gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet!" Çok yüksek sesle bağıryorum. Meraklı bakışlar bize doğru geliyor. Kabul etmek isteyen herkese açık bir özür diliyorum. "Evet, 4 Temmuz'dan önce, atıştırmalık kulübesinde yardım ettiğin o geceden başlayarak sana karşı bir çekim hissetmeye başlamıştım ama beni öpmeye gittiğinde beynimde kırmızı alarm çalmaya başladı. Kendimi tehlikede hissettim, bu belki de kendim hakkında henüz bunu bilmediğim içindi. Bu, neden ilklerimin üstesinden gelmek için hiç acele etmediğimi açıklamaya yardımcı oluyor. Cinsellik konusunda bir belirsizlik içindeydim, içimdeki bazı kabloların birbirine geçtiğini düşünüyordum ama artık fiziksel şefkati cinselliğimle eş tuttuğumdan ve cinsel çekim hissetmeden önce duygusal olarak güvende hissetmem gerektiğinden eminim."

Yüzü çöktü. "Benimle güvende hissetmiyor musun?"

"Hayır!" Tekrar bağıryorum, daha da yüksek sesle. Koltuk komşularımız bana ciddi şekilde sinirleniyor. Bu kez fısıldayacağıma söz vererek parmağımı ağzıma götürüyorum. "Hayır, biliyorum. Ya da en azından şimdi var. Senden romantik bir şekilde etkileniyorum. Bundan eminim. Senin de istediğin buysa, elini tutmak ve seninle böyle çift gibi şeyler yapmak istiyorum. Ama öpüşmek, sevişmek, seks? Bunlara ne zaman hazır olacağımdan emin değilim. Belki bir ay, bir yıl, yarın ya da bir saat sonra. Bunu tahmin edemiyorum. Tüm bu ilklerin önceden belirlenmiş bir zaman çizelgesinde geldiğini sanıyordum ama ilişkiler bir senaryo gibi üç perdelik bir rota çizemez. Hayat bir hikaye örgüsünden çok daha karmaşıktır."

Gülüyor. "Dünyayı filmler aracılığıyla görme şeklini seviyorum." Sakince, titreyen elimi sıkıyor. "Bu yaz yeniden arkadaş olmak için ikinci bir şansımız olduğu için mutluyum. Öpüşme, dokunma ya da araba camlarında terli eller olmasa bile, bundan daha fazlası olma şansından da mutlu olacağım. Şu anda böyle şeylere ihtiyacım yok." Flütünü yere bırakıyor ve diğer elimi avucunun içine alıyor. "Gelecekte bunları istemeyeceğime söz veremem ama sahip olduklarımızla mutlu olduğuma söz verebilirim. Senin etrafında olmayı ve seni tanımayı seviyorum. Başka hiç kimsenin yapmadığı şekilde kendimi iyi hissetmemi sağlıyorsun. Bana meydan okuyorsun. Senin sayende fayansları nasıl yeniden döşeyeceğimi öğrendim!"

"Şu blog hack'leri yüzünden, gerçekten." Onu şakacı bir şekilde dürtüyorum, o da beni dürtüyor, ta ki sürekli dürtüşmemiz tam teşekküllü bir kucaklaşmaya dönüşene kadar. "Tüm bunları söylediğin için teşekkür ederim. Sadece lütfen sahip olduklarımızla iyi geçinemediğinde bana söylemeyi unutma. Açıkça ve dürüstçe iletişim kurmazsak bu işin yürüyebileceğini sanmıyorum."

Selamlamak için elini kaldırır. "Emredersiniz, Kaptan." Etrafımızda el kol hareketleri yapıyor. "Gördün mü? Bir teknedeyiz. Gerçekten birçok yönden işe yarıyor."

Kalbim imkansız boyutlarda kabarıyor. Eğiliyorum ve büyük bir saygıyla yanağını öpüyorum. O hayatta bir kez görülebilecek 56 karatlık mavi bir elmas ve elimden kayıp okyanusun dibine batmasına izin vermeyeceğim.

Bu sefer sıkı tutunacağım.

Bölüm 20

"Sanırım sonunda ne demek istediğini anladım," diyor Derick, limandan çok da uzak olmayan bir bara yerleşirken. Ağzına kadar finansçılarla dolu olan barın duvarında, uzun ve aynalı raflarda sıralanan bol miktarda içki şişesinin üzerine doldurulmuş bir geyik asılı. "'Beni Fransız kızlarından biri gibi çizmeni istiyorum' sahnesi penceredeki elden çok daha ateşli."

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Gevşemiştik ve gecenin erken bitmesini istemediğimiz için bir tur daha atmaya karar verdik.

"Doğru mu?" Ben soruyorum. "Daha baştan çıkarıcı ve alaycı. 'Bunu giymek. *Sadece* bunu giyiyor.' Onu elde ettiğini biliyor. Ona sahip olacağını biliyor. Bornozu çıkardığında kendinden çok emin. Keşke benim de böyle bir özgüvenim olsaydı." Sarhoş ikinci kişiliğim dizginleri ele geçirdi ve utanç verici gerçekleri haykırıyor, haddimi aşıyor ve kıcımdan konuşuyorum.

"Kendine güvenin var," diyor Derick, göğsümün tam ortasına dürtüyor beni. Bölgeden bir zevk yıldız patlaması yayılıyor. "Sadece burada kilitli tutuyorsun. Uzun uzun bakmam gerekti ama görüyorum. Özellikle Wiley's'de. Bir gün sen de göreceksin ve dışarı çıkaracaksın." Patlayıcı bir ses çıkarıyor, eli büyüleyici bir süpernova gibi uçup gidiyor.

Zaten sersemlemiş olmamıza rağmen Derick barmene işaret ediyor. Benim için bir votka cran, kendisi için de bir viski sour sipariş ediyor. E-posta patlamasının olduğu gece karar verme becerilerimi yok eden içkiyi içmek garip. Tanıdık acı-ekşi karışımı midemi kavuruyor.

"Bu gece mükemmeldi," diyor yakındaki kaseden bir çubuk kraker kaparak.

"Öyle düşünebileceğini düşündüm." İçerken adem elması sallanıyor. Bir metronom gibi yukarı aşağı. Hipnotik.

"O..."

Hayalleri barın tepesinde titreyen telefonuyla bölünüyor. *Babası*, Daniel P. Haverford'un otobüs hattı reklamlarındaki fotoğrafının altında göz kırptıyor, sıradan bir aile fotoğrafı bile değil. Lisedeyken bu olağan bir olaydı. Babası oğlunun nerede olduğunu, kiminle olduğunu, neden evde olmadığını öğrenmek için her gezintiyi yarıda keserdi. Ama bu saatte? Bay Haverford'un bu saatte hala uyanık olmasına bile şaşırdım.

"Bunu ben almalıyım," diyor Derick, yüzündeki tüm renk uçup giderken. Bardan uzaklaşıyor ve sessiz bir cep bulamayınca beni yarısı dolu iki içkiyle baş başa bırakarak dışarı çıkıyor.

Bir kadın arka tarafta bir masa kapmaya gitmeden önce bana oturmasını teklif ediyor ve ben de kabul ediyorum.

Geceyi anımsadıkça zaman bulanıklaşıyor. Hayaller etrafımda uçuşuyor. Derick ve ben zor bir iş gününün ardından stres atan New Yorklularız - ben Alice Kelly biyografimi yazıyorum ve yazları Wiley's'in sahibi olarak başka bir sezon için Willow Valley'e dönmeden önce bir şehir üniversitesinde film çalışmaları dersleri veriyorum, Derick hafta içi marka yöneticisi olarak çalışıyor ve hafta sonları parti için fotoğrafçılık yapıyor. Jack adında Jack Russell (o kadar yaratıcı değiliz ve bu bir *Titanik* göndermesi, tamam mı?) adında, sıırım gibi bir kişiliğe, tembel bir göze ve alt ısırığa sahip bir köpeği evlat edinen babalar. Derick her Pazar sabahı meşhur kreplerini yapıyor ve ben de işimiz bittiğinde Jack'e kalan yemekleri veriyorum. Hayat güzel.

Bu iki günlük liminal gezi, yazdan, arsadan, Ağustos'un ötesinde ne olduğunu anlamaktan bir erteleme. Hayal henüz gerçek değil, ama içtikçe ve bu podcast bölümünün olası başarısını düşündükçe, olabilirmiş gibi geliyor.

Yaklaşık on beş dakika sonra endişelenmeye başladım, kendi kafamın içinde kayboldum. Derick dönmedi. Bardağı ısınmıştı. Hesabı ödedim ve gitmek için döndüm.

Bir duvara yaslanmış, kısık ve sert bir ses tonuyla konuşurken onu fark etmem için sokağı üç kez çılgınca taramam gerekiyor. Telefon hâlâ kulağında. Onu telaşlandırmak istemediğim için temkinli bir şekilde yaklaşıyorum.

"Çünkü," diye karşılık veriyor. "Ben bir yetişkinim. Her zaman nerede olduğumu bilmene gerek yok." Uzun bir duraklama. "Sana söylemem gerektiğini anlıyorum, ama her zaman ne dersin: af dile, izin değil? İkisini birden yapamazsın."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak beceriksizce geri çekiliyorum. Elimi uzatıp telefonu onun için kapatmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bunu yarın ben evdeyken konuşabiliriz."

Bana doğru döndüğünde irkildi. Bunu duymamam gerektiği açık ve mümkün olduğunca tarafsız kalmaya çalışıyorum. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Sorum onu kırdı. Tuğla duvara yaslanıp başını öne eğiyor. "Babam kızgın. Yeni olan başka ne var?"

"Nedenini konuşmak ister misin?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Derick'i daha önce hiç üzgün görmemiştim. Mutlu-şanslı hali her zaman kolonyasının bulutu gibi etrafını sarar.

"Ona burada olduğumuzu söylemedim. Aslında buraya geleceğimizi bile." Sesi pişmanlık duymuş gibi gelmiyor ama biraz buruk.

"Otobüs biletlerimiz için babanın hesabını ve otel için annenin ödül puanlarını kullandığınızı sanıyordum ve..."

Bakışları beni delip geçiyor ve hemen anlıyorum. Bunu onların arkasından planlamıştı ve bunu bizim için yaptı. Belki de daha çok benim için. Charlie hakkındaki konuşmamız bana bir şey öğrettiyse, o da babasının dış görünüşe olan takıntısının tüm bu yolculuğu engelleyecekti.

Kalbim onun için acıyor. "Özür dilerim."

"Olma. Margarita içip balık tuttuklarını ve fark etmeyeceklerini düşünmüştüm ama görünüşe göre Willow Valley'e geri dönmüşler ve

yine ensemde nefes alıyor."

"Kardeşlerinizle bu konu hakkında konuştunuz mu?"

"Sakinler ama artık pek ortalıkta değiller. Babam başarısız bir mülakat için çok fazla erkekle yatmamı suçladığında kimse araya girmiyor." Alaycı, kısık bir kahkaha attı. "Gerçek sevişme. Alice'in dolaplarında yaptığımız türden değil." Onu cilveli bir şekilde itiyorum, sesinin yeniden kendisi gibi çıktığını duyduğuma seviniyorum. "Kardeşlerim ders kitaplarını yeniden düzenliyorlar ve babam eşcinsel olduğum için benimle uğraşmak zorunda mı? Daha yarısını bile bilmiyor."

"Mezun oldun. Pazarlama alanında bir iş bulabilir ve hemen taşınabilirsin. Her şey farklı olabilir."

"Hayır," diyor hızlıca, parmak eklemine kalçasına vuruyor, sanki bu ses bazı cevapları çağırabilirmiş gibi. "Ağabeylerimin uzaklaşması gerekiyordu. Kendi yollarını çizmek zorunda kaldılar. Küçük kardeşim spor genlerini aldı ve istediği zaman ailenin bebeği kartını oynayabiliyor. Peki ya ben? Kendi fotoğrafçılık işimin olması önemli değil. Onur derecesiyle mezun olmamın bir önemi yok. Aile işine zincirlenmiş durumdayım. Bu işi üstlenecek kişi Dale olmalıydı. Babamın en çok sevdiği kişi oydu ama hayır. Yüzde doksan beş eminim ki hiç *başlamamış* bir start-up için Silikon Vadisi'ne taşındı."

"Ona başka bir yerde çalışmak istediğini söyleyemez misin?"

"Bir seçenek değil. Bir konuşma bile değil." Çenesi sıkıştı. Daha önce görmediğim şişkin bir kan damarı boynunun yan tarafında kendini belli ediyor.

Lisedeyken, babası talepkârdı. Bu kadarının üstü örtülemezdi. Lider buluşmalarımızda ailesinden bahsediyorsa, kardeşlerinden, kuzenlerinden, bazen annesinden bahsediyordu ama asla babasından bahsetmiyordu. Telefonu her çaldığında ya da bip sesi çıkardığında babasının onu kontrol ettiğini ya da bir şeyi kontrol ettiğini düşününce bu garipti.

Fırtınalı gözleri her geçen saniye daha da bulanıklaşıyor. "Bir anlaşma yaptık, eğer üniversiteden hemen sonra bir staj, çıraklık ya da iş bulursam tasmamı tamamen çıkaracaktı. Bölümümü gerçek bir alan olarak görecekti. Oradaki fırsatları takip edebilir ve tam zamanlı olarak çalışabilirdim. Ve evet."

Gerisini bana anlatmasına gerek yok. Ben de gerisinin bir parçasıyım. Wiley's, Bay Haverford'un kuklayı dans ettirmek için ipleri çektiği yer.

Derick'in depoda söyledikleri daha mantıklı: *Başka seçeneğim yoktu.*

Haverford'ların zenginliği bana her zaman özgürleştirici bir unsur gibi gelmiştir, istediğin zaman kredi kartını kullanabilirsin ve endişelenmene gerek kalmaz, ama belki de tüm bu para Bay Haverford'un oğullarını hizada tutmak için kullandığı bir kriptonittir. Onları başarıya giden önceden belirlenmiş yollarda hızla ilerletmek için.

Tuhaf ailemi her gün buna tercih ederim.

"Çok yorgunum Wren," diyor Derick.

Sonra ona sarıldım. Sıkı ve yakın. Onu yatıştırmak için fazla mesai yapan ve hızla atan kalbimi hissetmesini umuyorum. Bu yaz pek çok kez bana duygusal olarak destek oldu. Şu anda benden istediği her şeyi ona vereceğim.

"Uyumak yardımcı olur mu?" diye sordum. Omzuma doğru başını sallıyor, ben de elini tutup onu yaya geçidine doğru götürüyorum. Akşamımıza bıçak gibi saplanan telefon konuşmasının geçtiği yerden uzağa. Bazen sıfırlanmak için sadece manzara değişikliğine ihtiyaç duyarsınız.

Otele döndüğümüzde lobi sessiz ve boş. Yalnız bir güvenlik görevlisi oturmuş telefonunda solitaire oynuyor. Yanımızdan geçerken bize şapkasını uzatıyor.

Sekizinci katta, Derick anahtar kartları için etrafı karıştırıyor. Bir kaydırma, yeşil bir ışık ve uzun bir bip sesinden sonra odaya giriyoruz. Çok süslü. İki komodin, çatıdaki bahçeye bakan iki büyük pencere, koyu renk ahşap gardırobun yanında iki bavul, kapıda ikimiz duruyoruz ama bir sorun var: sadece bir yatak var.

Kestane rengi vurgulu duvarın karşısında tek kişilik bir California king

oturuyor.

"Kahretsin." Derick'in yüzü düştü. "Ailemin hesabına rezervasyon yaptırmak için aradığımda, her zamanki odalarını isteyip istemediğimi sordular ve bunun ne anlama geldiğini gerçekten düşünmedim. Sadece güzel bir şey istediklerini varsaydım."

"Sorun yok." Platonik bir kanepe kucaklaşmasına katlandık. Bu o kadar da farklı değil.

En azından daha rahat oluruz.

"Hayır, yle değil. Her şeyi berbat ettim. Tanrım, aileme bile doğru dürüst itaatsizlik edemiyorum." Ellerini boynunun arkasında kavuşturuyor. Kol kaslarındaki gerginlik, daha önceki duygularının on katına çıktığını anlamam için yeterli. "Bir karyola olup olmadığını öğrenmek için aşağıya telefon edebilirim. Ben de öyle yapacağım." Telefona doğru ilerlerken odayı gözden geçiriyor. Bir karyola olsa bile bu dar alana sığmasının imkn yok. Bunu o da fark etmiş olmalı ki, "Biliyor musun? Masa sandalyesinde uyuyabilirim. Eminim fazladan bir battaniye gönderebilirler."

"Bu kulağa gereksiz yere rahatsız edici geliyor."

"Ben iyi olacağım. Endişelenme. Seni sıkmak istemem." Hayal kırıklığı içinde, tıraş çantasını bulmak için bavulunun fermuarını açtı ama çanta bir sürü gömleğin altında kalmıştı. Elini nazikçe yakalayana kadar kazıyor. Arkasını okşadım. Bir kez. İki kez. Parmakları açılıyor.

"Bir saniye bana bakabilir misin?" Gözlerime bakıyor. "Beni sıkıştırmayacaksın. İkimiz için de fazlasıyla yer var." Yüzündeki gergin ifade yumuşayıp minnettarlığa dönüşüyor.

"Emin misin?" diye soruyor ruhumu uzay boşluğuna gönderip geri getiren tatlı bir tereddütle.

"Bundan eminim."

Lavaboda yan yana dişlerimizi fıralıyoruz. O tükürüyor. Ben tükürüyorum. Bir parça diş ipi koparıyorum. Bu zaten ezbere bildiğimiz bir koreografi. Nasıl? Bunu henüz çözemedim. Ama bu rahatlık onun ruh haline iyi geliyor.

Kendisi banyoda kalırken benim yatak odasında üstümü değiştirmeme izin veriyor. Kadifemsi yorganı geri çekiyorum ve şimdiye kadar uyuduğum en yumuşak çarşafı gömülüyorum. Bir an için daha önce gelen mesajlarımı kontrol ediyorum.

3Bee Gees grup zinciri dışarı çıkarken giyecekleri kıyafetler konusunda fikrimi sormak için patladı ve ben onları kaçırdım. Vardiyada olmadıkları için kulübe gitmeye hazırlanıyor olmalılar. En son mesajlar şöyle:

WREN! Avery nihayet Stacia'ya pulları sordu ve şimdi ona bir içki ısmarlıyor.

WREN!! Avery Stacia ile Robyn'e dans ediyor 🐾🐾 WREN!!!

AVERY VE STACIA ÖPÜŞÜYOR.

AĞIZLARIYLA.

BUNU KAÇIRIYORSUNUZ.

Avery yazana kadar konu durdu:

Umarım gösteriyi beğenmişsinizdir 😊

Mateo tipleri:

@Wren NYC'de durum nedir?

Yazıyorum:

İnişleri ve çıkışları oldu, ama genel olarak... mükemmel gibi??? 😊

Mateo

V A Y ANASINI. Brandon ve ben şimdiden düzenleyeceğimiz Queer Triple Date Deluxe yemeği için bir menü planlıyoruz.

Makarna

yapacağız!

Cannolis alacağız!

Acil durum şampanyasını patlatacağız!!!

Gülüyorum ve gönderiyorum:

Acil durum nedir?

Avery

Mateo yemek yapmaya kalkarsa daireyi ateşe verir. 😊

Mateo

Derick geri döndü; lacivert basketbol şortu içinde bir vizyon. *Sadece* lacivert basketbol şortu.

Telefonumu şarj aletinin üzerine koydum. Çok hızlı bir şekilde yorganın altına giriyor. Sert gövdesini görmeyi şimdiden özledim. Ağırlığı yatağın benim tarafımı dalgalandırıyor. Sadece başının benimkinin yanındaki yastığa çarpma sesi bile tüm bedenimin gevşemesine neden oluyor.

Buna alışabilirim. *Birinin* yanında uyumaya.

Henüz erken, bu yüzden etiket yok, ancak bu gece herhangi bir gösterge olsaydı, bu yaz için serin bir durum değil. Bu çok daha fazlası ve ne olabileceğini keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Işığımı söndürmek için uzanıyorum, o da aynısını yapıyor. Tül perdeler odanın tamamen karanlığa gömülmesini imkansız kılıyor, bu yüzden sanki bir filmin içindeymişiz gibi hissediyoruz, yatma vakti illüzyonunun içine gömülmüşüz, böylece evdeki izleyiciler hala yüzlerimizi görebiliyor.

Bunun bir film olmadığını kendime hatırlatmak için, o göremediği için çarşafın altından kendimi çimdikliyorum. Bu. Gerçek. Yaşanıyor.

Derick'in sağ eli bir teklifle yatağın ortasına düşüyor. Az önce kendimi çimdiklediğim kendi elimi beyaz yorganın altından çıkarıp onunkine yerleştiriyorum.

Parmaklarını birbirine kenetleyerek elimin arkasını yüzüne götürüyor ve burnunun ucuyla parmak eklemimin üzerine durgun bir kalp çizdikten sonra sanki eserini imzalayan bir sanatçıymış gibi ortasına bir öpücük konduruyor.

"İyi geceler Wren," diye fısıldıyor, nefesi ön kolumda geziniyor. "İyi geceler, Derick."

İlk isimlerin bu kadar samimi olmasına izin verilmemeli.

Klima ters dönüyor. Orada uzanıyorum ve nefes alışının derinleşmesini, ölçülü hale gelmesini dinliyorum. Nefes alış verişine karışan bir ritim var.

Zihnimde dönen nefesli algılar ısınıyor. Tatlı flütlerin altını çizen küçük yumuşak horultular çıkararak uykuya dalıyor.

Artık uykumda tekrar konuşursam ne duyabileceği konusunda endişelenmiyorum. Sadece benim duyabildiğim müzik, tam da olmam gereken yerde olduğumu bilmemi sağlıyor. Sırt üstü dönüp tavana gülümsüyorum ve bu gece beni buraya hangi şanslı yıldız gönderdiyse ona teşekkür ediyorum çünkü beklediğim şey buydu.

Dışarısı hâlâ karanlıkken gözlerim irkilerek açılıyor. Derick yatağın kenarında oturmuş bir çift spor ayakkabı giyyordu.

Panik beni ele geçirdi. Belki de endişelenmeliydim. Uykumda onu korkutacak skandal bir şey anlatmış olmalıyım. Bizi yeniden mi düşünüyor?

Sadece bana doğru bakıp İnsan Meşalesi'ni andıran bir sıcaklıkla gülümsediğinde rahatlıyorum.

Uyku hala bana tutunuyor, "Nereye gidiyorsun?" diye fısıldıyorum. Saate bakıyorum. "Saat daha sabahın beşi bile olmadı."

"Uyandım ve tekrar uyuyamadım. Çok gerginim." Bu beni içten ve dıştan bulanık hissettiriyor. "Öğlene kadar kayıt yapmayacaksın, istediğin kadar uyuyabilirsin. Central Park'ta gün doğumu koşusuna çıkayım dedim." Ayağa kalktığında üzerinde daracık, siyah tayt olduğunu fark ediyorum. Baldırları bana daha dün gibi gelen Noel yardım etkinliğindeki elf taytlarını hatırlatıyor. "Hep istemişimdir."

"Gün doğumuna ne kadar var? Ben de seninle geleceğim." Artık uyanığım ve tüm o alkol yüzünden altımda sersemlemiş hissetsem de bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum. "Bu toksinleri terleyerek atmak bana iyi gelecek."

Neredeyse sersemlemiş bir halde bana bakıyor. "Gerçekten mi? Benimle koşuya çıkmak ister misin?"

"Ne?" Eşyalarımı karıştırırken sordum. Egzersiz yapmak için hiçbir şey getirmedi. Sahip olduğum her şey günlük kıyafetler. "Parkta gün doğumu koşusu yapacak birine benzemiyor muyum?"

"Hayır, o değil." Kendi bavulunu karıştırıyor, sesi hareketli geliyor. "Sadece, kimse benimle koşuya çıkmak istemiyor. Hoş bir sürpriz oldu, hepsi bu."

Derick bana bol bir şort ödünç verdi. Uyku tişörtümü giyiyorum, spor ayakkabılarımı giyiyorum ve gitmeden önce anahtar kartlarımı alıyorum.

Metro bizi Doğa Tarihi Müzesi'ne götürüyor. Katlı taş cephesi, yaklaşan sergiler ve dinozorlar hakkında kalın reklamlarla kaplı. Şu anda huzurlu, henüz ailelerle dolup taşmamış. Öğlen vakti açık hava sineması gibi.

Parkın kenarında bir bank buluyoruz. Şafak yaklaşıyor. Esen rüzgârda, her sokak köşesinde belirmeye başlayan insan sayısında bunu neredeyse hissedebiliyorsunuz. Simit satıcıları bunaltıcı güneşin altında su şişelerini satacakları bir başka gün için hazırlanıyorlar.

"Isınmalıyız." Derick beni bir dizi esneme hareketinden, zıplama hareketinden geçiriyor. Başladığımız andan itibaren terliyorum ve bu kadar erken kalktığım için enerjim düşüyor ama yine de devam edeceğim. Bu onun için önemli. Ayrıca, kayıt için zinde ve uyanık olmak istiyorum.

Kalp atışlarımız hızlandığında ve gitmeye hazır olduğumuzda, hazırlık için omuzlarımız ovuşturuyor. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Sadece koşacağız, tamam mı? Seni alıştıırırız. Hangi hızda istersen. Tempoyu sen ayarla." Koşudan bahsettiğini biliyorum ama sanki bizden bahsediyormuş gibi geliyor. Minnettarlık içimi kaplıyor.

Park bizi sarıyor. Ağaçlar ve çimenler şehrin asfaltını ve kromunu maskeliyor. Şu anda herhangi bir yerde olabilirdik, ayaklarımız düzenli bir ritimle altımızda yükselip alçalıyor.

Derick taş patikaların daraldığı Shakespeare bahçesine doğru sola sapıyor. Tuhaf ahşap bankları görmek için biraz yavaşlıyoruz. İçim kıpır kıpır olsa da sükûnet dikkat çekici. Pembeler ve morlar içindeki çiçekler, mavi-yeşil çalılıkların arasında göze çarpıyor.

"Bugün kayıt konusunda nasıl hissediyorsun?" Derick eşit bir şekilde nefes alarak soruyor.

Ayak uydurmaya çalışarak ofluyorum. "Korkarım beceriksiz bir aptal gibi konuşacağım. Büyük kalabalıkların önünde pek iyi değilimdir."

"Büyük bir kalabalık değil. Sadece sen ve Oscar varsınız."

"Peki ya bunu sessizce dinleyecek ve telefonlarının arkasından beni yargılayacak binlerce insan ne olacak?"

"Onların tepkilerini kontrol edemezsiniz. İyi bir şeye sızmalarına izin vermeyin."

"Haklısın. Bu" -serbest elimle patikayı işaret ediyorum- "kesinlikle aklımı başka şeylerden uzak tutmama yardımcı oluyor."

"Güzel." Yan gözle bana sırtıyor. "Sevindim." Cesaretimi toplayıp hızlanıyorum.

Güneşin ilk ışıkları yaprakların arasından süzülüyor. Siyah demir elektrik direklerine çarparak gündüz yanıyormuş yanılsaması yaratıyor, doğal bir oksimoron. Doğa da bedenimle birlikte uyanmaya başlıyor; ciğerlerim rahatça genişleyip daralıyor.

Derick, Büyük Çimenlik'in etrafında bir tur atmamız gerektiğine karar verdi. Bu koşunun ne kadar serbest olacağını, onu yavaşlatıp yavaşlatmadığımı, her zamanki kalori yakımına ulaşp ulaşmadığını umursamadığı açık. Sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmamıza izin veriyor.

Kadınlar önlerinde bebek arabalarıyla güç yürüyüşü yapıyor. Bebek elleri biz geçerken el sallamak için havalanıyor. Boş beyzbol sahalarını dolaşırken Derick'in gülümsemesini yakalıyorum. O gülümsemeye sonsuza kadar bakabilirim.

Gökdelenler, sabahın erken saatlerinde maviye bürünmüş karlı dağ zirveleri gibi uzakta parıldamaya başlıyor. Mutlak bir mutluluk, ta ki önümüzde bir peri masalından koparılmış gibi görünen bir kulesi olan arduvaz grisi taştan minyatür bir kale durana kadar.

"Ne oldu? Sen iyi misin? Kasın mı çekildi, kramp mı girdi?" Derick yanımda durup soruyor. Tek yapabildiğim kaleyi işaret etmek. "Çok güzel, değil mi? Bu Belvedere Kalesi. İtalyanca'da kelimenin tam anlamıyla *güzel manzara* anlamına geliyor. Yukarı çıkmak ister misin?"

"Yapabilir miyiz?"

Elimi tutuyor ve yolu gösteriyor. Kale hiçbir şekilde büyük değil, ama her açıdan beni büyüleyen pastoral bir kraliyet yayıyor. Kapıda durdurulana kadar romantizm fişkırıyor. Yeşil tabelada şöyle yazıyor: *Açık Saatler 9:00 -7:00*.

"Kahretsin," diyor Derick, etrafta alçak alan gözcülüğü yapan diğerlerine bakarak.

"Daha sonra gelebilir miyiz?" Ben sorarım.

Başını sallıyor. "Otobüs saat dörtte, sen Oscar'la işini bitirdikten hemen sonra.

Başaramayız."

Hayal kırıklığı alnımdan ter gibi damlıyor. "Başka bir zaman tekrar gelmemiz gerekecek."

Başka bir zaman. Başka bir yolculuk. Gelecekteki birliktelik için bir söz.

Tam o sırada telaşlı bir fotoğrafçı, gergin bir düğün planlamacısı ve beyazlar içinde iki kadının merdivenleri tırmandığını görüyoruz. Grubun arkasında elinde anahtarlar olan bir park görevlisi var. Nişan fotoğraflarını çekmek üzere oldukları çok açık.

Derick ve ben aynı düşüncüyü paylaşıyoruz. Onlar kapının kilidini açıp merdivenlerden yukarı çıkıp gözden kaybolana kadar kapının yanında kayıtsızca bekliyoruz. Derick hızla kapanan kapıyı ayağıyla yakalıyor ve gözden kaybolduklarından emin olduğumuzda, ana katın gölgeli köşelerine yapışarak içeri süzülüyoruz.

Daracık dairesel merdiven boşluğu yankılarla dolu bir engerek çukuru ve sesimizi duyurmamak için elimizden geleni yapıyoruz ama planımız bizi bir yere kadar götürüyor. Kameraman tripodunu kurarken, düğün planlayıcısının yüzü bize odaklandıkça buruşuyor.

"Affedersiniz, bu kapalı bir oturum. Burada olmamanız gerekiyor," diye homurdanıyor. "Bu çekimlerde güvenlik nerede? Sanki hiçbir şey için hazırlanmıyoruz!" Belli ki sabah kahvesini henüz içmemiş.

Kekeleyerek bir bahane bulmaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Müstakbel gelinlerden kısa boylu olanı - kısa siyah saçları yanlardan kazınmış minyon bir kadın - ne kadar telaşlı göründüğümü, Derick'in ne kadar savunmaya geçtiğini ve korunmak için elimi tuttuğunu fark ediyor. Kulak misafiri olduğunda tatlı bir şey onun şaşkın ifadesini yumuşatıyor.

"Onlar bizimle," diyor ve planlamacının arkasından bize küçük bir başparmak işareti yapıyor. "Jeanine, endişelenme. Onlar, uh"-bocalıyor-"uzaktan kuzenler. Ziyarete geldiklerini unutmuşum. Sadece izlemek için buradalar. Bizi rahatsız etmezler."

Diğer nişanlı korkulukları iter ve yanına gelir: "Suz, bunlar kim-"

"Bees," diyor Shaved-Sides, "Kuzenlerimi hatırlarsın... Hugh ve Grant."

Derick klasik kahkahasını geçirmeye benzeyen bir öksürüğe dönüştürüyor. O zaman ben de gülüyorum-öksürüyorum-geğiriyorum. Traşlı-Yan-Suz da öyle. Müstakbel eşi bile bunu yapıyor, burada ne olup bitiyorsa ona ayak uyduruyor. Onları hemen sevdim. Bunu yapmayan tek kişi Jeanine, o da iPad'ine Apple Pencil ile bir şeyler saplarken bir yandan da gözlerini deviriyor.

"Konukların parka ve planlama ajansına önceden kayıt yaptırması gerekiyordu, ama sanırım sorun değil" diye yakınıyor. Uzaklaşırken, nefesinin altında şöyle mırıldandığını duyuyorum: "Lezbiyen düğünü yap dediler! Eğlenceli olacak dediler!"

"Ona aldırmayın. O bir homofobik değil. Herkesten eşit derecede nefret ediyor," diyor Suz gözlerini devirerek ve bir elini uzun saçlarında gezdirerek.

"Dur!" Becs diyor ki. "Çekim sırasında herhangi bir soygun istemezsin. Bu sabah bunun üzerinde çok çalıştım."

Becs uçuşan saçlarını düzleştirmek için avucunu yalarken Suz bana bakıyor. "Hayatımın geri kalanında dört gözle bekleyeceğim şey bu. Ne kadar şanslı bir kadınımlı, değil mi?"

"Kapa çeneni! Bensiz berbat olursun." Becs kıkırıyor. "Ve sadece saçından bahsetmiyorum."

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Suz utangaç yüzlerimizin arasına bakarak soruyor.

Derick, "Bu aslında gerçekten yeni..." diye seslendi. Eli tekrar benimkine girdi.

Becs bluzundaki beyaz kedi fiyonkunu eliyle yokluyor ve şöyle diyor: "Etrafta gizlice dolaşmak, zorla içeri girmek, özel etkinliklere sızmak... Ah, balayı dönemi... Çok iyi hatırlıyorum."

"Sanırım yakında Balayı Evresi 2.0'ı yaşayacaksınız," diyorum, her ikisi de devasa pırlantalara sahip, birbiriyle uyumlu nişan yüzüklerine bakarak. Böyle bir mücevheri ve bunun gibi bir fotoğraf mekanına özel erişimi karşılayabildiklerine göre oldukça varlıklı olmalılar.

"Henüz hiçbir şey planlamadık. Biz günübirlik yaşayan bir çiftiz," diyor Suz.

"Evet," diye katılıyor Becs. "Neden bir yıl öncesinden tropik bir kaçamak gemi seyahati planlayasınız ki, düğünü yaptığınızda tiyatroyla ilgileniyor ve West End'e gitmek istiyor olabilirsiniz?"

"Asla yapmazsın!" diye haykırır Suz. "*Bir* keresinde Çehov'un *Martı*'sının *Küçük Denizkızı*'ndaki Scuttle hakkındaydı."

"*Küçük Denizkızı* bir müzikal. O sahne gösterisini seviyor olmalı," diye öneriyorum. "*Psh*. Deniz kızlarına bayılır. Bir keresinde bana Bu kuyruk sayesinde-"

"Tamam! Bu kadar yeter," diye araya giriyor Becs. "Çocukları korkutmayalım." Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "İstedğin kadar kalabilirsin. Bunun için yeterince para ödedik. Gün doğumunun tadını çıkarın."

"Sizin için hazırlar! Işığı kaybedemeyiz!" Jeanine, bir cep telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmış, diğerini de takırdayan tırnaklarının arasına sıkıştırmış, şakırdıyor.

"Yapacağız. Teşekkürler," diyor Derick.

Manzarayı seyretmek için çıkıntıya geçtiğimizde, ışığın manzaraya yeni boyutlar kazandırması beni şaşkına çeviriyor. Derick dirseklerimiz birbirine değecek şekilde bana yaklaşıyor. Onun tüh seni kızarttım gülümsemesi en sevdiğim gülümseme olabilir.

Terlemiş ve duşa ihtiyacımız olmasına rağmen ona dönüyorum, kollarını beni istediği gibi sarmasına izin veriyorum. Ona bakmak için başımı eğdiğimde, vücudum elektriklenmişken, hassas bir şekilde fısıldıyor, "Alnını öpsem sorun olur mu?"

Tereddüt etmeden, terli perçemlerimi yolumdan çekiyorum ve şefkatle dudakları o noktaya dövme yapıyor.

Bir anda sanki gün doğumu içimdeymiş gibi hissediyorum.

Transkript

Bölüm 407 Don't You Forget About...Chompin' At The Bit (1978) filminin yönetmeni Alice Kelly'nin transkriptinden alıntıdır. Konuk: Wren Roland, Wiley's Drive- In

WR: Bildiğiniz gibi Alice'in filminin aslında 1978 yazında Wiley's Drive-In'de yerel bir prömiyer yapması gerekiyordu. Ne yazık ki New York ve Los Angeles'taki felaket prömiyerlerden sonra filmi reddetti ve saklanmaya başladı. Wiley's'in o zamanki sahibi Chet Wiley -Earl Wiley'nin babası- Kelly ailesini tanıyordu ve yapım şirketi filmi dağıtımdan çektikten sonra etkinliğe devam ederek Alice'in isteklerine saygısızlık etmek istemedi.

OV: Kaçırdığınız bir fırsatı yeniden mi değerlendiriyorsunuz?

WR: Kesinlikle. İstismar filmi duyarlılıklarına sahipti, bu yüzden zombileri, ölümsüzleri görmek isteyen yetmişli yılların sonundaki açık hava sineması kalabalığına hitap edebilirdi, ancak daha karakter odaklı bağımsız hayranlarda yankı uyandıracak duygusal bir çekirdeğe sahipti. Muhtemelen yanıltıcı olmadan pazarlamak zor. Ayrıca, Bayan Kelly'nin işinde daha rahat ve kendinden emin olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, biseksüellik *TIME* dergisi gibi yayınlarda konuşulmaya başlanmış olsa bile, o zamanlar seyircinin kabul etmeye hazır olmayabileceği queer film okumasına da açık.

OV: Sizce gelecekte bir yeniden çevrim olabilir mi? Bayan için başka bir film.

Kelly mi?

WR: Bayan Kelly agresif makula dejenerasyonundan muzdarip. Tekrar kamera arkasına geçecek kadar sağlıklı olacağını sanmıyorum ama daha garip şeyler de oldu. Kendisini daha fazla röportaja açabileceğini düşünüyorum. Bağımsız bir kadın film yapımcısının dünyasına girmemize, bu sektörde karşılaştığı zorlukları daha açık bir şekilde tartışmamıza izin verebilir. Demek istediğim, o dönemde büyük yönetmen olarak çalışan, hepsi beyaz, hepsi varlıklı, hepsi oldukça saygın on altı kadından biriydi ama yine de iktidardaki takım elbiselilerin tepkisiyle ve bazen de iğrenç tacizleriyle karşılaştılar.

OV: Evet, yani hala eşitliğin norm olmaktan uzak olduğu bir dünyadayız. Büyük ücret eşitsizliğini gösteren büyük stüdyo e-posta sızıntılarına bakın. Erkekleri iğrenç eylemlerinden sorumlu tutan saldırıdan kurtulan sosyal hareketlere bakın, çoğu hala bundan paçayı sıyırsa bile. Hollywood, koruduğunu iddia ettiği kadınları nasıl yüzüstü bıraktığını hesaba katmıyor.

WR: Alice'i tanıdığım için, asla koşulların kurbanı olarak resmedilmek istemeyeceğini biliyorum, ancak hiyerarşinin onu çiğneyip tükürdüğü konusunda haksız değilsiniz. Bunun neden ve nasıl olduğuna dair bu podun ilerleyen bölümlerinde değinmek için sabırsızlandığım pek çok teori var.

OV: Katılıyorum, bir saat içinde onlara da değineceğiz. Belki de iki bölümlük bir program yapmamız gerekecek. Bu bölümü yayınladığımdan beri, genç kadın yönetmenlerden Alice Kelly'yi destekleyen ve onun parlak görünen kariyerini halının altına süpüren kadın düşmanı sektörü utandıran bir tweet yağdı. Alice bunu gördü mü?

Hayır, hayır. Sosyal medyaya girmiyor. Dürüst olmak gerekirse, haberler ve *Mary Tyler Moore Show* dışında neredeyse hiç televizyon izlemiyor. Yine de ona haber vereceğimden emin olabilirsiniz. Bu harika.

OV: Alice'in doğum yeri ve şu anki evi olan Willow Valley'den bahsederek başlayalım. Bize biraz Alice'in orada geçirdiği zamandan ve bunun filme nasıl ilham verdiğinden bahsedebilir misiniz?

WR: Elbette. Başlamadan önce, Alice'in Willow Valley'deki mülkünü satmaya hevesli olduğunu biliyorum, bu yüzden siz dinlerken, tarihi açıdan önemli bir çiftlik evi isteyen varsa, sizi bağlayabileceğim bir kadın tanıyorum!

OV: *Don't You Forget About...* yarı podcast, yarı Zillow reklamı, hepsi eğlenceli! Bayıldım. Hadi başlayalım.

Bölüm 21

Derick'in evi bir rüya evler TV programından alınmış bir McMansion. İki katlı mütevazı bir ev olarak başlayan ancak yıllarca biriktirilen servet ve eklentilerin ardından altı yatak odası, dört buçuk banyosu ve dahili Bluetooth hoparlör sistemli bir yeraltı havuzu olan testere ile yapılmış bir yapıya dönüşen türden bir ev. Dışarıdan bakıldığında devasa bir yapı, içeriden bakıldığında ise beni sindiriyormuş gibi hissettiriyor.

Derick ailesi tarafından akşam yemeğine davet edildiğimi bildiren bir mesaj attığında, anladığımdan emin olmak için mesajı üç kez okumak zorunda kaldım. Daha birkaç gün önce onları kandırarak bizim için çiftler gezisi olarak sonuçlanacak bir geziye para harcamalarını sağlamıştı. Şimdi, resmi yemek salonunda oturuyorum, ayaklarımın altında beyaz halı, sanki hiç kimsenin dökülmesini ya da damlamasını beklemiyorlarmış gibi.

Karşımdaki duvarda Haverford ailesinin boyalı bir portresi asılı. Derick genç, kararsız ve cızırtılı görünen bir kazak ve yakalı tişört kombinasyonu içinde keyifsiz görünüyor. En hafif tabirle güzel bir aile.

Derick, Willow Valley Lisesi koridorlarında iki ağabeyinin kuyruğuna takılmıştı - robotik kulübü sihirbazı henüz piyasaya sürülmemiş bir uygulama tasarımcısına ve münazara takımının gizli silahı avukata dönüşmüştü. Haverford mirası, tıpkı önümdeki tablo gibi büyüktü ve Derick bana her zaman aykırı, şapşal, iddialı biri olarak göründü. Buna rağmen soyadı onu besin zincirinin en tepesinde bırakmıştı. Defneleri o kadar muazzamdı ki, büyüleyici bir şekilde onların üzerinde dinlendiğini bile bilmiyordu.

İlkokulda, klikler sabit hale gelmeden ve herkes her şeye davet edilmeyi bırakmadan önce havuz partileri için birkaç kez burada bulunmuştum. Gerçi Derick ve kardeşleri reşit olduklarında efsanevi partiler verecek tipler değildi. Ebeveynleri son model güvenlik kameralarına sahip helikopterlerdi ve reşit olmayan bir çocuğun başına gelebileceklerle tahammülleri yoktu.

Derick'in ortak randevularımızdan birinden önce bir şey alması gerektiğinde nadiren uğruyordum, ama çoğunlukla beni buraya getirmekten kaçınıyordu. Bir süre benden utandığını düşündüm. Şimdi, bu daha az olası görünüyor.

Bayan Haverford mutfakta yaptığı rostoya son rötuşları yapmak için Derick'in yardımını ister. Bay Haverford, Haverford ailesinin ikinci büyüğü olan avukat David ve Philadelphia'dan gelen jinekolog eşi Preeti ile birlikte içeri girerken koku içeri doluyor. Zengin kahverengi bir teni ve sırtından aşağı uzanan uzun, sıkı bir örgüsü var.

"Bay Roland, bize katılabildiğinize çok sevindim." Bay Haverford bana doğru özenli bir el uzattı. Bileğine ağırlık yapıyormuş gibi görünen, kakma yüzü, gösterişli bir altın saat takıyor.

"Davetiniz için teşekkür ederim."

Kiraz ağacından masanın başındaki yüksek arkalıklı sandalyeye yerleşirken, "Umarım siz ve oğlum şehirde geçirdiğiniz zamandan keyif almışsınızdır," diyor sinsi bir alt metinle.

"Evet, efendim." Bu durumdan dolayı kendimi suçlu hissetmem gerekirdi ama hissetmiyorum. Derick meydan okumaya devam etti ve bana her şeyin geride kaldığını söyledi. Eğer bu konuyu geride bırakmışlarsa, o zaman sırası gelmeden bir şey söyleyerek durumu tersine çevirecek değilim. "Çok güzeldi."

Sesim beklediğimden çok daha güçlü çıkıyor. Yine de Derick'in neden bu kadar geciktiğini merak ederek içim cız ediyor. Boş konuşmalar beni her zaman rahatsız etmiştir. Hava yılın bu zamanı için standart, sıcak ama çok sıcak değil.

Nemli ve son Tesla modeli hakkında herhangi bir fikrim yok, bu yüzden zihnim boş.

"Sadece zevk için değil, kısmen iş için olduğunu duyduğuma sevindim." *Zevkten* bahsetme şekli bana pek uymuyor. David babasına ölümcül bir biz bunu aştık bakışı atıyor. "Keşke benim oğlumda da böyle bir dürtü olsaydı." Bay Haverford keten peçetesini açtı.

"Derick açık hava sinemasında harika iş çıkarıyor," diyerek onu savunmaya geçiyorum.

"Sosyal medya hesaplarını takip ediyordum," diyor Preeti. "Arabalı sinemanın resimleri burayı çok şirin ve sevimli gösteriyor. Daha önce hiç arabalı sinemaya gitmemiştim."

"Uğramalısın," dedim. "Sizi her zaman ağırlamaktan mutluluk duyarım. Derick'in arsayı özel kılan şeylere dair bir gözü var. Hatta imtiyaz standında bize yardım ettiğinde ilk elden müşteri hizmetleri deneyimi bile edindi."

"Ne yaptı?" Bay Haverford yanlış duymuş gibi kulağını bana çevirerek sordu.

"Birkaç hafta önce personel sıkıntımız vardı ve o da sosisli sandviçleri taşımaya ve Polonya buzlarını toplamaya başladı."

"Önemli bir şey değildi baba," diyor Derick, elinde bir tabak yemekle mutfaktan girerken. Ütülü bir pantolon ve kolalı yakalı bir gömlek giyiyor. Kendisinin düğmeli, kartondan bir versiyonu gibi görünüyor. Ta ki bana gülümseyip yeniden ete kemiğe bürünene, şefkatli ve çekici olana kadar.

"Yolu açın," diyor Bayan Haverford, fırın eldivenlerini takmış, elinde servis tabağında dumanı tüten bir rosto. Derick kenara çekiliyor ve o da kesilmiş bifteği ortaya koyuyor. Etrafında kavrulmuş havuçlar bulunan roka yatağının üzerinde kıvrılmış soğanla süslenmiş.

"New York Strip kızartması. Küçük bir şehri taşraya geri getirdim." Bayan Haverford Alexa'dan Linda Ronstadt'ın kolay dinlenen şarkı listesini çalmasını ister. Derick bir kez daha gözlerini devirir. "Wren, hayatım, seni görmeyeli çok uzun zaman oldu. Şu haline bir bak. Ne kadar da büyümüşsün!"

"Sanırım öyleyim," diyorum gülerek. Derick'in yarı doğum günü partisinde (evet, onların da yarı doğum günü partileri vardı) kucağına dondurmali pasta düşüren ve annem işte olduğu ve babam telefonu açmadığı için yedek bir şort giymek zorunda kalan on yaşındaki çocuk değilim.

Yan yemekler elden ele dolaşiyor. Tabağımı sebze ve patates püresiyle dolduruyorum. Bay Haverford'un gözleri masanın bizim tarafından hiç ayrılmıyor. Neye bakıyor?

"Derick, arabalı sinemadaki zamanın nasıl geçti? Atıştırmalık kulübesindeki görevin dışında." Bay Haverford büfeyi günah yuvası gibi gösteriyor.

"Çok güzeldi. Çalışmak için iyi bir yer. Ayarladığın için teşekkürler." O kadar itaatkâr ki, başı eğik, çatalı tabağına sürtüyor. Onu desteklemek için elini sıkıyorum. "Orayı seviyorum."

"Bu iyi, ama geçici bir pozisyon." Bay Haverford orta pişmiş bifteğini jilet gibi keskin dişleriyle çiğniyor. Derick'in etoburluğunu nereden aldığını şimdi anlıyorum. "Bunu hatırlasan iyi edersin."

Derick koltuğunda daha da çöküyor. Babasının onu şirketin önünde azarlaması kabalıktı ve sezon bittiğinde aile işine geçmek zorunda kalacağı için kendini daha kötü hissetmesine neden oluyordu. Bu da Derick'in lisedeyken beni neden bu evden uzak tuttuğunu açıklıyor. Onu daha fazla pasif-agresif kırbaçtan kurtarmak için konuyu değiştiriyorum. "Güney Carolina nasıldı?"

Bayan Haverford şeftali rengindeki ağzının kenarlarını silerek, "Çok güzel, teşekkürler," diyor. "Bir süreliğine de olsa evde olmak güzel. Zamanımızın çoğunu sahilde bisiklete binerek ve yürüyerek geçiriyoruz ve sırtım eskisi gibi değil. Buradaki jakuzide her gece yıkanmaya alışkınım ama henüz orada bir jakuzimiz yok." Gözleri Bay Haverford'un yüzüne kaydı. Bir anlaşmazlık kaynağı olduğunu söyleyebilirim.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve sonra ağzımı sırlı havuçla dolduruyorum.

"Öyle değil mi? Siz çocuklar bu akşam yemekten sonra havuza girip biraz oturmalısınız. Arka verandanın ışıklarını kapatıp başınızı arkaya doğru eğerseniz bir sürü yıldız görebilirsiniz. Huzur verici," diyor hüzünle. Belki o da benim gibi romantiktir.

David, Preeti ile birlikte "Size katılacağız," diye ekler.

Preeti, "Derick bize siz yokken bir podcast bölümü kaydettiğinizi söyledi," diyor.

Kulaklarımı saran kabarık kulaklıklar ve yüzümdeki tükürük korumalı mikrofonla kayıt sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. İyi geçti. Şakalaşma ve tutku kolayca geldi. Oscar, sabah koşusu endorfinleri içimde yükselirken bile beni rahatlatı.

"Bitmiş ürünü ne zaman dinleyebileceğiz?" diye soruyor. "Podcast'lere bayılıyorum. Milyonlarca ilginç sohbete kulak misafiri olmak gibi bir şey. Sunucular arkadaşınız gibi hissettirmeye başlıyor."

"Umarım Ağustos başında. Teslimatı Wiley's'de düzenleyeceğimiz Alice Kelly etkinliğiyle koordine ediyoruz."

"Ne etkinliği bu?" Bayan Haverford soruyor.

Derick bir kez bile Alice'ten bahsetmedi mi? Son bir buçuk ayımızı onun evini yeniden dekore etmekle geçirdik. Mateo ve Avery eve her sıırıslıkla, yorgun ve aç geldiğimde onun çılgın maskaralıklarını dinliyorlar. Onun hakkında çenemi kapamıyorum.

"Bu-"

Derick araya giriyor. "Özel bir gösterim. Hepsi bu kadar. Rosto harika, anne."

Bayan Haverford kırışlar.

Herkes tabağına döndüğünde Derick bana, "Anlamıyorlar işte," diyor ve omuz silkiyor. Yarım bir gülümseme sunuyorum ve bir parça biftek daha dilimliyorum.

Daha sonra, Derick'in yatak odasındaydım. Onun eski mayolarından birini giyiyor olmam gerekiyordu ama çarpıldım. Burası eski dondurmali pasta olayından hatırladığım gibi değil. Lisedeyken burada durduğumuzda, merdivenleri hiç çıkamamıştım. Girip çıkardım. Bir merhaba ya da veda gerektirmeyen hızlı duraklar.

Artık sade, galeri gibi, temiz çizgiler ve az renk var. Duvarlar parlak beyaz ve çakıllı beyaz paspaslı sıra sıra siyah resim çerçeveleriyle kaplı.

Her çerçevede Derick'in farklı bir fotoğrafı sergileniyor.

Önünde çarpan dalga deseni olan mavi şortunu görmezden geliyorum ve kendi kendime onun alanını, her zaman yalnız ve kendisi olabileceği yeri tam bir tur atıyorum. Oda onun imzası olan kolonya gibi kokuyor ve yerler zikzak desenli.

Uzak tarafta, üzerinde küçük bir kitap koleksiyonu bulunan modern görünümlü siyah metalik bir masanın ötesinde -Paul Strand: *Paul Strand: Sixty Years of Photographs* (Paul Strand'ın *Altmış Yıllık Fotoğrafları*) ve markalı hikâye anlatımı üzerine bir ders kitabının arasında, fotoğraf koleksiyonuna yeni bir ekleme var. Wiley'nin Instagram'ında paylaştığı Dunkin' Donuts'taki fotoğrafım gri tonlamayla yeniden yapılmış. Gölgelele bir parça gizem katıyor.

Hemen aşağıda, masaya ilıstırılmış kancaya lisede giydiği Cadılar Bayramı kostümünün atkısını asmış.

Eski bir şey. Yeni bir şey.

Kalbim küt küt atıyor. Her zaman bağlanmak istemişimdir ama bunun bu kadar korkutucu olacağını hiç düşünmemiştim. Kalbini bir başkasına teslim etmek korkutucu bir meydan okuma eylemidir. Tom Hanks ve Meg Ryan beni bu konuda uyarmalıydı.

Arka pencereden, aşağıda, Derick havuzun kenarında duruyor, elinde bir kepçe sopası var. Su yüzeyinin altındaki renk değiştiren ışıklar yüzüne yansıyor, yüz hatları puslu turuncudan yosunlu yeşile dönüşüyor. Kafasını kaldırıp beni ona bakarken yakaladığında

vücudum çırpınmaya başlıyor. El sallıyor ve dışarı çıkmam için bağıyor.

Kendimi ince şortun içine sokuyorum ve David tarafından durdurulana kadar hızlıca aşağıya iniyorum. Üzerinde bir çift sörf şortu ve pahalı görünümlü parmak arası terlikler vardı. "Wren, seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?" Ses tonunda bunun bir rica olmadığını anlamamı sağlayan bir şey var. Beni Derick'in odasıyla aynı modern stile sahip bir ofise götürürken midem sıkışıyor. Sanki bir iç mimar tüm evi dolaşmış, tüm kişisel eşyaları atmış ve aklına gelen ilk fikri uygulamış gibi: tek renk.

"Oturun," diyor ve etkileyici masanın önündeki geometrik sandalyeyi işaret ediyor. Burası Bay Haverford'un evden çalıştığı yer olmalı.

Cızırtılı, ince mayo kumaşı, bozulmamış siyah deriye yanlış kayıyor. Sanki sadece Apple dâhilerine özel yatılı bir okulun müdürü tarafından azarlanmak üzereyim. "Peki, kardeşimle ilgili niyetin nedir?"

Bir kahkahayı bastırıyorum. Bu muydu yani? Yeni bir ortakla tanışırken klasik ağabey şantajı - ya da New York'tan beri kendimize ne diyorsak artık. Benim için yeni ama yersiz değil. "Niyetimin iyi olduğuna söz veriyorum."

"Bunu söylediğinizi duyduğuma sevindim." Gümüş bir kâsenin içinde duran dekoratif bir cam küreyle oynuyor. "Eminim biliyordur, kardeşim son erkek arkadaşıyla bazı sorunlar yaşadı ve onun için adım atmadığım için kendime kızdım. Derick özel biri. Hassas biri. Güvenebileceği bir erkek arkadaşına ihtiyacı var."

Kendi tükürüğümde boğuluyorum. *Erkek arkadaş mı?* Derick benden erkek arkadaş olarak mı bahsediyordu? Daha önce hiçbir kelime kalbimin tamamen durmasına neden olmamıştı. İyi anlamda yani. Anlık şokun üstesinden gelerek David'i rahatlatıyorum: "Bana güvenebilir."

Üzerimize bir sessizlik çöktü. Bir süre bekledim, acaba beni buraya çağırmasının tek nedeni bu muydu? Gerçek hislerimi öğrenmek ve küçük kardeşi için yeterince saf olduklarından emin olmak için. Biraz eski moda olsa da çok tatlı. Ama eski moda olması umurumda değil. Bu her zaman arzuladığım türden bir romantizm.

Sonunda yoğun göz temasını keser. "Güzel. Senin iyi biri olduğunu her zaman söyleyebilirim, Wren." Sert adam tavrı yerini dostça bir gülümsemeye bırakıyor. Ben ayağa kalkarken omzumu okşuyor.

Dışarı çıkmadan hemen önce David ekliyor: "Babamla olan onca şeye rağmen aranızı düzeltebilmenize sevindim. Bu kişisel bir şey değil."

Ben daha fazla açıklama isteyemeden Preeti'ye doğru zum yapıyor. Şezlongların yanında üzerlerindeki fazla katları atıp birbirleriyle yarışarak havuza giriyorlar. Father John Misty'nin diskografisi kısık sesle çalıyor - Derick'in isteği. *Gerçek aşk* hakkında bir şeyler, *bebeğim*. Suyun içindeki ikilinin *Dirty Dancing* asansörünü derin uca doğru yarı yolda yeniden canlandırmaya çalışmalarından bunu anlıyorsunuz. Bu muhteşem, çırpınan bir başarısızlıktır ama bu onları tekrar denemekten ve bu sırada gülmekten alıkoymaz.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Derick soruyor.

"David beni kısa bir sohbetin içine çekti." Derick ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Çok ilginç bir şey paylaştı," diyorum, sesimde alaycı bir tını var. Derick bunu fark etmemiş olmalı çünkü şaşkın görünüyor.

"Açıklayabilirim, Wren. Ben de sana anlatacaktım. Aslında bütün gece sana şunu söylemeye çalışıyordum..."

Sözünü kestim. "Bana *erkek arkadaşım* dediğini mi?" Artık flört oyunu oynamıyor olmak çok komik. Bu asıl olay, gerçek flört ve onca pratikten sonra çok eğlenceli.

"Ah. Şu." Uzun, mavi ağı havuz malzemelerini koydukları kulübeye dayıyor. "Bir gün kadar önce konuşurken ağzımdan kaçırdım ve geri almaya çalıştığımda benimle dalga geçmeye devam etti ve o konuşmayı yapmadığımızı biliyorum, bu yüzden ona bir şey söylememesini söyledim, ama o benim ağabeyim ve beni trollemeyi seviyor, bu yüzden elbette

yaptı." Kardeşine doğru ateşli bir bakış fırlatır. David'in Preeti'yi öpmekle meşgul olduğu için bunu fark edememesi çok kötü.

"Sorun değil. Aile ailedir. Claire de aynı şeyi yapardı."

Ciddi olup olmadığını, bunu resmileştirmek isteyip istemediğini sormak istiyorum ama...

"Hey, muhabbet kuşları!" Preeti şelaleden sesleniyor. "Tavuk oyununa var mısınız?"

Derick eğlence ve oyunlar için çok uygun. Gözleriyle bana meydan okuyor ve konuşmamızı yarıda bırakarak tişörtünü çıkarıp havuza gülle atıyor. Neyse ki gözlüklerim yerine lenslerimi taktığım için hemen peşinden gidiyorum. Kenardan atlarken nefesimi tutuyorum ve burnumu sıkıyorum.

"Wren'in güllesi ödülü aldı," diye haykırıyor Preeti, ben hava almak için ayağa kalktığımda, içimde adrenalin dolaşıyor.

David ona su sıçratıyor. "Hayır. Asla olmaz. Derick'in daha çok havası vardı." "Wren'in daha fazla pizzazz'ı vardı!"

"Cazibe mi? Cazibe için puan mı veriyoruz?" David, sanki yirmili yaşlarının sonundaki iki yetişkin değilmişler de gülle atma yarışması üzerine tartışıyorlarmış gibi soruyor.

"Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Derick oyunu soruyor.

Preeti David'in omuzlarına çıkarken, Derick altımdan yüzüyor ve bacaklarımı ayırıyor. Omuzları kalçalarımın altında kilitleniyor ve bir anda ağırlıksız bir şekilde onun kafatasına biniyorum.

Derick ve David havuzun ortasına, ikimizden biri düşerse kafamızın yarılmayacağı kadar yakın bir yerde eşit şekilde duruyorlar. Derick kaval kemiklerimdeki tutuşunu her yeniden ayarladığında gergin kalbim hıçkırıyor.

"Üç...iki...bir!" Derick ağlıyor.

Preeti ve ben göğüs göğüse çarpışmaya girdik. Ben itip kakıyorum, o ise çekip dürtüyor. O değerli bir idman partneri ve benim yetersiz üst beden gücüm ciddi bir şekilde test ediliyor. Derick'in cesaretlendirici tezahüratları beni teşvik ediyor.

Yine de kötü bir hareket oldu, bileğimin sinsi bir bükülüşü ve Preeti'nin hakimiyet için son darbesini kaçırdım. Bu hamle hem beni hem de Derick'i derinlere geri gönderdi. Tünediğim yerden kayıyorum ve dünya lavantaya dönüyor.

Lenslerim için çok kötü olmasına rağmen gözlerimi suyun altında açıyorum. Derick bana hayretle bakıyor. Burada, kendi kişisel akvaryumumuzda zaman duruyor. Sonsuza kadar onun yanında daireler çizerek yüzebilirim.

Hava almaya çıktığında Derick'in gözleri tekrar benimkileri buluyor. Sanki bana bir mesaj göndermeye çalışıyorlar, ama henüz bunu çözmek için uygun araçlara sahip değilim. Onu incelemek için daha fazla zamana ihtiyacım var. Umarım bana bunu verir. *Zaman*.

Preeti'nin havuzdan çıkması beni o andan koparıyor. David elinde bir zafer havlusuyla onun titreyen bedenini sarmak için bekliyor. "Jakuzi yok mu?" Derick arkalarından sesleniyor.

"Olmaz, gerçek yetişkinlerin sabah işi var." Preeti dilini bize doğru uzattı. "Başınızı çok fazla belaya sokmayın."

"Evet, benim yapmayacağım bir şeyi yapma," diye sesleniyor David dişlerinin şeytani parıltısıyla.

Preeti onu tokatlar. "Onu cesaretlendirme."

İkisi yalınayak ve nemli bir şekilde mutfığa geri dönerken Derick'in yüzü kızarır.

"Sıcak küvetten çıkaralım mı?" diye soruyor bana.

Sıcaklık zaten 101 Fahrenheit dereceye ayarlanmış ve fiskiyeler tam güçte çalışıyor, suyu köpüklü, beyaz ve kabarcıklı hale getiriyor. Buhar havaya yükseliyor ve yüzümün etrafında dönüyor. Neredeyse mistik.

Derick kapının yanındaki düğmeye gider ve annesinin söylediği gibi tüm ışıkları söndürür.

Suya girip kaslarımın gevşemesine izin verdiğimde yukarı bakıyorum. Sanki tanrılar beyaz boyayla pointilizm çalışması yapıyor ve çürük Pennsylvania gökyüzü onların tuvali. Başımı her çevirdiğimde yeni ışıltılı lekeler beliriyor, hipnotik bir optik illüzyon.

Derick'i görmeden önce yanımda olduğunu hissediyorum. Çok büyülenmişim, çok minnettarım, fazla düşünmeyi bile düşünemeyecek kadar bu ana kendimi kaptırmışım. Az önceki beceriksizce konuşma kayıtlardan siliniyor ve ben onu gerçek zamanlı olarak yeniden yazmak için kendimi cesaretlendiriyorum. "Eğer ciddi idiysen, gerçekten ciddi idiysen, düşündüğüm gibi, bana erkek arkadaşım demende bir sorun yok. Yani, senin erkek arkadaşın *olmak* istiyorum. Eğer sen de bunu istiyorsan."

Duyulur bir şekilde verdiği nefes, uzun süredir tutulan bir coşku iç çekişi gibi kaydediliyor. "Ben de tam olarak bunu istiyorum, Wren." Dikkatli ciddiyeti kalbimin şarkı söylemesine neden oluyor.

"Seni öpebilir miyim?" diye sordum.

Fısıltılı hırıltısına açlık da karışmış. "Kesinlikle yapabilirsin."

İzniyle kendimi onun seviyesine kadar çekiyorum, omuzlarının sağlam ve pürüzsüz tümseklerini kavıyorum. Ve aynı anda dudaklarını öyle şefkatle öpüyorum ki ağlayabilirim. Üzüntüden değil. Mutluluktan değil. Ne olduğunu bile bilmiyorum. Ve gerçekten umurumda da değil.

Şaşkın yüzünü görmek için arkama yaslanıyorum, gözlerindeki tutkuyu ve alnındaki hafif kırıışıklığı ezberliyorum. Vücudumdaki her bir sinir ucu, bunun tek bir anını bile kaçırmamak için tüm dikkatini vermiş durumda.

Sadece yıldızlar şahidimken, onu tekrar, daha derinden öpüyorum ve şaşkınlıkla, bu bir listeden bir eylemi silmek ya da bir görevi tamamlamak gibi hissettirmiyor: eve dönmek gibi hissettiriyor.

Bölüm 22

"Kimsin sen? Ne istiyorsun? Buraya nasıl girdin?" Alice sandalyesinden sıçradı ve elleri savunmak için havaya kalktı. "Beni köpeklerimi üzerinize salmak zorunda bırakmayın! Onlar acımasız! Gaddarlar! Seni paramparça edecekler!"

Eve geldiğimde Alice'in kapısını birkaç kez çaldım ama televizyonun gürültüsünden beni duyamadı. Artık arkadaşız, ya da en azından ben öyle düşünmek istiyorum ve kapının tokmağını salladığımda kilidin açık olduğunu fark edip kendimi içeri attım.

"Alice! Alice! Alice! Benim. Ben Wren," diyorum ve huzur içinde geldiğimi bildirmek için ellerimi kaldırıyorum.

Endişeyle gözlerini kısıyor. "Yüzünün nesi var?"

Bahsettiği şeyi hissetmek için elimi uzattım. "Oh," diye nefes alıyorum. "Bugün lenslerimi taktım. Gözlüklerimi takmıyorum." New York'tan beri bu seriyi sürdürmek zorunda hissediyorum kendimi. Çerçevelerim olmadan daha iyi görmüyorum ama daha iyi bir çevresel görüşe sahibim, bu da otoparkta çalışırken işime yarıyor.

"Tanrım, bir dahaki sefere kapıyı çalmadan evine girdiğinde yaşlı bir kadını uyar." Telaşlı saçlarını düzeltir.

"Kapıyı çaldım. Dört kere. Sadece televizyonun sesi beni duyamayacak kadar açıktı." Odanın içine doğru ilerledim. Barbra Streisand yuvarlak gözlükleri ve şık olmayan kıyafetiyle üniversite öğrencilerinden oluşan bir konferans salonunun önünde duruyor. Romantizmin kurgusal idealizasyonu hakkında konuşuyor. "*Aynanın İki Yüzü*'nü mü izliyorsunuz?" Bön bön bakıyorum. "Bekle, bir *film* mi izliyorsun?"

Bunca zaman sonra, Streisand'ın yönettiği favori filmim için film yasağını ihlal ediyor. "Donuna bir şey olmasın! Yakında kendi filmlerimi izlemek zorunda kalacağım için onları denemeye karar verdim. Kırk yıllık serimi boz."

"Kırk yıl mı? Alice, bu çok uzun bir süre."

"Sinema salonuna girip en arka sıraya oturmak istediğim çok zaman oldu. Kanalları çevirip bir filmin sonunu yakaladığım ve '*Hmm, belki sadece bir tane*' diye düşündüğüm zamanlar oldu. Ama bunu kendime yapamazdım çünkü eski alışkanlıklarına geri dönersem.... ben sert bir kadınıam ama sert kadınların bile sınırları vardır."

Sözlerinin üzerinde soya mumu gibi kaplanmış bulanık bir anlayış katmanı var. "Anladım. Başka bir şey izledin mi?"

"Sen yokken *Yentl* ve *The Prince of Tides*'ı çoktan izledim. Son yönetmenlik çalışmasını görmenin zamanı geldi diye düşündüm."

"Final mi? Daha gitmedi! Daha zamanı var." Barbra hakkında konuşuyorum ama aslında Alice'in kafasına bir düşünce tohumu ekiyorum. Oscar'ın ve benim kaydedilen konuşmamızdan sonra, bu tohumu sulamak, zayıflamış kariyerini yeniden çiçek açana kadar beslemek istiyorum.

"Çocuksu iyimserliğiniz son derece rahatsız edici."

Onun sözlerini duymazdan gelerek, "Barbra'nın hâlâ En İyi Yönetmen Altın Küre'sini kazanan iki kadından biri olduğunu düşünmek şaşırtıcı" diyorum. Alice beni dairesel sehпасının karşı tarafındaki sandalyeye oturmaya davet ediyor. Aramızda bir lamba, bir fincan çay ve iki biscotti var. "Emlakçıyla görüşmen nasıl geçti?"

"Bir buçuk hafta içinde geliyor. İlk görüşme iyi geçti. Candice'e fotoğrafları e-posta ile gönderdim. Cazip göründüğünü söyledi." Omuz silkiyor, önemini küçümsüyor. "Podperson'la nasıl gitti?"

"Onu Black Lagoon yarattığı gibi gösteriyorsun." Ona gözlerimi deviriyorum. "Oscar'la her şey yolunda gitti. Hafta sonu bana editörünün ve yapımcılarının çok heyecanlandığını söyledi. Bir dizi için bir bölüm hazırlamıştı."

Peter'ın filmleri birkaç yıl önce çekildi, bu yüzden çapraz referans için arşivlerden bazı ses klipleri alıyorlar."

"İyi ki o adam genç yaşta öldü. Bunca yıl sonra onun adını benimkiyle yan yana duymak ona üçüncü bir kalp krizi geçirtebilirdi." Sadistçe bir kahkaha attı. "Ölümler hakkında kötü konuşmak istemem."

"Tabii ki." Ona nasıl davrandığını ve onu işe yaramaz bir dekor gibi nasıl bir kenara attığını asla anlayamayacağım benzersiz bir şekilde onu sevdiğini söyleyebilirim.

"Daha da önemlisi, seyahatin nasıl geçti?" diye soruyor. Yüzümün kızarması *resmi* durumumuzu yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya koyuyor.

Yumruğunu zaferle masaya vurarak ayrıntıları istiyor. Hepsini anlatamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Toplantı, film, bar ve tek kişilik yatak arasında mekik dokuyorum. "Her şeyden vazgeçmedin, değil mi?" diye soruyor.

"Hayır." Demiseksüelliğim hakkında ayrıntıya girmemeye karar verdim. Biseksüellik onun için yeterince zor bir konuşma konusuydu. Bu açıklama daha da yorucu olacaktı. İnsanlar kendimi nasıl tanımladığımı sorduklarında, eğer kendimi rahat hissedersen, "queer" demeye karar verdim. Kendimi anatomi dersindeki kurbağa diseksiyonu gibi hissetmeme gerek kalmadan demiseksüelliğimi ve homoromantik doğamı özetleyen kapsayıcı bir kelime. "Ama sonunda öpüştük."

Ağzı o kadar açılıyor ki takma dişleri düşecek diye korkuyorum. "Kim kimi öptü?"

"Kim *kimi* öptü?" diye düzeltiyorum. Avery beni gerçekten etkiliyor. "Ben onu öptüm. O da beni öptü."

"Nerede yaptın? *An Affair to Remember*'da neredeyse olduğu gibi Empire State Binası'nın tepesinde mi?" Bunca zamandır onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ve bu, hislerimin karşılıklı olabileceğini gösteren ilk an.

"Hayır, ama sinemaya döndüğüne göre bunu birlikte izlemeliyiz. Ben hiç izlemedim. Gerçi Rita Wilson'ın *Sleepless in Seattle*'daki ikonik monologundan sonra izlemiş gibi hissediyorum." Alice'in ifadesi boş.

"Doğru.

O film 1993'te gösterime girdi. Elinizde kırk yıllık kadın yönetmenlerin filmleri var. Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Her neyse, onun evinde öpüştük." Jakuzi kısmını atlıyorum. Onu rezil etmek istemiyorum. Gerçi yetmişli yıllarda belli bir yaşta bir kadındı. Muhtemelen hiçbir şey onu skandallaştıramazdı.

"Sana söylemiştim demeye bayılıyorum... Sana söylemiştim!" Alice gözleri ışıltı ışıltı, mutlu ve filmlerden yeniden keyif alıyor. Haziran başındaki o ilk günlerden beri tam bir tek seksen yaptı. "Pekâlâ. Bu kadar gerçek romantizm yeter. Ben x artı y denkleminde seksi çıkaran matematik profesörü ile edebiyat profesörü arasında neler olduğunu öğrenmek istiyorum." Kumandayı eline aldı, sonra da "Kalıyor musun?" diye sordu.

Çoğu kişi için bu hoş bir davet olmazdı ama şu anda hayır demek aptallık olurdu. Film tekrar başlarken bana ikinci biscotto'yu uzatıyor. Sessizce oturuyoruz ve eğlenceli romantik komedi dramı boyunca birlikte gülüyor, ağlıyor ve ciyaklıyoruz.

Mateo'nun kemeri camı kırabilir.

3B'de oyun gecesi - Haziran ayı boyunca hayattan dolayı unuttuğumuz aylık bir gelenek - ve şimdi heyecan verici bir Broadway Yıldızı Ol oyununun ortasındayız!

Açıkçası, oyunu seçme sırası Mateo'daydı. Bunu dolabında güvenle saklıyor ve her üç ayda bir çıkarıyor. Avery ve ben Monopoly ya da Parcheesi oynarken, Mateo her seferinde odasına koşup bunu kapıyor. Fosse yürüyüşlerim birinci sınıftan beri çok daha iyi hale geldi. Bir noktada, Avery ve ben sırf bir şansımız olsun diye arabada orijinal Broadway kayıtlarını dinlemeye bile başladık.

Şu anda eziliyorum, bu yüzden bir faydası olduğundan emin değilim.

Film hatırladığımdan daha uzundu, ancak başrol oyuncularının New York'un boş bir caddesinde hareketli bir düet eşliğinde dans ettikleri son jeneriği ne kadar sevdiğimi unutmuştum, bu yüzden eve dönmek için acele ediyordum. Tahta, birkaç şişe ucuz şarap ve atıştırmalık çikolatalarla birlikte oturma odasına kurulmuştu bile. Bu gece işten izinliyiz, yani bütün akşam bize ait. Ortağa izin yok.

Mateo *Into the Woods*'taki Cadı rolünde bir parçayı bitiriyor ve şöyle diyor: "Önümüzdeki Pazartesi Queer Date Night Deluxe için her şey hazır. Brandon bolonez yapmak istiyor. Wren, fırından cannolis alabilirsin, çünkü onlar olmadan surat asacağını biliyorum. Ve Aves, bebeğim, sen ya da Stacia salata yapabilir misiniz? Oh, bekle, belki taze mozzarella ve domates? "When in Rome!" temasını işleyin.

Stacia'nın adı Avery'yi aydınlatıyor. "Tabii, sorarım. O yapamazsa ben yaparım. Meşgul olduğunu biliyorum. Ağustos sonunda geniş ailesini ilk kez ziyaret etmek için Yunanistan'a bir gezi planlıyor."

"Ne kadar da *Mamma Mia!*" Mateo diyor ki.

Bir parça çikolata patlatıyorum ve "Bu da başka bir FWB senaryosu mu, yoksa başka bir şey mi?" diye soruyorum.

"Bu konuda konuşmadık. Gelecek haftaki üçlü buluşmaya gelmeyi kabul etti, bu yüzden bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyorum." Avery ürkek bir şekilde bukleleriyle oynuyor. Tam o sırada kulağının hemen altında yeni bir şey fark ediyorum.

"Affedersiniz, bu nedir?"

Saçlarını geriye attığında, çizimin tam görüntüsünü elde ediyoruz: kelebek kanatlı ve kertenkele kuyruklu bir lama. "Beni böyle gördüğünü söyledi." Sevgilisinin onu nasıl tüküren bir sürü hayvanı olarak gördüğü hakkında küçümseyici bir yorum yapmıyorum çünkü ben iyi bir arkadaşım. Ancak kanatlar gerçekten detaylı ve güzel.

"Kalıcı mı?" Ben soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır, bunu dün gece geçici bir dövme kalemi ile yaptı. Yatağında uzanıyorduk ve bana bir şey çizip çizemeyeceğini sordu,

Ben de tabii dedim. Takıntılı olduğum pulları biliyor musun?"

"Hayır, ne pulu?" Mateo ve ben neredeyse hep bir ağızdan söylüyoruz. "Pul mu? Onu tanımıyorum," diye ekliyor Mateo. Bize doğru bir yastık fırlatıyor.

"Berbatsınız! Bunları o yapıyor! Eskiz yapıyor ve lastik damga işinde çalışan bir arkadaşı var. Tasarımlarını gönderiyor ve arkadaşı da tüm üretimi yapıyor. Birkaç hafta önce Wiley's'e geldiğinde bana buranın havasını ne kadar sevdiğini söyledi, ben de Alice'in filmi için özel bir zombi pulu yapması gerektiğini söyledim."

"Buna hayır demezdim." Avery'nin konuyu değiştirme çabasını bertaraf ederek gülüyorum. "Bunu gerçekten yaptırır mıydın?" Daha yakından bakmak için sürünüyorum.

İşaret parmağını tasarımın üzerinde gezdiriyor. "Olabilir. Kalıcı bir vücut modifikasyonu yapmadan önce üçlü randevunun nasıl gittiğini görelim. Sonunda mastoidinde eski sevgilisinin dövmesi olan klişe bir eşcinsel kız olmak istemiyorum." Saçlarını doğru yerine koyuyor. "Kendime bu sefer acele etmeyeceğimi söyledim. FSO'dan önce DTR için acele etmeyeceğim."

"Devekuşlarıyla dövüşmek mi?" Mateo soruyor.

"Bir yolunu bul," diyor ve şişedeki son şarabı fondip yaparak içiyor.

"Ama mutlusun?" Ben soruyorum.

Bir gülümsemeyle savaşıyor ama kazanamıyor. "Evet. Evet. Öyleyim."

"Buna inanabiliyor musun? Hepimiz aynı anda mutluyuz." Garip hissettiriyor. Birinin kargaşa içinde olması gerekmez mi? Bu hepimizin aynı anda "biriyle görüştüğü" ilk durum. Değişiklik olsun diye dairemizde büyük bir dram yok. "Bu çok hoş."

Bunu söyler söylemez sıranın bende olduğunu fark ediyorum. Mateo'ya yetişmeyi umarak zar atıyorum ve bunun yerine üzerinde "Ego trip" yazan bir noktaya geliyorum: *Ego gezisi. Daha fazla para talep et. Üç taraftar kartı kaybet.* İnledim ve kayıplarımı teslim ettim.

"İşte şov dünyası budur, millet!" Mateo, daha fazla şarap almak için buzdolabına doğru tekme atmadan önce Porky Pig sesiyle anons ediyor.

Tanrım, bu salaklara bayılıyorum.

Bölüm 23

Bu geceki partide taze bir şeyler var.

Patlamış mısır daha yağlı kokuyor. Etrafta koşuşturan çocukların sesi daha mutlu geliyor. Gün batımı bile her zamankinden daha renkli ve ışıltılı. Bir Creamsicle gökyüzünü kaplamış.

Dünyanın rotası mı değişiyor, yoksa ben sadece gülleri koklamak için mi duruyorum? Sanki bir kaleydoskopun içinde yaşıyorum. Derick'le geçirdiğim her an vizörün bir dönüşü gibi, göz kamaştırıcı ve akkor.

Atıştırmalık büfesinden geçip ofise girerken herkesi ismiyle selamlıyorum. Derick biraz gecikeceğini bildirmek için mesaj atmıştı. Earl'e göstermek için ofis malzemeleri satan bir dükkândan Alice'in etkinliği için basılacak posterlerin maketlerini almak istemiş. Olması gerektiği gibi tasarımıyla gurur duyuyor ve sanırım bu noktada Earl'ün onayını en az benim kadar arzuluyor. Earl'de öyle bir dede enerjisi var ki, onu etkilerseniz sizi gizli zulasından bir akide şekeri ve zahmetleriniz için bir çeyreklikle ödüllendirecekmiş gibi hissettiriyor.

Avery, her şeyin düzenli ve mükemmel bir şekilde sunulduğundan emin olmak için atıştırmalık büfesi vitrinlerinde tur atmaya başladı bile. Mateo her zamanki gibi kaytarıyor, ama korkunç bir şekilde değil, bu yüzden görmezden geliyorum. Beni *hem* arkadaşı *hem de* patronu olarak görmekte hâlâ zorlanıyor, bu yüzden ben yanından geçerken telefonuyla ilgilenmemesi gerektiği aklına bile gelmiyor.

Stand sessiz, ki bu iyi bir şey. Göndermem gereken lojistik e-postalarım var - filmin ıslak kapı restorasyonu ve dijitalleştirilmesi ile ilgili güncellemeler, son

Online rezervasyon platformumuz ve o akşamki programın eksiksiz olduğundan emin olmak. Ağustos 14'ten önce tamamlanması gereken çok şey var ve bunları yapmak için çok fazla zaman yok.

Earl Wi-Fi şifresi konusunda cimri. Biz çalışanların bant genişliğini kullanmamızı istemiyor, bu yüzden onun fosilleşmiş masaüstü bilgisayarında oturum açmam gerekiyor. Fare zar zor bağlanıyor ama sonunda ekranın yüklenmesini ve internet tarayıcısının açılmasını sağlıyorum.

Earl Gmail kullanmadığı için (Google'ın onu çok fazla izlediğini düşünüyor) genellikle en son ben giriş yaparım ama onun yarım yamalak e-posta tarayıcısının açık olduğunu görünce şaşırdım. Gelen kutusunda çoğunlukla multivitamin reklamları, saç uzatma tedavileri, büyük mağazalar ve anlaşılmaz bir şekilde Bath & Bodyworks'ün çok sayıda özel teklifi var. Köpüklü, çiçeksi el sabunlarını gerçekten seviyor olmalı.

Kuponların ve fırsatların ötesinde, görmeyi beklemediğim bir e-posta adresini gözetliyorum:

KİMDEN: DHaverford@AnyWeatherTransport.com

KİME: Owner@WileysDriveIn.com

KONU: İnceleme Kurulu Toplantısı

Sevgili Earl Wiley,

Açık hava sinemanızın yıkımını görüşmek üzere benimle bir araya geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu işletmenin ne kadar uzun süredir ailenize ait olduğunu anlıyor ve sizinki gibi küçük bir işletmenin yönetim ve bakım zorluklarına sempati duyuyorum. Any Weather başladığında tek bir otobüs ve bir hayalden başka bir şey değildi.

Daha önce de belirtildiği üzere, Salı günü Tarihi İnceleme Kurulu'na giderek tam yıkım için uygunluk belgesi almaya hazırlanıyorum. Herhangi bir hava durumu, arabalı lokantayı yeni, ticari bir Willow Valley otobüs hattı toplama merkezi için ücretli bir yolcu otoparkı haline getirecektir. Bu, toplumumuzun geçim kaynağı için çok önemlidir, bu nedenle sizi temin ederiz: yapılacak doğru şey budur.

Siz, dürüst bir Willow Valley'li olarak, bunun bizimki gibi küçük bir kasabaya getirebileceği değeri ve muazzam fırsatı görüyorsunuz. Sizin, babanızın ve büyükbabanızın inşa ettiği tarihi onurlandırıyoruz, ancak bugün her şeye telefonla ve hareket halindeyken erişilebildiğini biliyoruz. Artık ne açık hava sinemasına ihtiyaç var ne de böyle bir yeniliğe.

Başvurumuz, ödeme makinelerinin yanında sergilenmek üzere arsanızın anısına tarihi bir işaretin finanse edilmesini amaçladığımıza dair kesinlik sağladığı için toplantıya katılabilirsiniz. Önemli bir anma yeri.

Anlayışınız için tekrar teşekkür ederim. Bu benim için de zor bir karardı. Hemşerileriniz fedakarlığınız için size sonsuza dek minnettar kalacaktır.

En iyi
dileklerimle, Daniel
P. Haverford

İçimdeki öfke alev alev yanıyor. Ben New York'ta, burayı yeniden canlandırmaya yardımcı olabilecek bir etkinlik yaratmak için elimden geleni yaparken, Earl ölümünü sağlamlaştırmaya mı gidiyordu? Elbette, acı çekiyoruz. Elbette, bir ihtiyaç değiliz. Hatta Earl'ün bu yaz başında söylediği gibi bir kalıntı bile olabiliriz ama biz aynı zamanda nostalji, sevgi ve neşeyiz. Anıların yaşandığı bir yeriz.

Yenilik mi? Daniel P. Haverford yenilik hakkında ne biliyor? Geceleri yaz keyfi yaşıyoruz! Earl bunu her yıl söylüyor ve ben de bunu arsamızdan tuzlu parmaklar ve tartışacak çok şeyle mutlu ayrılanların yüzlerinde görüyorum. Her şey çok iyi gidiyor gibi görünürken bu nasıl olabilir?

E-postalar benim felaketim olmaya devam ediyor. Keşke tüm bu sinir bozucu platform yok olsa ama evet doğru, internet sonsuza kadar var. Wiley'ninkinin de öyle olduğunu sanıyordum. Ne kadar da safmışım.

İçimden Earl'ü aramak geliyor, ama arkamı döndüğümde çoktan oradaydı, kollarını kavuşturmuş, alnında ıstırapla bana bakıyordu. Parmağım ile işaret ederek ve titreyerek bağırmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. Sesim boğazımda düğümleniyor, çok fazla karışık kelime yüzünden tıkanıyor.

"Özür dilerim, evlat." Bıyıklarının altı terlemeye başladı, bu az önce okuduklarımdan uydurma olmadığını işaretiydi.

"Üzgün müsün?" Mırıldanıyorum. "Arabalı sinemayı ne için sattın, otopark için mi?"

Bunu neden yapasın ki?"

Kimse bizi duymasın diye kapıyı kapatıyor. "Yakın zamanda satmadım, Wren.

Bay Haverford arsanın zaten sahibiydi. Ne yapacağına kendisi karar verecek." "Ne-ne?" Kekeliyorum.

"Bir süre önce stüdyolar filmlerinin baskısını durdurduğunda bir seçim yapmam gerekiyordu: 35mm 1949 projektörleri rehin bırakıp dijitale geçmek ya da yeni filmleri göstermeyi bırakmak. Retro rotaya girersek pazarda rekabet edemeyeceğimizi biliyordum." Elleri yırtık kot pantolonunun ceplerine o kadar giriyor ki parmaklarının diğer taraftan çıkmasından korkuyorum. "Karar basitti: Ya parayı güvence altına alacaktık ya da kepenk indirecektik. Hiçbir banka bu kadar büyük bir kredi vermeye yanaşmadı. İnternette para isteme olayını yapmadığımı biliyorsun. Bizi ayakta tutabilecek sermayeye sahip olduğumu bildiğim tek adama gittim. Onun ailesi de benimki kadar uzun süredir Willow Valley'de kök salmış. Çok eskiye dayanıyoruz. O burada büyüdü. Burada film izlemiş. Yardım edeceğini biliyordum."

"Yardım mı? Sen buna *yardım* mı diyorsun?"

"Sesini alçalt," diyor Earl. "Araziyi yıllardır onunla bir el sıkışma anlaşması çerçevesinde kiraliyorum. Yıllık teslim tarihlerini eksiksiz yerine getirirsem, açık hava sinemasını kendi şartlarımla işletmeye devam edebilirdim. Ama işler kötüye gidiyor evlat. Finansman konusunda zorlanıyorum."

"Bütün bu Alice Kelly olayını bu yüzden yaptım! Burayı kurtarmak için! Vızıltı getirmek için! Orada öylece durup bunu kabul mü edeceksin?" Ağlamak için bekleyen gözyaşlarım düşmekle tehdit ediyor ama izin vermiyorum.

Sinir krizi geçirdiğimi biliyorum. Ama durduramıyorum. İçimdeki şımarık küçük çocuk - arka bahçemizden ikinci filmi izlemek için yatma saatinden sonra ayakta kalmak için yalvaran çocuk - bu odada duruyor ve ayaklarını yere vuruyor. Yüzüm kıpkırmızı, daha önce hiç olmadığı kadar çelişkili duygular içindeyim.

"Bu haksızlık!" Daha önce hiç bağırdığını duymamıştım. "Hayatım boyunca burayı açık tutmak için çalıştım! Onunla görüştüm. Davamı anlattım. Kararını çoktan vermişti... Bu bir toplantı değildi. Formaliteydi. Bana bir biftek yemeği yedirdi, arabalı sinemanın asfaltlanacağını söyledi ve veda hediyesi olarak pahalı bir puro verdi." Sert bakışları beni delip geçiyor, gözleri hiç bitmeyen kara delikler gibi. "Ve kendini kandırma.

Yaptığın iş senin içindi! Burada çalıştığına dair son hatıranın bu olmasını istedim. Ben

Bunun son seferimiz olabileceğini bilerek sana her zaman istediğin şansı veriyorum."

Öfke, ruhu parçalayan hüzne yol açıyor. Sanki bir fay hattının üzerinde durmuş depremin gelmesini bekliyor gibiyim. "Peki ya Derick'i işe almak?"

Başım dönüyor. Ağzımdaki ismi nane tadından kusmuk tadına dönüşüyor. Farkına varmam ışık hızıyla oldu; biliyor olmalıydı. David'in ima ettiği şey bu olmalıydı, Derick'in bir haftadan kısa bir süre önce havuza atlamadan önce bana söylemek üzere olduğu şey. Ama "söylemek üzereydi" demek yeterli değil, çünkü muhtemelen tüm bu zaman boyunca, tüm bu yaz boyunca, e-postadan beri biliyordu.

Birden, doğum günümün ertesi sabahı olduğu gibi midem bulandı. Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülürken, kapıyı çekip açıyorum ve temiz hava almak için uzaklaşıyorum. Kimse beni durdurmuyor ama büfedeki herkes duraksıyor ve dönüp bakıyor.

Burada görececek bir şey yok, sadece müdürünüz bir yığın yedek parçaya ayrılıyor.

Üzerime çöken gece havası göğsümün çökmesini engelleyemiyor. Derick görüş alanıma girdiğinde her şey kıpkırmızı oluyor.

Bitmiş etkinlik posterlerinden birini, ailesine heceleme sınavından tam not aldığını gösteren bir çocuk gibi tutuyor. A+ aldığı tek şey bu yaz yaptığı aldatmacalar.

"Derick," diye sızlanıyorum.

"Harika görünmüyorlar mı? Parlak yerine mat tercih ettim, böylece yerel işletmeler bunları pencerelere asarsa çok yansıtıcı olmayacaklar." Yüzümdeki buruşuk ifadeyi fark etti. "Sence parlak mı tercih etmeliydim? Ben..."

Posterini elinden kaptım. Tek ve hızlı bir hareketle posterini ortadan ikiye ayırdım ve sonra bir kez daha yırttım. Dehşete düşmüş bakışları

öfkemi daha haklı hissettiriyor. Yüzüne geri fırlatıyorum, hüzünlü bir konfeti yağmuru.

"Babanın Wiley's'i yıkmayı planladığını biliyor muydun?" Cevabı bildiğimden emin olmama rağmen soruyorum. Uzun süre sessiz kaldığında, daha da ısırarak tekrar soruyorum, "Sen... biliyor muydun?"

"Yaptım," diyor utanarak. "Ama bunu yapacağından emin değildim."

"Staj hiç gerçek oldu mu? Bunların herhangi biri gerçek miydi?"

"Staj gerçektir, yemin ederim. Bir süre sonra buradaki işimin satışları artırmak olmadığı anlaşıldı. Arabalı sinemanın mali durumunu incelemektir."

Yumruklarım havaya kalktı. "Bu yasal mı ki?"

"Bana açıkça söylenmeyen hiçbir şeyi rapor etmedim." Korku boğazıma kadar yükseliyor. *Ona ben mi söyledim?* Kahretsin. Ona karşı açık davranarak, Earl'ün para sıkıntısını kapıları sonsuza dek kilitleyebilecek bir adama duyurmuş olabileceğimin farkındayım. Ne kadar aptal olabilirim?

"Plan neydi?" Bunu duymam gerek. Bunun uykumda konuştuğum stresli bir rüya olmadığını bilmek için.

Kısık bir sesle, "Yatırımın hâlâ kârlı olup olmadığını görmem ve buranın yeni istasyon için önemli bir yer olup olmayacağına karar vermeme yardımcı olmam emredildi. Hepsi bir sayı oyunu. Babam otoparktan, Earl'ün kirasından kazanabileceğinden daha fazla kazanabileceğine karar verdi." Ve sonra, babası gibi kuşkulu bir sesle, "Bu bir iş. Kişisel bir şey değil."

"Sizin neyiniz var? Neden bunu söyleyip duruyorsunuz?" Bıkkınlık konuşmayı zorlaştırıyor. "İş insanlar arasındadır. İnsanlar arasındaki etkileşimler doğası gereği kişiseldir." Bir parçam kişisel etkileşimlerimizden bahsetmek istiyor, eski arkadaşlardan dostlara ve daha fazlasına doğru yavaşça ilerlememizden. O da mı işti?

Derick hemen ayılır, tamamen kendine gelir. "Wren... Yemin ederim onu vazgeçirmeye çalıştım. Onun üzerinde hiçbir gücüm olmadığını biliyorsun. Bu tamamen

kontrol mden  ıktı. Her neyse, Alice Kelly olayının burayı geride bırakmak için olduğunu sanıyordum. Kendin söyledin. Sonsuza kadar burada kalamazsın." Ciddiyeti  z c . Buna gerçekten inanıyordu. Vay canına, neredeyse ben de inanıyordum.

"Gerçek bu değildi ve bu kesinlikle buranın kapandığını görmek istediğim anlamına gelmiyordu."

Otopark dolmaya devam ediyor. Arabalar dört bir yanımı sarıyor. Ka acak bir yer olmadığını bildiğim için midem sıkışıyor.

"Eğer bir Şey yapabilseydim, yapardım. Lütfen, açıklamama izin verin."

"S yleyece in hiçbir Şey bunu daha iyi hale getirmeyecek," diye tıslıyorum. Gözlerimdeki ya ları siliyorum. G r lemeyecek kadar kötü hüngür hüngür a lıyorum. "Bu benim hayatım, benim i im, benim evimi mahvediyorsun." Earl' n arabalı lokantayı mantıklı bir Şekilde bana devretmesi gerektiği sonucuna vardığım tüm o zamanlar, kabul etmeye hazır olmadığım bir Şeyin i aretleriydi. Aptalca, ba langı sız görünüyordu. Ama tıpkı bana sunulanların ötesindeki kimlikleri ke fetmeme izin vermedi im için demiseks elli imin farkında olmadığım gibi, gelece imin cevabının bunca zamandır tam önümde olduğunu d   nmeme de izin vermemi tim. Tabii ki bunu tam da altımdan çekilip alınırken fark edecektim.

"Sen ve baban herkesin kentin sıradan rüyasının peşinden ko ması gerektiğini düşünüyorsunuz diye biz de bunu istemiyoruz. Bazılarımız burada mutlu. Bazılarımızın Fortune-Five-Hundred stajlarına, süslü kolejlere ya da aptal ızgaralı camları olan spor arabalara ihtiyacı yok." Gözlerimi kapatıyorum, böylece onun aptalca üzüntü ifadesini görmek zorunda kalmıyorum. " ehirde iletişim kuraca ımıza dair söz vermiştik ve bunca zamandır akla gelebilecek en kötü Şeyi benden saklıyordun. Sence bu beni nasıl hissettiriyor?"

G z kapaklarımın içinde, her karede son hızda titreşen bir montajımız var. Çocuksu kaprisler ve Hollywood romantizmiyle vakit kaybetmekle meşgul olduğum için kaçırdığım tüm ipuçları.

"Dinleyin. Yemin ederim, bunca zamandır bilmiyordum ve babamın başvuruyu ilerletti ini   rendi imde, asla doğru bir zaman olmadı.

sana söylemek için." Bu bariz yalan karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Benimle gerçek olmak için her türlü fırsatı vardı. Yalanlardan ya da yarı gerçeklerden oluşan bu Jenga kulesinin tepesinde otururken onu öpmeme izin verdi.

Yolun karşısında Mateo bir elinde trafik çubuğunu çeviriyor, diğer elinde de yanan telefonuna dokunuyor. Oraya gidip o cihazı elinden almam ve işine odaklanması için ısrar etmem gerektiğini biliyorum. Yaptığı şey tehlikeli. Ama bu korkunç sahnede sıkışıp kaldım, gerçek zamanlı olarak kalp kırıklığını oynuyorum.

"Seni üzdüğüm için kendimden nefret ediyorum, ama söz veriyorum niyetim iyi," diye yalvarıyor Derick ve beni tersliyor. Bunlar geçen gece ofiste David'e söylediğim sözlerin aynısı. Sanki bana şaka yapıyorlar. Gizli kameraları getirin!

"*Wrenji*." Sesi yalvarıyor ve bu lakap artık hiçbir şey ifade etmiyor, motorlar ve kahkahalar tarafından boğuluyor. Olması gerekenden daha hızlı giden bir araba Mateo'nun koridorundan aşağıya doğru savruluyor.

"Niyetiniz benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diyorum.

Mateo'nun arkasında bir araba geri geri gidiyor, ekrana bakacak şekilde düzelmeye çalışıyor, lastikler yapışkan bir çamur parçasında dönüyor. Devir ve devir. Dönen tekerlekler kalbimin gümbürtüsüyle birlikte hızlanıyor.

"Bunu kastetmiyorsun."

Neye tanık olduğumu fark ettiğimde ne demek istediğimin *bir* önemi kalmıyor: *açık bir çarpışma rotası*.

"Dikkat et!" Tam zamanında seslendim.

Mateo tam iki arabanın arasında sıkışmak üzereyken kafasını kaldırır. Birinin farı diğerinin arka lambasını şiddetli bir çatırtı ve cesaret kırıcı bir çıtırtıyla öptüğünde yolundan sıçrar. Rakip arabaların alarmlarının delici feryatları duyulur.

Derick'ten ve bu gereksiz tartışmadan kaçarken ona bir kez daha bakmıyorum. İki kadın yeni boya işleri ve araba sigortası hakkında bağırıp çağırırken, ben Mateo'nun titreyen yanına koşuyorum. Birisi

telsizden polisi aradıklarını anons ediyor. Endişelenmem gereken bir şey daha azaldı.

"İyi misin?" diye sordum. Kafa karışıklığı, öfke, üzüntü ve panik taşıyor ve sistemimi dolduruyor. Çizik ya da morluk var mı diye kontrol ediyorum ama bir şeyi yok. Ve hâlâ lanet olası telefonuyla konuşuyor! Bana bakmadan başını sallıyor, az önce olanlar hakkında Brandon'a mesaj atıyor. Telefonu elinden kaptım. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bebeğim, ne yapıyorsun? Geri ver onu!"

"Hayır! Tamam, birincisi, isteyiz o yüzden sakın bana *bebeğim* deme. İkincisi, bunun sebebi bu telefon" -Kontrolsüz bir şekilde çamurluk çarpmasını işaret ediyorum

- "Oldu! Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin?"

"Bu bir kazaydı. Tanrım. Sakin ol. Bakın, kimse yaralanmadı," diyor kayıtsızca.

"Evine git." Gözlerim kısıldı ve alnım terden boncuk boncuk oldu. "Ne?"

"Polise ifade verdikten sonra," diyorum mümkün olduğunca sakın bir şekilde, "evine git."

"Ben iyiyim. Bana bakın. Ben iyiyim. Çalışabilirim."

"Hayır. Anlamıyorsun. İyi değilsin. Bu işte kötüsün. Kovuldun!" Bağırarak, kalbimi parçalayan acının bir kısmını serbest bırakan tek şey.

"Ciddi misin?"

"Evet, *cidden*. Bu üç ihtar demek. Dışarıdasın!" Bağırıyorum. Şimdi daha da fazla olay çıkarıyorum. İki kadın tartışmayı bırakmış bize bakıyorlar ama kendimi durduramıyorum. "Kovuldunuz! Çık dışarı!" Kontrol elimden kayıp gidiyor, tamamen duygularımla hareket ediyorum. "Zaten kalsaydın seni bekleyen bir iş olmayacaktı, çünkü burası yıkılıyor, adi bir işadama tarafından banliyö otoparkı yapılmak üzere yıkılıyor, yani biliyor musun? Gerçekten sana bir iyilik yapıyorum. Onlar bizi ezmeden önce çıkın. Hâlâ yapabiliyorken gidin!"

Mateo'nun dudağı titriyor. Asayı bırakıyor, güvenlik yeleğini çıkarıyor ve ikisini de göğsüme saplıyor. Tökezleyerek geri çekildim. Nefes almaya bile fırsat bulamadan gözden kayboldu.

Ufukta polis sirenleri duyuluyor. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığı için, ölmek üzere olan bir arabalı sinemanın ortasında, kaderimi kabullenmeye hazır olmayan ama kabullenmek zorunda kalacağımdan emin bir yönetici gibi öylece duruyorum. Öyle ya da böyle.

Bölüm 24

Satılık tabelası Alice'in söylediği yerde değil.

Gri ve tehditkâr bulutlar çiftlik evinin üzerinde hızla yuvarlanıyor ve kötü bir şeyin -daha kötü bir şeyin- çoktan yaklaşmakta olduğunu biliyorum.

Bu sabah Avery uyanmadan önce evden erken ayrılmak zorunda kaldım. Mateo Brandon'da kalmaya gitti, benimle, onu hiç acımadan konserve eden canavarla aynı çatıyı paylaşmaktan bile mutsuzdu. Ben ona ulaşmadan önce kuyu kurmuştu. Duygularını incittiğim için üzgünüm ama sonuçta benim gözetimimde bir kazaya sebep oldu. Kuralları ben koymuyorum. Sadece onları uygulamak için para alıyorum. Çekleri imzalayan adam vazgeçmiş olsa bile.

Kendimi daha iyi hissetmek için Alice'le bir film daha izlemek, boşluklarımı sindirilmemiş sert biscotti parçalarıyla doldurmak istiyordum ama eve yaklaştıkça bu ihtimal gittikçe azalıyor. Sökülmüş bisiklet tuhaf bir şekilde verandada yeniden ortaya çıktı. Sallanan sandalyelerden biri sanki zorlanmış gibi çökmüş. Ön kapı ardına kadar açık.

Arabayı durdurur durdurmaz, Alice elinde çeşitli nesnelerle dolu çöp torbalarıyla dışarı çıkıyor. Onları cirit atar gibi bahçeye fırlatıyor, arabamın kaputunu kıl payı kaçırıyor. Tam o sırada Derick'in merdivenlere devrilmiş alet zulasını fark ediyorum.

"Alice!" Birden keşke baret getirseydim diye düşünerek bağırdım. "Ne yapıyorsun?" Onun ateş hattına girmemek için arabamın arkasına sıkıca yerleştim.

Nefesinin altındaki mırıldanmalar daha yüksek sesle ve daha çılgınca büyüyor. Sanki bir Alzheimer nöbeti geçiriyor, unutmak onu öfkeyle dolduruyor. Bir keresinde rahmetli büyükannemin bunu yaptığını görmüştüm ve hep aklımda kalmıştı. Bir fotoğraf albümünü yanlış yere koyar ve dokunduğu her şeyin yok olduğu gerçeğine o kadar öfkelenirdi ki.

Yaklaşıyorum, ellerimi iki yana açıyorum ve sesim sakın, *huzur içinde geldiğimi* söyleyen bir duruş. "Alice, her şey yolunda mı? Ne oldu?"

"Misafirperver değil! Buranın hâlâ misafirperver olmadığını söylüyor! Buna inanabiliyor musunuz? Onca iş. Onca para. Boşa gitti, bitti. Kimse burada en iyi haliyle yaşamaya uygun değilse, ben de en kötü haliyle bırakabilirim! Nasıl olsa burada öleceğim. Burası bir anıt mezar gibi olmalı. Bu onlara günlerini gösterir!" Dışarıda çiftliğin çerçeveli bir resmini taşıyor. Onu tekmelemeyi mi yoksa fırlatıp atmayı mı planlıyor bilmiyorum ama her iki durumda da karar verecek ruh halinde olmadığını biliyorum.

Yan basamaklardan çıkıyorum. Muhtemelen aile yadigârı olan bir şeyi yok edecek gücü kendinde bulmadan önce kenarından çekip elinden kapıyorum.

"Ne yapıyorsun? Bunu neden yaptın? O benim mülküm! *Bu* benim mülküm! Buraya gelip benim eşyalarımın ne yapacağına karar veremezsin." Kendini beğenmişliği her yanından fışkırıyor. Eşikte bir kadın. Onu sakinleştirebilecek kadar yakın olan tek kişi benim.

Tabloyu Derick'le birlikte yeniden takmak için çok uğraştığımız korkuluklara dayadım. Sadece bir hafta önce sağlamdı. Üç nasıl yapılır videosu, iki takım alet ve çok uzun, küfür dolu bir gün sürdü. Birlikte inşa ettiğimiz diğer her şey yıkılmış olsa bile, tablonun ağırlığı kalan kazıkları devirmediğinde mutlu oluyorum.

Perişan haldeki, kambur Alice'i içeride takip ettiğimde duvar kâğıtlarının duvarlardan söküldüğünü, pervazların yerlerinden söküldüğünü ve yiyeceklerin dolaplardan devrildiğini görüyorum. Daha birkaç hafta önce süpürdüğüm, paspasladığım ve cilaladığım her yere koca bir kutu kahverengi pirinç dökülmüş.

Duvarlarını yeni bir alıcıya uygun rahatlatıcı bir tonla kapladığımız oturma odası bile kirletildi. Alice banyodaki kahverengi rötuş boyasını kullanarak alçıpan üzerinde dalgalı çizgiler oluşturdu.

Bu isyan hareketi sadece kendine zarar verdi. Bunu göremiyor mu?

"Bana ne olduğunu anlatmaya hazır mısınız?" Mutfak kapısının çerçevesine yaslanarak soruyorum. Her şeyin aşırı ağırlığı üzerime baskı yapıyor, o kadar ki dik duramıyorum. Çaydanlığı ocağa koyarken gözümü ondan ayırmıyorum. İhtiyacım olan son şey onun düğmeyi kapatıp gaz kaçağı başlatması.

Uzun bir süre boğazını temizliyor. Sonunda şöyle diyor: "Emlakçı, evi tamamen yıkmak için para yatırmaya istekli bir alıcı çıkmayacağını söyledi. Ona etrafta o kadar param olmadığını söyledim. Yapabileceği başka bir şey olmadığını söyledi." Alice midesindeki kötücül bir yerden gülüyor. "O kadın bana söylemeden önce son kafeinsiz çayımı da içti!" Boş çay kutusunu mutfaka doğru fırlattı. Bir çınlamayla çöp kutusunun kapağına çarpıyor. Yaptığı enkazı ayıklayacak kişinin ben olacağımı bildiğimden, onu almak için atıyorum.

"İkinci bir görüş alamaz mısınız? İrtibata geçebileceğiniz başka emlak acenteleri yok mu?"

"Hayır. Hepsiyle defalarca temasa geçtim. Yardling Emlak'tan Pamela Marks, birkaç yıl önce burayı temsil etmekle uzaktan yakından ilgilenen tek kişiydi, *potansiyeli* olduğunu söylüyordu ve şimdi o bile burayı çürüten bir canavar, bir ölüm tuzağı olarak reddetti."

Çocukluğunuzun geçtiği evi bu şekilde görmek zor olmalı. Genç Alice kardeşleriyle birlikte bu koridorlarda koşturmuş, ebelemece oynamış ve okula gitmek için hazırlanmış olmalı. Yemek odasında bir masanın etrafında oturup kendi tavuklarının yumurtalarından oluşan bir kahvaltı ziyafeti çekmiş olmalı. Annesi hastalandığında ona burada bakmış. Annie'nin ölmeden önce yaşadığı yer.

Alice bana perili bir bakış atıyor, gözleri çökük ve saçları vahşi. Hayaletler burada oyalanıyor.

Şöminenin üzerine yapıştırdığı seçilmiş birkaç resim dışında duvarlardaki resim ve fotoğrafları çıkarmasına şaşmamalı. O seçtikleri bile sergilenmek üzere arkasında kalmıştı. Köhne sandalyeleri uzağa bakacak şekilde konumlandırdı, televizyonu karşı duvara yerleştirdi; böylece onlara bakarak vakit geçirmek zorunda kalmayacaktı. Ancak odaya hazırlıklı bir şekilde girdiğinde, ayrılamadığı anılarla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Bu yüzden Tammy'yi, Annie'yi ve eski hayatını hava geçirmez kapaklı bir teneke kutuda saklıyor olmalı. Bazı geçmişler açıkta tutulamayacak kadar acı vericidir.

Onun yerinde olsaydım, şu anda daha az yalnız hissetmek isterdim. Benim gitmemi istiyor gibi görünebilir ama bunun altında bir ihtiyaç var. Ona göz kulak olmak için buradayım. Benim parçalanmış dünyam bekleyebilir.

"Gidip bir şeyler içmek ister misin?" Ben sorarım.

Bana öyle bir bakıyor ki kafamdan boynuzlar fırlamış sanırsınız. "Öylece gidemem!" Basit ayak işlerini bile yapmadığını fark ettim. Dışarı çıktığı tek zaman Candice'in onu doktor randevularına götürdüğü zamanlar. Klinik olarak aydınlatılmış bekleme odaları ve steril ofisler, bir barın gerektireceği türden bir etkileşim gerektirmiyor. "Ya biri içeri girerse? Köpeklerime kim bakacak?"

Yalanı anladığımı belli etmek istemem. Bu doğal olarak oluyor. İlk başta kararlı ama sonra iç geçiriyor. "Ne zaman fark ettin?"

"Fark eder mi?"

Yakındaki bir kutuyu tekmeleyerek rahatlıyor. "Zaten o lanet hayvanlara alerjim var." Haklılığını kanıtlamak istercesine iki kez hapsiriyor.

"Hayali olanlar bile, öyle görünüyor." Şakam yüzünün çatlamasına neden oldu. İçkiyi bir şartla kabul ediyor: "Sen ısmarlıyorsun."

Gideceğimiz yere vardığımızda yağmur yağıyordu. Tabii ki bugün şemsiye ve yağmurluğu unutacağım bir gün, bu gibi durumlar için bagajda her zaman bulundurduğum iki eşya. Ben sokakta park yeri ararken Alice'i kapıda tentenin altında durması için bırakıyorum.

The Cat's Pajamas öğleden sonraları geç saatlere kadar içki ve pahalı kızarmış yiyecekler için açık. Saat 11:00'den önce hiç gitmediğim için beni karşılayan manzara ürkütücü. Sarhoşken, dans ederken ve vicdansızken soyulan boyaları, yontulmuş zeminleri ya da cılız bar taburelerini fark etmiyorsunuz. Şimdi, her duvar şüpheli lekelerden oluşan bir Pollock tablosu gibi görünüyor.

"Harika. Beni bir çöplükten alıp diğerine götürüyorsun," diye mırıldanıyor Alice. Bara yaklaşırken onu susturuyorum. Etrafta oturan sadece birkaç müşteri daha var. Sarı ve uğultulu normal ışıklar en iyi ihtimalle rahatsız edici, en kötü ihtimalle de baş ağrıtıcı.

Tepemde yavaşça hareket eden vantilatörlerden yayılan hava içime bir ürperti gönderiyor. Soğuk yağmurdan donuyorum, saçlarım keçeleşmiş ve gömleğim vıcık vıcık.

Alice'in tabureye oturmasına yardım ediyorum. Kısa bacakları koşucuya bile ulaşmıyor. "Size ne ikram edebilirim?" barmen, düzgün vücutlu, kel beyaz bir adam çarpıcı gözlerle sorar. Sonra: "Ugh, sensin."

"Wren, bana düşmanların olduğunu söylememiştin," diyor Alice sesinde fazlasıyla neşyle.

Yemin ederim bu insanı hayatımda hiç görmedim. "Görmedim mi? Hiç tanıştık mı?" Bunun kaba bir soru olduğunu biliyorum ama onu tanıyamıyorum. Belki daha önce burada karşılaşmışızdır, belki de geçen sene 21 yaş üstü kartım yanımda olmadan içki almaya çalıştığımda beni azarlamıştır.

Bana ters ters bakıyor ve sonra karşı duvardaki tabelayı işaret ediyor. Soluk posterde şöyle yazıyor: *Cumartesi Gecesi Drag Gösterisi: Goldie Prawn'ın oynadığı Overboard*. Fotoğrafta, Goldie Hawn gibi giyinmiş, Joanna Stayton rolünde-

kırmızı, sivri güneş gözlükleri ve zebra desenli, Fransız kesimli dar bir mayo- 1987 yapımı aynı adlı filmde.

Arkamı döndüğümde, hayalet bir sarı peruğun kafasından aşağıya indiğine yemin edebilirim. Elindeki bardağı kirli bir bezle parlatıyor, dudakları büzüşmüş, bu kez bir öpücük arayışında değil, küçümseme içinde.

Alice görüntüyü daha yakından incelemek için ayağa kalkıyor. "Çok güzel bir kadın olmuşsun," diye sesleniyor omzunun üzerinden. Alice ona teşekkür eder. "Şu RuPaul karakterini tanıyor musun? Hulu'da hep onun reklamlarını görüyorum."

"Tatlım, öyle yapsaydım burada olur muydum sence?" diye soruyor. "Bir şey sipariş edecek misin yoksa sadece bana mı bakacaksın?"

"Ben viski ekşisi alacağım. Sen ne alırsın?" Alice'e sordum.

"Sek votka! Hayır, bekle. Bir martini, ekstra zeytinli! Hayır, hayır, bekle. Sahilde seks!" Kahkahalar attım. Yirmi dört saattir ilk kez göbekten kahkaha atıyorum. "Oh, bu kadar çocukça davranmayı bırak." Koluma bir tokat attı.

İçkilerimizi hazırlarken, "Mayıs ayında eğlenceyi bozduğum için özür dilerim. Daha önce hiç öpülmemiştim ve ilk öpüşmemin özel olmasını istedim, o zaman özeldi ama şimdi değil. Kalabalığın önünde seni kötü göstermek istememiştim."

"Kendine sakla, tatlım. *Altmış Dakika*'nın acıklı hikâyesine ihtiyacım yok. Güldürdü.

Her şey yolunda." Kokteylleri yere bırakıyor. "Neye içiyoruz?"

"Evini satamıyor. İşim yok oluyor ve eski sevgilim bunun olmasına yardım etti." Nasıl oldu da hiç erkek arkadaşım olmadı, hiç öpülmedim ve iki hafta içinde bir eski sevgilim oldu? "Oh, fark etmediysen diye söylüyorum, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor." Yağmur çatıya vurmaya devam ediyor.

"Bu kadarı yeter," diyor ve kadehlerimizi tezgâhın üzerine bırakıyor. En son bir bara gittiğimde Derick'le birlikteydim, hem fiziksel olarak hem de Facebook statüsünde. Şimdi burada Alice ile birlikteyim, onun şehirde içtiği içkiyi içiyorum ve eylemsizliğin koma haline giriyorum. Bu boku

yudumlamaktan başka ne yapabilirim ki?

"Bu iş ve eski sevgili meselesi de ne?" Alice soruyor. Ses tonu endişeli, ancak keyifle içtiği meyveli, tatlı içecek sayesinde yüzü kızarmış görünüyor.

"Wiley's'in bulunduğu arazinin gerçek sahibi Derick'in babası. Any Weather Transportation Group burayı yıkıp banliyö otoparkına dönüştürmeyi planlıyor. Derick başından beri biliyordu. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Joni Mitchell'ın şarkısına benziyor - 'cenneti asfaltla, otopark yap'." Alice biraz şarkı söylüyor. Sesi hiç de fena değil.

"Her yerdeki depresif geylerin film müziği," diyor Goldie sahte ve yankılanan bir şov kızı kahkahasıyla. "Bu çok berbat bir şey. Bu konuda ne yapacaksın?"

Omuz silkiyorum, bardağımı ellerimin arasında ileri geri kaydırıyorum. "Bilmiyorum. Yapacak ne var ki? Patronum kaderimize boyun eğmiş durumda. Görünüşe göre önümüzdeki hafta yıkımı görüşmek üzere tarihi bir kurulla toplantı yapılacak, ama onaylanma yolunda ilerliyorlar. En azından ben öyle düşünüyorum. Senin etkinliğini yapacağız, Alice, ama sonra, sanırım hepsi bu kadar."

Goldie bana işaret ediyor, hâlâ göstermelik tırnaklarını takıyor - kocaman, çın çın öten, ateş motoru kırmızısı pençeler. "Sözler ucuzdur. Eylemlere paha biçilemez. Eğer olanlardan hoşlanmıyorsan, başka bir şeyi harekete geçir."

Alice bana baktı. "Ondan hoşlandım."

Goldie göz kırpmıyor. "Hislerimiz karşılıklı, bebeğim."

"Bunların hepsi iyi ve güzel, ama zaten hareket halinde olan bir şeyi durduramam."

Açık hava sineması kapanacak. Jenerik."

Daha fazlası için ne enerjim ne de sabrım var. Olan oldu.

"Jenerik mi?" Alice boş bardağını tezgâha çarpıyor. Umarım hızlı alkol alımından dolayı yere yığılmaz. "Sigaran var mı?" diye soruyor Goldie'ye. Goldie bir tane çıkarıyor ve onun için yakıyor. Muhtemelen bunu da yapmaması gerekiyor, ne bileyim, zayıf sağlığı falan, ama bu noktada çok ileri gittik.

Havaya tatmin edici bir nefes yayılır. "'Jenerik', evime girip lanet olası filmimi sorduğunda söylediğim şeydi, değil mi? O zaman bunu benden almadın, şimdi de senden almıyorum."

"Çok cesursun, bebeğim," diyor Goldie.

"Daha yarısını bile bilmiyorsun," diye inliyorum.

"Bir tur daha lütfen ve gelmeye devam etsinler. Çözüme giden yolu içerek bulacağız. Bundan eminim." Çantasından bir kalem çıkardı ve önüme taze, kare bir bar peçetesi attı.

Bu şimdiye kadarki en kötü plan, ama plansızlıktan iyidir, bu yüzden ikinci viski ekşisini kabul ediyorum, eklemlerimi kırıyorum ve aklıma gelen her şeyi not etmeye başlıyorum.

Umarım serbest çağrışım benim süper gücüm olur.

Bölüm 25

3B'nin her zaman kapıyı çalmama politikası vardır.

Bardan döndüğümde Avery'nin odasına daldım. Stacia sırtına kırmızı BIC BodyMark kalemiyle geyik gövdeli bir aslan başı ve tek boynuzlu at boynuzu çizerken onun üstsüz, yüzüstü yatıyor olmasını beklemiyordum. Avery'nin yüzünün önünde bir defter açık, tanıdık özensiz bir yazıyla göz alıcı kıtalar halinde bir şiir oluşuyor. Yastığını göğsüne bastırıyor ve bana gülümsüyor.

"Özür dilerim, bölmek istememiştim."

"Neredeyse bitti," diyor Stacia, yelesine dolgunluk katarken. Gözleri cesur ve cüretkâr, Avery'nin bronzluk çizgilerinin çıtalı kırıkları arasından bana bakıyor. Bu tuhaf ama ilahi bir sevgi. "Harika, değil mi?"

"Çok," diyorum, Kedi Pijamaları'na girip çıkarken yaşadığımız kısa anlar dışında hiç gerçek bir etkileşimimiz olmadığını fark ederek. Gün ışığında, dağınık sarı saçları, ince bir burnu ve kozmetoloji dersi gösterileri için kullanılabilecek kadar yüksek ve keskin elmacık kemikleri var.

"Mateo burada mı?" Ben soruyorum.

Avery iç geçiriyor. "Daha büyük bir çanta hazırladı ve 'duvarın diğer tarafında yaşayan dev bir çift büyütene ve özür dileyene kadar' kalıcı olarak Brandon'la kalıyor."

Ben de öyle bekliyordum.

Avery, "Her zaman benim yaptığımı yapabilirsin - onu buzlu matcha latte içmeye götürebilir ve sonra tüm seçme kitabını senin için söylemesine izin verebilirsin" diyor.

"Her şeyi mi?"

"Sondheim için *S*'ye geldik, 'Being Alive' sanırım, ama çok tuhaflaştı ve enstrümanının yorulduğunu söyledi. Kabul ediyorum, zaten on sekiz harflik on altı barlık bölümler dinlemiştim, ama bu konunun dışında."

"'Being Alive' *Company*'den. Bobby'nin büyük şarkısı," diyorum Avery'nin ve kendi su dolu beynimin yararına. Mateo'yu masa oyununda yenmek için öğrenmeye çalıştığımız oyuncu albümlerinden biri. Kendi miyopluğuma karşı başımı sallıyorum. "Rolü alamadığı için hâlâ üzgün olmalı. Tanrım, belki de ben bir devdim. Bunu hiç sormadım bile."

Partiyi yeniden canlandırmak ve Derick'e aşık olmak beni tüketti, her zaman yardımcı pilotlarım, ya binerim ya ölürüm, anahtarları kapıp giderim dostlarım olan arkadaşlarımın arka planda kalmasına izin verdim. Mateo'nun gitmesine izin vermekte haklı olabilirdim, ama bu konuda bu şekilde patlamamalıydım ve kendi saçmalıklarımın arkadaşlığımızın önüne geçmesine gerçekten izin vermemeliydim.

"Bunu telafi edeceğim." Gerçi şu anda bunu çözecek zihinsel dayanıklılığa sahip değilim.

"Nasıl hissediyorsun?" Avery soruyor. Stacia giydiği bordo, kep yakalı gömleği ona fırlatıyor. Konuşmayı bölmeden telefonuyla sanatsal çalışmasının fotoğraflarını çekiyor. Kumaşın arkasından aslan avını takip ediyormuş gibi görünmesi için çapraz sırt askılarını yeniden ayarlıyor. "Derick bana birkaç kez mesaj atıp iyi olup olmadığını sordu, ama ona ne söylememi istediğinden emin değildim, bu yüzden sadece güvende olduğunu ve yalnız kalmak istediğini söyledim."

"İstediğim şey, sana bu yaz Wiley'de çalışmayacağımı söylediğim zamana geri dönebilmek. Film çalışmaları ofisi işini kabul etmeliydim. En azından arşivleri dijital ortama aktarırken yaşayacağım tek acı ara sıra oluşan kağıt kesiği idi." Gözlerimi deviriyorum ama içime keskin bir sızı giriyor. Derick'in giriş sırasını beklettiği geceki kâğıt kesiğini hatırlıyorum.

Bu yaza ait her anımız, yanmalarını izlemenin mide bulandırıcı zevkini tatmak için Polaroid'lere çakmakla vurmuşum gibi kenarlarından yanıyor.

Stacia kalemını cebine sokuyor ve "İkinizi biraz yalnız bırakacağım. Bunu almamın sakıncası var mı?" Avery başını sallıyor ve günlüğü ona uzatıyor. Kapıyı arkasından kapatmadan önce bana tatlı bir gülümseme veriyor.

"Kitapta ne var?"

"Kulağımın arkasına çizdiği yaratıktan yola çıkarak bir şiir yazdım ve bir hevesle ona gönderdim. Çok beğendi ve başkaları için de yapıp yapamayacağımı sordu. Şimdi şiirlerimin metninin yanında çizimlerimi de yayınlayacağımız bir sanatçı hesabı açmayı düşünüyor. Ya da belki ben şiiri yüksek sesle okurken onun vücudumu çizdiği bazı videolar? Henüz tam olarak ne olabileceğinden emin değiliz ama harika olabilir."

Yatağa otururken ona bakıyorum. "Bu harika." Avery'nin bir partnerde aradığı tek şey buydu: sanatını ciddiye alan, yazmanın boş bir uğraş olduğunu düşünmeyen biri. Bu geçici bir kaçamak olsa bile, bittiğinde yanında götüreceği bir şeyi olacak.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye soruyor, elimdeki buruşuk peçeteye doğru başını sallayarak.

"Baban Tarihi İnceleme Kurulu'ndan birini tanıyor, değil mi?"

"Evet, sanırım bizim sinagogdan biri bu işle ilgileniyor. Onu arayıp sorabilirim. Neden? Ne düşünüyorsun?"

Ona peçeteyi uzattım ve Alice'in ve benim beyin fırtınamın konuşmasına izin verdim.

Earl, Alice ve beni belediye binasının önündeki kaldırımda koşuştururken görür görmez endişeyle, "Burada ne yapıyorsun, evlat?" diye sordu.

Zaten geç kalmıştıkt. Alice evden çıkmaya hazırlanıyor, okula gitmeye hazırlanan bir ergen gibi, isteksizce ve biraz aceleyle.

"İstediğin rol için giyinmelisin. Sahip olduğun rol için değil," diye alay etti ve sonra sanki bizi oyalıyormuşum gibi beni arabaya doğru itti.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Önünde durdum. "O canavarın sana tarihi işaretini almasını sağlamak için içeride olman gerekmiyor mu? En azından bunu yapabilir." Yol boyunca savaşma isteğim artıyordu. Earl bırakmış olsa bile, bu benim bırakacağım anlamına gelmiyor.

Avery toplantının yeri ve zamanı konusunda bilgi verdi. Kamu gündeminde Bay Haverford'un Wiley's'in yıkımına ilişkin COA talebi vardı. Goldie ile sohbetimiz bana Willow Valley'in birkaç on yıldır tarihi bir bölgeye sahip olduğunu hatırlattı. Derick'in ve benim lise tarih derslerimizde 1961 tarihli 167 sayılı yasayı öğrenmiştik. Wiley's de bu yasanın kapsamına giriyor.

Kurulun Bay Haverford'un planlarını reddetmesi için hâlâ umut var.

Ama sonra Earl'ün elindeki ince, kirli beyaz mendili ve kan çanağına dönmüş gözlerini fark ediyorum. Ağlıyordu. "Bunu duymak çok zordu, evlat. Tüm o yıkım topları ve diğer şeylerle başa çıkabileceğimi düşünmüştüm ama yapamıyorum."

Earl hiçbir zaman duygularını göstermeyi seven biri olmadı, halının altına süpürme yöntemini tercih etti. "Sızlanmalarım la toplantıyı bölmek istemedim." Eğer yarı kuru yüzünün *ağlamak* olduğunu düşünüyorsa, beni 4 Temmuz'da görmeliydi.

"Neler oluyor? Onun tarafını mı tutuyorlar?" Kalbim sıkışarak soruyorum.

Zor bir grup olduklarını biliyorum. Avery bana Earl'ün işe başladığımız yıl yeni dijital projektörün yerleştirilebilmesi için atıştırmalık kulübesinde tadilat yapmak üzere bu denetleyici kurumdan açık onay alması gerektiğini hatırlattı. Patronumuzun bunun gerçekleşmesi için gurur ve sevincini elmas kaplı kol saatindeki şeytana sattığını bilmiyorduk.

"Onlar sadece bir inceleme kurulu. Önerdikleri her şey İlçe Meclisi'ne gidecek ve son sözü onlar söyleyecek. Bay Haverford'un yüksek mevkilerde çok fazla arkadaşı var." İç çekişi her şeyi kapsıyor. "Belki de en iyisi budur. Yaşım ilerliyor. Muhtemelen emekli olma zamanım geldi."

"Hadi ama," diye jokeylik yapıyorum. "Daha önünde birkaç güzel yıl var Earl. Bu yer sana hayat ve amaç veriyor. Pek çok insana hayat ve amaç veriyor."

Telefonumu çıkarıp sosyal medya hesaplarına bakıyorum. Derick bunları karanlık niyetlerle yapmış olsa da, erişimleri inkar edilemez. Earl'e takipçi sayılarını, doymak bilmez emojileri gösteriyorum. Hepsi bunu durdurmaya çalıştığımız davanın kanıtları.

"Sen ve Derick tüm bu süre boyunca yorumlar bölümünde alenen flört mü ediyordunuz?" Earl bana @WileysDriveInWV ve @RolandOnTheRiver14 arasında geçen, özellikle lanetleyici bir Twitter mesajını gösteriyor. Kızaran yüzümden uzaklaşmak için telefonu geri alıyorum.

"Bu..." Kekeliyorum. "Hayır, bu bir şey değil. Mesele bu değil."

Belki *de* mesele budur.

Derick'in video ve fotoğraf düzenlemelerine gösterdiği özen ve ustalık beni duraksatmaya yetti. Sadece sinsî art niyetleri olan biri, kapatılmasına yardım ettiği mekanı yeniden markalaştırmak için bu kadar iyi bir iş çıkarabilir miydi?

Şu anda bunu düşünecek vaktim yok.

Earl yarım bir kahkaha ve tam bir gülümsemeyle parlıyor. "Öyle olsa bile, beni bekleyen bir mirasçı sırası yok." Earl hiç kimseyle çıkmadı, hiç evlenmedi, hiç çocuğu olmadı. Bunu hiç sormadım. Kimse sormadı. Hayatı çitlerimizin ötesine pek geçmeyen gizemli bir patron olarak dünyada dolaşıyordu.

Bunların hiçbirinden pişmanlık duyduğunu sanmıyorum, ancak içinde yaşayan ve ara sıra onu rahatsız eden küçük bir suçluluk duygusu olduğunu düşünüyorum. Bu da onu

Keşke babasının yaptığını yapıp aile işini ona hediye edebilseydi. Mirası bu küçük yolla devam ettirmek.

"Biz bir aileyiz," diyorum ona kesin bir ifadeyle. "Terfi ettiğimden ve Alice'le tanıştığımdan beri bunu çok düşünüyorum." Adından söz edince canlandı. "Senin yaptığını yapmak istiyorum, Earl. Arabalı sinemayı işletmek istiyorum. Bu mirası canlı tutmak istiyorum. Şu anda bunun mümkün olmadığını biliyorum. Param, kredim ya da bilgi birikimim yok ama bir yolunu bulacağım. Oradaki adamın" -üstümüzde yükselen kırmızı tuğlalı binayı gösteriyorum- "buldozerle yıkmasına izin verirse bunu yapamam. Yönetimi devralmak için uygun bir şans istiyorum. Bunun için bana yardım edin. Lütfen."

Earl'ün sözde sızlanmaları yeniden başladı. Ağlıyor ama bu sefer saklamıyor ve ben bunu iyiye işaret olarak alıyorum. "Gerçekten ciddi misin evlat? Süslü diplomana ne oldu?"

"Ne olmuş ona? Bu işi aldım çünkü filmlere odaklanmış bir hayat istiyordum. Otoparkı yönetmek bana bunu sağlayacak ve sezon dışında araştırma yapmak, yazmak ya da yapmayı planladığım başka şeyler için zaman kazandıracak." Açık hava sineması benim için çok şey ifade ediyor ve evet, sonsuza kadar işletmeci olarak kalamazdım ama bahar ve yaz aylarında küçük bir işletme sahibi olmak geleceğimin tatmin edici bir parçası olabilirdi. Birden zamanın kısıtlı olduğu toplantıyı hatırlayarak telefonumu kontrol ediyorum. "Mümkünse oraya geri dönelim ve yönetim kuruluna aklımızdakileri anlatalım."

Earl bir saniye bile tereddüt etmez. "Canlarına oku, evlat."

"Huzzah!" Alice bağıyor ve *Rocky-vari* merdivenlerden yukarı doğru hücumla liderlik ediyor. Neredeyse tema şarkısının kulaklarımda çınladığını ve beni büyük girişime hazırladığını duyabiliyorum.

Sadece büyük değil. Giriş bile sayılmaz. Toplantı odasının kapıları ardına kadar açık ve biz ayaklarımızı sürüyerek içeri girdiğimizde kimse fark etmemiş gibi görünüyor.

Önümüzde, isim levhalarının ve mikrofonların yerleştirildiği bir kürsü var. Aralarında bir inşaat müfettişi, bir emlak komisyoncusu ve lisanslı bir mimarın da bulunduğu dokuz üyenin arkasında Willow Valley'i tasvir eden

tablolar var

Kehribar rengi ve yapraklı yeşillerle ince fırça darbeleriyle yapılmış tarihi sahneler. Ön köşelerdeki altın direklerde bayraklar asılıdır.

Bay Haverford sunumunu bitiriyor gibi görünüyor; önerdiği çirkin park yapısının üç boyutlu resmi ekrandan kayboluyor. Memnun bir şekilde, mükemmel aile birimine geri dönüyor ve gözlerim sıradaki son uzun bacak çiftine gelene kadar geziniyor: *Derick'in*.

Onu görmek beni olduğum yerde durdurdu. Buna geleceğini düşünmemiştim. Restoranda o gün giydiği bordo blazer ceketini giymiş, çiçekli kravatını yine boynuna çok aşağıya sarkıtmış. Acıya rağmen, tüm vücudum hala onun çekimine tepki veriyor, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda onun tarafından rahatlatılmak için bu ilkel dürtü.

O acıda büyük payı varken bunu kabullenmek zor.

Aralarında mimar olan Carl Goldstein tokmağıyla odayı düzene sokar ve bugünkü toplantıda yer alan konularla ilgili kamuya açık yorumlar için bir önerge verir. Diğerleri önergeyi "destekliyor".

Elimi kaldırdığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Merhaba, benim adım Wren Roland. Wiley's Drive-In'in şu anki yöneticilerinden biriyim." Ben konuşur konuşmaz Bay Haverford sandalyesinde dönüyor ve yüzünü buruşturuyor. Küçümsemesi neredeyse gözle görülür ısı dalgaları halinde yayılıyor. Ailenin geri kalanı yavaşça dönüyor ve Derick öne doğru bakmaya devam ediyor, belli ki sesim onun için çok fazla. "Buraya Any Weather Transportation teklifinin reddedilmesi gerektiğini söylemek için geldim. Arabalı sinemanın 1934 mimarisinin tarihi önemi ve toplumsal değeri göz ardı edilemez. Burası tarihi bölgemizin ayrılmaz bir parçası ve ülkede faaliyet gösteren en eski arabalı lokantalardan biri. Bir otoparka yol açmak için yazlık cennetimizi buharlaştırmaya yardım ederseniz, sinema sektörünün mirasına ve büyük kasabamızın korunmasına büyük bir kötülük yapmış olursunuz."

Alice benim için yüksek sesle alkışlıyor. Bu neredeyse Bay Haverford'un iniltisini ve Bayan Haverford'un *tıslamalarını* örtüyor. Kurul üyelerinin hepsinin yüzü aynı fikirdeymiş gibi görünüyor. Ne de olsa onlar sadık korumacılar.

Başka birine geçmek üzereydiler ki Earl ortaya çıktı. "Ben Earl Wiley, Wiley's Drive-In'in sahibiyim, arsanın şu anki kiracısıyım ve çocuğun verdiği önergeyi destekliyorum."

"Hareket şeyini yapmana gerek yok. Bu sadece bizim için," diyor Carl gürleyen bir kahkahayla. Tutanakları tutan adam, sanki daha sonra buna bir kez daha güleceklermiş gibi, bu espriyi büyük bir şovla not ediyor.

"Bay Wiley, son konuştuğumuzda anlaştığımızı sanıyordum. Anladığınızı söylemiştiniz," diyor Bay Haverford, sinirlenerek. Bu ikilinin geçmişte paylaştıkları iyi niyet pencereden dışarı çıktı.

"Bugün farklı bir melodi söylüyorum. Kusura bakma Dan," diyor, Bay Haverford'un sinirini bozmak için kısaltılmış lakabını kullanarak. Bay Haverford'un kızarmış tenine bakılırsa işe yaramış gibi görünüyor.

"Kamuoyundan başka yorum yapmak isteyen var mı?" diye soruyor Sn. Goldstein.

Derick'in ayağa kalkıp bu küçük topluluğun önünde Wiley's'i sevdiğini söylemesi için midemde bir kıpırtı var. Benim tarafımda olduğunu. Tüm o yazılar, uzun geceler ve çılgın atıştırmalık barakası saçmalıkları Wiley's'in kurtarılmaya değer olduğu inancıyla yapıldı.

Kalbim on yedi, on sekiz, on dokuz parçaya daha ayrılmadan önce onun beni önemseddiğini duymaya ihtiyacım var.

Ama başı öne eğik, omuzları çökmüş ve göğsümdeki parçaların çatırdayarak göğüs kafesimin dibine düştüğünü neredeyse duyabiliyorum.

Orta yaşlı bina müfettişi Sal DeFalco, "Söylemeliyim ki Bay Haverford, bir toplum değerinin üzerine asfalt dökme planlarınız endişe verici," diyor. "Wiley's Drive-In'in mimarisinin, atıştırmalık kulübesinin, sevilen tabelanın, hepsinin tarihi kaynaklar olarak kabul edilebileceğini ve inceleme kurulu olarak bunları korumakla görevli olduğumuzu anlamalısınız. Araziyi incelemek üzere gönderdiğimiz ekip bu ifadeyi destekleyen kanıtlar buldu."

Bay Haverford, "Üzerinde dans eden lolipoplar olan bir kulübenin nasıl kaynak sayıldığından emin değilim," diye alay ediyor.

"Tarihi kayıtlarda kocaman bir ayakkabı var Bay Haverford," diyor ellili yılların tarzında puantiyeli bir elbise giyen emlak komisyoncusu Sylvia Mueller. "Tarih her zaman bakanın gözünde değildir."

Carl boğazını temizliyor. "Wiley's tişörtlü cesur korumacı gibi ben de otoparkınızın tarihi bölgemizin karakterini yok edeceğine ve ülkemizde zaten bulunması çok zor olan bir işletmenin tarihine büyük bir kötülük yapacağına inanıyorum." Beni onaylarcasına başını salladı. "İlçe Meclisi'ne başvurunun reddedilmesini tavsiye eden bir hareket duyuyor muyum?"

"Çok etkilendim," diyor

Sylvia. "İkincisi," diyor Sal.

"Kabul edenler," diye anons ediyor Carl, "*evet* desin." Oybirliğiyle "evet" sesleri yükseldi.

Kulaklarıma çarpma şekli, neredeyse koro gibi. Birbiriyle örtüşen sözleri güzel bir müzik yaratıyor ve bizi mücadelemizin bir sonraki aşamasına göndermek için vampirleşiyor.

Alice'in dediği gibi: İleri! Huzzah!

Kısa Mesaj

Wiley'nin Personel Sohbeti

Mateo Trinidad bu sohbetten ayrıldı

***Derick Haverford bu sohbetten çıkarılmıştır* Youssef**

Büyük haber nedeniyle bu hafta programın değişip değişmediğini bilen var mı?

Wren

Herkese merhaba. 🙌

Öncelikle, bu yazki davranışlarım için özür dilemek istiyorum, özellikle de kaza gecesi için. Odaklanamadım ve umarım tembellik ettiğim için beni affedebilirsiniz.

İkinci olarak, Wiley's'in bize her zamankinden daha fazla ihtiyacı olduğunu bilmenizi isterim. Bay Haverford'un yıkım planları önümüzdeki hafta İlçe Meclisine sunulacak. Planların onaylanmaması için tüm toplumun desteğine ihtiyacımız var.

Arkadaşlarınıza anlatın, ailenize anlatın, medyaya anlatın, sizi dinleyecek herkese anlatın. Son olarak, eğer isterseniz, Pazartesi günü evimde yapılacak planlama toplantısı için bize katılın. Savaşmadan yenilmeyeceğiz.

Bölüm 26

Sanki 4 Temmuz'u tekrar yaşıyoruz.

Arka bahçem hareketli.

Açık hava sineması günlerimizden kalma eski çim sandalyeler çimlerin üzerinde daire şeklinde dizilmiş. Alice solumda oturuyor, ayaklarını endişeyle yere vuruyor, Earl ise sağımda. Karşımda annem, babam ve Claire çeşitli tablet ve dizüstü bilgisayarlarda yazı yazıyorlar. Ayaklarının dibine serpiştirilmiş kitaplar ve klasörler var.

Avery, isteksiz Mateo'yu yardıma gelmeye ikna etti, böylece güneş gözlüklerini takmış ve burunlarını bilgiye gömmüş bir şekilde kenara çekildiler. Wiley'nin ekibinin geri kalanı salıncakta arkadaşlık ediyor.

İlçe Meclisi toplantısındaki sunumumu hazırlamak için hepimiz toplandık.

Bay Goldstein, bir sonraki toplantılarının halka açık forum bölümünde, kutsal yerimizin geleceği için ateşli bir savunma yapmaya hazır olmam gerektiğini bildirdi. Bana birlikleri toplamamı ve sesimi yükseltmeye hazırlanmamı söyledi, ben de aynen öyle yapıyorum.

Earl bıyıklarını ovuşturuyor, derin düşüncelere dalmış, gözleri gazete metninin satırlarını tararken, sarı fosforlu kalemi hazır.

Claire organizatörümüz, Avery yazarımız, Alice sert eleştirmenimiz ve Earl de ilk elden bilgi hazinemiz. Annem ve Stacia sanatsal becerilerini kullanarak açık hava sinemasının geçmişine ilişkin görsel açıdan hoş bir zaman çizelgesi hazırlıyorlar. Böylece konsey üyelerine bu uzun soluklu işletmenin toplumsal yönünü ortaya koyan özlü ve göz alıcı bir grafik sunulmuş olacak. Brandon

bir sokak ekibi toplamayı kabul etti. Bu ekip, Rosevale kampüsünde kalan yaz okulu öğrencilerine bu haberi yayacak ve onları davaya katılmaya çağırarak.

Yönetebildiğimiz kadar geniş bir alana ulaşmamız gerekiyor.

Alice'in gözleri küçük basılı materyallerin çoğunu okuyacak kadar iyi olmadığından, ona yüksek sesle okuyorum, bu da hoşuma gitmeye başlayan bir eylem. Eğer başını sallarsa, o kaynağı "lazım olur" yığınınına koyuyorum, eğer kaşlarını çatarsa, babama götürüyorum, böylece sıralayabilir, alfabetik sıraya koyabilir ve kullanılamaz olduğunu düşündüğümüz şeylerin kaydını tutabilir. Şu an uygun olmayan bir şey daha sonra uygun olabilir.

Tüm bunların sonunda açık oturumu başlatan kişi ben oluyorum. Sanki yüksek profilli bir davanın kapanış konuşmasını hazırlayan mazlum bir savunma avukatıymışım gibi. Sıradan bir Erin Brockovich. Değeri kanıtlamam gerekiyor.

Bu özel insanlar topluluğunda bile Derick'in yokluğu hissediliyor. Eğer burada olsaydı, biliyorum ki beni koşturmak zorlar ve paniğimi yenmemi sağlardı. Elimi tutar ve korkumun uçup gitmesine yardım ederdi. Yalnız ve ağrıyan kalbim, o her şeyi mahvetmeden önce hissettiklerimi özlüyor. O kısacık haftalar harikaydı. Üzücü ve aptalca ama gerçek. Bu karmaşanın içinde olmamızın, can simidi arıyor olmamızın bir sebebi de o. Tüm yaz boyunca beni ne kadar görülmüş ve istenmiş hissettirdiğini, Teftiş Kurulu toplantısında yüzüme bile bakmadığında ne kadar görünmez hissettiğimi bir araya getiremiyorum.

Son mesajına geri dönüyorum:

Derick

İki gerçek ve bir yalan, 3. raunt:

1. Sana daha önce söylemediğim için çok üzgünüm ama iyi bir sebebim vardı. Söz veriyorum.
2. İnanıldığını şeyi savunduğun için seninle gurur duyuyorum.
3. Beni sonsuza kadar donduramazsın.

Bunu aldığımda, cevap yazmaya başladım: Hepsi yalan! Ama bu tür dramatizmlerin sadece elimizdeki meselenin dikkatini dağıtacağına karar verdim. Wiley'nin hayatını kurtarmaya odaklanmalıyım. Daha önce Derick olmadan da yaşadım; şimdi onsuz da yaşayabilirim.

Keşke kalbim buna inanmaya başlayabilse.

Duygularımdan sıyrılmaya çalışarak bir mola veriyorum ve annemin güverteye kurduğu içki masasına doğru yürüyorum. Birliklerin doğaçlama bir toplantısı bile tam bir yayılma gerektiriyordu. Mateo kendine annemin meşhur tatlı çayından dolduruyor. Annem Georgia'da niversiteye gitmiş bir Tristate bölgesi kızı. Güneylilerin rahatlatıcı iceğini iyi bilir. İşin sırrı bir tutam karbonat ve sade şurup, uzun süre demlenmiş poşet çayların acı tadını yok ediyor. Mateo buna doyamıyor.

Dikkatle yaklaşarak ve empati kurarak, hızlıca arkasından, "Kamadan önce, zgn olduğumu söylemek istiyorum. Gerçekten, gerçekten zgnm."

Mateo yavaşça dönüyor, buradan koltuğuna kadar olan mesafeyi hesaplıyor ama onu köşeye sıkıştırdım ve o da bunun farkında. Sessizce davranmak onun bana ceza verme yöntemi. Ama dürüst olmak gerekirse, en iyi arkadaşımı geri istiyorum.

"Seni kovduğum gece sana çok kötü davrandım. Yıkım planlarını ve Derick'in çift taraflı ajan olduğunu öğrendiğimde, bilmiyorum, kendimi kaybettim. Bunun bir kaza olduğunu biliyorum. Böyle olmasını istemediğini biliyorum. Biliyorum ben bir devim."

Mateo uzun bir yudum alıyor, belli ki beni terletmekten zevk alıyor. Reklama hazır, ferahlatıcı bir *ahh*'tan sonra, "Sen bir dev değilsin. Aksine, daha çok huysuz bir köprü trolne benziyorsun."

Gülüyorum. "Ahh. En azından devlerin katmanları var."

"*Shrek* göndermeleri seni bir yere kadar götürür," diyor Mateo. st üste dizilmiş tepsiden bir dilim karpuz alıyorum ve bütün öğleden sonra yemek yemeyi unuttuğumu fark ediyorum. "En azından sen bir trolsn. Ben bir eşeğim."

"şımarık ve sevimli bir yardımcı mı?" "Bir eşek."

O kadar gülüyorum ki neredeyse karpuz çekirdeği çıkaracağım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu bana çok acı veriyor - Pilates ve dans derslerinden çok çalışmış zm - ama yanlış yaptım bebeğim."

"Narsist olmadığını söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Alay ediyorum.

"Kapa çeneni, ciddi olmaya çalışıyorum." Çok dramatik bir nefes verir. "Telefonuma bakmamalıydım. Brandon bunu görmeme yardım etti. Sen haklıydın. Bobby rolü için seçilmediğimden beri bir bunalım içindeydim ve kendimi işin üstündeymişim gibi hissediyordum ve bu benim bencilliğimdi." Kirpiklerini kırptıştırıyor. "Beni hiç affedebilecek misin?"

"Tabii ki. Arkadaşlığımız kaza affetme politikasıyla birlikte gelir. Kayıt olurken küçük yazıları okumadınız mı?"

Bana sırtıyor. "Rastgele oda atama tanrılarının bizi dört yıl önce eşleştirmesine sevindim. Sen iyi bir arkadaşsın, Wren. En azından kapalı gişe oynayan bir sinemanın önünde benim yerimi havaya uçurmadığın ya da bana aşk dolu e-postalar göndermediğin zamanlarda."

"Bu sadece *iki* dostluk grevi!" Karşı çıkıyorum. Kıkırdıyor.

"Yine de en iyisi bu olabilirdi. Rosevale yaz stoğundan aradılar. Bobby rolünü verdikleri adam ilk hafta sonu gösterilerinden sonra larenjit olmuş ve yedek oyuncu almamışlar, o yüzden... Ben varım!" Dizginlenemeyen heyecanından çayı biraz döküldü.

"Aman Tanrım! Mateo, bu inanılmaz! Tebrikler! Uh..." İçecek bardağına uzandım. "Larenjite!"

"Larenjite!"

Çok fazla kadeh kaldırdığım bir yaz oldu ve her nasılsa bu kadeh kaldırdığım tek kadeh gerçek oldu. Doğum günümün olduğu gece hormonal panikle hareket ettim. Mezuniyetimin olduğu gün, içgüdülerimle hareket ettim. Bugün, nihayet içgüdülerime göre hareket ediyorum - istikrarlı, her şeyden emin içgüdülerime. Bir kez olsun kendime güvenmeye başlamaya hazırım.

Birkaç saniye sessizlik içinde yudumluyoruz.

"Derick'ten haber aldın mı?" diye sorar.

"Onu hayaletleştiriyorum. Ona kendi ilacının tadını veriyorum." Umduğum kadar tatmin edici hissettirmemesi berbat.

"Bebeğim, klişe laflar etmekten nefret ederim ama iki yanlış bir doğru etmez."

"Bunu benimle aynı duvarı paylaşmak zorunda kalmamak için neredeyse dairemizden taşınan adam söylüyor!"

"Ben kızgındım, sen de enkaz halindeydin ve zavallı Avery de bunun ortasında kalacaktı. Hepimize bir iyilik yaptım." Telefonunu çıkardı. "Ailesinin zorba ve talepkâr olduğunu söylemiştin. En çok da babasının. Hâlâ onların çatısı altında yaşıyor ve beklentileriyle mücadele ediyorsa, bu konuda fazla seçeneği olmayabilir. Bunun boktan bir bahane olduğunu biliyorum ama hiçbir şey değil, değil mi?" Wiley'nin Instagram sayfasına giriyor. "Bu sayfa Mayıs ayında bile yoktu ve şimdiden üç binden fazla takipçisi var. Eğer buraya sadece işleri berbat etmek için gelseydi, benim yaptığım gibi kötü bir iş çıkarmaz mıydı sence?"

"Komik. Geçen hafta ben de aynı şeyi düşünmüştüm..."

Eğer Derick iflah olmaz işler çeviriyor olsaydı, aktif bir şekilde partiyi yok etmek için çalışıyor olurdu, ancak sosyal medya etkileşim sayıları arttıkça arttı. İkiyüzlü ya da değil, belki de hikayede daha fazlası vardır.

"Tüm bunların Wiley'nin işini kurmak ve böylece babasının onu yıkmasını engellemek için içeriden yapılan bir iş olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Mateo bana *Duh* der gibi bakıyor, *bunu ilk düşünen nasıl ben oluyorum?*

Şüphesiz bir anlamı var. Derick babasının boyunduruğundan kurtulmak istiyor. Wiley's'de kötü bir iş yapmak, kayırmacılık alanı dışındaki gelecekteki işverenlere kötü görünecekti, bu yüzden babasına bir öpücük olarak, pozisyonunun babasının amaçladığının tam tersini yaptığından emin olmak için büyük çaba sarf etti. Dolambaçlı ve neredeyse ilham verici.

Yine de bu bana neden söylemediğini açıklamıyor. İtiraf etmek için bolca fırsatı vardı.

Mateo bana iyi tasarlanmış başlık fotoğrafı ve sürekli sevilen tweet akışıyla Twitter akışını gösteriyor. Koordineli destek kampanyalarını. Mükemmel düzenlenmiş TikTok'ları. Tüm bunlar dijital medya planı olan birinin eseri. Bir hikayeyi nasıl anlatacağını, kitlesiyle nasıl etkileşime geçeceğini ve nasıl *acıma* duygusu uyandıracağını bilen birinin.

Bekle. İşte bu!

Bu tam bir Aristotelesçi olay dönüşü. Çantamı bıraktığım daireye geri dönüyorum. İçinden mermi günlüğümü alıp sayfalarını çılgınca çeviriyorum.

"Bekle, şu anda ne oluyor?" Mateo soruyor. Herkes yaptığı işi bırakıyor ama ben tüm sorunlarımızın bariz cevabını ortaya çıkarmakla meşgulüm.

İlçe Meclisi toplantısı hafta sonunda. Büyük bir ihtimalle bir banliyö otoparkının ekonomik faydasının Wiley's'in tarihi öneminden ve tarihi bölgenin bakımından daha ağır bastığını görecekler. Eğer durum buysa, Bay Haverford plaketi dikecek ve ardından yıkım topunu getirecek.

Ekranın ve atıştırmalık kulübesinin ardında kalan tek şey, Philadelphia'ya giden otobüse binerken kimsenin okumayacağı bir hatıra mezar taşı olacaktı. Çok iç karartıcı.

Sadece benim için değil, *sosyal medyadaki* film hayranları için de.

Bu çevrimiçi acemi, Derick'in bana öğrettiği her şeyi alıp kendi çıkarım için çarpıtmak üzere.

"Bir sosyal medya kampanyası başlatmalıyız. Nostaljiyi ve film sevgisini çağrıştıran geniş çaplı bir saldırı," diye gruba duyuruyorum. Wiley'nin ekibinden hevesli mırıltılar hemen patlak verdi. "İnsanların duygularına hitap edersek, bizimle birlikte internette seslerini yükseltmek isteyebilirler."

İlk konuşan Avery oldu. "Bayıldım ama biz influencer değiliz. Burada kimsenin birkaç yüzden fazla takipçisi yok. Bunu nasıl duyuracağız?"

"Çekirdek kitlemizi genişleterek. Sinyal davamızı güçlendirir." Özlem dolu bir sızı göğsüme çarpıyor ama bunun yeni keşfettiğim mücadelecı statümü ezmesine izin vermiyorum.

Zihin tabelamda yeni bir başlık beliriyor:

AŞKTA VE HASHTAG'LERDE HER ŞEY MÜBAHTIR

"Sen ve Stacia şu sanat ve şiir hesabını başlattınız. Yeni ama yükselmeye başladı. Eminim takipçileriniz hikâyelerinde bizimle ilgili bilgi paylaşmak isteyeceklerdir." Youssef'i işaret ediyorum. "Sen de şu projeksiyoncu film forumlarında popülersin, bizim durumumuzla ilgili bir yazı yazabilir misin?"

"İnternetteki arkadaşlarım bu boku yerdi," diye onaylıyor.

"Harika! Mateo, aktör arkadaşların filmlere bayılıyor ve eminim Dr. Tanson'dan film çalışmaları bölümüne bir e-posta göndermesini isteyebilirim. Ayrıca, onda tonlarca..." Tüm bu olaylardaki kilit oyuncu birdenbire netleşti. "Bana bir saniye izin verin." Odama koştum, telefonum hazırđı. Oscar bana numarasını New York gezisinden önce vermişti, o yüzden kişiye tıklayıp aramayı başlatıyorum.

İkinci çalıştan sonra cevap veriyor, "Alo? Her an hat kesilebilir."

Robotik metro sesi arkasında bip sesi çıkarıyor: "Kapanan kapılara dikkat edin lütfen."

"Merhaba. Ben Wren. Çabuk olacağım." Beklentiden nefesim kesildi. Zihnim olabileceklerin hayaline dalmış durumda. "Podcast bölümünü yayınlamadan önce büyük bir fikrim var ve yardımınıza ihtiyacım var."

"Elbette," diyor neşeli bir ses tonuyla. "Her neyse. Ben varım."

Twitter Konusu

@DontYouForgetAboutPod

Ülkemizdeki açık hava sinemaları yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. WileysDriveInWV'nin büyük şirketlerin son kurbanı olmasına izin vermeyin. AliceKelly ve kayıp filmi *Chompin' at the Bit'i* (1978) özel konukla tartıştığımız son bölümümüzle #TheLittleDriveInThatCould'u desteklemek için bana katılın.

37 yanıt. 256 Retweet. 708 Beğeni.

Konu

DontYouForgetAboutPod @RolandOnTheRiver14 bir yönetici ve uzun süredir arabalı sinemanın çalışanı. Tarihi koruma mücadelesine liderlik ediyor. Lütfen bu mesajı her yerde PAYLAŞIN. Willow Valley Borough Council'e yıkımı desteklemediğinizi nasıl bildireceğinizi öğrenmek için biyografimizdeki bağlantılara bakın.

DontYouForgetAboutPod E-postalar, telefonlar ve mektuplar için teşekkür ederiz! Zafere ulaştığımızda, 14 Ağustos'ta filmin özel gösterimi için bize katılın. Sinema tarihinin kaçırılmaması gereken ölümsüz bir gecesi!

Bölüm 27

Cuma günü, viral olduk.

#TheLittleDriveInThatCould Twitter'dan TikTok'a ve Tumblr'a kadar her yerde. Avery, Stacia'dan amacımız için bir logo hazırlamasını istedi. Birkaç saat içinde bu logoyu çıkartmalara, tişörtlere, tabii ki pullara ve daha fazlasına yapıştırdık; hepsi annemin uzman yardımıyla Etsy'de satışa sunuldu.

Yerel haberler bizi geliştirmekte olan bir hikaye olarak ele aldı ve sosyal paylaşım sitelerinde güncellemeler yayınladı. Çevrimiçi film blog yazarları, geliştiricileri sinemanın ölümü olarak göstererek eylem çağrımızı yankıladılar. Biraz abartılı olabilir ama bu ciddiyeti takdir ediyorum.

Hatta ulusal bir sabah haber programında, sunuculardan biri tıpkı bizimki gibi bir arabalı sinemaya giderek büyüdüğü için kısa bir anons bile aldık. Hepsi dokunaklı, memnuniyet verici ve korkutucu derecede heyecan verici.

İlçe Meclisi toplantısı başlamak üzereyken belediye binasının girişinde etrafımdaki çekirdek kadroyla birlikte duruyorum. Alice, Earl ve benim sadece bir buçuk hafta önce zorla girdiğimiz odanın yan tarafında bir podyum var. Resmi konuşmamı oradan yapacağım.

Not kartlarım ellerimde titriyor. En iyi ısmarlama takım elbisemi giydim, lenslerimi taktım ve patlamış mısır desenli papyonumu beyaz yakaya bağladım. Mateo bu kez yeni kıyafetlere olan sevgimden alaycı bir şekilde bahsetmedi.

Avery saçımda son dakika ayarlamaları yapıyor. Mateo sağ kolumda tiftik fırçası gezdiriyor. Claire bile burada, üzerime titriyor.

Kamerada parlak görünmeyeyim diye burnuma çarşaf geçirdim. Daha doğrusu *kameralarda*.

Evet, kameralar. Haber minibüslerinin geldiğini ve süslenmiş muhabirlerin atladığını görünce paniğe kapıldım. Yerel haberlerin ve basının toplantıya girmesine izin verildi ve katılabilecek kasaba sakinlerinin sayısı ciddi şekilde sınırlandırıldı. Annemle babam çoktan ön tarafa oturmuşlardı. Alice ve Earl yakınlarda, uzun süredir görüşmedikleri arkadaşları gibi sohbet ediyorlar. Lisemden çocuklar etrafa dağılmıştı. Tüm Wiley's çalışanları güçlü bir destek gösterisi olarak personel tişörtlerini giymişlerdi.

Buradaki bir grup insanın beni desteklediğini biliyorum, ancak çoğu ellili ve altmışlı yaşlarda olan konsey üyeleri, benimkinden çok daha güzel takım elbiseler giyerek ve medya çılgınlığından inanılmayacak kadar rahatsız görünerek yerlerine oturduklarında çıldırıyorum.

"Bu senin saat on bir numaran, bebeğim. Sen halledersin," diyor Mateo.

Claire başka bir yağlı kâğıt alır. "Numaralandırılmış kartlarınızı sırayla tutun ve göz teması kurduğunuzdan emin olun."

"Ama çok fazla göz teması kurmayın," diye uyarıyor Avery. "Sürüngen biri gibi görünmek istemezsin."

"Bana düşünecek çok şey veriyorsun." Bütün gözler üzerimde. Birbirine çok sıkı sarılmış bir lastik yumağı gibiyim. Bir kişi daha beni çekiştirirse kopabilirim.

"Sadece oraya gidin ve elinizden gelenin en iyisini yapın!" Avery öyle diyor. Claire, "Tanrım, terlemeyi kesmeye çalış," diye inliyor.

Küçükten de küçük odaya giderek daha fazla insan doluşurken nefesime odaklanıyorum. Nefes al. Yedi kez say. Nefes ver. Bunu tekrarlamaya devam edersem, belki de kendimi dışarıda olduğuma, yüzümde rüzgar, film oynadığına inandırabilirim. Benim mutlu yerim.

Bu sabah tek başıma koşuya çıktım ve bu kez Willow Vadisi'nde gün doğumuyla birlikte uyandım. Kendimi şaşırtarak Derick'in evinin önünden geçtim. Bir yanımda onun da uyanık olabileceğini düşündü.

saniye daha uzun. Önümdeki kabarık sarı saçlarını hiçbir noktada göremeyince cesaretim kırıldı.

Ama öyle olsaydı bile, ne yapardım? Kaybettiklerine ve daha da ötesi kaçırdıklarına özlemle bakabilsin diye onun önünde hızlanır mıydım? Hâlâ kırgın ve kızgınım ama umarım *o kadar* da önemsiz biri değilimdir.

Menekşe rengi bir pantolon giyen kısa boylu siyahi bir kadın olan Meclis Üyesi Harper, resmi tokmağıyla odayı düzene sokuyor ve toplanan tarafları selamlıyor.

Telefonum cebimde titriyor. Oscar'dan.

Öldürün onları! 💪

Bekle. İnternette izliyorum ve yaşlı

görünüyorlar. Onları çok ölü gösterme. 💀

Onun cesur retweet oyunu hashtagimizi yerden kaldırdıktan sonra, tüm platformlarda orman yangını gibi yayıldık. Oscar'ın yayıncısı bile, kurgusal olmayan eğlence alanında bilinen, parlak bir üne sahip bağımsız bir basın, onun tweetini hikayelerine ekledi. O, bugün burada olacakların önemli bir parçası. Ona teşekkürlerimi gönderiyorum ve ardından bir dizi gergin emojiyle birlikte arkasından kalpler sarkıyor.

Tam telefonumu sessize alıyordum ki, beni çağırdılar. Arkadaşlarım beni nazikçe itti. Koridoru adım adım geçerken tüm başlar bana doğru dönüyor.

Tökezleme. Aşağı bakma. Boğulma.

Podyumda, yönetsel otoritemi, podcast konuğu özgüvenimi ve biraz da Alice'in istediğimi elde etme saldırganlığını kullanarak daha uzun duruyorum.

"Any Weather Transportation'ın yıkım talebinin reddedilmesi ve seksen altı yıllık bir Willow Valley kurumu olan Wiley's Drive-In'in güzel toplumumuzun hayati bir parçası olan ve öyle kalması gereken tarihi önemini korunması konusundaki görüşlerimi dinlediğiniz için teşekkür ederim." Terli parmak uçlarım bir önceki not kağıdında lekeler bırakıyor, ancak güçlü duruyorum. "Benim adım Wren Roland. Wren Roland'ın en yeni yöneticisiyim.

Çok. Sekiz yazdır Wiley's'de çalışıyorum -aslında hayatımın en güzel sekiz yazıydı- ama buraya en sevdiğiniz Marvel filmlerinin gece yarısı gösterimlerine dair hikâyeler ve anılarla ya da bugün burada öyle bir çift görsem de bizim bahçemizde nişanlanan sayısız çifte dair hikâyelerle size kur yapmaya gelmedim." Doksanlı yılların popüler romantik komedilerinden birinin geçmişe dönük gösterimi sırasında bunu yapan iki müdavim olan Nisha ve Devon'a doğru bir el hareketi yapıyorum. "Wiley's Drive-In'in mimari ve tarihi kaynaklarının neden korunması ve el üstünde tutulması gerektiğini anlatmak için buradayım."

Konuşma planlandığı gibi devam ediyor. Konseyden doğru yerlerde *ohh*'lar ve kibarca baş sallamalar geliyor. Tüm zaman çizelgesini küçük dramatik duraklamalarla anlatıyorum (tabii ki Mateo'nun koçluğunda). Onlar da annem ve Stacia'nın çıktılarını takip ediyorlar. Daha fazla resimsel çekicilik için hoş bir PowerPoint bile hazırladık. Earl'den önce gelen Wiley'lerin portreleri arasında gezinerek tıklayıcıyı ustalıkla kullanıyorum. Film aşıklarının soyu.

Ne demek istediğimi anlatmak için kürsünün arkasına geçtiğimde kendime olan güvenim tavan yapıyor. "Wiley's sadece bir iş yeri değil -Bu bir gelenek. Hem orada çalışanlar hem de ziyarete gelenler olmak üzere pek çok Willow Valley genci için bir geçiş töreni."

Her kelimedede kafalar sallanıyor. Öyle olmasını beklesem bile, baskı altında ezilmiyorum. Bir kez olsun, her zaman olmak istediğim korkusuz lider gibi hissediyorum.

Film çalışmaları bölümümün beni buna hazırladığı aklıma geliyor - sözlü tarih, sınıf tartışmaları, mantıklı argümanlar. Aklımın bir köşesinde bölümümün geçerliliğini sorguluyordum ama işte buradayım, Rosevale bölümünün bana öğrettiği her şeyi somutlaştırıyorum.

"Zaman ayırdığınız ve değerlendirmeleriniz için teşekkür ederim."

Alkışlar yükseliyor ve ekibime yeniden katılıyorum. Onların destek çıglıkları moralimi yükseltiyor.

Yine de, halkın geri kalanı kürsüye çıkma şansı bulmadan önce ancak bu kadar yükselebilirler.

Bugün bu kadar çok kişinin çıkması şaşırtıcı. Küt saçlı ve Birkin çantalı bir kadın, kocasının hafta içi akşam yemeklerinde evde olabilmesi için daha yakın bir banliyö otoparkına ihtiyacı olduğundan yakınıyor. Konseye "çocuklarını düşünmesi" için yalvarıyor. Çalışanlarımızdan biri olan Jacob ise bu işe ihtiyacı olduğunu, aksi takdirde arabasının sigortasını ya da devlet üniversitesindeki derslerine gidip gelmek için gereken benzini karşılayamayacağını söylüyor.

Bu bölümün tamamı fikirlerin tenis maçına dönmüş durumda; top o kadar çok fileye çarpıyor ki korkarım hepimiz bu odadan ahlaki bir kırbacla çıkabiliriz.

Any Weather'ın desteği Wiley'nin desteğinden daha ağır bastıkça dehşet daha da büyüyor. Haverfordlar darbe yapmak için aktör kiralamış gibi hissediyorum. Yine de bunun doğru olmadığını biliyorum. Bu insanları tanıyorum. Giriş gişesinin önünden geçerken yüzlerini gördüm. Yıkıcı olan da bu. Wiley's'in mucizesini biliyorlar ve hala canlı canlı gömülmesine izin vermeye karar veriyorlar.

Çıkamaz sokağımdaki komşulardan biri ayağa kalkıyor, tuzlu biberli keçi sakalı olan yaşlı bir adam. Sonunda bizim tarafımızda olacak biri geldi diye düşünüyorum. Onun yerine şöyle diyor: "Cuma akşamları saat altı ile sekiz arasında mahallemden çıkamamaktansa taşıtların yollarımızı tıkamasını tercih ederim. Gürültü, gürültü, gürültüden bahsetmiyorum bile!"

Bu çok üzücü. Bir buçuk ay önce içkilerimizi içmekten, hamburgerlerimizi yemekten ve arka bahçemizde tembellik etmekten çok mutluydu. Şimdi bu insanlar sanki benim yetişmemde bir rolleri yokmuş gibi, sanki bu arsa mahallemizin cazibesinin bir parçası değilmiş gibi bana sırtlarını dönüyorlar.

Victory yan kapıdan kaçıyor.

"Başka konuşmak isteyen var mı?" Meclis Üyesi Harper soruyor.

Bu, bir düğünde nikah memurunun birlikteliğe itirazı olan olup olmadığını sorduğu an gibi hissettiriyor. Birçoğu dile getirilmiş olsa da, çok az kişi konuşacaktır. Toplantının bu bölümü, daha sıcak konulara geçmek üzere toparlanıp kapatılmak üzere. Bitti ve-

Kapı açılır.

Orada, batan güneşin aydınlattığı yerde, Derick Haverford.

Aynı boyda (genetik olarak), aynı yakışıklılıkta (olasılık dışı) ve burada (neyse ki?).

Tam görüş alanına giriyor ve herkes ne giydiğini görünce nefes nefese kalıyor: çok küçük Wiley's tişörtü. "Söyleyeceklerim var" demeden önce çapkın bir elini saçlarında gezdiriyor.

Kameralar daha iyi görüntü almak için dönüyor. Muhabirler kayıt cihazlarını kaldırıyor. iPhone'lar havaya fırlıyor ve CANLI moduna geçiyor. Bir şeyler olmak üzere.

"Benim adım Derick Haverford. Any Weather Transportation Group'un kısmi sahibi ve Wiley's Drive-In'in yıkımını denetleyen Daniel Haverford'un oğluyum." Sesi çok ciddi. "Wiley's Drive-In'in eski sosyal medya pazarlama stajyeri olarak, babam tarafından mülk yatırımının sürdürülmeye değer olup olmadığını belirlemek için sinema kuruluşunun finansal ilişkileri hakkında bilgi toplamakla görevlendirildiğimi itiraf etmekten gurur duymuyorum."

Derick geri dönüp önceki davranışlarını geri alamaz ama böyle dolu bir salonun önünde bunları sahiplenmek benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Her kelimesine umutla bakıyorum.

"Yasal mı? Evet, yasal. Etik mi? Hiç sanmıyorum." Derin bir nefes mikrofonda geri bildirim neden olur. "Daha ileri gitmeden önce, babamın akıllı bir işadamı olduğunu ve onu sevdiğimi söylemek isterim, ancak bu kasaba ya da tarihi bölgemizin değeri ve korunması ihtiyacı onun umurunda bile değil." Bu, çeşitli büyük tepkilere yol açıyor. Ancak muhabirler bunu yutuyor ve gözleriyle onu cesaretlendiriyorlar. "Bu otobüs hattı genişlemesi

para ve karlılık. Mesele sizin kentsel işlere erişiminiz değil. Mesele sizi köfte gecesi için ailelerinizin yanına götürmek değil. Dürüst olmak gerekirse, mesele sahil evimizin arka güvertesinde sıcak bir küvet. Sade ve basit."

Sırama baktığımda herkes sandalyelerinde öne doğru eğilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağızları bir karış açık. Memnuniyetle arkasına yaslanan bir tek ben varım. Çünkü yıllardır aile hayatının vitrininde sergilemesi istenen karton versiyonunun sonsuza dek kül olduğundan eminim. Şu anda ete kemiğe bürünmüş, özgürlüğün ateşiyle yanıp tutuşuyor. Kendini ve inançlarını savunuyor ve ben bundan daha fazla gurur duyamazdım.

"Derick!" Bay Haverford oturduğu yerden bağırır. Derick onu duymamış gibi yapar.

"Eminim bazılarınız bunun sorun olmadığını düşünüyordur. Zaten açık hava sinemasına ne gerek var ki? Kasabamız onsuz da ayakta kalabilir." Daha büyük bir gruba hitap etmek için dönüyor. "Bu doğru olabilir, ama kasabamız onunla daha iyi değil mi? Wiley's'de çalıştığım süre boyunca burayı ve" -kısa bir ara veriyor- "orada çalışan insanları çok sevdim..." Telaşlanıyor, bana doğru bir bakış fırlatıyor. "Burası filmlerin, büyüün ve anıların bir araya geldiği güzel ve harika bir yer. Ben kendi adıma tarihi bölgemizin korunması gerektiğini düşünüyorum. Küçük arabalı sinema yeniden yükselebilir ve yükselmelidir. Wiley's Drive-In'in jeneriğinin akmasına izin vermeyin. Teşekkürler."

Bay Haverford ayağa fırlar ama karısı onu ceketinin arkasından tutup aşağı çeker.

Derick neredeyse geldiği gibi aniden arka kapıdan dışarı fırlar. Arkasında, ayağa kalkmış coşkulu bir kalabalık bırakır.

Şu anda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Bir kez olsun kendimi psikanalize tabi tutamayacak kadar şaşkınım.

Oscar'ın güncellemeleri için telefonumu kontrol ediyorum. Tepkiler son derece olumlu. Derick çoktan ekrana taşındı ve Dar Gömleklilerin Beyaz Şövalyesi ilan edildi. Pek çok açıdan uygun.

Bu hikaye yakın zamanda ortadan
kalkmayacak. Ve umarım, açık hava sineması
da öyle.

Bölüm 28

Onu bıraktığımda Derick Alice'in evinin ön verandasında oturuyordu. Gün batımı pembeleri ve sarıları çatının ötesinde süzülüyor ve şu anda Twitter'da sansasyon yaratan tişörtünün renklerini vurguluyor.

Sosyal medya olay çıkarmış olabilir, ancak konsey üretimi durdurdu.

"Umarım buraya kutlama partisi vermeye gelmemişsinizdir. Kaybettik," diyor Alice huysuz bir şekilde Derick'e, haftalar önce değiştirdiğimiz ve hala gevşek görünen korkulukları dikkatle tutarak verandaya doğru topallayarak yürürken. Dörde karşı üç oyla konsey, uygunluk belgesinin reddedilmesi yönündeki tavsiyeyi bozdu - yatırımın makul getiri oranı ve sergilenen gösterilerle ilgili bir şey. Görünüşe göre tanıklıklar, bu kadar büyük meselelerde yeterli kanıt değil. "Şerefsizler."

Derick asık suratla başını sallar. "Akışı takip ediyordum." Mat siyah telefon kılıfını her an patlayabilecek bir el bombası gibi tutuyor. Saniyeler geçiyor ve hâlâ gözlerimle buluşmuyor.

"Sizi akşam yemeği için içeri davet ederdim ama buzdolabı boş," diyor Alice, kahverengi deri çantasının altından doğru anahtarı bulmak için titreyen elleriyle mücadele ederken.

"Midem şu anda yemek yemeyi kaldıramaz zaten."

Alice bilmiş bir şekilde başını sallayarak içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor, ama yemin ederim tokmağın yerine oturduğunu hiç duymuyorum. Eğer onu sandığım gibi tanıyorsam,

tüm bunları çatlaktan dinliyor olacak.

Derick ve benim aramda söylenmemiş çok şey dönüyor. Dehşet henüz yerleşmedi, bu yüzden orada durup bakıyorum, hala kurtarmaya nasıl geldiğini takdir ediyorum.

"Başka nereye gideceğimi bilemedim," diye itiraf ediyor, beyaz yüksek topuklu ayakkabılarının gevşek bağcıklarına bakarak. Başımı sallıyorum. Alice'in hayatına girdiğimden beri burası benim için de bir sığınak haline geldi. Eğer bir şeyden kaçıyor olsaydım, ki belki de sezon başladığında kaçıyordum, gelmeyi düşündüğüm ilk yer burası olurdu.

"Orada yaptığın şey inanılmazdı." Bunu söylemek için can atıyordum ve onun da bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. "Kolay olmamıştır."

Dizlerini göğsüne doğru çekerek çevik bedenini dar bir basamağa sıkıştırıyor. Bu onu şimdiye kadar gördüğüm en küçük hali. "Değildi ama söylenmesi gerekiyordu. Sadece Wiley için değil, benim için de." *Wavertree*'de bana elimizdekilerle yetineceğini söylediği geceden beri sesi hiç bu kadar emin ve kararlı çıkmamıştı. Sahip olduğumuz şeyin, geçim kaynağımı tehdit edebilecek kadar büyük bir sır tarafından baltalandığını nereden bilebilirdim?

Papyonumu çözerken yanına oturuyorum, ancak gerekli tampon boşluğu bırakıyorum. Bizim için herhangi bir yakınlık söz konusu değil. En azından henüz değil. "Ailenizden hiç haber aldınız mı?" Sessizliğinin sınırlarını test ederek soruyorum.

Nefes verirken inliyor. "Yayının sonunda konum ayarlarımı kapattım ve telefonumu kapattım." Aramızda duruyor, siyah ekran neredeyse tehditkâr. "O şey babamın beni kontrol etmesinin, sürekli içime girmesinin başka bir yoluydu. Beni buldozer gibi ezmesine izin vermekten bıktım."

İronik kelime seçimi hakkında yorum yapmaya cesaret edemiyorum. Vaktim de yok zaten. Derick kolunu geri sarıyor ve telefonu büyümüş tarlaya doğru fırlatıyor. Böcek avlamaya çalışan bir serçe gibi yay çiziyor ve sapların arasında kayboluyor.

"Wren, Wiley'nin ailemin ellerinde acı çektiğini görmekten nefret ediyorum. Onlar daha fazla zarar *vermemeli*." Hurt yorgun gözlerindeki son ışığı da emiyor. "Çok uzun zamandır bana belli bir şekilde olmam söylendi. Birliğe katıl, sınıfını geç, iyi bir iş bul. Sadece söyleyecek akıllıca bir şeyin varsa konuş. Eşcinsel olabilirsin ama bunu bir şey haline getirme. Ve her şeyden önemlisi, ailenin adını ya da işini lekeleyecek hiçbir şey yapma." Alaycı bir kahkaha atıyor. "O kadar uzun süre o kadar baskı altında kaldım ki, hangi yanım *ben* ki? Kim olduğumun ne kadarını oluşturdular? Bugün kendi istek ve ihtiyaçlarım doğrultusunda hareket ettiğimi hissettiğim ilk gündü. Başkasının değil."

"Anlayabiliyorum."

"Ve tabii ki işe yaramadı bile. Bunu sinir bozucu yapan da bu. Eve gidemediğimden değil. Zaten orada olmak istemiyordum. Bunun benim son çarem olması çileden çıkarıcı. İşin son çareme kadar gelmiş olması bile!"

Uzun zamandır içinde biriken öfkeyi serbest bırakarak gitmesine izin verdim. "Bu yazın büyük bir kısmında, tekrar yakınlaşmaya başladığımızdan beri,

Ben de tıpkı sizin gibi Wiley's'i hızlı bir şekilde başlatmaya çalışıyorum. Etkileşim verilerini taradım, filtreleri oluşturdum ve eşantyonları çalıştırdım." Şüphelerimi doğruladığını duymak çok garip. Bunu görmeliydim. Kendi kapalı kozama bu kadar sarılmamış olsaydım bunu *görebilirdim*. "Satışları artırmak ve babama yıkıma devam etmemesi için bir neden vermek için her şeyi yaptım. Ama başaramadım."

Bugün yaptığı şey yürek isterdi ama aynı zamanda cesaret de isterdi. Keşke onu serpintilerden koruyabilseydim, kaçınılmaz acıdan korumak için mistik bir güç kalkanı kullanabilseydim.

Ama yapamam. Bunu artık biliyorum. Süper insan olmayı dilemek zihinsel alanımı boşa harcamaktı.

"Hayır, hey. Başarısız olmadın. Her şeyi kontrol edemeyiz. İnan bana, denedim. Gerçekten denedim. Ezelden beri hayatımı mikro düzeyde yönetmeye, bir filmdeki gibi yönlendirmeye çalıştım. Kararsızlık ve kararlılık arasında bocaladım.

o kadar çok kötü karar verdim ki sayısını unuttum. Ama son zamanlarda fark ettim ki bazen hayatı akışına bırakmak gerekiyor." Mateo'nun bir peygamber olduğunu hiç düşünmemiştim, ama işte buradayım, dindar bir mürit gibi onun güzel sözlerini yayıyorum. Belki de gerçekten de ilahi müdahale gücüne sahiptir.

"Bugün kendiniz olduğunuzu çok net bir şekilde ifade ettiniz. Ailenin bir ürünü ya da onların itip kakabileceği bir günah keçisi değilsin." Çenesinde gergin, zonklayan bir ihtiyaç var. Başparmağımla kulağının dibinden çenesinin ucuna kadar masaj yapmamak, bu yükün en azından bir kısmını üstlenmemek için tüm irademi kullanıyorum. "Çok cesur, yaratıcı, komik ve çekicisin. Ve evet, bu küçük kasabanın kaldırabileceğinden daha büyük bir statüde doğmuşsun ama bunu değiştiremezsin. Yaşadığın her şey yüzünden olduğun kişisin. Onlara rağmen değil."

Omuzları gevşiyor ve yüzündeki kaslar yavaşça gevşiyor. "Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Sesi küçük ama umutlu. "Bu konuda iyisin."

"Neyde iyi?"

"Büyük, anlamlı konuşmalar. Korktuğunu ve topluluk önünde konuşmanın mideni bulandırdığını söylediğini biliyorum ama her iki toplantıda da bunu sanki ikinci doğanmış gibi yaptın. Sanki şaşırtıcı bir şekilde yeni bir parçanıza erişmiş gibiydiniz. Bu bana da aynısını yapmam için ilham verdi."

"Bu beni mutlu ediyor." Duraksıyorum, küçük yollarla birbirimizi daha iyi hale getirdiğimizi, birbirimizi daha fazlası için çabalamaya ittiğimizi anlamaya çalışıyorum.

"Beni mutlu ediyorsun, Wren."

"Beni de mutlu ediyorsun. Hatta o kadar mutlu ediyorsun ki, her şeyin boka sardığı gece sana nasıl davrandığıma inanamıyorum. Açıklamana izin vermeliydim. Öfkeliydim ve daha önce hiç yapmadığım bir şekilde öfkelen dim. Kendimi korkuttum."

"Anladım."

"Aramızda daha kolay, daha iyi bir iletişim olmasını istedim ve durup dinlemem gerekirken ne yaptım? Seni kapattım ve hayaletledim."

Çünkü içimdeki hastalıklı bir parça bunun her Őeyi daha iyi yapacađını dűŐunűyordu." Hayalet gibi davranmanın iki taraf için de deđmeyeceđini űđrendim. "Sanırım bu açık ve dűrűst olma konusunda biraz daha pratik yapmamız gerekiyor."

"Evet, sanırım űyle." Bir sűre geçti. "Ben bir Őey yapmıyorum. Sence Őimdi biraz antrenman yapabilir miyiz?" Ciddi, her zaman çok ciddi.

"Sanırım yapabiliriz." Yakamın dűđmelerini açıyorum ve bunu dođru yapmak için sadece tek bir Őansım olduđunu bilerek sűzlerimi dikkatle deđerlendiriyorum. "űzűr dilerim Derick. Seni, durumunu ya da duygularını dűŐunmeden o anda tepki verdiđim için űzűr dilerim. Sana asla bűyle hissettirmek istemem ve bunun bir daha olmaması için fazla mesai yapacađım."

BaŐını sallıyor, sűzlerim yűz ifadesini deđerştiriyor. "Ben de űzgűnűm, Wren. Sana her Őeyi anlatmalıydım. Hem de hemen. Bunun bir mazereti yok. İstediđim kadar rasyonalize edebilirim, seni korumaya çalıŐıyordum ya da her neyse. Babam her zaman af dile, izin deđer derdi ve ben de űyle yaptiđımı sanıyordum ama aslında senden bilerek bilgi saklıyordum. űnemli bilgileri. Artık daha iyi biliyorum ve gerçekten çok űzgűnűm."

"Bunu űzűr Dilerim Yazı olarak adlandırmalıyız, ha?" Umutsuzca en azından kűűk, gevsək bir tebessűm etmesini umuyorum. űyle bir Őansım yok.

Sonra, tam o anın geçeceđini dűŐunűrken, "Bedava Dondurma Yazı kadar iyi deđer" diye takılıyor. İŐte orada. AyrılmıŐ dudaklarının arasından parlak, beyaz diŐleri gűrűnűyor. Sadece bu gűlűmsemeden gű alarak uabilirim.

"Sanırım bunu tersine çevirmek için hűlű vaktimiz var." Pazusunu dűrtűyorum. "Belki de bunu BađıŐlama Yazı yapmalıyız?"

Tampon boŐluk kayboluyor. Derick Őimdi yakın ve gűzleri cam gibi.

Gűđűs kafesimin arkasında umut

Çiçekleri açıyor. "Bu hoşuma giderdi."

"Ben de isterdim."

Yűzű gűneŐ ıŐıđına dűnűŐűyor. Onu kollarımla sarıyorum ve o gűn Alice'in mutfak masasında bana yaptıđı gibi sırtında yavaŐ, emin daireler

Çiziyorum.

banâ özel defterini gösterdi. Onun gözyaşları sonunda benimkilerin de düşmesine neden oldu, arabalı sinemanın gerçekliği beni bir anda darmadağın etti.

Birbirimizin bedenlerine doğru titriyoruz, gömleklerimizin omuzlarının sırlıklam olmasına izin veriyoruz.

Dakikalar sonra kapı arkamızdan açılıyor ve Alice az öncekinden daha rahat bir kıyafetle verandaya çıkıyor. "Siz iki hüngür hüngür ağlayan bebeğin burada işi bitti mi? Biraz şarküteri eti ve küflenmemiş ekmek buldum. İkiniz de verandamda solup gitmeden önce bir şeyler yiyin."

Yarım kahkahalarla birbirimize yardım ediyoruz. İçeride, kuru hindili sandviçlerin üzerinde, üçümüz Alice'in yatak odasındaki şifonyerden çıkardığı bir deste bükülmüş kartla Go Fish oynuyoruz. Bizi kaçınılmaz olandan uzaklaştıracak bir şey. Sezon devam ediyor olabilir ama yaz, o kaygısız ruh hali, parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gitti.

Her şeyin ciddiyeti ancak akşam karanlığı çöktükten ve Alice'in hepsini kazandığı üç tam raunttan sonra tekrar odak noktasına geliyor. Hâlâ hile yapmadığından, yedilileri kollarına tıktırmadığından emin değilim. Sıradan bir kart köpekbalığı.

"Oturma odasını temizlememe yardım eder misin?" Alice melek gözleriyle soruyor. Hayır demeyeceğimizi biliyor.

Derick, Alice'in kaotik çöküşünde neden olduğu yıkımı ilk kez tam olarak görüyor. Sıkı çalışmamız harabeye dönmüştü. Şaşıyor, elini duvarlarda gezdiriyor. Dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum.

"Sorun değil," dedim ona. "Sadece yeniden inşa etmemiz gerekecek." *Birden fazla şekilde*, diye eklemek istiyorum.

Kanepeyi olması gereken yere taşımayı yarılarmışken -kemikli tavuk kollarıyla bunu nasıl ittiğini anlayamıyorum- Alice, kafasını göremeyeceğimiz kadar yükseğe yığılmış bir yığın eski battaniye ve yastıkla geri dönüyor.

"Bunlar ne için?" Derick, en sevdiği sandalyenin üzerine düşmeden önce ona yardım ederek soruyor.

Orada sessizce durup kendini toparladıktan sonra, "Şimdi yatmaya gidiyorum. İstersen gece kal. İstersen git. Ama lütfen artık bunu hallet. Eğer bu sana bir şey öğrettiyse, o da şu anda sahip olduğun tek zamanın kesin olduğudur. Sürdüğü sürece sahip olduklarının tadını çıkar."

Ve kapısını kapatıp kilitlediğini duyduğumuzdan emin olarak merdivenleri hızla çıkıyor. Derick ve ben birbirimize bakıyor, birbirimizin yüz ifadesini okumaya çalışıyoruz. Sözsüzce, aynı karara vardık. O eve gitmek istemiyor -*gidemez*- ve ben gitmezsem kalmayacağını biliyorum.

İkimiz de kanepeye sığamıyoruz, bu yüzden yorganları açıp kanepenin önünde yere geçici bir yatak seriyoruz. Burası sıcak, bu yüzden örtünmeye ihtiyacımız olmayacak. Üzerimizdeki fazla katmanları atıyoruz; ben tişörtüm ve boxer şortumla, Derick ise sadece külotuyla soyunuyor. Blazer ceketimi ve elbise pantolonumu Alice'in koltuğunun üzerine katlıyorum, sabaha kadar buruş buruş olacaklarını çok iyi biliyorum.

Başlarımız aynı anda yastıklarımıza değiyor. Tek kelime etmeden, tek bir lambanın puslu ışığında birbirimize bakarak uzanıyoruz. Odanın sıcaklığı üzerimize çöküyor, ama onun bakışlarına kilitlenmişken, başka hiçbir şeyin benim için önemi yok.

"Tüm bunları yaşadığın için üzgünüm," diyorum. "Ben senin için buradayım. Ne olursa olsun. Alice pasif-agresif bir şekilde geceyi birlikte geçirmemiz gerektiğini ima etmeseydi bile, sen söyleyene kadar yanından ayrılmazdım."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Sesi, duymak için eğilmem gereken utangaç bir cızırtı.

"Tabii ki."

Sıcaklık artıyor olsa da birbirimize daha sıkı sarılıyoruz. Ya da belki bu sadece onun yakınlığının bir yan etkisidir. Her iki durumda da terliyorum.

"En azından sezon sonuna kadar vaktimiz var. Yıkım sonbahara kadar başlayamaz. Alice'in etkinliğini hâlâ yapabiliyorsun." Düşünceli bir teselli ödülüyle darbeyi yumuşatmaya çalışıyor.

"Haklısın. Buna sahip olduğum için minnettarım." Elini tutuyorum. "Ben de buna sahip olduğum için minnettarım."

Gözleriyle beni öpüp öpemeyeceğini soruyor, ben de başımı öyle bir sallıyorum ki neredeyse kafataslarımız çarpışacak. Bu sefer beni öptüğünde, artık aramızda yalanlar kaynamazken, daha farklı, daha çözülmüş hissettiriyor. Bir son gerektirmeyen bir şekilde son. Ama daha ziyade, aramızdaki öpüşmelerin bundan sonra hep böyle olacağı anlamında nihai: şefkatli ve gerçek.

Ayrıldığımızda nefes nefese "Keşke sen olsaydın," diyor. "Ne?"

"İlk ibne öpücüğüm," diye düzeltiyor. "Keşke sen olsaydın, o gece e-postandaki kamyonun içinde." Çok derin düşüncelere dalmış bir halde iç çekiyor. "Filmlerde olduğu gibi zamanda yolculuğun olmaması çok kötü, değil mi? Oh neyse."

Yuvarlanarak bana büyük kaşık olarak kaymam için işaret veriyor. Üstteki kolumu onun üzerine örtüyorum ve küçük bedenimi onun uzun sırtının kıvrımlarına doğru şekillendiriyorum. İkimiz de uykuya dalana kadar nefeslerimiz senkronize oluyor ve canlı bir rüya güzel, çok *güzel* bir plan geliştirmeme yardımcı oluyor.

Bölüm 29

Belki de zaman yolculuğu vardır.

En azından Alice'in etkinliğinin olduğu gece projeksiyon kabininin yan kapısından dışarı baktığımda böyle hissediyorum. Dışarısı tıklım tıklım. On yıllara özel atıştırmalık fiyatları. Kırk yıl sonra bir prömiyer. İnsanlar yetmişlerden esinlenmiş kıyafetler içinde dolaşıyor. Bu sağlıklı bir geçmişe dönüş çünkü geleceğe odaklanmak çok kasvetli olurdu.

Keşke konsey bu geceki katılımı görseydi de başarımızı önceden tahmin edebilseydi. Sadece önceden yaptığımız rezervasyonları değil, tüm alanı sattık. Açık personel noktalarını doldurduk ve insanların ön taraftaki çimlere oturmasına izin verdik. Birçoğu eski plaj havlularını açtı ya da fazladan bagaj kapağı sandalyesi olan diğer gruplarla arkadaş oldu. Bir noktada insanları geri çevirmek zorunda bile kaldık ki bu benim burada çalışma geçmişimde nadir görülen bir durumdur.

Birçok Willow Valley sakini Wiley's'e karşı ilgisizliklerini belirtip bizi ölüme mahkûm etse de, küçük işletmeler destek olmak için akın akın geldiler. Yemek kamyonları bize ulaşarak taşan alanlarımızda yer alıp alamayacaklarını sordular. Ücretsiz süslü sabun numuneleri ve mükemmel yıllanmış peynir sepetleri teslim aldık. Cezamızın yankıları Willow Valley'i sarstı.

"Hepimiz burada hazır olduğumuza göre, ben imza masasına gidiyorum." Oscar kalan pembe #TheLittleDriveInThatCould tişörtlerinden birini giyiyor. Gösterdiğimiz çabanın acı tatlı bir hatırlatıcısı. Sanırım Rolling Stones haklıydı: *Her zaman istediğinizi elde edemezsiniz.* "Reklamcım

anevrizma. Sıra çok uzun ve onları daha fazla savuşturamaz. Bu inanılmaz bir şey. Beni de dahil ettiğiniz için teşekkür ederim." Snack-shack lobisinin kapısını iterek açmadan önce omzumu sıvazladı.

"Her şey için teşekkür ederim!" Arkasından sesleniyorum. "Benim için zevkti!" diye bağırıyor.

Sosyal medya fırtınası cebimde devam ediyor. Titreşim. Zil. Tekrarla. Konseyde kaybetmiş olabiliriz ama internet hala devamıyla çalkalanıyor. Diğer arabalı lokantaların korunması ve yenilerinin açılması için çağrıda bulunuyorlar. Bu elbette sevindirici. Hiçbir şey olmasa bile, en azından arkamızda bir miras bırakacağız.

Bu gece için bildirimlerimi kapattım. Anı yaşamak istiyorum.

Earl masasının arkasından çıkarak, "Seksen altı yıllık hizmetimiz boyunca, sanırım bu şimdiye kadar düzenlediğimiz en büyük etkinlik," diyor. Mateo, Avery ve ben dönüp onu yıpranmış bir gülümseme ve bizim düğmelerimizden biriyle görüyoruz. "Büyük karşılama konuşmasını yapma zamanı neredeyse geldi. Mikrofondaki sen mi varsın, ben mi?"

Avery beni mikserin bulunduğu masaya doğru iterek, "Podcast yıldızı bir denesin," diyor. Podcast bölümü patladığından beri topladığım yeni ilgiye hâlâ alışamadım. Elbette Derick gibi bir seks sembolü değilim (ve evet, birden fazla sevişme seansı sırasında şaka yollu sormuş olsa da ona Dar Gömleklerin Beyaz Şövalyesi demeyi *reddediyorum*). Ancak Oscar bile aldığım teklifler, sponsorlar ve kendi podcast'im başlatmamla ilgili sorular karşısında hoş bir şok yaşadı. Hatta yayıncısı, Alice'in hikayesini kitap olarak paylaşmak istemesi halinde onunla ilgilendiğinden bahsetti. Birlikte. Benimle. Ekli.

Uzmanlığımdan çok Alice'le ilgileniyor olsalar bile bu gurur verici. Yine de anlıyorum ve bunu daha da hoş karşılıyorum. Bir araştırmacının işi budur. Anlatıyı ortaya çıkarmak ve senteze kendi önyargınızı katmadan ilgi çekici bir şekilde sunmak. İlgi odağı olmak isteseydim, film yapımcılığına dürüstçe girerdim.

Earl'ün işaretiyle kırmızı düğmeye bastım. "Wiley's Drive-In'e hoş geldiniz. Bu gece, hiç olmamış bir galayı sunuyoruz. Willow Valley tarihi yazılıyor. Yönetmen Alice Kelly sayesinde ikinci bir şans hikayesi gün yüzüne çıkıyor." Onu otoparkın ortasında annemin cipinde otururken hayal ediyorum, başında benim eski beyzbol şapkalarımından biri. Renkli cam onu koruyacaktır ama *THE END* ekranda yanıp sönmeye başlar başlamaz gelen coşkulu tepkiyi duyduktan sonra dikkatleri üzerine çekmek isteyeceğinden şüpheleniyorum.

"#TheLittleDriveInThatCould kampanyamız için düşüncelerini ve desteklerini paylaşan herkese teşekkür etmek istiyoruz. Bu bizim son sezonumuz olabilir, ancak büyük bir patlama ile gidiyoruz. Arkanıza yaslanın, rahatlayın ve film kısa bir süre sonra başlayacak."

Kalabalığın coşkusu duvarları aşıyor. Kudurmuş film meraklıları tüm hafta boyunca bana cesaretlendirici mesajlar göndererek ve Paskalya yumurtaları ve ne beklemeleri gerektiğine dair gizli bilgiler sorarak hazırlanıyorlardı. Parmaklarım yeterince hızlı cevap veremedi.

Fragmanlar ve reklamlar oynamaya başladığında ekranın sağ alt köşesinde bir geri sayım saati belirir.

"İyi iş, evlat," diyor Earl, nostalji yüz ifadesini parlatarak. Artık işe almakta ısrar ettiği on beş yaşındaki sivilceli çocuk değilim. Aile şirketini kurtarmaya çalışan, güvенеbileceği daha az sivilceli yirmi iki yaşındaki çocuğum. Sonunda tüm bunları not ediyor ve bu gözlerini yaşartıyor.

"Arabalı sinemalarda ağlamak yoktur," diye şaka yapıyorum.

"Beyzbolu düşünüyorsun." Cebinden bir mendil çıkarır ve gözlerinin kenarlarını siler. "Bu sefer bir Hail Mary çekemediğimiz için üzgünüm."

"Belki de böyle bitmesi gerekiyordu." *Belki* ve *neredeyse* ile barıştım.

Belirsizlik o kadar da korkutucu değil.

önünüzde uzanan bir olasılık. Yasımı yarına saklayacağım.

Derick'ten bir mesaj geldi:

Radio için bir sesin var,
ama aynı zamanda filmler için de bir
yüzünüz var. Çifte tehdit dedikleri şey
bu mu?

O kadar çok kızarıyorum ki Mateo ve Avery alaycı bir şekilde beni yelpazelemeye başlıyorlar. Ben de cevap yazarken onları uzaklaştırıyorum.

Beş dakika sonra fotoğraf kabininde buluşuruz.

"Her şey hazır mı?" Babamın kamyonetinin anahtarlarını ve Harley Davidson hatıra anahtarlığını yüzük parmağından sarkıtmış olan Avery'ye soruyorum. Hayalimdeki büyük jesti gerçekleştirmek için onu ve Mateo'yu görevlendirdim.

"Kabartılmış, düzenlenmiş ve mükemmel bir şekilde uygulanmış. NTB ya da başka bir şey." *Övünmek için değil.*

"Peki ya odamdaki mor battaniye?" Mateo'ya sordum.

"Claire geldiğimde onu taşıdığımı gördü ve neredeyse onun için benimle kavga edecekti. Aylardır onu aradığını söyledi." Bana bir bakış fırlattı. "Ona iyi bir amaç için ihtiyacımız olduğunu açıklamak zorunda kaldım."

Bu prömiyer, bu gece zamanı geri döndürmeyi planladığım tek yol değil.

Gülümsüyorum ve kahkaha atıyorum. Kalıcı kapanış karşısında bile minnettarlık duymaktan kendimi alamıyorum. Wiley's'in kapılarının ötesinde nereye gidersem gideyim, her zaman anılara ve bu harika destek sistemine sahip olacağım.

Kollarımı arkadaşlarıma doladım ve onları kendime çektim. "İkinizi de çok seviyorum. Daha uzun süre birlikte yaşayamayacağımızı biliyorum ama lütfen bana 3Bee Gees'in dağılmayacağına dair söz verin."

"Bebeğim," diye gülüyor Mateo kulağıma. "3Bee Gees asla ölmeyecek çünkü biz...'hayatta kalıyoruz, hayatta kalıyoruz, ha, ha, ha.'" Falsetto'su bizi coşturuyor. Üçümüz de onun vokalleri eşliğinde disko dansı yapıyoruz, yüzümüzde aptalca sırıtışlarla en iyi John Travolta taklitlerimizi yapıyoruz.

Youssef projektörün yanında beliriyor. "Bilmek istiyor muyum ki?" diye soruyor çektiğimiz sahne hakkında. Gülüyoruz ve sonra aceleyle kapıdan çıkıyoruz.

Avery ve Mateo, Brandon ve Stacia'yı bulmak için ön tarafa giderler.

"İyi şanslar!" Onlar mücadelenin içinde kaybolurken Avery omzunun üzerinden sesleniyor.

Fotoğraf kabini atıştırmalık kulübesinin yan tarafında. Derick, Alice'in filmindeki mezarlık setini tasvir eden bir damla sipariş etti ve yerel bir parti mağazasının indirim reyonundan iki plastik mezar taşı aldı. Hatta filmdeki zombinin taktığına benzeyen birkaç klipsli okul çocuğu kravatı bile aldı. Gruplar toplanır, sopaların üzerindeki kağıttan dekorları alırlar. Son kız grubu, kopmuş bir eli tutarak birlikte çömeliyor.

"Her şey yolunda," diye sesleniyor Derick çekimi yaptıktan sonra. En küçük iki kız kendi kendilerine kıkırdıyor, belli ki onun meme statüsünün hayranları ve sonra kaçışıyorlar. İtiraf etmeliyim ki, bu gece çok daha çekici görünüyor.

Bu gece giymek için #TheLittleDriveInThatCould tişörtü istediğinde ona yalan söyleyip bedeninin kalmadığını söylemiş olabilirim, bu yüzden pembe kumaş tüm doğru yerleri çekip çıkarıyor ve tüm yanlış fantezilere ilham veriyor.

Merhaba demek için içeri daldım. Derick yanağıma bir öpücük kondurdu. Benim için bir PYT ile PDA mı? Çığır açıcı, biliyorum. "Nasıl gitti?"

"Harika. İzin verin her şeyi parçalayayım, böylece izlemek için bir yer bulabiliriz." Kamerasını sökmeye başlarken arkadan bir ses gelir.

"Bir tane daha için zaman var mı?" Preeti, dökümlü batık bir sundress içinde muhteşem görünüyor. David onun yanında, her zamanki gibi düğmelerini ilikliyor.

Derick kekeliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Preeti, "Bunu kaçıramazdık," diye bağırarak Derick'i kucaklıyor. Haverford ailesinin içinde kaynayan ailevi gerilim, Philadelphia'daki Preeti'ye ulaşmamıştır. Onu gördüğü için çok mutlu. "Son ön rezervasyonu kaptık ve arabayla geldik. Bir fotoğraf çekebilir miyiz? Paylaşmak istiyorum. Antrenmandaki tüm arkadaşlarıma bu gece nereye gideceğimizi söylediğimde çok kıskandılar."

Derick mecbur kalır ve kamerayı yerine koyar. Preeti kravatlardan birini David'e takar.

Preeti görünüşü için telaşlanırken David, "Oldukça kalabalık," diye not ediyor. Kardeşine samimi bir tokalaşma teklif ediyor. Bu adamların paylaştığı en yakın samimiyet.

Derick, "Size ulaşmak istiyordum," diyor.

Derick odak noktasıyla oynarken David el sallıyor. Üçten geriye doğru sayıyor. Geride duruyorum, bu işin bitmesine izin veriyorum. Sadece bana ihtiyacı olursa devreye gireceğim.

Preeti'nin isteği üzerine bir ton aldıktan sonra *-seçeneklere* ihtiyacı var-David tripoda doğru ilerliyor. "Yaptığın şeyi neden yaptığını anladığımı bildirmek için geldim. Bu cesaret isterdi, kardeşim. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Derick'in sırtına bir tokat atar. "Ayrıca panik yapma ama... Annem ve babam burada."

Derick'in yüzünün rengi solar. Kamera neredeyse yere düşüyordu. Onu yakalamak için etrafına daldım.

David ön taraftaki yersiz beyaz Tesla'yı işaret ediyor. Camlar renkli ve içindekiler bir kez bile dışarı adım atmamış.

"Size söylemeyeceklerdi ama bilmek istersiniz diye düşündüm."

Preeti David'in kolunu çeker. "Film başlamadan önce atıştırmalık bir şeyler alalım. Canım fıstık ezmeli cup çekiyor." David gülümseyerek razı olur. "İyi geceler çocuklar." Açık kapıdan geçerek gözden kaybolurlar.

"Oraya gitmeli miyim?" Derick olduğu yerde donmuş bir halde sorar.

"Buna senin adına cevap veremem." Bildiğim kadarıyla üçü hiç konuşmadı. Çoğu geceyi benim dairemde geçiriyor. Bay Haverford'a duyduğum öfke Derick'in yaşadıklarının yanında çok küçük kalıyor, bu yüzden ailesinin şu anda buralarda görünmesinin ne kadar kaba olduğundan bahsetmiyorum.

Derick'i kamerayı kurarken birkaç kez gördüğümünden, eşyalarını kaldırıp kamerayı dikkatlice çantasına geri koyuyorum. Tripod kolayca katlanabiliyor ve ben her şeyi dolaba yerleştirmeyi bitirdiğimde Derick çözülmeye başlıyor.

"Benimle gelir misin?"

Elini tuttum ve ona yolu göstermesini söyledim.

Yolcu tarafındaki cama hafifçe vuruyor. "Şimdiye kadar Güney Carolina'ya dönmüş olmanız gerekmiyor muydu?" diye sorduğunda daha yarıya bile inmemiştir.

"Burada olmak için planlarımızı değiştirdik," diyor Bayan Haverford. Sıkıştırılmış şeftali dudakları özür dileyen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sahil hiçbir yere gitmiyor." Küresel ısınmayla (inanmadıklarına emin olduğum bilimsel bir gerçek) ilgili küçümseyici bir yorum yapmak üzereydim ama dudaklarımı büzüyorum.

"Bu senin fikrindi sanırım?" Derick annesine soruyor. Bay Haverford bakışlarının ekrandan ayrılmasına izin vermiyor. Güneş ağaç çizgisinin altına iniyor olabilir ama alnında terli bir pişmanlık parıltısı gördüğüme yemin edebilirim. Gerçi bu sadece Ağustos ayının nemine rağmen giydiği toplantı odası kıyafeti de olabilir.

Bayan Haverford kolyesinden sarkan altın haçla oynayarak bir cevap bulmaya çalışır. "İkimiz de gelmeyi kabul ettik. İkimiz de buradayız."

Onun zayıf tepkisi ani bir yuhalama sesiyle bastırıldı. Derick ve ben sışradık. Ekrana baktığımda, Any Weather Transportation Group reklamı oynuyordu. Yusuf bunu rotasyondan çıkarmayı unutmuş olmalı. Gösterdiğimiz her filmde önce yayınlanıyor.

Bunu daha önce nasıl merak etmemiştim? Bay Haverford'un bunca zamandır bizim yerimizi avucunun içinde tuttuğu ne kadar da açık bir ipucuydu. Sanırım her şeyi sonradan görmek daha kolay oluyor.

"Muhtemelen..." Dönen kalabalıktan ürken Bayan Haverford arabanın kapısındaki düğmeye uzanır.

Derick elimi daha sıkı kavrayarak, "Evet, öyle yapmalısın," diye onaylıyor. Öfkesi kafa karışıklığını ortadan kaldırmıyor. Üçü arasında hâlâ sevgi var. Gergin bir sevgi ama yine de sevgi. Bu gece herkesin önünde aşağılanmalarını istemiyor. "Gösterinin tadını çıkarın."

Pencere tekrar sıkıca kapanıyor. Uzaklaşmaya başlıyoruz. Derick'in mengene gibi tutuşu gevşiyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Destekleyici bir eli kolunun dış kısmında gezdirerek soruyorum.

"Hayır. Şimdi olmaz, teşekkürler. Belki bu gece daha sonra. Sadece filmi izlemek için mükemmel bir yer bulmak istiyorum." Bana zayıfça gülümsüyor. "Sorun olur mu?"

"Sorun değil." Lonely Lass-O'daki geceden kalma komplocu ifadesini ödünç alıyorum. "Bende tam yeri var."

Son sıradaki babamın kobalt mavisi kamyonetine ulaştığımızda, Derick'in soğukkanlılığından bir parça yaymak umuduyla tampona yaslanıyorum.

"Neden suratını öyle yapıyorsun?"

"Sorduğuna sevindim." Ellerine uzandım. "Bir şeyin farkına vardım. Gerçek bir zaman yolculuğu olmasa da, tarihi yeniden yazdığım biliniyor." Etrafımızdaki kalabalığı gösteriyorum. "Geçmişe küçük bir yolculukta bana katılmak ister misiniz?"

Başını sallayarak bu işin nereye varacağını bildiğini belli etti. Sürpriz unsuru başlangıçta benim tarafımda değildi, bu yüzden arka kapağı açıp yatağa atlarken rahatsız olmadım.

Üç fiske ve tüm dikdörtgen, pille çalışan ve bir sürü battaniye ve yastığı aydınlatan büyülü peri ışıklarıyla canlanıyor. Mateo'nun Claire'in maddiyatçı ellerinden çekip almak zorunda kaldığı yastık da buna dahildi.

"Twizzler?" Yarı açık bir paket Pull 'n' Peels'i ona doğru u z a t a r a k soruyorum. Ailesiyle olan etkileşim ortadan kalkıyor. Bir tanesini kabul ediyor

Onu kendi seviyeme çekmeden hemen önce.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?" Üç altmışlık bir dönüş yaparak günlerce süren planlamanın meyvesini verdiğini inceler. Sonra bir tur daha atıyor, gözlerini arsaya dikeyyor ve *aylarca* süren planlamanın karşılığını alıyor.

"Yarısı senin için, yarısı *bizim* için. Geçen gece Alice'in evinde söylediklerin bana bu fikri verdi." Oturduk, rahatladık. Kovalardan birine uzandı.

Patlamış mısır. "Bu aslında benim." Parmaklarımı oynatarak ondan aldım. "Tereyağı ya da tuz yok. Bu senin için." Ona ikincisini uzatıyorum. "*Ekstra* tereyağı, *ekstra* tuz. Ve... *ekstra* peçete." Kucağına bir deste bırakıyorum.

"Her şeyi düşündün, değil mi?"

"Ne diyebilirim ki? Yapmaya değer her şey doğru yapılmaya değerdir." Görünüşe göre bazen uzlaşmama eğilimim işe yarıyor. Özellikle de söz konusu o olduğunda. Daha yakına kayıyorum.

Kendimi o ana bırakarak başımı omzuna yaslıyorum; yumuşak pamuk ve belirgin kaslar mükemmel bir yastık oluşturuyor. Son sınıftaki gibi hissetmediğimi fark ediyorum. Yakın bile değil. O zamandan beri çok şey değişti. Derick ve ben kimliklerimizi oturttuk. Birbirimizi daha derin bir seviyede tanıyoruz. Öpüşmemizi (umutlu, nihai) engelleyecek arkadaşlarımız yok.

"Bir öpücüğün bir sürü soruna yol açabileceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?" O kocaman komik kereviz sapını hatırlayarak soruyorum.

"Öyle mi?" Çoktan bir avuç patlamış mısırı mideye indirmeye başlamıştı.

"Şaka yapmıyormuşsun." Homurdanıyorum. Bilerek yapmadım. Ama neyse ki Derick yüzünü ekşitmiyor. Sanki dünyanın en şirin şeyiymiş gibi tuzlu parmağıyla burnuma vuruyor. Neredeyse bir öpücük hayatımda uzun süre duygusal tahribat yarattı. Gerçek bir öpücük, tamamen altüst olmak için bir dönüm noktasıydı. Ama şimdi, birkaç öpücükten sonra, dünyayı görmek istediğim şekilde yeniden inşa etmek için her zamankinden daha fazla motive oldum. Bu dünya Wiley'ninkini içermese bile.

Bu gecenin, bir seyirci olarak açık hava sinemasının tadını çıkarabileceğim son gece olduğunu fark ediyorum. Önümüzdeki haftalarda burayı boşaltmaya, ekipmanları satışa çıkarmaya ve vedalaşmaya başlayacağız. Tüm bunlar için mesaide olacağım. Sonunda, ne daha iyi bir son deneyim ne de bunu paylaşabileceğim daha iyi bir son kişi koordine edebilirdim.

Belki üzerimizdeki yıldızları yansıtan parıltılı ışıklardan ya da etrafımızda oluşan uğultudan, ama itici güç ne olursa olsun, başımı Derick'inkine doğru eğiyorum ve sonsuza dek hissettiğim şeyi fısıldıyorum. "Umarım sen

benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun." Gülümsemesi aydan daha parlak. "Bunu yapmak sana bunu göstermenin sadece küçük bir yoluydu. Eğer izin verirsen, uzun, çok uzun bir süre boyunca bir sürü farklı yerde, bir sürü farklı şekilde sana göstermeye devam etmek istiyorum."

Dudağını ısırır. "Bunu kesinlikle düşüneneğim," diye alay ediyor, Alice'in tam da bu akşamla ilgili ilk tereddütlerine bir gönderme yapıyor. Onu şakacı bir şekilde itiyorum. Patlamış mısırını bir kenara bırakıp alçak sesle, "Bana başka nasıl göstermeyi planlıyorsun?" diye soruyor.

"Hmm." Sanki o meşum geceden beri bu özel senaryoyu milyonlarca kez hayal etmemiş gibi sorusunu düşünerek büyük bir gösteri yapıyorum. "Belki bir öpücükle?" Alt dudağımı yalıyorum, onun tereyağlı tadını bekliyorum.

"Sanırım bir öpücükle ikna edilebilirim."

Ekrandaki geri sayım saati sona erdiğinde ayağa kalkıyorum ve mükemmel (*kusursuz*) bir öpücükle geçmişi düzeltiyorum. Onun da beni tutkuyla öpmesi onu tamamen ikna ettiğimi gösteriyor.

"Sen de benim için çok şey ifade ediyorsun Wren," diye fısıldıyor arkamıza yaslandığımızda.

Kıpır kıpır yumruğu açık bir avuca dönüşüyor. Filmi izlemeye ve her ne olursa olsun geleceğe birlikte adım atmaya hazırlanırken parmaklarımızı birbirine kenetliyorum.

Bölüm 30

Alice'in evi uzun zamandır ilk kez hayat doludur.

Her pencereden ışık sızıyor. İnsanlar her sağlam sandalyeye oturuyor. Yiyecek ve içecekler mevcut her yüzeye yayılmış durumda.

Neyse ki Derick ve ben geçen haftaki isyanının enkazını temizlemesine yardım ettik. Gösterim bittikten hemen sonra doğaçlama bir potluck oluştu ve en az bir saattir devam ediyor. Verandanın köşesinde durmuş, elimde boş kırmızı Solo bardak, ateş böceklerinin arazide dans edişini izliyorum.

Chompin' at the Bit büyük dalgalar yarattı. Film sona erdiğinde, tahmin ettiğim gibi, Alice annemin arabasından çıkıp otoparkın ortasına yürüdü ve kendisine hayranlık duyan halka öpücükler gönderdi. Tezahüratlar muhtemelen kilometrelerce öteden duyulabilirdi.

Kargaşa çiftlik evine taşındı. Burada nasıl bir yıkım yaşanacağı umurunda olmadığı için Alice, film fanatiklerinin, çalışanların ve ebeveynlerin partiye istedikleri gibi katılmalarına izin verdi. Wiley'nin çetesi mutfakta son derece rekabetçi bir fincan çevirme oyunu kurar. Yetişkinler yemek odasında mağazadan alınmış keklerin üzerinde sohbet ediyor. Oscar ve meslektaşlarının Alice'in özel anı kutusuna denetimli erişimine izin verildi ve hala oturma odasında onun zengin dosyalarına takla attırıyorlar.

Avery ve Mateo sırasıyla Stacia ve Brandon'la birlikte. Derick içeride bana içecek getiriyor. Her şeyi içime çekiyorum. Sonsuzluktan beri

durabilir, nefes alabilir ve sıfırlanabilirdim. Bu yaz çok şey oldu ve ben hiçbirini sindiremedim.

Kira kontratım iki hafta içinde bitiyor. Wiley's üç hafta içinde temelli kapanıyor. İşçi Bayramı'ndan sonra, hangi fırsatları değerlendireceğime, nerede yaşayacağıma, günlerimi neyle dolduracağıma karar vermeye çalışırken kendi halime bırakılacağım. Çok bunaltıcı ama şaşırtıcı bir şekilde zayıflatıcı değil.

Alice ön kapıda belirdi. Anı kutusunu bana gösterdiği ilk günkü gibi sıkı sıkı tutuyor. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Sadece biraz sessizliğe ihtiyacım vardı. Hepsi bu."

Nazıkçe gülümsüyor ve yaklaşıyor. Boştaki elinde bu geceki galanın biletini tuttuğunu fark ediyorum. "Bunu yaptığımda senin de yanımda olmanı istedim." Törenle, bozulmamış bileti en değerli hatıraları arasındaki kutuya koyuyor ve yaratılmasına yardım ettiğim etkinliğin onun sanatsal yaşamının önemli bir parçası olduğunu pekiştiriyor. "Eğer henüz söylemediysem... teşekkür ederim."

"Filminizde bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar üzerinde çalıştığım en tatmin edici projeydi." Yaklaşan keder sözlerime gölge düşürüyor. Wiley's'e veda etmeye duygusal olarak hazır değilim, tıpkı Alice'in Tammy'ye veda etmeye hazır olmadığından emin olduğum gibi. Aynı şey olmadığını biliyorum ama kayıp, hangi sıfatla olursa olsun, yine de ruhumu sızlatıyor. "Tammy'yi tanımadığımı ve onun hakkında çok fazla konuşmadığınızı biliyorum ama bence şu anda sizinle gurur duyardı. Podcast'te söyledim ama tekrar söyleyeceğim: Aşkınız o filmin her karesine işlemiş. Bu hissedilebilir. Gerçekten."

Söylenmemiş binlerce kelimenin ağırlığıyla başını sallıyor. "Aşk her şeye kadir bir ilham kaynağıdır. Onu yüz yirmi dakikaya sığdırmak zordur ama gerçek hayatta işe yaramasını sağlamak daha da zordur. Sonunda ikisi de buna değer. Dağınık olsalar bile. Kötü bitse bile." Hafif vücudu kalçamı itiyor. "Sanırım artık sende de böyle bir ilham var." Derick ve ben bu sözleri henüz söylemedik ama bu gece babamın kamyonetinin kasasında oturup bir şeyler atıştırırken, ağlarken ve gülerken onları hissettiğime yemin edebilirim.

İkinci kez izlediğimde, *Chompin' at the Bit* tematik olarak aşk için ne kadar ileri gidebileceğimizi anlatıyor ama belki de daha çok affetmenin gücünü anlatıyor.

"Haklı olabilirsin," diyorum gizemli bir gülümsemeyle.

"Arazideki sezon sona erdiğinde," diyor Alice, kapıları son kez kilitlemenin acısıyla dans ederek, "tüm hikayemi paylaşma konusunda ciddileşelim."

"Biyografini yazmamı gerçekten istiyor musun?"

Omuz silkiyor. "Tabii bunu yapacak daha iyi birini tanımıyorsanız."

"Hayır." Gülüyorum. "Hayır, bırak ben yapayım. Ben yapmak istiyorum. Eylül'de her şeyi yoluna koyacağız. En başından başlayalım. Her şeyi duymak istiyorum."

Derick Ağustos ortasının serin havasına adım atıyor. Elinde iki taze Solo bardağı ve gövdesine çapraz olarak bağlanmış fotoğraf makinesi var. Bize megawatt gücünde bir gülümseme ile bakıyor. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Yok bir şey," diye girdi Alice. "Sadece Wren benim hakkımda çok satan bir kitap yazıyor."

"Gerçekten mi? Sanırım önünüzde çok iş var. Röportajları yapmak, bölümleri yazmak, bir başlık seçmek." Bana içecekleri uzattı.

"Olamaz! Mükemmel bir unvanım var zaten." Alice kapıya doğru ilerliyor. Omuzlarını kaldırıyor, başını eğiyor ve mükemmel bir poz veriyor. "*Chompin' at the Bitch: Alice Kelly Hikayesi*."

Üçümüzden de kahkahalar yükseliyor. Derick Alice'in kıkırdarken fotoğrafını çekiyor. Alice ona onaylamayan bir bakış fırlatıyor. "Ön kapak için," diye niteliyor. Bu, onu bu işin peşini bırakacak kadar memnun ediyor.

"İyi akşamlar çocuklar." Kapı aralığından geri dönüyor.

Derick ve ben yalnızız. Partinin gürültüsü boğuk. Emeğimiz burayı sattırmaya yetmemiş olsa da, bunu kolaylaştırabildiği için mutluyum. Her şey yok olmadan önce bir akşamlik mutluluk.

Derick'in loş tepe ışığının çarpıttığı ifadesi açıklanamaz bir şekilde beklenti içinde. Sağ kaşında durmak bilmeyen bir seğirme var, tıpkı yüzünde sürekli genişleyen gülümseme gibi.

"Şu anda neler oluyor? Nerelerdeydin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Telefonunu çıkarıyor -babasının ona verdiği telefonun yerine kendi aldığı telefonu- ve bana ekranını gösteriyor. Orada okuduğum e-posta kalbimi durdurdu.

KİMDEN: DHaverford@AnyWeatherTransport.com

KİME: Derick.Haverford.Photo@gmail.com **KONU:**

Haklıydınız

Sevgili Derick,

Dikkatli bir değerlendirmenin ardından Wiley's Drive-In'in yıkım planlarını durdurmaya karar verdim.

Sosyal medyada ve bizzat şahit olduğum kargaşa Any Weather Transportation Group için bir halkla ilişkiler kâbusu ve tahmin ettiğim gibi bu çeyrekte satışlarımızı olumsuz etkiliyor. Ticari otobüs hatlarının toplum desteğine ihtiyacı var ve görünüşe göre Willow Valley'in güvenini kaybettim. Bunun için çok utanıyorum ama en çok da sizlerin güvenini kaybettiğim için utanıyorum.

Bir baba olarak sert ve talepkar olabilirim, ama bunun nedeni seni sevmem ve senin için en iyisini istememdir. Bu nedenle, teslim alma yerimizin otoparkı için yeni bir mülk bulmama yardım ettikten sonra, istediğin yerde kendi işini bulmakta özgürsün. *Mantık çerçevesinde.*

Anneniz ve ben Myrtle Beach'ten döndüğümüzde bu konuyu daha detaylı konuşabiliriz. Büyük etkinliğiniz için tebrikler. Tebriklerimizi Wren'e de iletin.

En iyi dileklerle,

Baba

Derick omzumun üzerinden e-postayı tekrar okuyor. Yanakları kıpkırmızı, mavi gözlerinde ise göz kamaştırıcı bir memnuniyet ifadesi var. Kalbim onun için çarpıyor. Wiley için. Gelecek için. Etkileyici bir hız ve tatmin edici bir ritimle atıyor, atıyor, atıyor ve kaydedip bitiş jeneriğinde çalacak hit bir şarkıya dönüştürmek istiyorum.

Derick suskunluğumu fark etti ve "Ben de inanamadım. Tuvalete gidip kendimi toparlamam gerekti."

Üstesinden gelerek içkilerimizi pervaza bıraktım. "Vay canına. Baban gerçekten de beklenmedik e-postaların bir numaralı göndericisi unvanımı almak için geliyor."

Derick kıkırdıyor, sonra pragmatikleşiyor. "Şimdi tek yapmam gereken babamın o çok sevdiği otoparkı için başka bir arazi bulup satmak."

"Başka bir gece için bir sorun gibi görünüyor." Göz kırıyorum ve onu gömleğinin ortasından kendime doğru çekiyorum. Göğüslerimiz birbirine bastırırken direnmiyor. Kolu bana dolanıyor ve ben onu tatmak istiyorum, çılgınca, hemen şimdi ve her şekilde.

"Katılıyorum." Uzun boynunu bana doğru uzatıyor. Dudaklarımız buluşuyor, özlemimi gideriyor ve güzel, özel bir öpüşme seansı olması gereken şeyin üzerinden birkaç saniye bile geçmeden Mateo, Avery ve diğerlerinin arkamızdan kıkırdadığını duyuyorum. Orada, büyük pencere çerçevesinden sanki bir film ekranıymış gibi bizi izleyen sekiz kişilik bir seyirci kitlesi var.

Onların varlığı beni ürkütüyor ve dengemi kaybediyorum. Vücudum Derick'le geçen ay yeniden diktiğimiz korkuluklara çarpıyor. Kuvvet, direklerin teker teker kopmasına ve yere devrilmesine neden oluyor. Ben de onlarla birlikte düşmek üzereydim ki Derick'in güçlü kolları beni geri çekti. Büyüleyici bir gecenin utanç verici sonundan kurtuldum.

Seyircilerimiz önce nefes nefese kalıyor, sonra da güvende olduğumu görünce iç geçiriyorlar.

"El emeğimiz buraya kadarmış," diye şaka yapıyor Derick, kenardan hasarı incelerken.

Nefesimi tutuyorum. "Bunun için teşekkürler."

Tekrar ayağa kalkar kalkmaz, kalabalık "Öp! Öp! Öp! Öp!" diye bağırıyor ama ben onları duyamıyorum. Bir fikir beni ele geçirdi. Bunca zamandır tam önümdeydi ve garip bir şekilde, bir yığın direk onu netleştirdi.

"Bekle, sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" Derick'e soruyorum.

"İnsanlara istediklerini vermemiz gerektiğini mi?" Çatık kaşları neredeyse beni öldürecek.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Evet, kesinlikle öyle, ama ev, çiftlik,..." Hiç mantıklı konuşmuyorum ve bu belli oluyor. "Özür dilerim. Demek

istediğim

babana Alice'in arazisini aldırmalısın. Otoparkı buraya yapabilir. Alice de sonunda yoluna devam edebilir."

Derick bana evrenin harikalarını barındırıyormuşum gibi bakıyor. "Bu" - düşünmek için duraklıyor- "aslında harika."

"Sence baban bunu kabul eder mi?"

"Denemeye değer."

"Öp! Öp! Öp! ÖP!" Kalabalığın sesi yükseliyor ve benim sınır tanımayan kalbim de yükseliyor.

Yüzyılın şovunu daha fazla ertelemeyen, Derick ve ben, tamamen mutlu bir şekilde, Alice'in ön verandasında herkesin görmesi için öpüştük. Franchise'ımız için büyümlü bir sahne. İlk bölüm kısa kesilmiş, çok fazla arka plana boğulmuş olabilir, ancak devam filmi tam programa uygun.

Hayal edebileceğimden daha büyük, daha cesur ve daha iyi.

Epilog-Instagram

Dört Yıl Sonra

WileysDriveInWV Wiley'nin 90. sezonunun çok özel açılış gecesi için bu Cuma bize katılın! Yeni sahibi @RolandOnTheRiver14'ün *Chompin' at the Bitch* adlı kitabının lansmanını kutlayacağız: *The Alice Kelly Story kitabının* lansmanını bir soru-cevap, imza günü ve her şeyi başlatan filmin gösterimiyle kutlayacağız: *Chompin' at the Bit* (1978). Diğer sürprizlerin yanı sıra yönetmenin kendisinin özel bir görünümü de dahil. Bu eğlenceyi kaçırmayın!

.

.

RESİM TANIMI: Beyaz, orta boylu, yakışıklı, tüylü kahverengi saçlı bir adam, yenilenmiş Wiley's Drive-In tabelasının altında durmuş, yepyeni kitabının bitmiş ciltli bir kopyasını tutarken gülümsüyor.

.

.

#drivein #moviesPA #WileysDriveIn #booklaunch

420BlazinBoii En iyi ihtimalle orada olacağım!

DontYouForgetAboutPod Wren ile tekrar röportaj yapmak çok eğlenceli olacak! Yeni pozisyonu ve kitabı için tebrikler.

Siz ve @Derick.Haverford.Photo harika ortaklarsınız. Hem işte hem de hayatta! ❤️ #TheLittleDriveInThatCould **LifeAccordingToAves**

@MateoTActor Stacia ve ben Perşembe günü Kaliforniya'dan uçuyoruz. Bebeklerimize destek olmak için tek kişilik kabare gösterinize bir gece ara verme şansınız var mı?

MateoTActor @LifeAccordingToAves ASLA! Hayranlarımın bana ihtiyacı var! 🙋 (jkjkjk, orada olacağım!)

Derick.Haverford.Photo @LifeAccordingToAves @MateoTActor İkiniz de orada olsanız iyi olur, yoksa çok özel bir şeyi kaçıracaksınız. **RolandOnTheRiver14 RolandOnTheRiver14**

LifeAccordingToAves

@MateoTActor

@Derick.Haverford.Photo 😊💍❤️

Son

Daha fazla Timothy Janovsky ister misiniz?

Sipariş *Sen Kötü Birisin, Matthew Prince*

Teşekkür

Açık hava sinemasında arabanızda oturduğunuzu ve filmin yeni bittiğini hayal edin...

Film kararır.

Barbra Streisand'ın "As Time Goes By" şarkısının cover'ı hoparlörlerinizden yükseliyor...

Bu kitabı mümkün kılan şampiyonların ve sırdaşların listesi ekranda kayarak ilerliyor...

Hiç Öpülmedim Görünüş Sırasına Göre Listelenmiştir

- **Destekleyici, Sevgi Dolu Ebeveynler:** Theresa Janovsky, John Janovsky
- **Güzel Kankalar:** Melanie Magri, Tarah Hicks, Kelsey Scanlon, Julie Matrale
- **İlk Akıl Hocaları:** Charlotte Sheedy, Ally Sheedy ve Charlotte Sheedy Edebiyat Ajansı'ndaki ekip
- **Kalbimin Kralı:** Robert Stinner
- **Gizli (Edebi) Ajan Adam:** Kevin O'Connor
- **Olağanüstü Editör:** Mary Altman
- **Olağanüstü Editör Yardımcısı:** Christa Soulé Désir
- **Pazarlama Sihirbazı:** Stefani Sloma
- **Kaynak Kitaplar Yıldızlar:** Rachel Gilmer, Jessica Smith, Stephanie Gafron
- **Erken Okur/Korkusuz Kitap Kulübü Lideri:** Sadie Barnett

- **Kitap Arkadaşları:** Kasee Bailey, Simone Richter, Jacob Demlow, Laynie Rose Rizer
- **Muhteşem Yazar Dostları:** Gina Loveless, Alison Cochrun
- **İnanılmaz Bağımsız Kitabevi:** Haydi Kitap Oynayalım! Kitapçı
- **Tarihi Koruma Uzmanı:** Mindy Crawford, Preservation Pennsylvania'nın izniyle görünüm
- **Dilbilgisi Sihirbazları:** Diane Dannenfeldt ve Mandi Andrejka
- **İllüstratörler:** Monique Aimee (kapak resmi) ve Madison Dickson (iç resim)
- **Harika Okuyucular:** *SİZ!*

Sourcebooks Casablanca'daki her bir kişiye küçük, queer romantik komedimi okuyucuların ellerine ulaştırdıkları için teşekkür ederim. Tasarım ve üretimden hassas okuyucularımıza ve düzeltmenlerimize kadar, bunların hiçbirisi siz olmadan mümkün olmazdı.

22Debuts ve inanılmaz Bookstagrammers/BookTokers'a desteğiniz, topluluğunuz ve toparlanmanız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın ilk versiyonlarını okumayı kabul eden ve nazik sözler söyleyen cömert yazarlara minnettarlığım sonsuzdur.

Tüm aileme ve arkadaşlarıma, ne olursa olsun bana inandığınız için teşekkür ederim.

Ve son olarak, Wren gibi, benim gibi hâlâ "her şeyi anlamaya çalışan" okurlar... Sizi görüyorum. Kendin olduğun için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

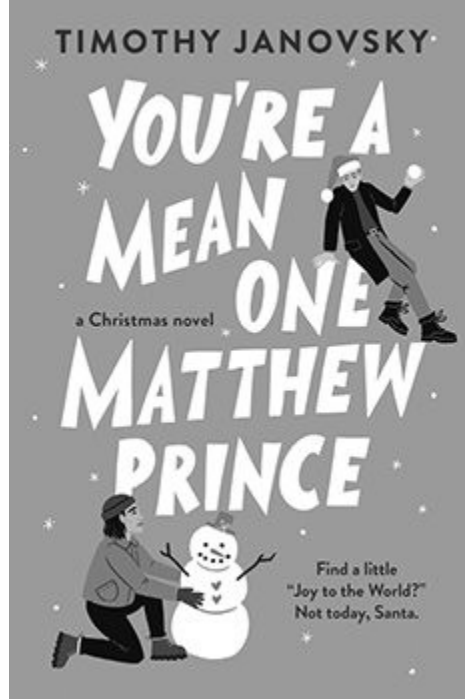

©Rebecca Phillips

Timothy Janovsky, New Jersey'li queer, multidisipliner bir hikâye anlatıcısıdır. Muhlenberg College'dan lisans derecesine ve romantik komedi çalışmalarında kendi atadığı bir sertifikaya sahiptir (akreditasyon beklemede). Genç Hugh Grant hakkında hayal kurmadığı zamanlarda şakalar yapıyor, karakterleri canlandırıyor ve kitaplar yazıyor. *Never Been Kissed* onun ilk romanıdır. Onu Instagram'da [@TimothyJanovsky](#), Twitter'da [@TimothyJanovsky](#) veya web sitesi [timothyjanovsky.com](#)'da bulabilirsiniz.

SEN KÖTÜ BIRISIN, MATTHEW PRINCE.

Dünyaya biraz neşe katmak mı? Bugün olmaz, Noel Baba.

Matthew Prince genç, zengin ve son derece şımarıktır. Ancak büyük bir halkla ilişkiler hatasının ardından Matthew'un işine son verilir ve tatilini büyükannesi ve büyükbabasının küçük kasabasındaki cehennemde geçirmesi için gönderilir. Bir kış harikalar diyarında sıkışıp kalması yeterince kötüdür; Matthew'un yaptığı hiçbir şeyden ve her şeyden etkilenmeyen, iğrenç derecede çekici bir yerli olan Hector Martinez ile aynı mekânı paylaşmak zorunda kalması daha da kötüdür.

Tam da tatil sezonu hararetli çekişmelerden başka bir şey getirmeyecek gibi görünürken, yardım galası koordinatörünü kaybeder ve Matthew iyi halden eve erken dönmek için aziz bir davranış olarak devreye girer... Hector da onun çıldırtıcı artı-biri olarak. Ancak bir Grinch bile ailesini bulmuş olmanın verdiği beklenmedik sevinçle karşı koyamaz ve sonunda bu zorunlu yakınlık

ve bulaşıcı tatil neşesi, bu yıl yalnız bir Prens'in kalbini üç beden büyötmeye yetebilir.

"Bu kitap queer kalbimi çok dolu ve derinden mutlu etti."

-Anita Kelly, *Never Been Kissed* için

Sourcebooks'un kitapları ve yazarları hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: sourcebooks.com

KOCA MALZEMESİ

Aranıyor: Mükemmele yakın olmayan ama umutsuzca elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan (çok gerçek) bir koca.

İki yıl önce, Luc O'Donnell ve Oliver Blackwood tanıştılar, aşık olmuş gibi yaptılar, gerçekten aşık oldular, kalp kırıklığı ve hayal kırıklığı, aile ve arkadaşlarla uğraştılar... ve bir şekilde her şeyi yoluna koymanın bir yolunu buldular.

Şimdi etraflarındaki herkes evleniyor gibi görünüyor ve Luc evlenme teklif etmek için sosyal baskı hissediyor. Birini bu kadar çaresizce seversen yapacağın şey budur, değil mi? Ama eski rock yıldızlarının bu yarı rezil oğlunu ve sıkı düğmeli erkek arkadaşını 'ne yaptığımı bilmiyorum'dan 'yapıyorum'a getirmek için dört düğün, bir cenaze ve ateşli bir gökkuşağı balon kemerinden daha fazlası gerekecek.

İyi ki Oliver mükemmel bir koca adayı.

"BU KİTABA BAYILDIM."

-Christina Lauren, *New York Times* ve *USA Today*
çok satan yazar, *Boyfriend Material* için

Sourcebooks'un kitapları ve yazarları hakkında daha fazla
bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: sourcebooks.com

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Haberdar olmak ve en sevdiğiniz kitaplar ve yazarlar hakkında özel teklifler ve bonus içerikler almak için posta listemize katılın!

**KAYDOLMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN**

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

Wren Roland hiç öpülmemiştir ama o filmdeki mükemmel sonu her şeyden çok istemektedir. Doğum gününün arifesinde nostaljik duygularla Eo'ya be çıkmadan önce sevdiği (öhöm) tüm erkeklere e-posta gönderir. Sabah Eke'ye kaçınılmaz "Tanrı Eliot Ben Oo Yaptım mı?" sorusunu getirir, ancak lie bu paniği bir kenara bırakır. Neden bu konuda stres yapsın ki? Olabileceklerinden hiçbir e-postaları okumayacak, hatta yanıt bile vermeyecek. Değil mi?

Derick Haverford, Wren'in III. mezuniyet öncesi kabuğu ve açık hava sinemasının yeni sosyal medya stajyeri. Herkes onun sinemasal başarıları ve babasının bağlantılarıyla övündüğünü iddia etse de V/ren, Derick'te görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu her zaman biliyordu. Ne yazık ki Be, bir zamanlar Wren'in dünyasını sarsan o meşhur öpüşme hakkında aynı şekilde düşünmüyor.

Her neyse. Wren artık içine kapanık bir ergen değildir; bunu atlatılabilir. Ama tembel yazları, zor durumdaki arabalı sinemayı kurtarabilecek özel bir projeye geçerken, Wren ve Derick daha da yakınlaşıyor... ve belki de sonunda, Wren'in kredilerden önce mükemmel bir öpücük hayali ulaşılabilir hale gelir.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.